

Název: Sametový slib
Autor: Jude Deveraux
Nakladatelství: Baronet, Praha 2004
Stav: od nakladatele
Tato kniha pochází z Knihovny digitálních dokumentů.
Slouží pouze pro potřeby těžce zrakově postižených.
Doplňující informace naleznete v příloženém souboru.
* * *

PROLOG

Judita Revedouneová pohlížela přes účetní knihu na otce. Její matka Helena byla vedle ní. Judita před tím mužem nepocítovala strach přes všechno, co za dlouhá léta podnikl, aby se ho bála. Oči měl zarudlé, pod nimi hluboké kruhy. Věděla, že mu tvář poplenil žal nad ztrátou milovaných synů, dvou tupých surovců, kteří byli věrným obrazem svého otce.

Judita zkoumala Roberta Revedounea s jakousi zvědavostí. Svou jedinou dcerou se zpravidla vůbec nezabýval. Ženské ho ani v nejmenším nezajímaly od té doby, co jeho první manželka umřela a druhá, ustrašená chudinka, mu povila pouze děvče.

"Co chceš?" zeptala se Judita klidně.

Robert se na dceru podíval, jako by ji viděl poprvé. A skutečně před ním dívku skoro celý život schovávali, většinou pobývaly s matkou ve svých komnatách mezi knihami a účty. S uspokojením si všiml, že vypadá jako Helena v jejím věku. Judita měla ty zvláštní zlatavé oči, o jakých horují někteří muži, ale jaké jemu připadaly znepokojivé. Vlasy ohnivě kaštanové. Čelo široké a pevné právě tak jako bradu, nos rovný, ústa kyprá. Ale ano, půjde to, pomyslel si. Může její krásu výhodně využít ve svůj prospěch.

"Zůstala jsi mi jenom ty," řekl Robert silně znechuceným hlasem. "Provdáš se a dáš mi vnuky."

Judita se na něho polekaně zadívala. Helena ji odmalička vychovávala pro život v klášteře. Nebyla to zbožná výchova s modlitbami a zpěvy, ale velice praktická, vedoucí k jediné životní dráze, naskýtající se šlechtičně.

Než jí bude třicet, mohla by se z ní stát převorka. Převorka se od obyčejné ženy liší jako král od slouhy. Převorka panuje nad půdou, statky, vesnicemi, rytíři a pro její moudrost ji vyhledávají jak muži, tak ženy. Převorka vládne, ale jí nevládne nikdo.

Judita dovedla spravovat velké panství, dovedla spravedlivě soudit spory a věděla, kolik pšenice zasít, aby se uživilo tolik a tolik lidí. Uměla číst a psát, připravit přijetí králi, vést špitál. Naučila se všechno, co bude potřebovat.

A teď to má zbůhdarma všechno odhodit a stát se služkou nějakému muži?

"Neprovdám," její hlas byl tichý, ale to slovo nemohlo zaznít hlasitěji, ani kdyby ho někdo zakřičel z hřebene střechy.

Robert Revedoune zůstal chvíli ohromený. Ještě nikdy se mu žádná žena nepostavila s tak pevným pohledem na odpor. Ba kdyby nevěděl, že je to žena, mohl být její výraz výrazem muže. Když se vzpamatoval, udeřil Juditu tak, že odletěla přes polovinu té malé místnosti. Ještě tam tak ležela a z koutku úst jí stékal pramínek krve, upírala na něho vzhůru oči, v nichž se nejevil nejmenší strach, pouze odpor a trocha nenávisti. Na chvíli zatajil dech, když to spatřil. To děvče mu svým způsobem skoro nahání strach.

Helena okamžitě přiběhla k dceři, a jak se nad ní skláněla, vytáhla od pasu jídelní dýku.

Při pohledu na ten výjev chvilková nejistota Roberta opustila. Jeho manželka byla žena, kterou dovedl chápat. Třebaže teď navenek vypadala jako rozzuřená šelma, hluboko v očích jí vězela slabost. Jako blesk jí popadl za paži, až jí dýka vyletěla. Usmál se na dceru, jak držel silnými tlapami manželku za předloktí, a najednou jí zlomil kosti, jako když se přelomí větvička.

Helena ani nehlesla a složila se mu k nohám.

Robert znovu pohlédl na dceru, která tam dosud ležela a nemohla pochopit jeho surovost. "Tak co mi odpovíš teď, děvče? Vdáš se, nebo ne?"
Judita krátce přikývla a obrátila se, aby pomohla omdlelé matce.

8

1. kapitola

Měsíc vrhal dlouhé stíny na starou kamennou tvrz, která se tyčila do výše dvou pater a která jako by se poněkud unaveně mračila, shlížejíc na zchátralou a drolicí se hradbu, již byla obehnána. Tu hradbu vybudovali dvě stě let před touto deštivou dubnovou nocí roku 1501. Nastal čas míru, doba, kdy kamenné pevnosti už nejsou zapotřebí. Teď tu však nebydlel pracovitý člověk. V té tvrzi žil jeho praděd v dobách, kdy takové opevnění bylo užitečné, a Nicolas Valence si myslel, pokud vystřízlivěl na tak dlouho, aby mohl myslet, že je dost dobrá i pro něho a pro příští generace.

Rozpadávající se hradbu i starou tvrz střežila mohutná strážnice u hlavní brány. Tady spal s poloprázdným vinným měchem v náručí jediný osamělý strážný. Uvnitř tvrze se po zemi povalovali spící psi a rytíři. Jejich zbroj ležela neuspořádaná a rezavá na hromadě u zdi, pomíchaná se špinavým rákosím, které pokrývalo podlahu z dubových prken.

To bylo panství Valenceových. Ubohý, sešlý, starodávný hrádek, terč posměchu po vši Anglii. Říkalo se, že kdyby opevnění bylo stejně silné jako víno, ubránil by se Nicolas Valence proti celé Anglii. Avšak nikdo ho nenapadl. Nebyl k tomu důvod. Před mnoha lety připravili Nicolase skoro o všechnu půdu mladí dychtiví rytíři bez vindry, kteří si právě vysloužili ostruhy. Teď mu zbyla už jen ta starodávná tvrz, která, jak se všichni shodovali, měla být dávno zbourána, a několik odlehklých hospodářství, jež rodinu Valenceových živila.

V jednom okně v nevyšším patře se svítilo. Místnost uvnitř byla studená a vlhká – ta vlhkost ze stěn nezmizela ani za nesusšího letního počasí. Ve škvírách mezi kameny rostl mech a po podlaze se stále proháněla nějaká droboučká havěť. V této komnatě však sedělo před zrcadlem veškeré bohatství hradu.

K zrcadlu se nakláněla Alice Valenceová a černila si krátké bledé řasy. Krášlicí prostředky se dovážely z Francie. Nyní Alice ucouvla a bedlivě se prohlížela. Dovedla se zhodnotit střízlivě a věděla, co má a jak toho co nejvýhodněji využít.

Viděla drobný oválný obličej s jemnými rysy, malá ústa jako poupátko a útlý rovný nosík. Nejhezčí na ní byly protáhlé, jasně modré oči mandlového tvaru. Vlasy měla plavé a stále si je proplachovala citronovou šťávou a octem. Služka Ela přetáhla paní přes čelo světle žlutý pramen a na hlavu jí nasadila francouzskou kápi. Ta byla z těžkého brokátu, lemovaná širokým pruhem oranžového sametu.

Alice otevřela drobná ústa, aby se ještě jednou podívala na své zuby. Ty ji hyzdily, byly křivé a poněkud vystouplé. Za léta se naučila nechávat je schované, usmívat se se zavřenými rty, hovořit tiše a hlavu držet mírně skloněnou. Těmito způsoby jen získávala a muže jimi mátla. Měli dojem, že si své krásy není vědoma. Představovali si, že by mohli tuto ostýchavou květinu probudit ke všem světským rozkoším.

Alice stála a uhlazovala si šaty na štíhlém těle. Bylo na něm málo křivek. Drobná ňadra, rovná postava bez boků, bez prohlubně v pase. Její tělo se jí líbilo. Připadalo jí ve srovnání s postavami jiných žen čisté a úhledné. Její šaty byly zářivé, jako by ani do této pochmurné místnosti nepatřily. Přímou na těle měla plátěnou košili, jemnou, až skoro průhlednou. Přes ni si oblékla světlé šaty z téhož těžkého brokátu jako kápě. Měly hluboký čtvercový výstřih a živůtek těsně přiléhající k její

10

tenké postavě. Sukně tvořila mírný půvabný zvon. Modrý brokát lemovala bílá králičina, tvořící široký pruh dole na sukni a hluboké manžety kolem volných spuštěných rukávů. Šaty doplňoval modrý kožený pás, vykládaný velkými granáty, smaragdy a rubíny.

Alice se nadále zkoumavě prohlížela a Ela přitom své paní přehodila přes ramena králičí kožešinou podšitý plášť z brokátu.

"Má paní, už za ním přece nemůžete jet. Když se máte..."

"Provdat za jiného?" zeptala se Alice a upevňovala si těžký plášť kolem ramenou. Obrátila se, znovu se na sebe zadívala a byla zřejmě s výsledkem spokojená. Ta oranžová s modrou se nádherně doplňovaly. Takhle ustrojená musí vzbudit pozornost.

"A co má moje manželství společného s tím, co teď dělám?"

"Víte, že je to hřích. Nemůžete se scházet s mužem, který není vaším manželem."

Alice se krátce zasmála, když si urovnávala záhyby na těžkém plášti. "Chceš snad, abych jela navštívit svého nastávajícího? Drahého Edmunda?" zeptala se jedovatě. Než se Ela zmohla na odpověď, pokračovala: "Ty se mnou nemusíš jezdit. Znáš cestu a k tomu, co s Gavinem děláme, už nikoho jiného nepotřebujeme."

Ela sloužila u Alice už hezkou řádku let, takže ji to neohromilo. Alice si dělala, co chtěla a kdy chtěla. "Ba ne, já pojedu taky. Ale jenom proto, abych dohlédla, aby se vám nic nestalo."

Alice si té starší ženy nevšímal, ostatně jako celý život. Z těžkého kovového svícnu u postele vytáhla svíčku a šla k dubovým, železnými pásy pobitým dveřím.

"Teď tiše," řekla přes rameno, když dveře na dobře naolejovaných pantech otvírala. Brokátovou sukni vzala do hrsti a přehodila si její cíp přes ruku. Bezděčně si pomyslela, že za pár kratičkových týdnů tuto zchátralou tvrz opustí a bude žít na zámku Chatworth, postaveném z kamene a dřeva, obehnaném vysokými ochrannými hradbami.

"Tiše!" nařídila Ela, chytila ji za měkké břicho a přitiskla se s ní k vlhké zdi temného schodiště. Pod schody přecházel nemotorně jeden z otcových strážných, zavazoval se znovu těsně nohavice a vracel se zpátky na slavník. Alice honem sfoukla svíčku a jenom doufala, že chlap neslyšel, jak Ela vyhekla, když je obklopila černočerná tišina starého hradu.

"Pojeď," zašeptala Alice. Neměla ani čas, ani chuť poslouchat Eliny poznámky. Noc byla jasná a chladná a koně pro Alici i služku už připravení, jak to Alice čekala. Usmála se a vyšvihla se do sedla tmavého hřebce. Však později chlapce odmění za to, že se o svou paní dobře a řádně stará.

"Má paní!" zaúpěla Ela zoufale.

Avšak Alice se neobrátila, neboť věděla, že tělnatá Ela bez pomoci na koně nevyleze. Alice se nenechá připravit ani o jedinou vzácnou minutku, nepromarní ji se starou neohrabanou ženskou – když na ni čeká Gavin.

Branka vedoucí k řece zůstala pro ni otevřená. Předtím pršelo a zem byla mokrá, ale ve vzduchu už cítila předzvěst jara. A s ní tušení slibu – a vášně.

Když si byla jistá, že dusot koňských kopyt už nikdo neuslyší, naklonila se kupředu a zvířeti zašeptala: "Jeď, můj černý ďáble. Vez mě k milenci." Hřebec se vzepjal, aby dal najevo, že rozumí, a pak natáhl přední nohy. Cestu znal a hnál se tryskem vpřed.

Alice zatřepala hlavou a nastavila tvář větru. Poddala se mocné síle toho nádherného tvora. Gavin. Gavin. Gavin, vyklepávala kopyta, když hřměla po tvrdé cestě. Koňské svaly mezi jejími stehny jí v mnohém připomínaly Gavina. Cítila jeho pevné ruce na svém těle, jeho sílu, až ochabla touhou. Jeho obličej, na němž hraje měsíční světlo, oči jasné i za nejtemnější noci.

"Teď opatrně, zlatíčko," řekla tiše a přitáhla otěže. Když se blížila k místu dostaveníčka, začalo se jí vybavovat, na co se tak usilovně snažila zapomenout. Gavin už jistě slyšel, že se má co nevidět provdat, a bude se na ni zlobit.

Natočila tvář přímo do větru. Prudce zamrkala, až se jí

12

rozslzely oči. Slzy jí pomohou. Gavin slzy nesnáší, a tak jich v posledních dvou letech opatrně využívala. K tomu úskoku se uchýlovala jenom tehdy, když něco úporně chtěla, aby neoslabila jejich moc.

Alice si vzdychla. Proč nemůže s Gavinem hovořit upřímně? Proč se musí s muži zacházet vždycky tak obezřele? On ji miluje, a tak by měl milovat všechno, co Alice dělá, ať by se mu to jevilo sebenepříjemnější. V něco takového doufat bylo

marné a ona to věděla. Kdyby řekla Gavinovi pravdu, ztratila by ho. Kde by pak našla jiného milence?

Při vzpomínce na jeho tělo, pevné a náročné, stiskla Alice koňské boky patami měkkých botek. Ano, vymáčkne ze sebe slzy, udělá všechno možné, jen aby si udržela Gavina Montgomeryho, věhlasného rytíře, bojovníka, jenž nemá rovného... a patří jí, je celíčkový její!

Najednou jako by doopravdy uslyšela Elino popichování. Jestliže chce Alice Gavina, proč se tedy zaslíbila Edmundu Chatworthovi, muži, který má plet barvy rybího břicha, měkké tučné ruce a ošklivá malá ústa, tvořící dokonalý kroužek? Protože Edmund je hrabě. Patří mu pozemky z jednoho konce Anglie na druhý, má statky v Irsku, Walesu, Skotsku, a dokonce prý i ve Francii. Alice samozřejmě nemohla znát přesný rozsah jeho bohatství, ale však ona ho pozná. Ano, až bude jeho ženou, pozná ho. Povahou je Edmund stejná měkotina jako tělem, a nebude to dlouho trvat a Alice ovládne jak jeho, tak i jeho majetek. Opatří mu několik nevěstek, aby byl spokojený, a majetek mu bude spravovat sama. Nenechá se zatěžovat požadavky a rozkazy žádného muže.

Alice byla posedlá vášní k hezkému Gavinovi, ale ta ji nepřipravila o soudnost. Kdo je Gavin Montgomery? Bezvýznamný baron, docela chudý. Skvělý bojovník, silný, pěkný muž, ale nemá žádné bohatství – s Edmundem se nedá v tom ohledu srovnat. Jaký by to byl s Gavinem život? Prožívali by noci vášně a extáze, ale Alice věděla, že Gavinovi by nemohla nikdy vládnout žádná žena. Kdyby si ho vzala, žádal by na ní, aby trčela doma avěnovala se ženské práci. Ne, žádná žena nezíská nikdy nad Gavinem vrch. Bude z něho stejně náročný manžel, jak náročný je teď milenec.

Popoháněla koně kupředu. Ona chce všechno – Edmundovo bohatství a postavení a Gavinovu vášeň. Usmála se a narovnala si zlaté brože, po jedné na každém rameni, které jí přidržovaly rozevlátý plášť. On ji miluje – o tom byla Alice přesvědčena – a ona jeho lásku nechce ztratit. Jak by mohla? Vždyť krásou se jí žádná žena nemůže zdaleka rovnat.

Alice začala rychle mrkat. Pár slzí a Gavin pochopí, že ji rodina k sňatku nutí. Gavin je čestný muž. Pochopí, že ona musí dostat otcově smlouvě s Edmundem. Ano, budeli si počínat opatrně, bude je mít oba: Gavina pro noci, Edmundovo bohatství pro den.

Gavin mlčky stál a čekal. Jediné, co se na něm pohnulo, byl sval v čelisti, který se znovu a znovu napínal. Na lícní kosti mu dopadalo stříbrné měsíční světlo, až vypadaly jako čepele nože. Pevná ústa se mu stáhla do přísné přímky nad bradou s důlkem. Šedé oči mu potemněly hněvem, až vypadaly skoro jako černé, jako vlasy, které se mu kroutily nad okrajem vlněné kazajky.

Pouze dlouhá léta usilovného rytířského výcviku mu umožnila, aby se navenek tak ovládal. V jeho nitru to však vřelo. Dnes ráno se dozvěděl, že žena, kterou miluje, si má vzít jiného. Bude líhat s jiným mužem a povije mu děti. V první chvíli by se byl nejraději rozjel rovnou do Valenceovy tvrze a žádal, aby to popřela. Avšak zadržela ho hrdost. Tu schůzku si domluvili už před několika týdny, a tak se ovládl: počká, dokud ji neuvidí a neobejme a pak z jejích sladkých rtů uslyší to, po čem touží. Nevezme si žádného jiného muže než jeho. Tím si byl jist.

Hleděl upřeně do noční prázdnoty a napínal sluch, kdy uslyší klapot koňských kopyt. Krajina však mlčela a hmotu temnoty přerušovaly pouze ještě temnější stíny. Mezi stromy se plížil nějaký pes a upíral pohled na Gavina. Ten

14

tichý nehybný muž mu naháněl strach. Ta noc přivála Gavinovi vzpomínky na první schůzku s Alicí na této pasece, místečku chráněném před větrem a otevřeném nebi. Kdyby kolem projel na koni někdo ve dne, ani by si ho nevšiml, ale noční stíny to tu přeměňovaly v černou sametovou krabičku, jenom tak velkou, aby se do ní vešel klenot.

Gavin poznal Alici na svatbě jedné z jejích sester. Montgomeryové a Valenceové byli sice sousedé, ale stýkali se málokdy. Alicin otec byl opilec. O své statky se staral pramálo. Sám žil – a nutil k tomu i svou ženu a pět dcer – chudě jako

nějaký bídný poddaný. Na tu svatbu se tehdy Gavin dostavil z povinnosti, vlastně jako zástupce své rodiny, neboť všichni tři jeho bratři odmítli.

Mezi tou hromadou svinstva, špíny a odpadků spatřil Gavin Alici – svou krásnou a nevinnou Alici. Zpočátku nemohl věřit, že také patří do té rodiny tlustých nehezkých holek. Šaty měla z nejdražší tkaniny, způsoby jemné a ušlechtilé a její krása...

Seděl tam a zíral na ni, stejně jako někteří z ostatních mladíků. Byla dokonalá. Plavé vlasy, modré oči, drobná ústa, která toužil přimět k úsměvu. A právě tehdy, ještě než s ní vůbec promluvil, se do ní bláznivě zamiloval. Později se musel prodírat houfem mužů, aby se k ní vůbec dostal. Jeho prudkost Alici zřejmě ohromila a její sklopené oči a tichý hlas ho očarovaly ještě víc. Byla tak ostýchavá, tak mlčenlivá, že mu skoro ani neodpovídala na otázky. Alice byla všechno v co mohl doufat, ba ještě víc – panenská a přece ženská.

Tehdy večer ji požádal o ruku. Polekaně se na něho podívala a oči jí na chvíli zazářily jako safíry. Pak sklopila hlavu a zamumlala něco v tom smyslu, že je třeba zeptat se otce.

Druhý den se tedy Gavin vypravil za tím opilcem a požádal ho o Alicinu ruku, ale ten blábolil nějaké nesmysly o tom, že ji matka potřebuje. Mluvil podivně váhavě, jako by ho tu řeč někdo naučil a on ji teď lovil z paměti. Ať dělal Gavin, co dělal, nemohl Valence obměkčit, aby změnil názor.

Gavin znechuceně odešel a zuřil, že se mu nepodařilo dostat ženu, kterou chtěl. Nedojel daleko, když ji uviděl. Vlasy měla nezakryté a v zapadajícím slunci jí zářily, sytě modrý samet šatů se jí odrážel v očích. Dychtivě čekala na zprávu o otcově odpovědi. Gavin jí zlostně řekl, jak dopadl, a pak spatřil její slzy.

Alice se je pokoušela skrýt, ale on je nejen viděl, ale i cítil. V mžiku seskočil s koně a jí stáhl s jejího. Ani nevěděl, jak se to stalo. V jedné chvíli ji utěšoval a za okamžik už byli tady, v tom tajném hnízdečku, šaty strhány, a uchvácení vášní se k sobě tiskli. Nevěděl, zda se jí má omluvit, anebo jásat. Rozkošná Alice není žádná děvečka, aby ji mohl povalit do sena, je to dáma, a jednoho dne se stane jeho ženou. A byla panna. O tom se přesvědčil, když na štíhlých stehnech uviděl dvě kapky krve.

Dva roky! Už jsou to dva roky, co se to stalo. Kdyby nebyl strávil tolik času ve Skotsku, kde střežil hranice, byl by trval na tom, aby mu Alici její otec dal. A právě to měl v úmyslu teď, kdy se vrátil. A budeli to nutné, obrátí se se svou žádostí přímo na krále. Valence je nerozumný. Alice Gavinovi vyprávěla, co se do otce namluvila, jak ho prosila a zapřísahala, ale marně. Jednou mu ukázala modřinu, kterou si vysloužila, když se za Gavina přimlouvala. Tehdy Gavin zuřil vzteky. Popadl meč a byl by se za tím chlapem rovnou pustil, nebýt toho, že se Alice na něj pověsila a se slzami v očích ho prosila, aby proboha otci neubližoval. Jejím slzám nemohl nic odepřít, a tak meč znovu zasunul do pochvy a slíbil jí, že počká. Alice ho ujišťovala znovu a znovu, že si dá otec nakonec říci.

Nadále se tedy scházeli tajně jako trucovité děti – ovšem Gavinovi se takové počínání nelíbilo. Alice ho však prosila, aby za otcem nechodil a nechal na ní, aby ho přemluvila.

Nyní Gavin přešlápl a znovu se zaposlouchal. Stále jenom ticho. Dnes se dozvěděl, že Alice si má vzít tu hroudu bahna, Edmunda Chatworthe. Chatworth zaplatil králi obrovskou sumu, takže nebude muset táhnout do žádné války. To není chlap, pomyslel si Gavin. Chat

16

worth si nezaslouží hraběcí titul. Není možné si představit, že by si Alice mohla vzít něco takového.

Najednou se Gavinovi zbystřily všechny smysly, když zaslechl tlumené zvuky koňských kopyt na zvlhlé půdě. Za chvíli už přiskočil k Alici a ta mu padla do náruče.

"Gavine," šeptala, "milovaný Gavine." Tiskla se k němu, skoro jako by se něčeho bála.

Snažil se ji od sebe odsunout, aby se jí mohl podívat do obličeje, ale držela se ho tak zoufale, že se už neodvážil. Na krku cítil vláhu jejích slz a veškerý

vzteky, který jí cloumal celý den, rázem vyprchal. Přivinul si ji blíž, do ouška jí šeptal slůvka lásky a hladil ji po vlasech. "Pověz mi, co se děje? Co tě tak ranilo?"

Odstoupila, aby se na něho mohla podívat, jistá si vědomím, že noc neprozradí, že nemá oči nijak zarudlé. "Je to příliš hrozné," zašeptala chraptivě. "To se nedá vydržet."

Gavin poněkud ztuhl, když si připomněl pověsti o jejím sňatku. "Je to tedy pravda?"

Jemně popotáhla, dotkla se prstem koutku oka a zvedla k němu přes řasy pohled. "Marně do tatínka hučím. Dokonce jsem odmítla jídlo, abych jí pohnula, ale on nařídil jedné ženě... Ne, nepovím ti, co mi udělali. On řekl, že... Ach Gavine, vůbec nemohu opakovat, co mi řekl." Cítila, jak Gavin strnul.

"Já za ním půjdu a..."

"Ne!" vykřikla Alice téměř divoce a svírala rukama jeho svalnaté paže. "To nemůžeš! Totiž..." Spustila ruce a sklopila řasy. "Už se s tím nedá nic dělat. Zásnubní smlouva už byla před svědky podepsána. Na tom se nedá nic změnit. I kdyby mě otec odmítl Chatworthovi dát, musel by mu beztak vyplatit mé věno." "Zaplatím mu ho já," pravil Gavin studeně.

Alice na něho překvapeně pohlédla. Pak se jí do očí nahrnuly další slzy. "To by nepomohlo. Otec by mi stejně nedovolil, abych si tě vzala. To přece víš. Ach Gavine, co si jenom počnu? Budu se muset provdat za muže, kterého nemám ráda." Podívala se na něho takovým zoufalým pohledem, až si ji Gavin znovu pevně přivinul. "Kdybych tě měla ztratit, miláčku, to by byl můj konec," šeptala, když se mu tiskla hlavou na krk. "Ty jsi moje všecko, moje slunce i noc, já... já snad umřu, jestli tě ztratím."

"To neříkej! Jak bys mě mohla ztratit? Vždyť víš, že jsem na tom stejně."

Ustoupila, aby na něho pohlédla, teď už šťastnější. "Tak ty mě máš doopravdy rád? Máš mě natolik rád, že budeli naše láska vystavena zkoušce, můžu si tebou být jistá?"

Gavin se zamračil. "Zkoušce?"

Alice se usmála skrze slzy. "Budeš mě mít pořád rád, i když se provdám za Edmunda?"

"Provdáš!" Skoro to zakřičel a odstrčil ji od sebe. "Ty si chceš toho člověka skutečně vzít?"

"Copak to záleží na mně?" Stáli tam mlčky a Gavin ji šířal pohledem. Alice ostýchavě klopila zraky. "Tak já pojedu. Ztratím se ti z očí. Už o mě ani nezavadiš pohledem."

Došla skoro k svému koni, když se vzchopil. Hrubě ji chytil a přitiskl jí ústa na rty tak prudce, až ji poranil. Neříkali nic. Slovo nebylo zapotřebí. Jejich těla si rozuměla, i když oni se nepohodli. Ostýchavá dívka najednou zmizela. Místo ní tu teď stála vášnivá Alice, kterou Gavin dobře znal. Její ruce z něho horečně strhávaly šatstvo, až zůstalo naházené na hromadě.

Hrdelně se zasmála, když před ní zůstal stát nahý. Tělo měl pevné, svalnaté z tolika let tělesné námahy. Byl odobrou hlavu vyšší než Alice, která přerostla nejednoho muže. Ramena měl široká, hrudník mohutný. Zato boky štíhlé, břicho ploché a svalstvo se mu zřetelně rýsovalo. I stehna se mu vyboulovala svalstvem vypěstovaným tím, jak léta nosil těžkou zbroj.

Alice od něho odstoupila a nasála vzduch skrze zuby, jak ho hltala očima.

Vztáhla po něm dravčí ruce a sápala se na něho jako šelma.

Gavin si ji přitáhl a políbil na drobná ústa. Ta se pod jeho rty široce otevřela a její jazyk se mu vnořil do úst. Pevně si ji přitiskl a dotyk šatstva na holé pokožce ho vzrušoval. Přejížděl jí rty po tváři, po hrdle. Měli před sebou celou noc a on ji chtěl dobře využít milováním.

18

"Ne!" řekla Alice netrpělivě a prudce se od něho odtrhla. Spustila si plášť z ramen, nedbajíc na drahou látku. Gavinovy ruce odstrčila od přezky pásku. "Tobě to trvá moc dlouho," prohlásila věčně.

Gavin se chvíli mračil, ale když na zem odhazovala jednu vrstvu za druhou, přemohly ho opět smysly. Alice po něm dychtí stejně jako on po ní. Co na tom, že se nemůže dočkat, až se jejich těla k sobě přitisknou kůže na kůži?

Gavin by se rád chvíli kochal Aliciným štíhlým tělem, ale ona ho rychle stáhla na zem a její ruka ho okamžitě naváděla dovnitř. Pak už nemyslel na volné milostné pohrávání ani na polibky. Alice ležela pod ním a pobízela ho. Její hlas zněl drsně, když vedla jeho tělo, rukama mu pevně svírala boky, když se k němu stále prudčeji vzpínala. Jednu chvíli mu hlavou bleskla starost, že jí ublíží, ale jí dělala jeho síla zřejmě dobře.

"Ted! Ted!" vyzývala ho, a když ji uposlechl, vyrazilo jí z hrdla hluboké vítězoslavné zaúpění.

Hned nato zpod něho vyklouzla a odsunula se. Vždycky mu opakovala, že se v ní sváří protichůdné pocity, když se pokouší smířit svůj stav neprovdané ženy se svou vášní. Byl by ji však rád objímal déle, víc se těšil z jejího těla, a možná se s ní dokonce znovu pomiloval. Tentokrát by to bylo pomalé milování, když už se strávila jejich počáteční vášeň. Snažil se nevšímat si pocitu prázdnoty, který se v něm rozhostil, jako kdyby něčeho jenom okusil, ale dosud se nenasytil.

"Už musím jít," prohlásila. Posadila se a začala se složitým oblékáním.

Rád pozoroval její štíhlé nohy, když si natahovala tenké plátěné punčochy. Aspoň pohled mu pomohl poněkud rozptýlit tu prázdnotu. Neočekávaně si vzpomněl, že zanedlouho bude mít jiný muž právo dotýkat se jí. Najednou se mu zachtělo ranit ji tak, jako ona zraňuje jeho. "Já jsem také dostal nabídku k sňatku."

Alice se okamžitě zarazila s rukou na punčoše a zadívala se na něho. Čekala, co jí poví dál.

"S dcerou Roberta Revedounea."

"Ten přece nemá žádnou dceru – jenom syny, a ti už jsou oba ženatí," namítla Alice. Revedoune byl jedním z králových hrabat, muž, vedle jehož panství vypadalo panství Edmundovo jako venkovská chalupa. Však to Alici trvalo dost dlouho, celé ty roky, co byl Gavin ve Skotsku, aby zjistila podrobné zprávy o všech hrabatech – o všech nejbohatších mužích Anglie – než došla k názoru, že nejvhodnějším úlovkem bude Edmund.

"Neslyšela jsi, že oba jeho synové umřeli na souchotě

– je tomu dva měsíce?" Zadívala se na něho. "Ale v životě jsem neslyšela, že by měl dceru."

"Mladé děvče, jmenuje se Judita, mladší než její bratři. Slyšel jsem, že ji matka vychovávala pro klášter. Drží ji zavřenou v otcově domě."

"A tobě nabídli, aby sis tu Juditu vzal? Zdědí otcův majetek, bude to bohatá dědička. Proč by ji nabízel..." Zarazila se, aby Gavinovi neprozradila, co ji právě napadlo.

Odvrátil od ní tvář. Viděla, jak se mu zatínají čelistní svaly a měsíc se mu leskne na holé hrudi, dosud lehce zborčené potem z jejich milování.

"Proč by nabízel takovou vzácnost nějakému Montgomerymu?" dokončil chladným hlasem Gavin její větu. Kdysi bývala rodina Montgomeryů tak bohatá, že vzbudila závist krále Jindřicha IV. Ten prohlásil celý rod za zrádce a vzápětí začal mocnou rodinu ničit. To se mu dařilo tak dobře, že teprve teď, po stu letech, začali Montgomeryové opět postupně nabývat něco z toho, o čem přišli. Avšak jejich paměť byla dlouhá a žádný z nich nestál o to, aby se mu připomínalo, čím kdysi bývali.

"Pro meče mých bratrů a můj," pravil Gavin za chvíli. "Na severu hraničí pozemky Revedouneů s našimi a on má strach ze Skotů. Uvědomuje si, že jeho půda bude pod ochranou, jestli se spojí s mou rodinou. Jeden zdvorních zpěváků ho slyšel prohlásit, že i kdyby se Montgomeryové nezmohli na nic jiného, dovedou aspoň dělat syny, co zůstanou naživu. Podle všeho tedy dceru nabízí jenom pod podmínkou, že jí udělám syny."

20

Alice byla už skoro oblečená. Zadívala se na něho. "Titul přechází i na dceru, že? Tvůj nejstarší syn by se stal hrabětem a ty vlastně taky, až umře její otec."

Gavin se prudce otočil. Na to nepomyslel a ani mu na tom nezáleželo. Je to zvláštní, že si na to vzpomněla Alice jako první, vždyť jí tak málo sejde na světských věcech.

"A ty si ji vezmeš?" zeptala se Alice. Stála nad ním a sledovala ho, když se začal chvatně oblékat.

"Ještě jsem se nerozhodl. Ta nabídka přišla teprve předevečím, a pak jsem si myslel..."

"A viděl jsi ji?" skočila mu Alice do řeči.

"Viděl? Ty myslíš tu dědičku?"

Alice zataala zuby. Muži jsou někdy tak nedovtipní. Vzpamatovala se. "Je krásná, já vím," řekla plačtivě. "A až s ní budeš ženatý, na mě si ani nevzpomeneš."

Gavin rychle vstal. Nevěděl, jestli se má hněvat, nebo ne. Ta žena mluví o jejich sňatcích s jinými, jako by se na jejich vztahu nemělo nic změnit. "Já jsem ji neviděl," řekl tiše.

Najednou měl pocit, jako by se přes něho přelila noc. Původně doufal, že mu Alice popře, co se povídá o její svatbě, a místo toho teď zase on vykládá, že se možná bude ženit. Chtěl by odtud pryč – pryč od ženských pletich, do zdravého a rozumného světa svých bratrů. "Co se stane, nevím."

Alice se zamračila, když jí nabídl rámě a vedl ji k jejímu koni. "Já tě miluju, Gavine," řekla rychle. "Ať se stane cokoli, budu tě vždycky milovat, vždycky po tobě budu toužit."

Hbitě ji vyzvedl do sedla. "Musíš se vrátit, než někdo zjistí, že nejsi doma. Jistě bychom si nepřáli, aby se o něčem takovém doslechl statečný a šlechtný Chatworth, že?"

"Jsi krutý, Gavine," řekla, ale po slzách nebylo v jejím hlase ani stopy. "Chceš mě trestat za něco, co jsem nezavinila, co se mi vymyká z rukou?"

Odpovědi se nedočkala.

Alice se sklonila a políbila ho, ale věděla, že je v myšlenkách jinde, a to jí nahnalo strach. Škubla prudce otěžemi a cválala pryč.

2. kapitola

Bylo už notně pozdě, když Gavin dorazil na dohled hradu Montgomeryů. Chamtivý král jim sice uloupil veškerý majetek, ale aspoň tyto zdi zůstaly jejich. Po víc než čtyři století tady vždycky žil nějaký Montgomery – od té doby, co Vilém dobyl Anglii a přivedl si s sebou již tehdy bohatou a mocnou normanskou rodinu. Během staletí se k původnímu hradu stále něco přistavovalo, zpevňovala se opevnění a přebudovával se, až tříakrový pozemek obepnuly čtrnáct stop silné hradby. Uvnitř byl prostor rozdělen na dvě části: vnější a vnitřní opevnění. Ve vnějším pásu bydlelo služebnictvo, posádka a stovky lidí a zvířat, kteří se podíleli na provozu hradu. Vnější opevnění také krylo a chránilo vnitřní prostor, kde stály domy čtyř bratří Montgomeryů, jejich osobních nevolníků a členů jejich družiny. Celý ten soubor budov s nádvořími stál na kopci, obtékaném řekou. Do vzdálenosti půl míle od hradu nesměly růst žádné stromy. Každý nepřítel by se musel přiblížit otevřenou krajinou.

Po čtyři století se Montgomeryové hájili v této pevnosti proti lakotnému králi a nájezdům jiných nepřátel. Gavin pohlížel na tyčící se hradby svého domova se skutečnou pýchou. Sjížděl s koněm zvolna k řece, tam seskočil a převedl ho přes úzký brod. Kromě mohutné přední brány toto byl jediný přístup. Hlavní bránu zpevňovalo mřížoví, špičatý železný zátaras, který se dal na lanech spustit. Teď v noci by stráž musela vzbudit pět mužů, aby ho vytáhli. A tak šel Gavin k úzkému soukromému vchodu podél čtvrt míle dlouhé, osm stop vysoké hradby, jež vedla k zadnímu vchodu. Nahoře na hradbách hlídali muži, kteří po nich přecházeli sem tam celou noc. Gavin každému strážnému, který ho stavěl, kývl na pozdrav. Ani jediný muž, jemuž byl život milý, nikdy na hlídce neusnul.

Za vlády Jindřicha VII., nynějšího krále, většina hradů silně zchátrala. Když před šestnácti lety, v roce 1485, usedl na trůn, rozhodl se zlomit moc vysoké šlechty. Zakázal jí soukromé armády a znemožnil jí míchat se do vládních záležitostí. A poněvadž už šlechta nemohla vést války pro zisk, její majetek se

tenčil. Udržovat hradby bylo nákladné, a tak jedna silná hradba za druhou zůstávala opuštěná a panstvo se stěhovalo do pohodlných zámků.

Našli se však takoví, kteří si dobrým hospodařením a pilnou prací zachovali mocná stará sídla v dobrém stavu. K takovým rodům patřili Montgomeryovi a celá Anglie si jich vážila. Gavinův otec postavil pro svých pět dětí pevný pohodlný zámek, ten však stál uvnitř hradních hradeb.

Jakmile se Gavin ocitl na nádvoří, zpozoroval tam čilý ruch. "Co se stalo?" zeptal se chlapce, který převzal jeho koně.

"Páni se zrovna vrátili od ohně ve vsi."

"Bylo to zlé?"

"Ne, pane, shořelo jen pár kupeckých domů. Páni tam ani nemuseli chodit."

Chlapec pokrčil rameny, jakoby chtěl říct, že v panstvu se člověk nikdy nevyzná. Gavin ho nechal být a vešel do zámku, postaveného těsně u starobylé kamenné věže, která se teď užívala většinou jenom jako skladiště. Bratrům byl milejší pohodlný velký dům. Několik rytířů se právě chystalo uložit ke spánku a Gavin se s některými z nich pozdravil, když spěchal po širokém dubovém schodišti do svého vlastního obydlí v druhém patře.

"Tak tady máme zatoulaného bratříčka," zavolal na něho vesele Raine. "Milesi, on se v noci projíždí po kraji

24

a zanedbává své povinnosti! Půlka vesnice mohla lehnout popelem, kdybychom si počínali jako on."

Raine byl třetí z bratrů, nejmenší a nejpodsaďitější ze všech čtyř. Byl to silný, tělnatý muž. Mohl vypadat hrozivě a na bojišti tak skutečně vypadal. Ale většinou, jako právě teď, mu to v modrých očích jen hrálo a na tvářích se mu dělaly hluboké podlouhlé dolíčky.

Gavin na mladšího bratra pohlédl, ale neusmál se.

Miles, s šaty začerněnými od sazí, nalil do konvice víno a nabídl Gavinovi. "Máš nějaké špatné zprávy?" Miles byl z bratrů nejmladší a jeho vážným pronikavým očím nic neušlo. Málokdy se usmál.

Raine se okamžitě zatvářil zkroušeně. "Něco se stalo?"

Gavin si vzal víno a ztěžka dosedl na vyřezávanou ořechovou židli čelem k ohni.

Byla to velká komnata s dubovou podlahou, místy pokrytou orientálními koberci.

Na stěnách visely těžké vlněné tapiserie s loveckými motivy a s výjevy z křížových výprav. Strop tvořilo mohutné dřevěné trámoví, ozdobné i účelové.

Mezery mezi trámy vyplňovalo bílé zdivo. Byl to mužský pokoj, zařízený bytelným tmavým nábytkem, složitě vyřezávaným. Na jižním konci bylo hluboké arkýřové okno se sedátky, potaženými rudým hedvábím. Sklo v oknech, rozdělených sloupky, pocházelo z Francie.

Všichni tři bratři měli na sobě jednoduché tmavé šaty. Lněné košile, u krku volně nabrané, jim přiléhaly těsně k tělu. Přes ně měli dlouhé vlněné suknice, sahající jim až po stehna, a navrch těžký krátký kabátec s dlouhými rukávy. Na nohy si muži natahovali přiléhavé tmavé vlněné nohavice, pod nimiž se na odhalených stehnech výrazně rýsovaly boule svalů. Gavin byl obutý do vysokých bot až po kolena. U boku se mu v pochvě posázené drahokamy houpal meč.

Gavin se pořádně napil vína a potom se mlčky díval, jak mu Miles dolévá. S tím, jak je kvůli Alici nešťastný, se nemohl nikomu svěřit, ani bratrům.

Když se Gavin neměl k řeči, Miles s Rainem si vyměnili pohledy. Věděli, kde Gavin byl, a mohli se domyslet, z jaké zprávy je tak sklíčený. Raine se setkal s Alicí jednou, na Gavinovo opatrné naléhání, a připadala mu chladná, což se mu nelíbilo. Poblážený Gavin v ní však viděl vzor dokonalosti. Ať už si o ní Raine myslel cokoli, přece jenom s bratrem cítil.

Zato Miles ne. V něm nikdy nevzešla ani špetička lásky k ženě. Pro něho byla jedna žena jako druhá. Všechny sloužily stejnému účelu. "Dnes přišel další posel od Roberta Revedounea," přerušil Miles mlčení. "Dělá si myslím starosti, že jestli neporodí jeho dcera brzy vnuka, mohla by umřít a jemu by nezůstal žádný dědic."

"Copak je churavá?" zeptal se Raine. Byl z bratrů nejcitlivější, ležela mu na srdci třeba i poraněná kobyla nebo nemocný sluha.

"To nevím," odpověděl Miles. "Ten muž se trápí žalem, že mu umřeli synové a že mu zůstala jenom jediná nedomrlá dcera. Slyšel jsem, že pravidelně mlátí ženu za to, že měl tak málo synů."

Raine se zamračil do číše vína. S bitím žen nesouhlasil.

"Tak co, odpovíš mu konečně?" naléhal Miles, když se Gavin neměl k řeči.

"Vemte si ji některý z vás," řekl Gavin. "Povolejte Stevena ze Skotska, anebo ty, Raine, ty bys potřeboval manželku."

"Revedoune chce pro dceru jenom nejstaršího syna," zazubil se Raine. "Já bych jinak byl víc ochoten."

"Proč to handrkování?" řekl Miles zlostně. "Je ti sedmadvacet a ženu potřebuješ."

Tahle Judita Revedouneová je bohatá – a vyženíš s ní taky šlechtický titul.

Třeba právě ona nám dopomůže k tomu, abychom znovu začali získávat majetek, který nám kdysi patřil."

Alice je pro něho ztracená, a čím dřív se s tím vyrovná, tím dřív se z toho dostane, usoudil Gavin. "Tak dobrá, se sňatkem souhlasím."

Raine i Miles si pořádně oddychli – ani si neuvědomovali, že předtím zadrželi dech.

Miles postavil číši. "Poslovi jsem řekl, aby počkal. Doufal jsem, že mu budu moci sdělit tvou odpověď."

26

Když Miles z pokoje odešel, dostal Raine chuť si zažertovat. "Slyšel jsem, že je jenom takhle veliká," řekl a rukou ukázal k pasu, "a zuby prý má velké jako kobyly. Kromě toho..."

Ve staré tvrzi to táhlo. Vítr hvízdal ve všech škvírách. mastný papír přes okna proti zimě nepomáhal.

Alici se spalo pohodlně, pod duchnou, naplněnou husím prachovým peřím, byla nahá.

"Má paní," zašeptala jí Ela, "on je tady."

Alice se rozespale překulila. "jak se opovažuješ mě budit!" zašeptala vztekle.

"Kdo že je tady?"

"Ten člověk od Revedouneových. On..."

"Revedouneových!" opakovala Alice a posadila se, teď už docela vzhůru. "Přines mi župan a přiveď mi toho chlapa."

"Sem?" Ela byla zděšená. "Ne, má paní, to není možné. Někdo by vás mohl slyšet."

"Máš pravdu," řekla Alice roztržitě. "Je to příliš nebezpečné. Tak já se obléknu. Ať na mě počká pod tím jilmem u zeleninové zahrádky."

"V noci? Ale..."

"Už jdi! Pověz mu, že tam budu brzy." Alice rychle vklouzla úpažemi do županu, dlouhého roucha ze silného nachového sametu, podšitého šedou veverčí kožešinou. Opásala se širokým pásem a obula si měkké kožené pantoflíčky, nabarvené na zlato.

Už skoro měsíc Gavina neviděla a za celou tu dobu se jí ani slovíčkem neozval. Ale pár dní po jejich nočním dostaveníčku v lese se doslechla, že si má vzít tu dědičku z rodu Revedouneů. A teď se od jednoho konce Anglie na druhý vyhlašuje turnaj na oslavu sňatku, Kdejaký významný muž je zván. Kdekterý dovedný rytíř je vyzván k účasti. A každé slůvko, které se Alici doneslo, v ní vyvolávalo větší avětší žárlivost. Jak ráda by sama seděla vedle takového manžela jako Gavin a sledovala turnaj konaný na počest její svatby. Na tu se však žádné takové oslavy nechystají.

Avšak třebaže toho tolik slyšela o přípravách, o Juditě Revedouneové se nedozvěděla ani slůvko. Bylo to jenom jméno bez tváře a bez postavy. Před čtrnácti dny Alici napadlo, že by si mohla najmout zvěda, aby jí zjistil, jak ta záhadná Judita vypadá. Aspoň bude vědět, ským má soupeřit. Ele nařídila, aby jí okamžitě oznámila, až ten člověk přijde, třeba o půlnoci.

Alici se prudce rozbušilo srdce, když běžela po plevellem zarostlé zahradní pěšince. Ta Judita je jistě škaredá jako ropucha, říkala si v duchu, musí být.

"Ach má paní," řekl zvěd, když se Alice přiblížila. "Vaše krása je zářivější než měsíc." Chytil jí ruku a políbil.

Byl jí odporný, nenašla však žádného jiného, který by měl přístup do domu Revedouneových. A jaký nehorázný peníz mu musela vyplatit! Byl to kluzký, protřelý chlap, ale milování s ním nebylo špatné. Snad se žádným mužem není špatné. "Jaké neseš zprávy?" zeptala se Alice netrpělivě, když spěšně ruku odtáhla. "Viděl jsi ji?"

"Ne... moc zblízka."

"Zblízka? Tak viděl jsi ji, nebo ne?" naléhala, dívajíc se mu zpříma do očí.

"Ano, viděl," odpověděl pevně. "Ale bedlivě ji hlídají." Chtěl té zlatovlásce udělat radost, a tak věděl, že jí nesmí prozradit pravdu. Juditu Revedouneovou viděl, ale jenom z dálky, když odjížděla na koni se svými družkami ze zámku. Nepoznal ani jistě, která zahalená postava je dědička.

"Proč ji hlídají? Nemá to snad v hlavě pořádku, že jí nemohou dopřát volnost?"

Ta žena, která ho tak ostře vyslýchala, mu teď začala nahánět strach. V těch chladných modrých očích se skrývala moc. "Leccos se samozřejmě povídá. Nevidí ji nikdo kromě jejích žen a matky. Celý život se pohybuje jen mezi nimi.

Připravovali ji pro klášter."

"Pro klášter?" Alice cítila, jak v ní začíná napětí povolovat. Bylo všeobecně známo, že kdykoli se narodila nějak na těle nebo na duchu postižená dcera, bohatá rodina ji zabezpečila důchodem a předala do péče jeptiškám. "Ty si tedy myslíš, že je slaboduchá nebo nějak znetvořená?"

"Proč jinak by ji asi celý život schovávali, má paní?"

28

Robert Revedoune je tvrdý muž. Jeho žena kulhá od toho, jak ji jednou shodil ze schodů. Ten by jistě nechtěl, aby se svět dozvěděl, jakou nestvůru má za dceru."

"Ale nevíš jistě, že ji ukrývají právě z toho důvodu?"

Usmál se, už se cítil bezpečněji. "Jaký jiný důvod by mohli mít? Kdyby byla při smyslech a jaksepatří, jistě by ji světu předvedl. Jistě by jí sjednal sňatek, než ho k tomu donutila smrt jeho synů. Který muž by dovolil, aby jeho jediná dcera šla do kláštera? To dovolí jen ten, který má mnoho dcer."

Alice se tiše zahleděla do noci. Její mlčení dodalo muži smělosti. Naklonil se k ní blíž, vzal ji za ruku a šeptal jí do ucha. "Má krásná paní se nemá proč znepokojoval. Nebude žádná krásná nevěsta, která by od ní odvrátila hlavu lorda Gavina."

Alice se prudce ohlédla a jenom tím dala najevo, že slyšela. Cožpak o jejích pletkách s Gavinem ví i ten nejposlednější? S dovedností velké herečky se obrátila a věnovala muži úsměv. "Úkol jsi splnil dobře a budeš... patřičně odměněn." Nenechala ho na pochybách, co tím myslí.

Sklonil se políbil ji na šíji.

Alice ustoupila, skrývajíc odpor. "Ne, dnes ne," zašeptala důvěrně. "Zítřka. Musím udělat určitá opatření, abychom na sebe měli víc času." Vklouzla mu rukou pod volný kabátec a přejela mu nahoře po stehně. Když se zajíkl, svůdně se usmála. "Už musím jít," řekla, jako by se jí nechtělo.

Když byla k němu zády, úsměv jí z tváře okamžitě zmizel. Než se vrátí na lůžko, musí se ještě někde zastavit. Koňák jí jistě rád pomůže. Nikomu nedovolí, aby dělал řeči o ní a Gavinovi... a tenhle za to zaplatí.

"Dobré jitro, tatínku," řekla Alice vesele, když se sklonila a lehce se dotkla rty tváře pokřiveného a špinavého starce. Byli v prvním patře tvrze, které tvořila jediná obrovská místnost. To byla velká síň, kde se jedlo, kde spala hradní družina a kde se odehrával běžný denní život.

Viděla, že otcův korbelt je prázdný. "Hej, ty," křikla na sluhu, který procházel kolem, "přines otcí ještě pivo!"

Nicolas Valence vzal dceřinu ruku do obou dlaní a vděčně k ní vzhlédl. "Ty jediná se o mě staráš, má hezoučká Alice. Ty ostatní – tvá matka a sestry – mi nechtějí dopřát, abych se napil. Ale ty chápeš, jak mě to uklidňuje."

Odtáhla se od něho a snažila se nedat najevo, jak je jí jeho dotyk protivný. "To víš, že ano, milý tatínku. To proto, že já jediná tě mám ráda." Sladce se na něho usmála.

Po všech těch letech se Nicolas nepřestával divit, jak mohl se svou ošklivou droboučkou ženou přivést na svět takové hezké děvče. Alicina bledá krása byla v

ostrém protikladu k jeho snědé pleti. A když mu ostatní nadávaly a schovávaly mu kořalku, Alice mu tajně pašovala láhve. Je to pravda – ta ho má doopravdy ráda. A on ji má taky rád. Poslední vindru jí dával na parádu. Jeho krásná Alice se oblékala do hedvábí, zatímco její sestry se musely spokojit s látkami z domácí příze. Pro ni by udělal první poslední. Gavinovi Montgomerymu přece řekl, že si ho Alice nemůže vzít, přesně tak, jak ho o to žádala. Nicolas ovšem nechápe, proč si mladá dívka nechce vzít takového silného a bohatého muže jako Gavin. Ale Alice měla pravdu. Chopil se znovu naplněného korbele a vyprázdnil ho. Udělala dobře – teď si vezme hraběte. Ovšem Edmund Chatworth se těm hezkým Montgomeryům nemůže rovnat, ale Alice ví vždycky nejlíp, co je nejlepší.

"Tatínku," řekla Alice s úsměvem, "chtěla bych tě

o něco poprosit."

Vytáhl ještě třetí korbek piva. Někdy se Aliciným přáním těžko vyhovovalo. Obrátil list. "Už jsi slyšela, že v noci spadl s hradeb nějaký muž? Cizí člověk. Nikdo neví, odkud byl."

Alicin výraz se změnil. Teď už zvěd nepoví nikomu o Gavinovi, ani že se vyptávala na dědičku Revedouneů. Rychle to pustila z hlavy. Smrt toho člověka pro ni nic neznamena. "Chtěla bych jít na svatbu té Revedounky s Gavinem."

"Ty chceš pozvání na svatbu hraběcí dcery?" Nicolas nemohl věřit sluchu.

"Ano."

"Ale to nejde. Jak bych k němu přišel?"

Tentokrát poslala Alice sluhu mávnutím pryč a otci nalila

sama. "Já vím, jak," řekla rychle a co nejlíbezněji se usmála.

30

3. kapitola

heň se zuřivě vzpínal po kamenné zdi a hladově pohltit dřevěné patro kupeckého domu. Vzduch zhoustl kouřem a muži i ženy, kteří si řetězem podávali vědra s vodou, byli začouzení. Jenom jejich oči a zuby svítily bíle.

Gavin, do půl těla vysvlečený, se divoce rozháněl sekyrou s dlouhým topůrkem a otesával dům vedle hořícího krámu. Opíral se do toho s takovou silou, že by nikdo nevěřil, že se tak činí už plné dva dni.

Městečko, kde hořelo, kde tři domy už lehly popelem, bylo jeho. Táhl se dolů svahem od velkého hradu a obepínaly je mohutné hradby. Z městských daní žili bratři Montgomeryové a za to rytířsky chránili jeho obyvatele.

"Gavine!" snažil se Raine překřičet hukot plamenů. Byl také umouněný od kouře a potu. "Pojď odtamtud pryč! Oheň už je moc blízko!"

Gavin si bratrova varování nevšímal. Nepodíval se nahoru na hořící zeď, která hrozila, že se na něho zřítí. Tesal teď ještě horlivěji, jak usiloval srazit staré dřevěné trámce dovnitř mezi kamenné zdi, kde by je člověk v přízemí mohl polít vodou.

Raine věděl, že je marné na Gavina řvát. Unaveně dal znamení vyčerpaným mužům za sebou, aby dál strhávali dřevo ze zdi. Raine už sotva stál na nohou, a přece si aspoň čtyři hodiny zdříml – o čtyři víc než Gavin. Raine věděl ze zkušenosti, že jeli třeba jen jediný čtvereční palec Gavinova majetku ohrožený, nedá si pokoj, nejlí, nespí, dokud nebude nebezpečí zažehnáno.

Raine stál na zemi a bez dechu sledoval, jak Gavin pracuje pod hořící stěnou. Ta se musí každou chvíli zřítit a Raine jenom doufal, že Gavin už nechá sekání a sleze po žebříku do bezpečí na zem. Raine pod vousy nadával jako špaček, že si Gavin tak zahrává se smrtí. Kramáři a prostý lid lapali po dechu, když se ohnivá stěna komíhala vpřed a vzad. Raine by byl Gavina nejradši násilím stáhl po žebříku dolů, ale věděl, že silou by na staršího bratra nestačil.

Najednou se dřevo zhroutilo dovnitř mezi kamenné zdi a Gavin byl okamžitě na žebříku. Sotva se dotkl země, Raine po něm skočil a srazil bratra z cesty ohnivé plachtě.

"Krucinál, Raine!" hulákal Gavin do ucha bratrovi, který na něho nalehl celým těžkým tělem. "Vždyť mě rozmačkáš. Uhní!"

Raine byl na Gavina zvyklý, takže se neurazil. Pomalu vstal. Všechny svaly měl z dřiny posledních pár dnů rozbolavělé. "To mi pěkně děkuješ, že jsem ti zachránil život! Proč jsi tam sakra zůstával tak dlouho? Ještě chvíli a byl z tebe škvarek."

Gavin se rychle zvedl a obrátil se učerněnou tváří k domu, který právě opustil. Požár byl teď uvězněn uvnitř kamenných zdí a na vedlejší dům už nepřeskočí. Když viděl, že stavby jsou už v bezpečí, obrátil se k bratrovi. "Copak jsem ho mohl nechat shořet?" řekl a pohnul ramenem. Bylo odřené a krvácelo od toho, jak ho Raine táhl přes šterk a trosky. "Nezarazit ten požár, tak z mého města možná nezůstalo nic."

Rainovi se zablýskly oči. "Radši bych ztratil sto domů než tebe."

Gavin se zazubil. Bílé rovné zuby mu zasvítily v začerněném obličeji. "Děkuji ti," řekl tiše. "Ale já myslím, že bych radši přišel o kousek těla než o další dům." Odvrátil se a odešel velet mužům, jak polévat stavení stojící vedle toho, které právě rozsekal.

Raine pokrčil rameny a kráčel pryč. Gavin byl od šestnácti let pánem panství Montgomeryů a tuto svou povinnost bral velmi odpovědně. Co bylo jeho, bylo jeho a porval by se i s čertem, aby si to zachoval. Avšak

32

vůči poslednímu z poddaných, nejhoršímu zloději, si Gavin počínal naprosto spravedlivě, pokud sídlil na montgomeryovských statcích.

Pozdě v noci se Gavin vrátil na zámek. Šel do zimního salonu, místnosti vedle velké síně, který byl vlastně rodinnou jídelnou. Podlahy pokrývaly měkké koberce z Antiochie. Tu místnost přistavěli nedávno a byla táflována ořechovým dřevem vyřezávaným tak, aby vypadalo jako látkové drapérie. Na jednom konci jídelně vévodil obrovský krb. Kamennou římsu nad ním zdobili levharti, znak rodu Montgomeryů.

Raine už tam seděl, čistý, v černém vlněném obleku, s obrovským stříbrným podnosem před sebou, navršeným vepřovou pečení, kusy teplého chleba, sušenými jablky a broskvemi. Chystal se, že to do posledního kousíčku všechno sní. Zavrčel a ukázal na velkou dřevěnou kád plnou kouřící horké vody, postavenou před plápolajícím krbem.

Gavina zmáhala únava. Stáhl si přiléhavé nohavice a boty a potom vklouzl do vody. Čerstvé puchýře a odřeniny ho pálily. Ze stínu se vynořila mladá služka a začala Gavinovi mýt záda.

"Kde je Miles?" zeptal se Raine mezi sousty.

"Poslal jsem ho k Revedouneovi. Připomněl mi, že dnes se měly konat zasnuby. Šel tam tedy jako můj zástupce." Gavin se předklonil, aby ho děvče mohlo umýt. Na bratra se nepodíval.

Raine se málem zakuckal kouskem vepřového. "Cože jsi?"

Gavin se po něm překvapeně podíval. "Povídám, že jsem poslal Milese, aby mě zastupoval při zasnubách s dědičkou Revedouneů."

"Panebože, copak nemáš rozum? Nemůžeš přece za sebe někoho posílat, jako kdybys chtěl koupit kobylu. Je to přece žena!"

Gavin na bratra zíral. Ve světle ohně se ukázala hluboká propadlina v Gavinově tváři, jak se mu začaly čelistní svaly. "Já vím moc dobře, že je to žena. Kdyby nebyla, tak by mě nenutili, abych si ji vzal."

"Nenutili!" Raine se užasle opřel dozadu. Pravda, Gavinovi tři mladší bratři se toulali volně zemí, navštěvovali hrady a zámky ve Francii a dostali se až do Svaté země, kdežto on byl připoután k účetním knihám. Teď je mu už sedmadvacet a za posledních jedenáct let skoro nevytáhl paty z domova, až na nedávné skotské povstání. Gavin netušil, že bratři hledí často shovívavě na jeho nezkušenost se ženami, vždyť znal jen dcery z nižších vrstev.

"Gavine," začal Raine netrpělivě, "Judita Revedouneová je dáma - hraběcí dcera. Vychovali ji tak, že od tebe očekává jisté věci, jako třeba zdvořilost a úctu. Měl jsi tam jet osobně a říct jí, že si ji chceš vzít."

Gavin natáhl paži a služebná po ní přejížděla namydleným klůckem. Živůtek hrubých vlněných šatů měla zmáčený a lepil se jí na plná nadra. Podíval se jí do očí a usmál se na ni, jak se ho začala zmocňovat touha. Znovu se ohlédl po Rainovi. "Ale já si ji nechci vzít. Jistě není tak hloupá, aby si myslela, že si ji беру z nějakého jiného důvodu než pro majetek."

"To jí nemůžeš říct! Musíš se jí dvořit a..."

Gavin se v kádi postavil a dívka si vylezla na židli, aby ho mohla polévat a oplachovat teplou vodou. "Bude moje," řekl bezvýrazně. "Bude mě poslouchat. Už jsem viděl dost urozených dam, abych věděl, co jsou zač. Vysedávají ve světnicích v patře s šitím a klevetí a přitom se krmí ovocem v medu a tloustnou. Jsou líné a pitomé. Mají všechno, na co si jen vzpomenou. Já vím, jak se k takovým ženským chovat. Před týdnem jsem poslal do Londýna a objednal jsem z Flander nějaké nové čalouny – nějaké pitominky, jako nymfy skotačící po lesích, aby ji nelekaly válečné výjevy. Rozvěsím je v hořejší světnici a dám jí hedvábí a stříbrných jehel, co srdce ráčí, a tak bude spokojená."

Raine seděl mlčky a vzpomínal na ženy, s nimiž se na svých cestách setkal. Na většinu z nich se opravdu hodil Gavinův popis, ale některé byly chytré a ohnivé, opory svých manželů. "A co když bude chtít mluvit do správy statků?"

Gavin vystoupil z káde a vzal si měkkou bavlněnou osušku, kterou mu děvče podalo. "Do toho, co je mé, mi mluvit nebude. Bude si hledět toho, co jí řeknu, jinak bude litovat."

34

4. kapitola

tevřeným oknem proudilo slunce, jeho paprsky dopadaly šikmo na podlahu pokrytou rákosem a pohrávaly si s drobnými částčkami prachu, které se třpytily jako zrnka zlata. Byl nádherný jarní den, první máj, slunce svítilo a vzduch prosycovala vůně, jakou přináší pouze jaro.

Byla to velká, prostorná komnata, zaujímající celou polovinu třetího patra hrázdného domu. Okna obrácená na jih tam propouštěla dostatek světla, aby bylo v místnosti teplo. Vypadala prostě, protože Robert Revedoune by nevydal ani vindru na nějaké rozmařilé zbytečnosti, jako jsou koberce a čalouny.

Dnes však pokoj nevypadal tak prázdný. Každá židle zářila barvami. Všude se povalovalo šatstvo: překrásné, pestré, skvělé oděvy, všechny nové, všechny z výbavy Judity Revedouneové. Bylo tu hedvábí z Itálie, samety z Orientu, kašmíry z Benátek, bavlněné tkaniny z Tripolisu. Všude se blyštěly drahokamy: na střevíčkách, pásech, náhrdelnících, náramcích a čelenkách. Byly tu smaragdy, perly, rubíny, smalty. A to všechno se skvělo na pozadí kožešin: sobolí, hermelínové, bobří, veverčí, kudrnaté černé beránčí, rysí.

Judita seděla mezi tou nádhrou sama, tak tiše, že kdyby tam někdo vstoupil, ani by ji neviděl, až na to, že Juditina krása zářila nad všechny látky a drahokamy. Její nožky spočívaly v měkké zelené kůži, podšité a lemované bílým hermelínem s černými flíčky. Živůtek šatů jí těsně obepínal tělo, dlouhé rukávy měkce splývaly od zápěstí až po štíhlou pas. Nad hlubokým čtvercovým výstřihem půvabně vykukovala Juditina plná nadra. Ladná zvonová sukně se jí při chůzi lehce pohupovala. Šaty byly ze zlaté tkaniny, jemné a těžké, třpytící se a lesknoucí na slunci. Pas jí ovíjel úzký pásek ze zlaté kůže, posázený smaragdy. Přes čelo měla tenkou zlatou šňůrku s velkým smaragdem uprostřed. Na ramenou jí hebce spočinul plášť ze smaragdově zeleného taftu, celý podšitý hermelínem.

Jinou ženu by možná zářivý jas toho zeleného a zlatého oděvu zastínil, ale Judita byla krásnější než nejdražší šat. Byla drobná a nad křivkami její postavy se muži zajíkali. Rudě kaštanové vlasy se jí vlnily po zádech až k pasu a na konečcích se stáčely do těžkých kadeří. Pevnou čelist měla zatatou, bradu držela zvednutou. I nyní, při pomyslení na to, co hrozného ji čeká, vypadaly její rty měkké a plné. Pozornost však upoutávaly její oči. Byly výrazně temně zlaté, zachycovaly sluneční světlo a odrážely třpyt jejích šatů.

Pootočila hlavu a pohlédla ven na překrásný den. Být to kdykoli jindy, počasí by ji potěšilo a dostala by chuť projet se na koni přes vonné rozkvetlé lučiny. Ale dnes tu seděla nehnutě a dávala velký pozor, aby si nepomačkala šaty.

Nezpůsobovaly to však jen ty šaty, že tu seděla tak zadumaně, nýbrž chmurné myšlenky. Dnes skončí její svoboda a všechno štěstí, jaké znala. Najednou se dveře rozlétly a do velké světnice vešly její dvě služky. Tváře měly zrudlé, jak uháněly zpátky z kostela, kam se běžely předem podívat na ženicha.

"Jé, paní," vydechla Maud, "on je tak hezkej! Vysokej, má tmavé vlasy, tmavé oči a ty ramena..." Roztáhla ruce, kam až dosáhly. Dramaticky vzdychla. "Nechápu, jak mohl projít dveřma. Musí se asi natáčet na štorc." V očích jí to jen hrálo, když pozorovala svou paní. Nerada viděla Juditu takovou nešťastnou.

"A chodí takhle," řekla Joan, vypnula ramena, až se

36

lopatky skoro dotýkaly, a udělala několik rázných kroků přes pokoj.

"No jo," pokračovala Maud. "Nese se jak páv. Je hrdej jako všichni Montgomeryové. Dělalí, jako by jim patřil svět."

"Škoda, že nepatří," hihňala se Joan. Zakoulela očima na Maud, která dělala co mohla, aby se nerozesmála s ním.

Ale Maud se víc zajímala o svou paní a ani při tom škádlení se Judita seabemí neusmála. Maud jí vzala za ruku a dala Joan znamení, aby byla zticha. "Má paní," řekla tiše, "nemůžu pro vás něco udělat? Ještě je čas, než půjdete do kostela. Možná..."

Judita zavrtěla hlavou. "Mně už není pomoci. Jak je s maminkou?"

"Dobře. Teď odpočívá před cestou do kostela. Je to daleko a ta ruka..." Maud se odmlčela, když si všimla, jak utrápeně se paní zatvářila. Judita si kladla za vinu Heleninu zlomenou paži. Hryzaly ji výčitky svědomí, Maud jí to ani nemusela tak neohrabaně připomínat. Maud by si nejradši ukousla jazyk. "Tak už jste připravená?" zeptala se jemně.

"Moje tělo je připravené. Zato moje myšlenky by potřebovaly ještě nějaký čas. Zašly byste s Joan za maminkou?"

"Ale, paní..."

"Ne," přerušila je Judita, "chtěla bych být sama. Teď už se mi možná hned tak nepodaří být sama. Kdoví, co mi přinese zítřek?" Pohlédla znovu k oknu.

Joan se chystala své paní na ta posmutnělá slova odpovědět, ale Maud ji zarazila. Joan Juditu nechápala. Vždyť je bohatá, dnes je její svatební den, a co je nejlepší, její manžel je mladý a hezký rytíř. Tak jak to, že není šťastná? Pokrčila nad tím rameny a Maud ji vystrčila ze dveří.

Přípravy na Juditinu svatbu se konaly celé týdny. Měla to být okázalá, slavnostní záležitost a jejího otce přijde na celoroční příjem. Judita mu vedla účetnictví a zaznamenávala každý nákup, tisíce loktů látek na obrovské stany pro hosty, veškeré jídlo, které se bude podávat: tisíc vepřů, tři sta telat, stovka volů, čtyři tisíce zapékaných paštik ze zvěřiny, tři sta beček piva. A seznamy pokračovaly dál a dál.

A to všechno pro něco, co si tak zoufale nepřála.

Většinu dívek vychovávají tak, že svou budoucnost vidí v manželství, ale Judita ne. Od prvního dne, co se narodila, jednali s ní jinak. Matka byla vyčerpaná potraty a léty strávenými po boku manžela, který ji při každé příležitosti mlátil, když konečně porodila dceru. Jakmile Helena pohlédla na toho rezavého drobečka, z celého srdce si ho zamilovala. Manželovi se nikdy nestavěla na odpor, ale pro tohle dítě byla připravena podstoupit jakékoli nebezpečí. Pro svou Juditku si přála dvojí: ochránit ji před hrubým a surovým otcem a zajistit jí ochranu proti všem takovým mužům na celý život.

Poprvé za všechny ty roky manželství vzdorovala Helena manželovi, z něhož měla takový strach. Žádala na něm, aby směla dceru odevzdat církvi. Robertovi bylo úplně jedno, co bude s dcerou nebo matkou. Copak mu na holce sejde? Z prvního manželství má syny, kdežto tohle ponížené, ukňourané stvoření se nezmohlo na nic než na mrtvě narozené děti a jednu bezcennou dceru. Zasmál se a ochotně svolil, aby ji dala k jeptiškám, až bude plnoletá. Ale aby té fňukně, která byla jeho ženou, ukázal, co si o jejích požadavcích myslí, shodil ji z kamenných schodů. Helena si nadvakrát zlomila nohu a od té doby kulhala, ale stálo to za to. Dceru

si nechávala čistě pro sebe. Někdy si Helena ani nevzpomněla, že je vdaná. Ráda si představovala, že je vdovou a že se svou roztomilou dcerou žije sama. Byly to šťastné roky. Vychovávala dceru pro náročnou dráhu jeptišky. A teď to má všechno přijít nazmar. Z Judity se má stát manželka, žena, která nemá žádnou moc, leda tu, kterou jí svěří její pán a vládce. Judita nevěděla nic o tom, co to obnáší být manželkou. Šila nevalně a plést neuměla vůbec. Nedovedla vysedávat hodiny v nečinnosti a přihlížet, jak za ni pracují služky. Ale co je nejhorší, Judita se vůbec ne

38

dovede podrobovat. Manželka musí před manželem klopat oči, ve všem se musí řídit jeho radami. Jenže Juditu vedli k tomu, že se z ní jednou stane převorka, jediná žena považovaná za rovnou mužům. Na otce a bratry se Judita dívala zpřímá a nikdy neuhnula, ani když na ni otec zvedl pěst. A Robertovi se to bůhvíproč líbilo. Měla v sobě hrdost, jaká není u žen běžná, a vlastně ani u většiny mužů. Chodila vzpřímeně, s rameny vzad.

Žádný muž by nesnesl její klidný, vyrovnaný hlas, debatující o vztahu krále k Francii nebo pronášející její vlastní radikální názory o tom, jak zacházet s nevolníky. Ženy se mají bavit o špercích a ozdobách. Judita často nechávala na služkách, aby jí vybíraly, co si má obléci. Ale jen co zjistila, že se ze spíží ztratily dva kbelíky čocky, rozčertila se, až z ní šel strach.

Helena se všemožně snažila ukrývat dceru před vnějším světem. Bála se, že by ji mohl spatřit nějaký muž a chtít ji za ženu a že by Robert se sňatkem souhlasil. To by jí pak dceru vzali. Judita měla jít do kláštera už ve dvanácti letech, ale Helena nemohla přenést přes srdce, že by se s ní měla rozloučit. Rok za rokem si nechávala dceru sobecky u sebe a teď má najednou celá ta doba a výchova přijít vniveč.

Judita se mohla na manželství s tím cizím člověkem připravovat celé měsíce. Ještě ho neviděla, ani o to nestála. Věděla, že se na něho vynadívá ještě víc než dost. Neznala žádné muže kromě otce a bratrů, a proto měla za to, že ji čeká život s mužem, který ženy nenávidí, který je bije, je nevzdělaný a neschopen naučit se cokoli kromě toho, jak předvádět svou sílu. Vždycky doufala, že takovému životu unikne, a teď věděla, že jí to není souzeno. Za deset let bude jako její matka – roztřesená, s těkavýma očima, stále ustrašená?

Tak tam Judita stála, těžké zlaté šaty jí sahaly k zemi a příjemně šustily. Ne, nebude! Nikdy mu nedá najevo strach. Ať jí bude sebehůř, bude vždycky držet hlavu vzpříma a dívat se mu rovnou do očí.

Na chvíli jí ramena poklesla. Měla strach z toho cizího člověka, který se má stát jejím pánem a velitelem. Její služky se smály a s radostí vykládaly o svých milencích. Může být sňatek se šlechticem také takový? Je muž také schopen lásky a něhy jako žena? Však už se to brzy dozví. Znovu ramena napřímila. Dá mu příležitost, slibovala si v duchu. Bude jeho zrcadlem. Když bude hodný, bude hodná i ona. Ale kdyby byl jako její otec, pak mu to oplatí stejnou mincí. Žádný muž nad ní nikdy neměl vrch a žádný ho mít nebude. To si Judita také umínila.

"Má paní!" zvolala Joan vzrušeně, když vpadla do světnice. "Venku je sir Raine a jeho bratr Miles. Přišli za vámi."

Judita se tvářila nechápavě a služka se na svou paní podívala podrážděně. "To jsou bratři vašeho manžela. Sir Raine vás chce poznat ještě před svatbou."

Judita přikývla a chystala se uvítat hosty. Muž, kterého si má vzít, o ni nejeví zájem. I zasnuby se konaly se zástupcem a teď ji přicházejí pozdravit jeho bratři, ne on. Zhluboka se nadechla a s úsilím ovládla chvění. Byla vyděšenější, než si přiznávala.

Raine a Miles sestupovali bok po boku po širokém spirálovém schodišti domu Revedouneů. Přijeli teprve včera večer. Gavin s přípravami na svatbu stále otálel. Raine se ho snažil přemluvit, aby šel nevěstu navštívit, ale starší bratr odmítl. Však ji v příštích letech uvidí, až ho to bude mrzet – proč stím trápením začínat dřív, než je nutno?

Když se vrátil Miles poté, co Gavina zastupoval při zasnubách, vyptával se ho na dědičku Raine. Miles toho jako obvykle mnoho nenamluvil, ale Raine poznal, že něco tají. Když teď sám Juditu uviděl, pochopil, co to bylo.

"Proč jsi to neřekl Gavinovi?" zeptal se Raine. "Víš, jakou hrůzu má z té ohavné dědičky, jak jí říká."

Miles se neusmál, ale oči mu zářily, když si svou švagrovou vybavil. "Napadlo mě, že mu neuškodí, když pozná, že se taky někdy mylí."

Raine ovládl smích. K svému nejmladšímu bratrovi se Gavin někdy choval, jako by to byl kluk, a ne dvacetiletý

40

tý muž. Že Miles bratrovi neprozradil, jak je jeho snoubenka krásná, byl tak trochu trest za všechno jeho sekýrování. Raine se krátce zasmál. "Když si pomyslí, že mi ji Gavin nabízel, a já jsem se ani nepokusil! Vidět ji dřív, tak jsem se s ním o ni popral. Myslíš, že už je pozdě?"

Jestliže Miles odpověděl, Raine ho neslyšel. Toulal se myšlenkami jinde.

Vzpomínal, jak svou malou švagrovou spatřil poprvé. Hlavou mu nesahala ni po rameno, jak si všiml, než se octl tak blízko, že uviděl její tvář. Jen co se jí podíval do očí jako z čistého vzácného zlata ze Svaté země, neviděl už nic jiného. Judita Revedouneová k němu zvedla inteligentní přímý pohled, jako by si o něm chtěla udělat úsudek. Raine jenom zíral, neschopen slova, jako by se v těch očích topil. Neculila se a nehihňala jako většina mladých dívek, hovořila s ním jako rovná s rovným. Byl to pro něho zvláštní pocit, až se mu zatočila hlava. Miles ho musel štouchnout, aby ho přiměl k řeči. Raine neslyšel ani slovo, co se říkalo, jen tam stál a nespouštěl z ní oči. Napadlo ho, že ji z tohoto domu a od těch lidí unese a že bude jenom jeho. Věděl, že musí odejít, když ho napadají takové nepatřičné myšlenky o bratrově manželce.

"Milesi," řekl a ve tvářích se mu objevily hluboké dolíčky jako vždycky, když tutlal smích, "třeba bychom teď mohli bratříčkovi splatit, že nás tolik proháněl s bojovým výcvikem."

"Co sis na něj vymyslel?" V Milesových očích zasvítíl zájem.

"Jestli se dobře pamatuju, tak jsem zrovna viděl ohavnou zakrslou ženštinu se zkaženými zuby a nemožně tlustým zadkem."

Miles se začal usmívat. Před chvílí vlastně doopravdy spatřil na schodech takovou babiznu. "Je mi jasné, co máš na mysli. Nesmíme lhát, ale ani nemusíme říkat celou pravdu."

"Přesně to jsem chtěl."

Stále bylo ještě ráno, když Judita kráčela za svými služkami z dřevěných schodů vedoucích do velké síně v prvním patře. Na podlaze bylo čerstvé rákosí, ze skladiště vyzvedli a rozvěsili čalouny a ode dveří až na druhý konec síně se táhl pruh hustě vystlaný okvětními lístky růží a lilií. Tudy bude kráčet, až se vrátí z kostela – jako vdaná žena.

Maud šla za svou paní a nesla jí dlouhou vlečku jemnoučkých zlatých šatů a hermelínového pláště. Judita se na chvíli zastavila těsně předtím, než vykočila z domova. Zhluboka se nadechla, aby se obrnila.

Chvilí jí trvalo, než si oči zvykly na jasné sluneční světlo, a pak uviděla dlouhou řadu lidí, kteří přišli na oslavu svatby hraběcí dcery. Nečekala ten jásot, kterým ji pozdravili, jásot na uvítanou a jako projev radosti při pohledu na překrásnou mladou ženu.

Judita se za to na ně také usmála a pokynula hlavou hostům na koních i nevolníkům a kupcům, kteří se také přišli podívat.

Cesta do kostela bude jako přehlídka, při níž králův leník Robert Revedoune předvede své bohatství a důležitost. Později se bude moci chlubit, kolik hrabat a baronů přišlo na počest svatby jeho dcery. V čele průvodu šli zpěváci jako nadšení heroldi krásné nevěsty. Juditě pomohl na bílého koně otec. Pochvalně přikývl, jak je oblečená a jak se nese. Při téhle slavnostní příležitosti jela v dámském sedle. Nezvyklá pozice jí připadala nepohodlná, ale nedala to najevo. Hned za ní jela matka s Milesem a Rainem po bocích. Pak následovalo množství hostů v pořadí podle důležitosti.

Třeskly činely, zpěváci se dali do zpěvu a průvod se dal na cestu. Postupoval pomalu podle tempa udávaného hudebníky a Robertem Revedounem, který šel pěšky a vedl koně své dcery.

Přes všechno, co si Judita umiňovala, byla teď každým krokem neklidnější. Bodala ji zvědavost, jaký bude její manžel. Seděla vzpřímeně, ale napínala pohled ke kostelním vratům, kde stály dvě postavy: farář a cizí člověk, který se stane jejím manželem.

42

Gavin tak zvědavý nebyl. Žaludek měl stále ještě jako na vodě poté, co mu Raine jeho nastávající popsal. Ta dívka je zřejmě slaboduchá a škaredá. Snažil se nedívat na rychle se blížící průvod, ale rámus, který tropili zpěváci a jásající davy, lemující cestu, mu přehlušoval vlastní myšlenky. Proti jeho vůli zaletěl jeho pohled k průvodu. Gavin netušil, že už je tak blízko! Když vzhlédl a spatřil dívku s rudohnědými vlasy na bílém koni, neměl ponětí, kdo to je. Trvalo mu hodnou chvíli, než pochopil, že je to jeho nevěsta. Slunce se od ní odráželo, jako by to byla nějaká oživlá pohanská bytost. Zíral s pootevřenou pusou. Potom se mu po tváři rozlil úsměv. Ten Raine! Mohlo ho napadnout, že Raine lže! Gavinovi se tak ulevilo, byl tak šťastný, že si to ani neuvědomil, a opustil kostelní portál a seběhl po schodech. Bral je po dvou, po třech. Podle zavedených zvyklostí má ženich čekat, až otec sundá nevěstu ze sedla, doprovodí ji po schodech a odevzdá ji novému pánovi. Avšak Gavin se na ni chtěl podívat zblízka. Neslyšel smích a pokřik diváků, když tchána odstrčil, chytil nevěstu v pase a sundal ji s koně.

Zblízka byla ještě nádhernější. Pásl se očima na jejích rtech, měkkých, plných, vábivých. Pleť měla smetanovou a hebkou, hladší než nejjemnější satén. A skoro mu vyrazilo dech, když se jí konečně zadíval do očí.

Gavin se na ni z čiré radosti usmál a ona se na něho také usmála, odhalujíc bílé rovné zuby. Hurónský smích davů ho vrátil do skutečnosti. Váhavě ji postavil na zem a nabídl jí rámě. Její ruku přikryl pevně dlaní, jako by se bál, aby mu neutekla. Tenhle dar si stůj co stůj ponechá.

Diváky neformální chování Gavina Montgomeryho potěšilo a dávali svůj souhlas hlasitě najevo. Robert se zamračil, když ho ženich odstrčil, ale pak viděl, že se všichni hosté smějí.

Svatební obřad se konal před kostelem, aby ho mohli sledovat všichni a nejenom ti, kteří by se namačkali do kostela. Farář se Gavina zeptal, jestli si chce vzít Juditu Revedouneovou za manželku. Gavin se zadíval na ženu po svém boku, již vlasy volně splývaly v měkkých hustých vlnách až k pasu a tam se stáčely do kadeří. "Ano," odpověděl.

Potom se farář otázel Judity, jež právě tak otevřeně hleděla na Gavina. Byl od hlavy až k patě v šedém. Suknice a kabátec s širokými rameny byly z měkkého italského sametu. Kabátec měl podšívku z tmavé norkové kožešiny, která tvořila široký límec a vepředu úzký lem. Jeho jedinou ozdobou byl meč, zavěšený nízko na boku, s velkým diamantem na jílcí, který na slunci metal blesky.

Služky říkaly, že Gavin je hezký, ale Judita netušila, že uvidí muže, jenž na první pohled vzbuzuje dojem síly. Očekávala nějakého plavovlasého jemného mladíka. A zatím teď pohlížela na muže, jemuž se husté černé vlasy kroutí po krku, viděla rty, které se na ni usmívají, a potom oči, jejichž pohled jí vyvolává podivné mrazení v zádech.

Kpovyražení diváků musel farář svou otázku opakovat. Judita cítila, jak jí hoří tváře, když říkala "Ano". Samozřejmě že si chce Gavina Montgomeryho vzít za muže.

Slíbili si lásku, úctu a poslušnost, a když si vyměnili prsteny, dočasně ztichlý dav spustil znovu pokřik, div se nezbořila střecha kostela. Když se hostům a divákům předčítalo, jaké věno nevěsta dostane, nebylo skoro slyšet slova. Judita a Gavin, krásná mladá žena a švarný mladý muž, se stali jejich miláčky. Nevěsta a ženich dostali do rukou koše se stříbrnými mincemi a ty rozhazovali lidu, který se tísnil pod schody. Potom novomanželé následovali faráře do tiché šeré katedrály.

Gavin a Judita zaujali čestná místa v presbytáři nad natlačenými hosty dole. Byli oba jako děti a během dlouhé slavnostní mše se po sobě kradmo dívali. Hosté je nadšeně pozorovali, okouzlení tímto sňatkem s takovým pohádkovým začátkem. Zpěváci už skládali písně, které budou zpívat později při hostině. Nevolníci a

lidé středního stavu čekali před chrámem a vyměňovali si názory na přepychové oblečení hostů a především krásu nevěsty.

44

Jedna osoba však šťastná nebyla. Alice Valenceová seděla vedle tlustého podřimujícího budoucího manžela, Edmunda Chatworthe, a pozorovala nevěstu se žhavou nenávistí. Gavin se zesměšnil! I nevolníci se mu smáli, když se hnál ze schodů za tou ženskou jako kluk, který utíká ke svému prvnímu koni. Jak může někomu připadat ta zrzavá potvora krásná? Však Alice ví, že každá zrzka je taky pihovatá.

Přejela pohledem z Judity na Gavina. Ten jí hnul žlučí! Alice ho zná líp než on sám sebe. Pro tu hezkou larvičku se sice div nepřerazil, ale ona ví, že jeho city jsou hluboké. Když řekne, že ji miluje, tak ji miluje. A ona mu to připomene co nejdřív. Nedovolí mu, aby na ni zapomněl, když ho strkají do postele s tou zrzavou ďáblíci.

Alice se podívala na své ruce a usmála se. Má prsten... Ano, má ho s sebou. Když teď pohlédla znovu na nevěstu a ženicha, cítila se už bezpečnější. V hlavě se jí rodil plán.

Viděla, jak Gavin vzal Juditu za ruku a tu jí políbil, nevšímaje si Milese, který mu připomínal, že jsou v kostele. Alice zavrtěla hlavou. Ta pitomá husa ani neví, jak se má při tom chovat. Měla sklopit řasy a zardít se. Alici rumělec docela sluší. Ale Judita Revedouneová jenom na manžela civí, sleduje každý jeho pohyb, když jí tiskne rty na hřbet ruky. Tak se žena nechová, pomyslela si Alice.

V tu chvíli neušla Alice čísi pozornosti. Z kruchty se na ni podíval Raine a uviděl, jak se zakabonila, až se jí dokonalé obočí pokřivilo. Věděl bezpečně, že si to ani neuvědomila. Alice si dává takový pozor, aby ukazovala jenom to, co chce.

Oheň a led, pomyslel si. Juditina krása je jako oheň ve srovnání s Alicinou chladnou plavostí. Usmál se při pomýšlení, jak snadno dovede oheň rozpustit led, ale pak si uvědomil, že to závisí na žáru toho ohně a na velikosti kusu ledu. Jeho bratr je rozvážný a rozumný muž, střízlivý v každém ohledu až na jediný – na Alici Valenceovou. Gavin ji zbožňuje. Zuří, jakmile se o ni někdo jenom slůvkem otře. Jeho nová žena ho přitahuje, ale na jak dlouho? Dokáže překonat skutečnost, že jeho srdce patří Alici? Raine doufal, že ano. Jak se díval z jedné ženy na druhou, uvědomil si, že Alice je možná žena hodná zbožňování, kdežto Judita je žena hodná lásky.

46

5. kapitola

dyž dlouhá svatební mše skončila, vzal Gavin Juditu za ruku a vedl ji dolů po schodech k oltáři. Tam poklekli před farářem a ten jim požehnal. Svatý muž dal Gavinovi polibek míru a ten jej potom vtiskl své ženě. Měl to být polibek povinnosti, ale třebaže byl krátký, Gavinovy rty otálely, takže Judita na něho pohlédla av jejích zlatých očích se zračilo potěšení i překvapení.

Gavin se ze samé radosti široce usmál, vzal ji za ruku a chvátil s ní z kostela. Venku je dav zasypal krupobitím zrní tak hustě, div to z nich nevyrazilo duši. Gavin vyzvedl Juditu na jejího bělouše. Pas měla útlounký i přes ty vrstvy tkanin. Byl by si ji nejraději posadil na svého koně před sebe, ale už udělal dost trapných hloupostí, když ji spatřil poprvé. Chtěl se ujmout otěží jejího koně, ale Judita ho vedla sama a Gavina to potěšilo. Jeho žena bude muset umět jezdit na koni dobře.

Nevěsta s ženichem vedli průvod zpátky na zámek Revedouneů. Gavin ji držel pevně za ruku, když vstoupili do čistě uklizené velké síně. Judita pohlédla na lístky růží a lilií nastlané na podlaze. Bylo tomu teprve pár hodin, co jí ty květy připadaly jako zlé znamení něčeho strašného, co se jí má stát. Když se teď podívala na Gavina, do jeho usmívajících se šedých očí, představa, že bude jeho ženou, už jí nepřipadala nijak strašná.

"Co bych za to dal, kdybych věděl, co si teď myslíš," řekl Gavin, přiblíživ rty k jejímu uchu.

"Přemýšlela jsem o tom, že mi ten sňatek nepřipadá zdaleka tak hrozný, jak jsem se obávala."

Gavinovi to na chvíli vyrazilo dech, pak zaklonil hlavu a srdečně se rozesmál. Judita neměla tušení, že ho jedinou větou urazila i potěšila. Slušně vychovaná mladá dáma by se neměla nikdy přiznat, že jí manželství s mužem, kterého jí vybrali, bylo proti mysli. "Nuže, má ženo," pravil Gavin a v očích mu to jen hrálo, "jsem víc než potěšen."

Řekli si tedy první slova – a na další pak už nebyl čas. Nevěsta a ženich museli stát vedle sebe a od hostů přijímat stovky blahopřání.

Judita stála klidně vedle manžela a usmívala se na jednoho hosta za druhým.

Zнала jich velmi málo, poněvadž vedla takový poustevnický život. Robert Revedoune postával stranou a sledoval dceru, jestli neudělá nějakou chybu. Nebude mít jistotu, že ji má z krku, dokud nebude manželství dovršeno.

Judita si předtím dělala starosti, jestli nebude příliš naparáděná, ale jak pozorovala hosty a odříkávala své "děkuji", viděla, že je oblečená střízlivě. Oděvy hostů se pestřily divokými barvami. Ženy měly na sobě různé odstíny červené, nachové, zelené. Byly tam kostkované vzory, pruhy, brokáty, aplikace a bohaté výšivky. Juditina zlatá a zelená vynikala právě umírněností.

Najednou popadl Juditu v pase Raine, vyzvedl ji vysoko nad hlavu a pak jí na každou tvář vlepil pořádnou hubičku.

"Vítej do klanu Montgomeryů, sestřičko," řekl mile a na lících se mu udělaly hluboké dolíčky.

Juditě se líbila jeho přímost a upřímnost. Jako další nastoupil Miles. Poznala se s ním, když přijel na zasnuby zastupovat Gavina. Tehdy na ni hleděl jako upoutaný lovecký sokol.

I teď se na ni díval tím zvláštním, pronikavým pohledem a ona po očku pohlédla na manžela, který právě vesele vyčítal Rainovi nějaký žert, v němž šlo o jakousi škaredou ženštinu. Raine, menší než Gavin, měl na sobě

48

černý sametový kabátec, lemovaný stříbrem. Byl to hezký muž s těmi svými hlubokými dolíčky a rozesmátýma modrýma očima. Miles byl stejně velký jako Gavin, ale útlejší. Ze všech tří se Miles oblékl nejbarevněji. Měl na sobě tmavozelenou vlněnou dlouhou suknicí a jasně zelený kabátec, lemovaný tmavou sobolinou. Kolem štíhlých boků měl široký kožený pás, vykládaný smaragdy. Byli to samí silní hezcí muži. Ale když je Judita viděla pohromadě, měla dojem, že Gavin ostatní zastíňuje. Jí to tak aspoň připadalo. Gavin na sobě ucítil její oči a obrátil se k ní. Vzal ji za ruku a políbil jí prstíky. Juditě se rozbušilo srdce, když si vsunul špičku jednoho prstu do úst a dotkl se jí jazykem.

"Myslím, že bys měl ještě chvilku počkat, bratříčku, i když chápu, proč jsi tak netrpělivý," dobíral si ho Raine. "Jen si zkus ještě mi někdy něco vykládat o tlustých zhýčkaných dědičkách."

Gavin váhavě manželčinu ruku pustil. "Jen se posmívej, co hrdlo ráčí, ale ona je moje, a tak to budu já, kdo se bude smát poslední. Ale možná slovo 'smát' není to pravé."

Raine se zachechtal a šťouchl do Milese. "Pojď, porozhlédnem se, jestli bychom tu nenašli ještě nějaké jiné zlatooké bohyně. Dej nové švagrové pusu na uvítanou a půjdeme."

Miles vzal Juditinu ruku a váhavě ji políbil, dívaje se jí po celou dobu do očí.

"Myslím, že si to políbení schovám na důvěrnější chvilku," řekl, než se pustil za bratrem.

Gavin objal Juditu vlastnický jednou paží kolem ramen. "Nesmíš si z nich nic dělat. Oni tě jenom škádlí."

"Mně se škádlení docela líbí."

Gavin se na ni usmál, potom ruku rázně stáhl. Ten dotyk ho téměř rozohnil.

Potrvá ještě mnoho hodin, než se spolu odeberou na lože. Jestli má ten den nějak přežít, musí dát od ní ruce pryč.

Když později přijímala Judita políbení od nějaké povadlé ženy, jakési hraběnky v měňavých šatech z nachového saténu, ucítla, jak Gavin vedle ní ztuhl. Sledovala jeho pohled k ženě tak nápadné, že několik mužů na ni jenom civělo. Když postoupila až před nevěstu, Juditu zarazila nenávist, která jí doutnala v modrých očích. Málem se pokřižovala, aby se před ní ochránila. Vzpamatovala se, když uslyšela chichotání a uviděla, že někteří lidé se ohromně baví pohledem na obě ženy, velmi krásné, ale zcela odlišné, stojící si tváří v tvář.

Plavovláška prošla rychle kolem Gavina, ani se mu nepodívala do očí, a Judita na manželově tváři postřehla bolestný výraz. Bylo to podivné, znepokojivé setkání, jemuž nerozuměla.

Konečně recepce skončila. Všichni hosté promluvili snovomanželi, Juditin otec dal každému z přítomných dárek podle významu té které osoby a konečně trubači oznámili, že začne hostina.

Zatímco hosté nevěstě a ženichovi blahopřáli, prostíraly se ve velké síni stoly. Teď se prohýbaly pod nákladem krmí: kuřata, kachny, křepelky, jestřábi, bažanti, koroptve i vepřové a hovězí. Byly tu maso, pirohy a dvanáct druhů ryb. Hojnost zeleniny, ochucené kořením z Orientu. Budou se podávat první jahody i vzácná a drahá granátová jablka.

Nejvýznamnější hosté, sedící v čele stolu na poněkud vyvýšené plošině, jedli ze zlatého a stříbrného nádobí. Judita a Gavin měli stejné číše – vysoké, štíhlé, ze stříbra, se spodní částí z jemně cizelovaného zlata.

Stoly byly seskupené tak, že mezi nimi zůstalo volné prostranství, a tam hráli a zpívali hudebníci, svůdně se vlnily tanečnice z Východu, své krkolomné kousky předváděli akrobati a potulná herecká společnost tam dokonce předvedla jednu hru. Hluk a smích naplňovaly síň, vysokou přes dvě patra, až ke stropu.

"Ty dohromady nic nejíš," řekl Gavin. Snažil se nekřičet, ale v tom rámusu člověk skoro neslyšel vlastní slova.

"Ne." Podívala se na něho a usmála se. Stále se ještě snažila přivyknout myšlence, že ten cizí člověk je její manžel. Měla chuť sáhnout mu na dolíček na bradě.

"Pojď," řekl a vzal ji za ruku, aby jí pomohl vstát. Ze všech stran se ozývalo pískání, pokřik a dvojsmyslné

50

poznámky, když Gavin odváděl nevěstu ze síně, ale žádný z nich se neohlédl.

Vyšli zvolna ven. Louky byly plné jarního kvítí, které se Juditě otíralo o dlouhou sukni. Vpravo od nich stály stany účastníků zítřejšího turnaje. Ze špice každého stanu visel úzký praporec, hlásající, kdo tam přebývá, a všude bylo vidět levharty rodu Montgomeryů. Jejich vlajku zdobili tři levharti, umístění na výšku, vyšití třpytivými zlatými nitěmi na smaragdově zeleném poli.

"To všechno jsou tví příbuzní?" zeptala se Judita a Gavin jí pohlédl přes hlavu.

"Bratřanci a strýcové. Když nás Raine nazval klanem, tak měl pravdu."

"A jsi mezi nimi šťastný?"

"Šťastný?" Pokrčil rameny. "Jsou to zkrátka Montgomeryové," řekl a tím to pro něho bylo vyřízeno.

Zastavili se na malém svahu, odkud viděli stany dole. Držel ji za ruku, když si rozprostřela sukni a posadila se. Natáhl se vedle ní s rukama pod hlavou.

Judita seděla zády k jeho obličeji. Před sebou viděla jeho natažené nohy.

Pozorovala, jak se mu nad kolenem vyklenují svaly a pak se mu oble táhnou ke stehnům. Ani se nemusela dívat a věděla, že každé z jeho stehén je objemnější než její pas. Najednou se zachvěla.

"Je ti chladno?" zeptal se Gavin, který si toho hned všiml. Nadzvedl se na loktech a viděl, že zavrtěla hlavou. "Doufám, že ti nevadí, že jsme na chvíli odešli. Budeš si myslet, že se neumím chovat – nejdřív jsem se vyznamenal u kostela a teď zas tohle. Ale byl tam takový rámus a chtěl jsem být s tebou sám."

"Já taky," řekla upřímně a obrátila se čelem k němu.

Zvedl ruku, vzal do dlaně jednu její kadeř a pozoroval, jak se mu ovíjí kolem zápěstí. "Byl jsem překvapený, když jsem tě uviděl. Slyšel jsem, že jsi ošklivá." Oči mu jiskřily, když její vlasy mnul mezi prsty.

"Kdes to slyšel?"

"Kdekdo povídal, že to je hlavní důvod, proč Revedoune drží dceru pod pokličkou."

"Spíš mě drželi pod pokličkou před ním." Víc toho neřekla, ale Gavin pochopil. Ten grobián, který mlátí všechno, co je slabší než on, a podlézá silnějšímu, se mu dvakrát nelíbil.

Gavin se na ni zazubil. "Já jsem s tebou docela spokojený. Víc by si muž nemohl přát."

Judita si najednou vzpomněla na ten sladký polibek vkostele. Jaké by to bylo, políbit se znovu, konečně v klidu? Měla tak málo zkušeností, jak to mezi muži a ženami chodí.

Gavinovi se zatajil dech, když si všiml, že se mu dívá na ústa. Letmý pohled na slunce mu prozradil, že do večera, až ji bude moci mít jen a jen pro sebe, zbývá ještě mnoho hodin. Nezačne, co nemůže dokončit. "Musíme se vrátit," řekl stroze. "Už tak nás asi budou celá léta pomlouvat." Pomohl jí vstát, a když pak stála těsně u něho, podíval se jí na vlasy a vdechl jejich kořeněnou vůni. Věděl, že jsou prohřáté sluncem, a chtěl ji jenom cudně políbit na pěšinku. Ale Judita k němu zvedla tvář a usmála se na něho. V tom okamžiku ji objal a přitiskl své rty na její.

To málo, co se Judita o vztazích mezi muži a ženami dověděla, měla od služebných. Ty se hihňaly a srovnávaly milování s tím nebo oním. A tak na Gavinův polibek nereagovala Judita zdrženlivě jako pravá dáma, ale horoucně podle svého cítění.

Jeho ruka jí vklouzla do týla a Juditiny rty se pod jeho pootevřely. Celým tělem se k němu přitiskla. Je tak velký! Měkkými nadry nalehla na jeho pevnou hrud, jeho stehna jí připadala jako ze železa. Byl jí příjemný jeho dotyk, jeho vůně. Objala ho pevněji.

Gavin najednou couvl. Prudce, mělce oddychoval. "Ty se v líbání nějak vyznáš," řekl zlostně. "Máš s ním hodně zkušeností?"

Tělo i mysl jí stále ještě zaplavovala novost těch dráždivých pocitů, takže si nevšimla jeho tónu. "Ještě jsem nepochopila ani jednoho muže. Služky mi vykládaly, že je to příjemné, ale je to víc než příjemné."

52

Zíral na ni. Poznal, že mu říká pravdu. "Musíme se teď vrátit a budeme se modlit, aby slunce rychle zapadlo."

Judita od něho odvrátila zrůžovělé tváře a nechala se vést. Gavin se zřejmě zabýval myšlenkami na postavení dalšího stanu. Kdyby svou ženu nedržel tak pevně za ruku, byla by si myslela, že na ni zapomněl.

Protože měl odvrácenou hlavu, neviděl, že na ně čeká Robert Revedoune. Ale Judita ho upozorovala. A poznala také, že má v očích vztek, a připravila se.

"Ty jedna couro!" zasyčel Robert. "Dorážíš na něj jako čubka v říji. Nestrpím, abych byl pro smích celé Anglii!" Rozmáchl se a hřbetem ruky Juditu udeřil přes obličej.

Gavinovi chvíli trvalo, než zakročil. Nebylo by ho napadlo, že by otec vztáhl ruku na dceru. Když se vzchopil, vrazil tchánovi pěst do tváře s takovou silou, až se starší muž svalil omráčený na zem.

Judita pohlédla na manžela. Oči mu ztemněly, čelist ztuhla jako žula.

"Neopovaž se jí ještě někdy dotknout," řekl Gavin tichým, hrozivým hlasem. "Co je moje, to si nenechám vzít

– apostarám se o to." Znovu přistoupil k Revedouneovi.

"Prosím tě, ne," naléhala Judita a chytila muže za paži. "Mně se nic nestalo, a za ten malý políček už jsi mu dal co proto."

Gavin se nepohnul. Robert Revedoune přejížděl očima z dcery na zetě. Věděl, že bude lepší držet jazyk za zuby. Pomalu vstal a odcházel.

Judita zatahala manžela za rukáv. "Nenechme si dnešní den zkazit. Ten nezná nic než své pěsti." V hlavě jí vířilo. Těch pár mužů, které znala, by mělo za to, že otec má právo dceru uhodit. Možná že Gavin ji jenom považuje za svůj majetek, ale cosi v jeho řeči v ní vzbudilo pocit, že je pod ochranou, že snad ji skoro miluje.

"Ukaž, ať se na tebe podívám," řekl Gavin a na hlase mu bylo znát, že jenom stěží ovládá vztek. Přejížděl jí špičkami prstů po rtech a pátral, jestli není někde poraněná, pohmožděná. Prohlížela si zblízka jeho

bradu se stínem v místech, kde se pod čistě oholenou pokožkou skrývaly vousy. Při jeho dotyku jí změkla kolena. Zvedla ruku a jedním prstem mu sáhla na dolíček na bradě. Přestal ji zkoumat a zadíval se jí do očí. Dlouho na sebe mlčky hleděli.

"Musíme se vrátit," řekl smutně. Vzal ji pod paží a vedl ji zpátky k zámku. Byli pryč déle, než si mysleli. Jídlo už odnesli, stoly na podstavcích rozebírali a naskládali ke zdi. Hudebníci si ladili nástroje a chystali se hrát k tanci.

"Gavine," ozval se hlas, "budeš ji mít celý život. Nech si něco na později." Judita se pevně držela Gavina, ale tanečníci ji rychle zatáhli mezi sebe. A jak ji strkali a tahali při rychlých, temperamentních figurách, hledala očima stále manžela. Nechtěla ho ztratit z dohledu.

Mužské zachechtání ji přimělo, že zvedla zrak. "Sestřičko," ozval se Raine, "snad bys mohla občas věnovat nějaký ten pohled i nám ostatním."

Judita se na něho usmála těsně předtím, než jí zatočila čísi silná paže, až se ani nedotýkala země. Když se vrátila po bok Rainovi, řekla: "Jak bych mohla přehlížet takové hezké muže, jako jsou moji švagrové?"

"Pěkně hovoříš, ale jestli tvoje oči nelžou, můj bratr je jediný, kdo v těch kouscích zlata dovede rozžehnout hvězdičky."

Opět s ní někdo zavířil pryč, a když ji ten muž vyzdvihl, uviděla Gavina, jak se usmívá na hezkou drobnou ženu v rudozelených taftových šatech. Judita spatřila, jak se žena dotkla sametu na Gavinově hrudi.

"Kam zmizel tvůj úsměv?" zeptal se Raine, když se k němu opět vrátila. Otočil se a pohlédl na bratra. "Myslíš, že je hezká?" zeptala se Judita.

Raine se ovládl, aby se nerozesmál nahlas. "Ohavná! Je to mrňavá hnědá myš a Gavin o ni nestojí." Protože už patřila kdekomu, pomyslel si. "Ach," vzdychl.

"Pojďme odtud. Dáme si nějaké jablečné víno." Popadl ji pod paží a odváděl ji na druhou stranu síně od Gavina.

54

Judita stála ukrytá za Rainem a pozorovala Gavina, jak vede ženu do tance. Pokaždé, když se jí dotkl, projela Juditě hrudí prudká bolest. Raine byl zabrán do řeči s nějakým jiným mužem. Judita odložila číši a zvolna kráčela příšeřím po stranách síně, až vyšla ven.

Za zámek byla nevelká zahrada, obehnaná zdí. Sem chodívala Judita pokaždé, když potřebovala být sama. Jako vypálený ohněm měla před očima obraz Gavina, jak drží v náručí tu ženu. Ale co jí na tom sejde? Vždyť ho nezná ani jeden den. Proč jí vadí, že se dotýká jiné?

Posadila se na kamennou lavičku, kam nebylo odnikud vidět. Je snad žárlivá? Ten cit ještě nikdy v životě nepoznala, věděla jenom, že nechce, aby se její manžel díval na jiné ženy nebo se jich dotýkal.

"Napadlo mě, že tě tu najdu."

Judita zvedla oči k matce a pak je zase sklopila.

Helena se rychle posadila vedle dcery. "Stalo se něco? Pověď ti něco ošklivého?"

"Gavin?" zeptala se Judita zvolna, vychutnávajíc zvuk toho jména. "Ne, je úžasné hodný."

Helena se nelíbilo, co viděla Juditě na tváři. I ta její vypadala kdysi takto. Vzala dceru za ramena, třebaže ji při tom pohybu zabořila napůl zahojená paže.

"Poslyš, co ti povím! Stále jsem to odkládala. Každý den jsem doufala, že se něco stane a že k té svatbě nedojde, ale nestalo se nic. Dobře si zapamatuj, co ti teď řeknu. Nikdy, nikdy nesmíš věřit muži."

Judita chtěla manžela hájit. "Ale Gavin je čestný muž," řekla umíněně.

Helena spustila ruce do klína. "Ale ano, oni jsou čestní k sobě navzájem – ke svým mužům, ba i ke svým koním. Jenomže žena pro muže znamená míň než jeho kůň. Žena se dá snáze nahradit, má menší cenu. Muž, který by neزالhal ani poslednímu

ze svých sluhů, bez nejmenších výčitek napovídá nejhorší smyšlenky své ženě. Nemá co ztratit. Co je nějaká ženská?"

"Ne," řekla Judita. "Nevěřím, že by všichni muži byli takoví."

"Pak tě čeká dlouhý nešťastný život, jaký mám já. Kdybych tohle všechno věděla v tvém věku, byl by můj život jiný. Věřila jsem, že jsem do tvého otce zamilovaná. Dokonce jsem mu to řekla. On se mi vysmál. Máš ponětí, co to pro ženu znamená, když dá muži srdce a on se jí za to vysměje?"

"Ale muži přece taky dovedou milovat..." začala Judita. Nemohla věřit tomu, co jí matka říkala.

"Ale ano, milují ženy, ale jenom ty, s kterými spí... a když se nabaží jedné, najdou si druhou. Je jenom jedna krátká doba, kdy má žena nad manželem moc, a to když je pro něho nová a jeho drží kouzlo postele. To ji pak ,miluje' a ona si s ním může dělat, co chce."

Judita vstala, obrácena k matce zády. "Všichni muži nemohou být takoví, jak říkáš. Gavin je..." Nedopověděla.

Helena polekaně přistoupila k dceři a stoupla si před ni. "Nevykládej mi, že ses do něj zamilovala. Judito, holčičko moje, copak jsi za těch sedmáct let, co žiješ v tomto domě, nic nepochopila, nic neviděla? Tvůj otec byl kdysi také takový. I když tomu budeš těžko věřit, já jsem bývala krásná a on mě měl rád. Proto ti teď toto všechno říkám. Myslíš, že se mi to říká lehko? Mému jedinému dítěti? Vychovávala jsem tě pro církev, abych tě toho ušetřila. Prosím tě, dej na mě. Musíš se u něho prosadit od samého začátku, pak ti bude naslouchat. Nikdy mu nedávej najevo, že se ho bojíš. Když to na tobě pozná, dá mu to pocit síly. Budešli od samého začátku prosazovat své požadavky, pak tě možná poslechne - jinak bude totiž co nevidět pozdě. Bude mít jiné ženské a..."

"Ne!" zvolala Judita.

Helena na ni pohlédla s hlubokým smutkem. Nemůže dceru uchránit před bolestí, která ji čeká. "Musím se vrátit k hostům. Půjdeš také?"

"Ne," odpověděla Judita tiše. "Za chvíli. Musím chvíli přemýšlet."

Helena pokrčila rameny a odešla postranní brankou. Nic víc už nemohla dělat.

56

Judita seděla tiše na kamenné lavičce s koleny přitaženými pod bradu. Hájila manžela proti matčiným nařčením. Znovu a znovu promýšlela stovky možností, jak dokázat, že Gavin je docela jiný než její otec. Většinu z nich vytvářela její obraznost.

Její úvahy přerušilo zavrznutí otvírané branky. Do zahrady vešla hubená žena. Judita ji okamžitě poznala. Oblékla se tak, aby si jí každý všiml. Levá půlka živůtku byla ze zeleného taftu, pravá z rudého. Na sukni se barvy střídaly v obráceném pořadí. Bylo na ní poznat, že má něco za lubem. Judita ji pozorovala skrytá na své lavičce za zimolezem. Když vedle manžela děkovala hostům za blahopřání, připadala jí Alice Valenceová na první pohled krásná, ale teď už takový dojem neměla. Její brada byla málo výrazná, drobná ústa působila lakotně, jakoby ochotná dávat co nejméně. Oči se jí leskly jako led. Za hradbou uslyšela Judita těžký mužský krok achystala se vyklouznout menší postranní brankou, kudy odešla její matka, aby milencům dopřála soukromí. Avšak první slova ji zarazila. Ten hlas už poznala.

"Proč jsi chtěla, abychom se tu sešli?" zeptal se Gavin upjatě.

"Ach Gavine," vydechla Alice a vzala ho za paže. "Ty se ke mně chováš tak chladně. Copak jsi už zapomněl? To svou manželku tak miluješ?"

Gavin se na ni zamračil a nedotkl se jí, ale ani se od ní neodtáhl. "Jak můžeš právě ty mluvit o lásce? Prosil jsem tě, aby sis mě vzala. Nabízel jsem ti, že se s tebou ožením i bez věna. Nabídl jsem ti, že tvému otci zaplatím, co dal Chatworthovi, ale ty sis mě přesto nechtěla vzít."

"Ty mi to máš za zlé?" zeptala se vyčítavě. "Cožpak jsem ti neukazovala modřiny, které mi způsobil otec? Neříkala jsem ti, jak mě zamykal bez jídla a bez vody? Co jsem měla dělat? Scházela jsem se s tebou, jak to jen šlo. Dala jsem ti všechno, co může žena muži dát, a takhle ses mi odvděčil. Už teď miluješ jinou. Pověz mi, Gavine, měl jsi mě vůbec někdy rád?"

"Proč mi vyčítáš, že miluju jinou? Neřekl jsem, že ji miluji." Jeho hněv nepolevil. "Oženil jsem se, protože to byla dobrá nabídka. S ní jsem vyženil bohatství, půdu a také titul, jak jsi mi sama zdůraznila."

"Ale když jsi ji uviděl..." řekla Alice rychle.

"Jsem muž a ona je krásná. Samozřejmě že mě to potěšilo."

Judita chtěla ze zahrady odejít. Ještě i teď, když viděla manžela s tou plavovláskou, chtěla odejít, ale celé její tělo jako by zkamenělo a nemohla se ani pohnout. Každé Gavinovo slovo jí pronikalo do srdce jako nůž. Tuto ženu prosil, aby si ho vzala, a Juditu si vzal pro její bohatství, když neměl na vybranou nic lepšího. Jak byla hloupá! Když se jí dotýkal, když k ní byl něžný, připadalo jí to jako jiskřičky lásky, ale mýlila se.

"Takže ty ji nemiluješ?" vedla Alice svou.

"Jak bych mohl. Vždyť jsem s ní nestrávil ani den."

"Ale možná že se do ní ještě zamiluješ," řekla Alice truchlivě a otočila hlavu na stranu. Když se na něho podívala znovu, měla v očích slzy – pŕvabné, lesklé slzy jako hráchy. "Můžeš tvrdit, že ji nebudeš nikdy milovat?"

Gavin mlčel.

Alice si zhluboka vzdychla, pak se skrze slzy usmála. "Napadlo mě, že bychom se tu mohli setkat. Dala jsem si sem poslat nějaké víno."

"Musím se vrátit."

"Nezdrím tě dlouho," řekla líbezně a vedla ho k lavičce u kamenné zdi.

Judita Alici užasle pozorovala. Sledovala velký herecký výkon. Viděla, jak Alice pootočila hlavu a obratně si štouchnula nehtem do koutku oka, aby vyloudila potřebné slzy. Její slova byla melodramatická. Judita se dívala, jak se Alice opatrně posadila na lavičku, aby si nepomačkala taftové šaty, a pak nalila dvě číšky vína. Pomalým, okázalým gestem si stáhla z prstu velký prsten, otevřela v něm víčko azvolna si sypala do vína bílý prášek.

Když se chtěla napít, Gavin jí číšku vyrazil z ruky, až odletěla přes zahradu.

"Co to děláš?" zeptal se naléhavě.

58

Malátně se opřela o zeď. "Chtěla bych se vším skoncovat, má lásko. Vydržím všechno, když je to pro nás. Snesu i manželství s jiným a i tvoje manželství s jinou, ale nesnesla bych, kdybych měla přijít o tvou lásku. To by byl můj konec." Víčka jí zvolna poklesla a na tváři se jí rozhostil výraz takového pokoje, jako by už byla jedním z božích andělů.

"Alice," pravil Gavin a vzal ji do náruče, "nesmí tě ani napadnout, aby sis sáhla na život."

"Přemilý Gavine, ty nechápeš, co pro ženu znamená láska. Bez ní jsem jako mrtvá. Nač utrpení prodlužovat?"

"Jak můžeš tvrdit, že nemáš lásku?"

"Ty mě miluješ, Gavine? Mě a jenom mě?"

"Samozřejmě." Sklonil se a políbil ji na ústa, na nichž dosud tkvěly kapky vína. V zapadajícím slunci zrudly její nalíčené líce ještě víc. Tmavé řasy vrhaly přes tváře záhadný stín.

"Přísaha!" řekla pevně. "Musíš mi odpřisáhnout, že budeš milovat jenom mě – a nikoho jiného."

Připadalo mu, že ho to celkem nic nestojí, a ji tak zachrání, aby se nezabila.

"Přísahám."

Alice hbitě vstala. "Už se musím vrátit, než mě budou hledat." Zdálo se, že se docela zotavila. "Nezapomeneš na mě? Ani dnes v noci?" šeptala mu do rtů a rukama mu šmátrala pod šaty. Na odpověď nečekala, vyklouzla mu a proběhla brankou.

Gavin uslyšel potlesk a obrátil se. Stála tam Judita, šaty i oči jí v záři zapadajícího slunce hořely.

"To bylo vynikající představení," řekla a spustila ruce. "Tak jsem se už léta nepobavila. Ta žena by to měla zkusit v některém londýnském divadle. Slyšela jsem, že tam hledají herce do vánočních němoher."

Gavin k ní pokročil s tváří sršící vztekem. "Ty prohnaná špehounko! Nemáš právo za mnou slídit!"

"Slídit!" ušklíbla se. "Odešla jsem se trochu nadýchnout vzduchu, když mě můj manžel" – to slovo jedovatě zdůraznila – "nechal na holičkách. A tady v zahradě co nevidím: právě ten manžel se plazí u nohou bledničkovité ženské, která si ho omotává kolem prstu jako kus hadru."

Gavin se rozpráhl a uhodil ji přes tvář. Ještě před hodinou by byl přísahal, že by za nic na světě ženě neublížil.

Judita padla na zem jako hromada rozvířených vlasů a zlatého hedvábí. Zdálo se, že ji slunce zapálilo jako pochodeň.

Gavin se okamžitě kál. Zhrozil se, co provedl. Přiklekl, aby jí pomohl vstát. Ustupovala před ním a v očích se jí blýskala nenávist. Její hlas byl tak tichý, tak bezvýrazný, že ji skoro neslyšel. "Říkáš, že sis mě nechtěl vzít, že sis mě vzal jenom pro bohatství, které ti přinesu. Já jsem si tě taky nechtěla vzít. Odmítala jsem, až si otec před mýma očima přidržel matku a zlomil jí ruku jako třísku. Toho člověka nemám ráda, ale tebe ještě méně. Je to poctivý muž. Nikdy by se nemohlo stát, že by v jednu chvíli před knězem a stovkami svědků přísahal nehynoucí lásku – a za hodinu by stejnou lásku sliboval někomu jinému. Ty nejsi muž, Gavine Montgomery. Jsi bídnejší než had v rajské zahradě a do smrti budu proklínat den, kdy mě s tebou oddali. Tys té ženě učinil slavnostní slib a teď se zase já zavážu slibem tobě. Bůh je mi svědkem, že budeš dnešního dne trpce litovat. Bohatství, po kterém bažíš, si můžeš vzít, ale já sama se ti nikdy svobodně nedám."

Gavin se od Judity odtáhl, jako by byla plná jedu. Jeho zkušenosti s ženami se omezovaly na nevěstky a několik dvorních dam, které znal. Ty byly upjaté jako Alice. Jakým právem si na něho dělá Judita nároky, nadává mu, skládá sliby před Bohem? Manžel je ženin bůh a čím dříve to takhle pochopí, tím líp.

Gavin popadl hrst Juditinych vlasů a škubnutím si ji přitáhl. "Já si vezmu, co budu chtít a kdy to budu chtít, avezmu si to od tebe." Pustil ji a znovu ji srazil na zem. "Teď se zvedni a připrav se na to, že se staneš mou ženou."

"Já tě nenávidím," zasyčela.

60

"Mně je to přece jedno. Já k tobě věru taky necítím žádnou lásku."

Jejich oči se do sebe zaklesly – ocelově šedé a zlaté. Ani jeden z nich se nepohnul, dokud za Juditou nepřišly ženy, aby ji připravily na svatební noc.

6. kapitola

Pro nevěstu a ženicha nachystali zvláštní komnatu. Kolem jednoho z krbů oddělili přepážkou velký roh místnosti v patře. Do komnaty dali obrovskou postel s prostěradly z nejměkčího plátna, s pokrývkou z šedé veverčí kožešiny, podšitou nachovým hedvábím. Lože bylo posypáno květy růží.

Juditiny služky a několik dam ze svatebních hostů pomáhalo nevěstu svlékat. Když zůstala nahá, odhrnuly pokrývku a Judita vklouzla do postele. Nemyslela na to, co se děje kolem ní. V duchu si spílala hlupaček. Jak mohla během několika hodin pustit z hlavy všechno, co se o mužích dověděla za sedmáct let? Několik hodin věřila, že muž může být laskavý a dobrý, dokonce schopen lásky. Ale Gavin je stejný – snad i horší než ostatní.

Ženy se rozpustile smály, že je Judita tak zaražená. Ale Helena věděla, že na Juditino chování zapůsobilo něco víc než nejistota. Šeptem se modlila a prosila Boha

o pomoc pro svou dceru.

"Máš veliké štěstí," šeptala Juditě do ucha jedna matrána. "To když já jsem se poprvé vdávala, tak jsem si brala muže o pět let staršího, než byl můj otec. Teď se divím, že mu nikdo nepomáhal s manželskými povinnostmi."

Maud se zahihňala. "Sázím se, o co chcete, že lord Gavin pomoc potřebovat nebude."

"Třeba ji bude potřebovat lady Judita a v tom případě náramně ochotně nabídnu své... ehm... služby," zasmála se jiná žena.

Judita je skoro ani neslyšela. Pamatovala se jenom na to, jak její manžel přísahal lásku jiné, jak Alici objal a políbil. Ženy přikryly Juditě ňadra. Vlasy jí učesaly tak, že se jí měkce vlnily přes holá ramena a kolem boků se jí stáčely do hustých kaštanových kadeří.

Skrze dubové dveře uslyšely ženy hluk, jak se blížili muži s Gavinem, kterého nesli na ramenou. Zjevil se tam nohama napřed, už napůl svlečený, a muži hulákali, že mu pomohou, sázeli se, kdo z nich by lépe zvládl úkol, který ho čeká. Zmlkli, když ho postavili na zem a zadívali se na nevěstu, čekající na loži. Pokrývka zdůrazňovala půvabná sametová ramena a kypré vlny ňader. Světlo svíček prohlubovalo stín nad pokrývkou. Juditino holé hrdlo tepalo životem. V obličejí jí tkvěl pevný, vážný výraz, při němž jí oči potemněly jako zahalené kouřem. Rty měla tvrdé, jako vytesané z nějakého teplého rudého mramoru.

"Tak se dejte do toho!" zvolal někdo. "Týráte jeho nebo mě?"

Ticho se prolomilo. Gavina rychle odstrojili a postrčili do postele. Mužům lezly oči z důlků, když Maud odhrnula pokrývku a dopřála jim podívanou na nahé boky a stehna.

"A teď všichni ven!" zavelela vysoká žena. "Nechme je o samotě."

Helena se na dceru naposled podívala, ale Judita hleděla na své ruce v klíně a nikoho neviděla.

Když těžké dveře zapadly, místnost najednou nepřírozeně ztichla a Judita si bolestně uvědomovala muže vedle sebe. Gavin seděl a díval se na ni. Jediné světlo teď vrhaly plameny v krbu na druhé straně od nohou postele. Odlesky jí tančily po vlasech, pohrávaly si se stíny jemných klíčních kostí. V tu chvíli na jejich hádku nadobro zapomněl. Nemyslel však ani na lásku. Věděl jenom, že je v posteli se žádoucí ženou. Vztáhl ruku a chtěl jí sáhnout na rameno, aby se přesvědčil, jestli je pokožka tak hebká, jak vypadá.

Judita se od něho rázně odtáhla. "Nesahej na mě!" zasyčela skrze zatáté zuby.

64

Překvapeně se na ni podíval. Ze zlatých očí jí šlehala nenávist, tváře jí hořely. V hněvu byla pokud možno ještě krásnější. Nikdy zatím nepocítil tak spalující žádost. Jednou rukou ji chytil za krk a zaryl palec do měkkého masa.

"Jsi moje žena," řekl tiše. "Jsi moje!"

Vší silou se mu bránila, ale na něho nestačila. Snadno si její obličej přitáhl k svému. "Tobě nebudu patřit nikdy!" vmetla mu do tváře, než jí zakryl ústa svými rty.

Gavin na ni chtěl být něžný, ale rozzuřila ho. Co to s ním ta žena dělá, že má chuť jí nadávat, znovu ji udeřit. Ale nejvíc ze všeho se jí chce zmocnit. Jeho ústa tvrdě, surově dopadla na její.

Judita se mu snažila vysmeknout. Zraňoval ji. To nebyl ten sladký polibek, jakým ji líbal odpoledne, ale spíš trest, chtěl ji zkrotit. Pokoušela se ho kopnout, ale noha se jí zamotala do lůžkovin, které je oddělovaly, a nemohla se skoro ani hnout.

"Já ti pomůžu," řekl Gavin a pokrývku z ní docela strhl. Jednou rukou ještě stále držel Juditu za krk, a když lůžkoviny zmizely a ona před ním ležela nahá, sevření uvolnil a zadíval se na ni. Hleděl na ni v úžasu, na její plná ňadra, útlý pas, oblé boky. Pak přešel pohledem k její tváři, k očím metajícím blesky. Rty jí od tvrdého polibku zrudly a najednou nebylo na světě síly, která by ho mohla zastavit, aby si ji vzal. Počínal si jako vyhladovělý člověk – zoufale hledající potravu – který by dovedl zabít nebo zmrzačit, aby dostal, co potřebuje.

Přitiskl ji k matraci a Judita uviděla v jeho očích ten pohled. Nechápala ho, ale bála se ho. Teď ji čeká něco horšího než rána pěstí, to věděla jistě.

"Ne!" zašeptala a vzepřela se proti němu.

Gavin byl ostřílený bojovník. Juditina síla byla na něho platná asi jako komár na žulový balvan. A právě tak pramálo si jí všímal. Nemiloval se s ní, jenom využil jejího těla. Teď na ni nedokázal myslet jinak než jako na něco, po čem touží a co tak strašně potřebuje. Nalehl na ni, jednou nohou jí rozevřel stehna. Znovu ji tvrdě políbil.

Když Gavin ucítil blanku, která ho zarazila, na chvíli zrozpačitěl. Ale vzápětí se vnořil hlouběji a nedbal na bolest, kterou Juditě způsobuje. Když vykřikla, umlčel ji novým polibkem a pokračoval. Když skončil, svezl se z ní a jedna paže mu dál těžce spočívala na jejích prsou. Našel konečně uvolnění, ale pro Juditu v tom nebyla žádná rozkoš. Za chvíli uslyšela jeho pomalý dech a poznala, že usnul. Tiše se vymanila zpod jeho ruky a vstala z postele. Pokrývka z veverčích kůží ležela shozená na podlaze. Zvedla ji a zabalila se do ní. Zadívala se do ohně a umiňovala si, že nebude plakat. Proč by měla brečet? Proti své vůli se provdala za muže, který se o jejím svatebním dnu zapřisáhl, že ji nebude nikdy milovat, že by ji nemohl milovat. Za muže, který jí řekl, že pro něho neznámá nic. Jaký důvod má k pláči, když život, který ji čeká, vypadá tak slibně? Mohla by se těšit na léta, kdy by nedělala skoro nic jiného, než by mu rodila děti a vysedávala doma, zatímco on se bude toulat po kraji se svou krásnou Alicí? To ji ani nenapadne! Najde si svůj vlastní život, a budeli to možné, i lásku. Manžel pro ni bude znamenat pramálo. Stála tam mlčky, zadržovala slzy a jediné, na co si vzpomínala, byl Gavinův sladký polibek to odpoledne, který neměl nic společného s tím, jak ji teď v noci napadl. Gavin se v posteli pohnul a otevřel oči. Zpočátku se nemohl upamatovat, kde je. Otočil hlavu a uviděl, že místo vedle něho je prázdné. Odešla! Po celém těle ho zamrazilo, až ji upozoroval, jak stojí před krbem. Pustil z hlavy ten chvilkový úlek, spadl mu kámen ze srdce, že je stále ještě u něho. Vypadala jako duchem nepřítomná a neslyšela ho, jak se otočil na záda. Lůžkoviny byly silně potřísněné krví a Gavin se na ně zamračil. Věděl, že jí způsobil bolest, ale divil se tomu. Alice byla přece také panna, když si ji poprvé vzal, ale nedala najevo, že by ji to bolelo. Znovu se podíval na ženu, tak drobnou, tak opuště

66

nou. Pravda, nemiluje ji, ale zachoval se k ní hrubě. Panna si nezaslouží, aby byla znásilněna. "Pojď si zase lehnout," řekl jemně a trochu se usmíval. Teď se s ní bude milovat pomaloučku, aby se jí tak omluvil. Judita napřímila ramena. "Nepůjdu," řekla pevně. Od samého počátku si musí počínat tak, aby nad ní nezískal vrch. Gavin se jí ohromeně díval na záda. Ta žena je nemožná! Každá její věta znamená souboj, kdo z koho. Začal zuby, vstal a šel si stoupnout před ni. Judita ho vlastně ještě neviděla nahého a jeho holá hrud', osmahlá kůže porostlá tmavými chlupy, upoutala její pohled. Vypadal mohutně a hrozivě. "Ty ještě nevíš, že máš ke mně přijít, když zavolám?" Zvedla bradu a podívala se mu směle do očí. "A ty ještě nevíš, že se ti sama nikdy svobodně nedám?" odsekla. Gavin vztáhl ruku, vzal jednu kadeř, visící jí k boku, a začal si ji obtáčet kolem zápěstí, znovu a znovu. Přitahoval si tak Juditu blíž a blíž, jak se bránila bolesti. Pokrývka se z ní svezla, přitiskl si ji holou kůží na svou. "Bolestí si vymáháš to, co chceš," zašeptala, "ale nakonec vyhraji já, až tě to zápolení unaví." "A co vyhraješ?" zeptal se, rty blízko u její tváře. "Svobodu od člověka, kterého nenávidím, proľhaného surovce, nečestného..." Zmlkla, když ji políbil. Nebyl to takový polibek jako před hodinou, byl něžný. Zprvu na něj Judita nechtěla reagovat, ale její ruce se zvedly k jeho pažím. Byly pevné, s výraznými svaly, a jeho kůže taková teploučká. Vnímala jeho porostlý hrudník na svých prsech. Jeho polibek se prohloubil, ruka pustila pramen vlasů a Gavin ji oběma pažemi objal kolem ramen. Posunul si ji tak, aby mu hlavou spočinula v prohlubni ramene. Judita přestala myslet. Teď už jenom vnímala smysly – každý pocit byl nový, takový, o jakém se jí ani nesnilo. Přitiskla se k němu těsněji, rukama mu přejížděla po zádech a cítila, jak se mu tam pohybují svaly – jeho mužná záda jsou docela jiná než její vlastní, hladká. Začal ji líbat na

ouška, hryzal jí lalůčky. Tiše, hrdelně se zachechtal, když se Juditě podlomila změkklá kolena a svezla se mu do pevných paží, jimiž ji objímal. Sklonil se, vzal ji jednou rukou pod kolena a s ústy stále na jejím hrdle ji nesl k posteli. Líbal ji po celém těle od čela až po prsty na nohou a Judita ležela bez dechu a žila jenom svými smysly.

Zanedlouho už nemohla další polibky snést. Celé tělo měla zjitřené. Přitáhla si Gavina za vlasy, aby se mohla lépe přitisknout k jeho rtům. Hladově, dychtivě k nim přilnula.

IGavinovi se všechny smysly rozvířily. Ještě nikdy nemohl ženu tak volně laskat jako dnes v noci a nikdy si nedovedl představit, jaká je to slast. Juditina vášeň byla stejně divoká jako jeho, ale s milováním nespěchali. Když se na ní pohyboval, pevně ho objímala a tiskla si ho blíž. Tentokrát necítila žádnou bolest, byla připravena. Pohybovala se s ním, zpočátku zvolna, až spolu nakonec radostně dospěli k vrcholu.

Konečně Judita usnula hlubokým, vyčerpaným spánkem, s jednou nohou přehozenou přes Gavinovu, s vlasy ovinutými kolem jeho paže.

Gavin však hned neusnul. Věděl, že pro tuto krásnou ženu, kterou držel v náručí, to bylo poprvé, ale zároveň měl zvláštní pocit, jako by právě i on ztratil panictví. A taková představa byla samozřejmě nesmyslná. Ani by nespočítal, s kolika ženami se vyspal. Ale dnes to prožíval docela jinak. Ještě nikdy nepoznal takovou vášeň. Když s jinými ženami cítil, že jeho vzrušení vrcholí, ony se stáhly. Judita ne. Dávala se mu právě tak jako on jí.

Vzal její kadeř, která mu ležela přes hrdlo, a podržel si ji tak, aby si s jejími rameny pohlálo světlo vrhané plameny. Přitiskl si ji k nosu, pak ke rtům. Judita se pohnula a přitulila se blíž. I ve spánku ho chtěla mít těsně u sebe. Gavinovi ztěžkly oči. Poprvé, co mu paměť sahala, se

68

cítil ukojený. Ach, ale čeká ho ráno. Usmál se a ponořil se do spánku.

Jocelin Laing vrátil svou loutnu do koženého pouzdra a nepatrně pokynul plavovlasé dámě, než odplula z místnosti. Dnes se zpěvákům nabídlo víc žen, že s nimi stráví noc. Vzrušení ze svatby a hlavně z pohledu na hezký svlečený pár v posteli roznítil mnohé, aby si také hledali povyražení.

Jocelin byl obzvláště hezký mladík: ohnivě černé oči pod dlouhými hustými řasami, tmavé vlasy, které se mu vlnily kolem hladké čisté tváře s vysokými lícními kostmi.

"Tak co? Máš v noci robotu?" zavolal na něj se smíchem jiný zpěvák.

Jocelin se usmál, když zavazoval pouzdro s loutnou, ale neodpověděl.

"Muži, co má takovou krásnou nevěstu, závidím." Ten druhý pokývl směrem ke schodišti.

"No, je to krasavice," přisvědčil Jocelin. "Ale jsou jiné, co taky nejsou k zahoezení."

"Tamté se nevyrovná žádná." Muž přistoupil k příteli blíž. "Pár nás má schůzku s několika nevěstinými družkami. Můžeš jít s námi."

"Ne," řekl Jocelin tiše, "nemůžu."

Zpěvák se na Jocelina významně podíval, sebral psaltérium a z velké síně odešel. Když obrovská místnost ztichla a na podlahu se uložily na slámu stovky domácích lidí a méně významných hostů, vydal se Jocelin po schodech vzhůru. Bylo mu divné, jak si ta žena, s níž se měl setkat, mohla zajistit pokoj sama pro sebe. Alice Valenceová nebyla bohatá, a třebaže si svou krásou vysloužila hraběcí prsten, nepatřila mezi urozenější hosty. Tuto noc, kdy zámek překypoval lidmi, měli jenom nevěsta se ženichem pokoj sami. Ostatní hosté se museli tísnit po několika na postelích, které jim nastavěli do dámské komnaty v patře a do hlavní ložnice. Byly to velké postele – často osm čtverečních stop – a oddělené těžkými závěsy, takže vypadaly jako samostatné komory.

Jocelin bez potíží vstoupil do světnice vyhrazené pro svobodné dívky. Před ním tam už proklouzlo několik mužů. Snadno uviděl, jak se jeden závěs poodhrnul, a za ním zahlédl plavou hlavu. Rychle k ní přešel. Pohled na ni ho naplnil žádostí. Alice k němu napřáhla náruč, celá rozdychtěná, skoro divoká ve své

vášni, a každý Jocelinův pokus prodloužit jejich radovánky narazil na odpor. Byla jako bouře, plná blesků a hromů.

Když skončili, nenechala na sebe Jocelina ani sáhnout. Vždycky pohotový, aby vyhověl ženským náladám, vyplnil její nevyslovené přání. Ještě nepoznal ženu, která by nechtěla, aby ji po milování držel v náručí. Začal se oblékat do rychle shozených šatů.

"Za měsíc se vdávám," řekla tiše. "Pak přijdeš na zámek mého muže."

Nic na to neřekl. Oba věděli, že tam bude. Byl jenom zvědav, kolik jiných mužů ještě pozvala.

Oknem pronikl jediný sluneční paprsek a jeho teplý dotyk pošimral Juditu na nose. Ospale si po něm přejela rukou a pokusila se odvrátit, ale něco ji drželo za vlasy. Lenivě otevřela oči a nad hlavou uviděla nepovědomá nebesa. Když se upamatovala, kde je, cítila, jak se ve tváři zapálila. Snad se začervenala po celém těle.

Obrátila hlavu na druhou stranu lože a pohlédla na spícího manžela. Měl krásné husté tmavé řasy a na tvářích mu začaly vyrážet vousy. Když spal, jeho lícní kosti nevypadaly výrazně. I hluboký důlek na bradě byl nějak uvolněný. Gavin ležel na boku tváří k ní a Judita po něm klouzala pohledem. Široký hrudník měl hustě porostlý tmavým kudrnatým kožíškem. Svaly tvořily velké ladné vypoukliny. I na pažích mu seděly kulaté tvrdé svaly. Oči jí sklouzly níž k pevnému plochému břichu. Teprve za chvíli se jí svezly ještě hlouběji. To, co viděla, jí nepřipadalo tak silné, ale pod jejím pohledem se jeho mužství začalo probouzet.

Prudce se nadechl a její pohled vyjel k jeho očím. Byl

70

vzhůru a pozoroval ji. Oči měl v tu chvíli ještě temnější. Teď už to nebyl ten odpočívající chlapecký muž, vedle něhož procitla, ale muž plný vášně. Judita se od něho pokusila odsunout, ale dosud ji držel za vlasy. A co bylo ještě horší, vlastně mu ani nechtěla vzdorovat. Vzpomněla si na rozkoš, kterou prožívala při jeho milování.

"Juditko," zašeptal a při zvuku jeho hlasu jí celými pažemi proběhlo chvění. Políbil ji na koutek úst. Rukama mu slabě odstrkovala ramena, ale už při jeho mírném dotyku se jí oči poddajně zavíraly. Vtiskl jí polibek na líc, lehce políbil lalůček ucha. Když pak lapala po dechu, přitiskl svá ústa na její. Jazykem se sladce dotkl špičky jejího. Polekaně sebou trhla. Usmál se na ni, jako by chápal. V noci si Judita myslela, že se naučila o milování mezi mužem a ženou všechno, co se dá, ale teď ji napadlo, že toho zná možná velmi, velmi málo.

Jeho oči byly kouřově šedé, když si ji k sobě znovu přitáhl. Přejížděl jí jazykem po rtech, dotýkal se jejích vnitřních koutků. Rozevřela pod jeho ústy zuby a chutnala ho. Byl lepší než nejsladší med. Horký a chladný, měkký a pevný. Pátrala v jeho ústech stejně jako on v jejích. Ani ji nenapadlo, že by se měla stydět. Vlastně ji nenapadlo vůbec nic.

Hladila ho, když jí sklonil hlavu na krk a přiložil jazyk na místečko, kde cítil její tep. Bezděčně zaklonila hlavu a dech se jí prohloubil, zrychlil.

Když se rty a jazykem dotýkal jejích nader, málem vykřikla. Měla pocit, že snad umře. Snažila se přitáhnout si jeho hlavu opět k ústům, ale on se jenom hluboce, hrdelně zasmál, až se zachvěla. Snad ji opravdu získal.

Když už si myslela, že snad přijde o rozum, lehl si na ni a hladil jí vnitřní stranu stehén, až se celá chvěla touhou. Když do ní vnikl, vykřikla. Její muka nepovolila. Svírala ho, nohama ho objímala kolem pasu a vzpínala se mu vstříc při každém výpadu. Když už si pak myslela, že pukne, ucítila šubavé záchvěvy, které jí přinesly uvolnění. Gavin se zhroutil na ni a držel ji tak pevně, že nemohla skoro dýchat. A v tu chvíli jí bylo jedno, jestli bude ještě někdy dýchat.

O hodinu později přišly služky Juditu obléci a novomanžele vzbudily. Najednou si v rozpacích uvědomila, že je celým tělem přivinutá ke Gavinovi a on zapletený do jejích vlasů. Maud a Joan si neodpustily pár poznámek, že jejich paní nevidí

neslyší, jak je celá pryč. Lůžkoviny byly potřísněné a víc jich leželo na zemi než na posteli. Veverčí přikrývka se válela na druhém konci pokoje u krbu. Služky Juditu vytáhly a pomohly jí s umýváním. Gavin si ještě hověl v posteli a pozoroval každé její hnutí.

Judita se na něho nechtěla podívat. Nemohla. Do hloubi duše se styděla. Měla na něho zlost. Skrznaskrz ho nenáviděla. Je nečestný, prolhaný, chamtivý, a přece v sobě nenašla žádnou hrdost, když se jí dotýkal. Zavázala se slavnostním slibem – před Bohem – že se mu nikdy nedá, a přece toho od ní dostal tolik, že se mu o tom ani nezdálo.

Skoro ani nevnímala, když jí služky natáhly přes hlavu tenkou spodní košili a potom tmavozelené sametové šaty. Byly vyšívány bohatým zlatým vzorem. Vepředu měly sukni rozstřiženou, takže pod ní bylo vidět hedvábnou spodničku. Široké nabírané rukávy přiléhaly k zápěstím a na několika místech byly prostřižené tak, aby z otvorů vykukoval světle zelený hedvábný podklad.

"Tohle je pro vás, má paní," řekla Maud a podala Juditě velkou plochou krabičku ze slonoviny.

Judita se na služku překvapeně podívala a krabičku otevřela. Na černém sametovém podkladě ležel široký zlatý filigránový náhrdelník z jemnoučkých drátků, místy tenkých jako vlásek. Na spodním okraji náhrdelníku visela řada smaragdů, mnohé z nich přesně stejné velikosti, žádný větší než dešťová kapka. "Ten je... nádherný," zašeptala Judita. "Jak to, že maminka..."

"To je svatební dar od vašeho manžela," řekla Maud av očí jí zajiskřilo.

72

Judita cítila na zádech Gavinovy oči. Otočila se k němu čelem. Při pohledu na něho, na jeho snědou plet oproti bělosti lůžkovin, pocítila opět slabost v kolenou. Stálo ji to velké přemáhání, ale přece jen pokrčila koleno a udělala pukrle. "Děkuji, můj pane."

Gavin začal zuby, když pozoroval její chlad. Doufal, že ji ten dar trochu obměkčí. Jak může být tak žhavá v posteli, a jindy tak odměřená?

Judita se obrátila znovu ke služkám, aby jí mohla Maud pozapínat zbývající knoflíčky. Joan zapletla vrchní vrstvu vlasů své paní do copů a ty propletla zlatou stuhou. Jakmile skončily, nařídil jim Gavin, aby z pokoje odešly. Judita se na něho nedívala, jak se chvatně holí a obléká do tmavohnědé suknice a přiléhavých nohavic, přes to natahuje hnědožlutý vlněný kabátec, podšitý zlatou rysí kožešinou.

Když k ní pokročil, s obtížemi uklidňovala své bušící srdce. Podal jí rámě a vedl ji dolů mezi čekající hosty.

Zúčastnili se spolu mše a během bohoslužby nedošlo na líbání rukou ani na plamenné pohledy. Chovali se vážně a střízlivě.

7. kapitola

O pozemcích před zámkem Revedouneů se rozléhal halas, vzduch byl nabitý vzrušením. Všude vlály pestré praporce, třepetaly se z tribun i ze stanů, jež vyrostly na poli. Barevné šatstvo svítilo na slunci jako drahokamy. Děti pobíhaly mezi hloučky lidí. Kramáři s velkými krabicemi zavěšenými kolem krku nabízeli své zboží, prodávali všechno možné od ovoce a koláčů až po svaté ostatky.

Vlastní kolbiště byl pískem vysypaný prostor sto yardů dlouhý, po obou stranách oddělený dvěma řadami dřevěných ohrad. Vnitřní byla nízká, pouze tři stopy vysoká, zato vnější dosahovala výšky osmi stop. Prostor uvnitř byl vyhrazen panošům a koním rytířů, účastníkům turnaje. Za vysokou ohradou se tlačili kupci a nevolníci, aby viděli něco z her a klání.

Dámy a rytíři, kteří zápasit nebudou, seděli na stupňovitých lavicích, dostatečně vysoko nad kolbištěm, aby všechno viděli. Lavice chránilo plátěné zastřešení a označovaly hedvábné vlajky v barvách každého rodu. Některé části hlediště patřily montgomeryovským levhartům.

Než začalo klání, procházeli se rytíři v brnění. Jeho kvalita a technická úroveň se značně lišila podle bohatství majitele. Bylo tam vidět starodávná kroužková brnění i novější s kovovými pláty upevněnými na kůži. Nejbohatší rytíři měli na

sobě novodobou zbroj z Němec. Sestávala z tenké oceli, která muže zakrývala od hlavy až k patě. Ani kousek těla nezůstal nechráněný. Byl to ovšem těžký oděv, vážící hodně přes sto liber. Na přilbicích měli rytíři chocholy ve svých barvách.

Když se Judita s Gavinem blížili k prostoru, kde se měl turnaj konat, Juditu ohromil všechen ten hluk a pachy, které je obklopile. Bylo to pro ni nové a vzrušující, ale v Gavinovi se svářily protichůdné myšlenky. Ta noc byla pro něho zjevením. Ještě nikdy nepoznal se žádnou ženou ani zdaleka takovou rozkoš jako s Juditou. Dřív bývalo jeho milování chvatné nebo tajné jako při schůzkách s Alicí. Gavin svou ženu nemiloval – hovor s ní ho vlastně rozčiloval – ale nikdy nezažil tak bezmeznou vášeň.

Judita uviděla Raina, jak k nim přichází. Byl v plné zbroji, připraven na klání. Ocel zdobily rytiny droboučkových liliových květů. Přílbu si nesl pod paží a kráčel, jako by mu ta nesmírná váha nevadila. Byl na ni zvyklý.

Judita si ani neuvědomila, že se pustila Gavinovy paže, když poznala švagra. Raine kráčel rychle proti ní, úsměv mu do tváře vtiskl dolíčky. Při tomto úsměvu nejdříve ženě změkla kolena.

"Buď zdráva, sestřičko," zazubil se na ni. "Ráno jsem si myslel, že jsem si takovou krásu jenom vysnil, ale teď vidím, že jsi ještě krásnější, než jsem si tě pamatoval."

Udělal jí radost. "A s tebou je den hned jasnější. Budeš také zápolit?" Pokývla hlavou k poli pokrytému pískem.

"Půjdem do toho oba, Miles i já."

Žádný z nich nevěnoval pozornost Gavinovi. Ten se na ně škaredil.

"Vidím, že muži mají nějaké stuhu," řekla Judita. "Co to znamená?"

"Dáma si může vybrat rytíře, kterého chce poctit přízní, a na znamení toho mu dá stuhu."

"Takže já ti ji mohu také dát?" Usmála se na něho.

Raine před ní okamžitě poklekl, až mu spoje brnění zavržaly, ocel zazvonila o ocel. "Byl bych poctěn."

Judita nadzvedla průsvitný závoj, který jí kryl vlasy,

76

az copu vytáhla jednu zlatou stuhu. Služky zřejmě o těchto zvyklostech věděly.

Raine se na ni usmál, založil si ruku v bok a ona mu stužku uvázala kolem paže pod ramenem. Než skončila, přišel za ní také Miles a poklekl z druhé strany.

"Doufám, že nebudeš přát víc jednomu bratrovi než druhému, vid'?"

Když se dnes podívala na Milese, pochopila, co na něm vidí jiné ženy od té doby, kdy mu vyrašily první vousy. Včera byla pannou a nevěděla, co znamenají jeho upřené pohledy. Zarděla se jako růže a sklonila hlavu, aby druhou stuhu uvázala kolem paže druhého bratra.

Raine si všiml jejího ruměnce a rozesmál se. "Nedělej na ni oči, Milesi," dobíral si ho. Na zámku Montgomeryů se běžně žertovalo o jeho úspěších u žen. Stephen, další bratr, si kdysi postěžoval, že Miles obtěžkal polovinu služebných, než mu bylo sedmnáct, a druhou polovinu stihl do osmnácti.

"Nevidíš, jak se na nás Gavin čertí?"

"Vidím, že ze sebe oba děláte blázny," zavrčel Gavin. "Vždyť tu máte žen, co srdce ráčí. Jděte si nějakou najít a naparujte se před ní jako hýkající osli." Sotva Judita stačila uvázat uzlík na Milesově stužce, zaryly se jí Gavinovy prsty do paže a táhl ji pryč. "Au, to bolí!" bránila se a snažila se vymanit z jeho sevření tak, že zůstala stát na místě.

"A bude tě to bolet mnohem víc, když se budeš ještě jednou natřásat před jinými muži."

"Natřásat!" Škubla rukou, ale dosáhla jen toho, že ji Gavin sevřel ještě pevněji. Všude kolem poklekali rytíři před dámami a přijímali stuhu, pásy, rukávy šatů, dokonce i šperky, a přece ji obvinil, že se natřásá. "Bezectný člověk vždycky věří, že ti druzí jsou bezectní. Nejspíš mi házíš na hlavu své vlastní chyby."

Zastavil se a probodl ji pohledem. "Nic ti neházím na hlavu. Vyčítám ti jenom, co vidím na vlastní oči. Jsi posedlá po mužích a nepřeju si, aby ses před mými bratry chovala jako děvka. Tady se teď posaď, ať už se nemusíme vadit." Na patě se otočil a rázoval pryč. Juditu nechal v prostoru označeném erbem Montgomeryů.

Hodnou chvíli se nemohla Judita vzpamatovat. Neviděla, neslyšela. To, co jí řekl Gavin, bylo nespravedlivé a mohla to přejít, jenomže jí vmetl do tváře, co se mezi nimi odehrálo v nejhlubším soukromí – to mu odpustit nemohla. Udělala chybu, že reagovala na jeho dotyky? Jestli ano, jak si mohla pomoci? Na události minulé noci se skoro ani nepamatovala. Všechno jí splývalo v kouzelné rudé mlze. Jeho ruce na jejím těle v ní vzbuzovaly vlny rozkoše. To, co bylo pak, už si téměř nemohla vybavit. A on jí to teď vyčetl, jako by byla nečistá. Zadržovala slzy zklamání. Má pravdu, že ho nenávidí.

Vystoupila po schodech k lavicím, kde měli Montgomeryové sedadla. Manžel ji opustil a ona aby teď šla za jeho příbuznými sama. Zvedla hlavu. Nikdo nesmí upozorovat slzy, které se jí draly do očí.

"Lady Judito."

Konečně k ní pronikl tichý hlas. Obrátila se a spatřila starší ženu v tmavém rouchu jeptišky.

"Ráda bych se vám představila. Setkaly jsme se včera, ale asi si mě nebudete pamatovat. Jsem Gavinova sestra Mary." Mary se dívala za vzdalujícím se bratrem. To nebylo Gavinovi podobné, aby odešel a nechal ženu bez doprovodu. Všichni její čtyři bratři – Gavin, Steven, Raine a Miles – byli velice zdvořilí. A přece se Gavin na nevěstu ani jednou neusmál, a ačkoli sám se klání neúčastní, odešel ke stanům. Mary vůbec nechápala, co se s ním děje.

Gavin si razil cestu ke stanům na konci kolbiště. Mnozí ho poplácávali po zádech a zasvěceně na něho mrkali. Čím víc se blížil ke stanům, tím hlasitěji ho vítal známý břinkot železa a oceli. Doufal, že střízlivost této hry na válku ho uklidní.

Držel ramena zpřímá, hleděl rovnou před sebe. Nikdo by netušil, jaký šílený vztek jím v nitru lomcuje. Je to mrcha! Pletichářská, prolhaná mrcha! Současně měl chuť ji zmlátit i se s ní milovat. Stál tam a přihlížel, jak

78

sladce se usmívala na jeho bratry. Zato když se podívala na něho, připadal si jako odporný hmyz.

A nešlo mu z hlavy, co spolu v noci prožili. Dychtivě ho líbala, hladově si ho tiskla, ale jenom když ji přinutil, aby mu byla po vůli. Poprvé ji znásilnil, podruhé si ji k sobě přitáhl za vlasy. I potřetí musel překonat její počáteční odpor. A ona se teď smála a bratrům věnovala stuhý – zlaté jako její oči.

Jestliže se k němu měla s takovou vášní, a přitom tvrdí, že ho nenávidí, jak by se asi chovala k muži, který by jí byl milý? Pozoroval ji, jak se měla k Rainovi a Milesovi, představoval si, jak se jí dotýkají, jak ji líbají. Najednou se musel zuby nehty držet, aby ji nesrazil k zemi. Chtěl ji ranit a to se mu také podařilo. V tom našel aspoň jakési zadostiučinění, ale žádné potěšení mu to nepřineslo. Naopak, výraz v její tváři ho ještě víc rozzuřil. Jakým právem se na něho ta zatracená ženská dívala tak chladně?

Zlostně odhrnul plachtu ve vchodu do Milesova stanu. Ježto Miles byl na kolbišti, měl být prázdný, ale nebyl. Stála tam Alice s očima vážně sklopenýma, s pokorně staženými rtíky. Pro Gavina představovala vítanou úlevu. Měl po krk ženy, která na něho jenom štěká a pak ho svým tělem div nedožene k šílenství. Alice je žena, jak má být – tichá, před mužem pokorná. Bez váhání ji chytil a prudce políbil. Bylo mu příjemné, když mu v náručí roztála. Nijak se nebránila a jemu to dělalo dobře.

V takové náladě Alice Gavina nikdy neviděla a v duchu děkovala tomu, kdo to způsobil. Tolik po něm touží, ale není padlá na hlavu. Turnaj je až příliš veřejný a je tu tolik Gavinových příbuzných. "Gavine," zašeptala mu do rtů, "teď a tady nemůžeme."

Okamžitě se od ní odtáhl. V tuto chvíli další váhavou ženskou nesnese. "Tak tedy jdi!" obořil se na ni a odešel ze stanu.

Alice se za ním dívala a hladké čelo se jí svažilo. Dovádění s manželkou v posteli ho zřejmě od ní neodvrátilo, jak se bála. Ale není to Gavin, jak ho znala.

Walter Demari nemohl od Judity odtrhnout oči. Seděla tiše u ostatních Montgomeryů a pozorně poslouchala nové příbuzné, kteří ji vítali do rodiny. Od chvíle, kdy ji poprvé uviděl, jak vyjela ze zámku ke kostelu, ji neustále sledoval. Pozoroval, jak vyklouzla ze zahrady, obehnané zdí, pozoroval výraz na její tváři, když se vrátila. Měl pocit, jako by ji znal, ba víc než to... miloval ji. Miloval její chůzi, když se nesla s hlavou vztyčenou a s pevnou bradou, jakoby připravena postavit se celému světu, ať už ji čeká cokoli. Miloval její oči, drobný nosík.

Celou noc, kterou strávil sám, na ni myslel, představoval si, že je jeho. Teď po bezesné noci začal uvažovat, proč ji vlastně nedostal on. Jeho rodina je stejně bohatá jako Montgomeryové, ba snad bohatší. Byl u Revedouneů častým návštěvníkem, přítelem Juditiných bratrů.

Robert Revedoune si právě koupil od jednoho kramáře plný klín teplých plněných oplatek a držel džbánec ovocné šťávy.

Walter se nezdržoval s vysvětlováním, co má na srdci, a rovnou na něho spustil: "Proč jste dceru nenabídl mně?" Tyčil se nad sedícím Revedounem.

Ten překvapeně vzhlédl. "Co tě žere, hochu? Měl bys být támhle na kolbišti s ostatními muži."

Walter se posadil a prohrábl si rukou vlasy. Nebyl právě hezký, ale měl něco do sebe. Zvláštní modré oči, příliš velký nos. Úzké beztvaré rty, které dovedly být snadno kruté. Vlasy pískové barvy byly kolem krku pečlivě stočené do těsné ruličky. "To děvče, vaši dceru," opakoval. "Proč jste mi ji nenabídl? Však jsem dost často býval u vašich synů. Nejsem boháč, ale můj majetek se vyrovná majetku Gavina Montgomeryho."

Robert pokrčil rameny. Ukusoval oplatku, z níž vytékala sladká náplň mezi křehkými vrstvami, a zapil ji notným douškem kyselé šťávy. "Vždyť si najdeš jinou bohatou nevěstu," poznamenal vyhýbavě.

"Žádná nebude jako ona!" namítl Walter důrazně.

Robert se na něho překvapeně podíval.

80

"Copak nevidíte, jak je krásná?" zeptal se Walter.

Robert se zadíval přes sedadla, která ho oddělovala od dcery. "No, hezká je," řekl s odporem. "Ale co je do krásy? Zvadne, ani se nenaděješ. Její matka kdysi vypadala zrovna tak, a jen se na ni podívej teď."

Walter se nemusel otáčet po té vyplašené, vyzáblé ženě, sedící na samém kraji sedadla, připravené vyskočit, kdyby ji chtěl manžel uhodit. Robertovy poznámky si nevšímal. "Proč jste ji schovával? Copak jste měl zapotřebí držet ji v ústraní?"

"To byl nápad její matky." Robert se pousmál. "Ona platila za její výchovu a mně to bylo jedno. Proč se mě na to teď vyptáváš? Nevidíš, že už každou chvíli začne turnaj?"

Walter popadl Roberta za paži. Znal toho muže dobře, věděl, jak je zbabělý.

"Protože ji chci. Nikdy jsem neviděl ženu, která by mě víc přitahovala. Měla být moje! Moje pozemky sousedí s vašimi. Dobře bych se k ní hodil, a vy jste mi ji ani neukázal."

Robert mladíkovi ruku vytrhl. "Ty že by ses k ní hodil!" ušklíbl se. "Jen se podívej na všechny ty Montgomerye, co jsou teď kolem ní. Tamhle je Thomas, skoro šedesátník. Má šest synů, všichni jsou naživu a všichni plodí další syny. Vedle něho sedí Ralf, jeho bratranec, ten má pět synů. Potom Hugo se..."

"Co to má společného s vaší dcerou?" skočil mu Walter zlostně do řeči.

"Synové!" zařval Robert mladíkovi do ucha. "Montgomeryové přivádějí na svět víc synů než kterákoli jiná rodina v celé Anglii. A jaké syny! Jen se podívej, do jaké rodiny se holka provdala. Nejmladší, Miles, si vysloužil ostruhy na bojišti, když mu ještě nebylo osmnáct a už je taky otcem tří synů, co je měl se služkami. Raine jezdil tři roky po celé zemi od jednoho turnaje k druhému. Nikdo ho neporazil a získal si vlastní bohatství. Steven teď slouží někde ve Skotsku u

krále a velí vojskům, třebaže je mu teprve pětadvacet. A nakonec ten nejstarší. V šestnácti osiřel a od té doby se musel starat o statky a živit bratry. Neměl žádného poručníka, od kterého by se mohl přiučit ženské práci. Který jiný šestnáctiletý mladíček by dokázal to, co on? Ti většinou knourají, když není po jejich."

Pohlédl znovu na Waltera. "A ty se ptáš, proč jsem dal Juditu takovému muži? Když se sám nezmůžu na syny, co by byli tak silní, že by mi zůstali naživu, tak mi snad dá vnuky."

Walter zuřil. Přišel o Juditu jenom proto, že ten starý chlap sní o vnucích. "Já bych jí dal taky syny!" zavrčel Walter skrze zaťaté zuby.

"Ty!" Robert se rozchechtal. "Kolik máš sester? Pět? Šest? Ztratil jsem o nich přehled. A co jsi dokázal? Vaše statky spravuje tvůj otec. Ty toho moc nepolámeš, nanejvýš jezdíš na lov a chytáš děvečky. Dej mi pokoj a už mi nechod fňukat. Když mám kobylu na chov, tak ji připustím k nejlepšímu hřebci. A tak to zůstane." Znovu se obrátil ke kolbišti, aby sledoval klání, a Waltera pustil z hlavy.

Ale Demari se nenechal jen tak odbýt. Všechno, co říkal Robert, bylo pravda. Walter toho za svůj krátký život mnoho nedokázal, ale to jenom proto, že k tomu nebyl nucen jako Montgomeryové. Walter nepochyboval, že v případě nutnosti, kdyby mu zemřel otec a on musel převzít odpovědnost, byl by si počínal stejně dobře, nebo možná lépe než kterýkoli jiný muž.

Odešel od Revedounea jako vyměněný. V mysli se mu uchytilo semínko a to semínko teď začínalo klíčit. Pozoroval, jak turnaj začíná a všude se třepetají levharti Montgomeryů, a jak se mu před očima leskli na slunci, začal v nich vidět nepřátele. Chtěl Robertovi a Montgomeryům dokázat, hlavně však sám sobě, že se jim ve všem vyrovná. Čím déle hleděl na zelenozlaté praporce, tím větší nenávist k Montgomeryům se ho zmocňovala. Čím si zasloužili ty bohaté pozemky Revedouneů? Proč mají mít, co mělo být jeho? Celé roky se otravoval s Juditinými bratry a nic z toho neměl. A když teď něco chce a měl by to dostat, je mu to odepřeno kvůli Montgomeryům.

82

Walter odešel od brlení a pustil se k sedadlům Montgomeryů. Vzrůstající zlost nad tou nespravedlností mu dodávala odvahu. Promluví s Juditou, bude jí dělat společnost. Vždyť má na ni koneckonců právo, že?

8. kapitola

Judita zabouchla dveře své komnaty tak prudce, že se málem zatřásl i kamenný zdi. Skončil první den jejího manželství a byl to snad nejhorší den jejího života. Měl být šťastný, plný lásky a pohody – ale s takovým manželem, vyloučeno! Gavin nepromeškal ani jedinou příležitost, aby ji pokořil. Dopotledně ji nařkl, že se k bratrům chová jako děvka. Když odkráčel a nechal ji samotnou, hovořila s jinými lidmi. Jeden muž, Walter Demari, byl tak laskav, že si k ní přisedl a vysvětloval jí, jak to na takovém turnaji chodí. Ten den se poprvé začala trochu bavit. Walter dovedl ve všem najít něco směšného a jí se jeho humor velmi líbil.

Najednou se znovu objevil Gavin a nařídil jí, aby ho následovala. Judita nechtěla vyvolat scénu na veřejnosti, ale když osaměli v Rainově stanu, řekla Gavinovi, co si

o jeho chování myslí. Opustil ji, aby se o sebe postarala sama, ale sotva uviděl, že se trochu baví, musel jí zase všechno zkazit. Je jako malý kluk s hračkou, o kterou nestojí, ale nedopřeje ji ani nikomu jinému. Sice se na Juditu ušklíbl, ale ona s uspokojením poznala, že nemá, co by na to řekl.

Když tam přišli Raine s Milesem, přestala se s Gavinem hádat. Později se šla znovu s Milesem podívat na turnaj. A právě tehdy ji Gavin ponížil nejhůř.

Jakmile se objevila Alice Valenceová, rozběhl se k ní. Vypadal, jako by ji chtěl sníst, zhltnout, a zároveň na ni pohlížel s úctou, jako by to byla světice.

Juditě neušel vítězoslavný pohled, kterým po ní Alice šlehla. Judita uhnula

očíma, napřímila se a zavěsila se do Milese. Nikdo nesmí vidět, jak těžce takové pokoření na veřejnosti nese.

Později u oběda si Gavin Judity vůbec nevšímal, třebaže seděli u vyvýšeného stolu bok po boku. Smála se šaškovi a předstírala potěšení, když jeden mimořádně hezký zpěvák zpíval svou vlastní píseň na její krásu. Ve skutečnosti ho však skoro ani neslyšela. Zneklidňovala ji Gavinova blízkost a nedovedla se z ničeho radovat.

Po jídle stoly na podstavcích rozebrali a odnesli ke stěnám, aby bylo místo pro tanec. S Gavinem si zatančila jednou, aby se neřeklo, ale on pak vytácel v náručí jednu ženu za druhou. Juditu zvalo do tance víc mužů, než kolika mohla vyhovět, ale brzy se omluvila, že je unavená, a vyběhla po schodech, aby se uchýlila do samoty svého pokoje.

"Koupel," požádala Joan, kterou našla v koutě, jak se tam mucká s nějakým mladíkem. "Přines kád' s horkou vodou. Třeba se mi podaří smýt ze sebe ten dnešní zápach."

Judita ovšem netušila, že Gavin ostře vnímá manželčinu přítomnost. Nebylo chvilky, aby nevěděl, kde je či ským mluví. Měl dojem, že se na turnaji vybavovala s jedním mužem celé hodiny. Každému jeho slovu se smála, s úsměvem se na něho dívala, až toho hlupáka zřejmě docela pobláznila.

Gavin ji od něho odtáhl v jejím vlastním zájmu. Věděl, že Judita netuší, jak na muže působí. Je jako dítě. Všechno je pro ni nové. Hledí na muže a nic neskrývá, nic si nenechá pro sebe. Nelíčeně se směje jeho řečem a Gavin pozoruje, že si ten člověk její přátelské chování vysvětluje jinak, dodává mu hlubší smysl.

Gavin jí to chtěl vysvětlit, ale když ho napadla a vyčetla mu, že ji všemožně uráží, byl by si raději ukousl jazyk, než by jí vyložil, proč tak jednal. Měl strach, že by jí mohl chytit za ten její půvabný krk. Aspoň že se tam objevila na chvíli Alice, to ho uklidnilo. Alice byla

86

jako chladný nápoj pro člověka, který právě unikl z pekelných plamenů.

Když teď držel tučné boky jedné nehezké mladé ženy, zpozoroval, že Judita jde po schodech nahoru. Netančil s ní z obavy, že by ho mohlo napadnout se jí omluvit. Za co? Vždyť byl na ni hodný až do té chvíle v zahradě, kdy začala tak vyvádět a pronesla slavnostní sliby, na jaké neměla právo. Jednal správně, že ji odvedl od chlapa, který z jejích úsměvů vyčetl víc, než co tam bylo, ale ona v Gavinovi vyvolala pocit, jako by se něčím provinil.

Chvilí počkal, zatančil si ještě se dvěma ženami, ale Judita se do velké síně nevrátila. Netrpělivě se pustil také nahoru po schodech. V těch chvílích si představoval všechno možné, co by mohla provést.

Když otevřel dveře, ležela Judita po krk v horké vodě, z níž se kouřilo.

Kaštanové vlasy měla sepnuté na temeni do měkké kupy kadeří. Se zavřenýma očima spočívala s hlavou opřenou o okraj kádě. Voda musela být hodně horká, poněvadž tvář jí lehce zvlhla potem. Všechny svaly mu při pohledu na ni ztuhly. Přes den se na něho mračila, vztekala se na něho, a i přitom vypadala nádherně, ale teď byla zosobněná nevinnost. Najednou pochopil, že právě to od ní chtěl, že nic víc nepotřebuje. Co na tom, že jím pohrdá? Vždyť je jeho a jenom jeho. Sbušícím srdcem zavřel za sebou dveře.

"Joan?" ozvala se Judita malátně. Když se nedočkala odpovědi, prudce otevřela oči. Spatřila výraz na Gavinově obličeji a poznala, co si myslí. Nemohla si pomoci, i jí se srdce rozbušilo rychleji. "Nech mě na pokoji," vypravila ze sevřeného hrdla.

Nevšímal si toho a pokročil blíž. Temné oči mu ztemněly ještě víc. Sklonil se nad ni a vzal jí bradu do dlaně. Chtěla se odtáhnout, ale držel ji pevně.

Políbil ji, zpočátku hrubě, ale pak jeho dotyk zněžněl, zvroucněl.

Judity se začala zmocňovat omámenost. Příjemná horká voda, jeho ruka na líci, jeho polibek ji zbavily síly. Pustil ji a zadíval se jí do očí, teple zlatých, zářících. Zmizela z nich veškerá nenávist. Byla tu jenom blízkost jejich těl. Jejich rozdychtěnost přehlušila jakékoli nepřátelství i úvahy o tom, kdo koho miluje.

Gavin poklekl ke kádi a vzal Juditu zezadu za krk. Znovu ji políbil a přejížděl jí ústy po křivce hrdla. Byla vlhká a rozehřátá a z vody stoupala pára jako jeho vzrůstající vášně. Byl připraven, ale chtěl své potěšení ještě prodloužit, protáhnout je až téměř k pocitu bolesti. Ouška jí příjemně voněla růžovým mýdlem, které používala.

Najednou se mu zachtělo ji vidět – celou. Vzal ji v podpaždí a zvedl ji. Judita při tom nečekaném pohybu, při tom chladu, který jí po horké koupeli ovanul, zalapala po dechu. Na dosah ruky visela měkká osuška a do té ji Gavin zabalil. Judita nemluvila. V koutku duše věděla, že by slova porušila kouzlo. Dotýkal se jí jemně – žádné hrubé naléhání, žádné surové stisky. Sedl si na lavici před krbem a postavil si ji mezi kolena jako malou holčičku.

Kdyby jí někdo takový obrázek vylíčil, Judita by nevěřila, že je něco takového možné – Gavin je přece hrubý necita. Nepocitovala žádný stud nad svou nahotou, zatímco on byl úplně oblečený, jenom údiv nad tím čarovným okamžikem. Gavin ji pečlivě osušoval. Byl trochu neohrabaný, někdy trochu drsný, jindy příliš jemný. "Otoč se," nařídil jí a ona poslechla a nechala si utírat záda. Pak hodil osušku na zem a Judita zatajila dech. Ale nepromluvil. Prsty jí přešel po žlábků nad páteří. Pod jeho dotyky jí projíždělo sladké mrazení. Jediný jeho prst jí řekl víc než bůhvíjaké mazlení.

"Jsi krásná," zašeptal sevřeným hrdlem, když jí položil dlaně na křivku boků.

"Tak úžasne krásná."

Ani nedýchala. Pak ucítila jeho rty ze strany na krku. Jeho ruce jí přejížděly tak mučivě pomalu na břicho, přes žebra, vzhůru k nadřím, která už na něho čekala, nemohla se ho dočkat. Dlouze vydechla a opřela se o něho dozadu, hlavu mu položila na rameno. Ústa jí stále ještě tiskl na krk. Hladil ji, dotýkal se její kůže, zkoumal její tělo.

Když už se Juditě mátly touhou smysly, odnesl ji na

88

postel. V mžiku ze sebe strhal šaty, hodil je na zem a vklouzl vedle ní. Přitáhla si ho, hledala jeho ústa. Smál se, jak se po něm sápe, škádlil ji, ale jeho šedé oči se neposmívaly. Přál si jenom co nejvíc jejich rozkoš prodloužit. Zajiskřilo jí v očích a věděla, že na něho vyzraje. Její ruce pátraly níž a níž, až našly, co hledaly. Pak už se mu smích z očí vytratil. Zčernaly mu vášně a přitiskl ji na lože.

Za chvíli už spolu současně vykřikli a pocítili úlevu ze sladkých muk. Judita byla vyčerpaná, z kostí jako by jí vyprchala všechna síla. Gavin se poněkud odsunul, ale nohu měl stále přehozenou přes její a paže mu spočívala na jejích nadrech. Zhluboka si vzdychla a usnula.

Když se ráno probudila, protáhla se jako kočka, jež si zdřímala. Přejela rukou přes pokrývku, ale nahmátla jen prázdnotu. Rázem otevřela oči. Gavin byl pryč a podle toho, jak slunce proudilo oknem, jítro už značně pokročilo. Nejdřív ji napadlo, že by si měla pospíšet ven, ale teplá postel a vzpomínky na uplynulou noc ji přikovaly na místě. Judita se otočila na bok, pohladila proleželé místo vedle sebe a zabořila se tvář do jeho podušky. Dosud voněla Gavinem. Jak rychle se naučila znát jeho vůni.

Zasněně se usmála. Ta noc byla nebe. Vzpomínala na Gavinovy oči, jeho ústa – zaplňoval každíčkou její představu.

Ozvalo se lehké zatukání na dveře a Juditě se rozbušilo srdce, ale vzápětí se uklidnilo, když otevřela Joan.

"Už jste vzhůru?" zeptala se Joan se zasvěceným úsměvem.

Juditě bylo tak blaženě, že se neurazila.

"Lord Gavin vstal brzy. Bere si zbroj."

"Bere si zbroj!" Judita se posadila zpříma.

"Chce se jenom zúčastnit turnaje. Já nevím proč. Jako ženich nemusí."

Judita se znovu svezla na polštáře. Ona věděla proč. Dnes ráno by se mohla vznést z vrcholku věže a na zem by se snesla jako peříčko. Gavinovi je jistě také tak. V tom klání si jenom potřebuje vybit nahromaděnou sílu.

Odhodila pokrývky a vyskočila z postele. "Musím se obléknout. Je pozdě. Co myslíš, nepropásly jsme ho?"

"Ne," zasmála se Joan. "Určitě ho nepropásneme."

Judita se rychle ustrojila do temně modrých sametových šatů se spodničkou z bledě modrého hedvábí. Kolem pasu měla tenký pásek z měkké modré kůže, posázený perlami.

Joan své paní pouze učesala vlasy a přehodila přes ně průhledný modrý závoj z hedvábného flóru, lemovaný drobnými perličkami. Na hlavě jí ho přidržovala proplétaná perlová čelenka.

"Jsem hotová," řekla Judita netrpělivě.

Kráčela rychle ke kolbišti a posadila se na lavici Montgomeryů. Hlavou jí vířily protichůdné myšlenky. Nebyla ta uplynulá noc jenom vidina? Nebyl to sen? Gavin se s ní miloval. Jinak se to nedá nazvat. Ona je samozřejmě strašně nezkušená, ale cožpak by se mohl muž ženy dotýkat tak, jak se jí dotýkal on, a nic k ní přitom necítit? Den jako by se najednou rozjasnil. Možná je hloupá, ale pokusí se, aby jejich manželství bylo pěkné.

Judita natahovala krk, aby dohlédla na konec kolbiště, jestli tam neuvidí manžela, ale překázelo jí příliš mnoho lidí a koní.

Tiše se zvedla ze sedadla a pustila se ke stanům. Zastavila se u vnější ohrady, nevšímajíc si obecného lidu, který se tlačil kolem ní. Zanedlouho ho spatřila. V běžném odění byl Gavin statný muž, ale Gavin v plné zbroji vypadal velkolepě. Seděl na mohutném válečném šedákově s tmavozelenou keprovou čabrákou, se zlatými levharty vyraženými a namalovanými na zelené kůži. Do sedla se vyhoupl lehce, jako by ta stolibrová zbroj nevážila nic. Přihlížela, jak mu panoš podal přílbici, štít a nakonec dřevec.

Juditě skočilo srdce do krku, div se neudusila. Tato hra byla nebezpečná. Bez dechu sledovala, jak Gavin na svém velkém koni vyrazil vpřed, hlavu skloněnou, paži

90

pevně zapřenou do dřevce. Zasáhl protivníka rovnou do štítu, právě tak jako on zasáhl jeho. Dřevce se zlomily a jezdci si odcválali na protilehlé kolbiště pro nové. Kopí používaná v boji jsou naštěstí silnější než tyto dřevce, jimiž se utkávají soupeři při turnajích. Cílem bylo zlomit tři dřevce a nespadnout přitom s koně. Jestliže byl rytíř vyhozen ze sedla dřív, než dokončil tři jízdy, musel soupeři zaplatit tolik, kolik stál jeho kůň a zbroj, což nebyla malá částka. Tak přišel Raine při objíždění turnajů ke svému bohatství.

Někdy však došlo ke zranění. Co chvíli se stala nehoda. To Judita věděla, a proto ustrašeně přihlížela, když se Gavin znovu rozjel, a opět ani jeden z jezdců nevyklouzl ze třmenů.

Jedna žena poblíž se zahihňala, ale Judita jí nevěnovala pozornost, dokud k ní nedolehla její slova. "Její manžel je jediný, který nemá žádnou stužku - a ona přitom rozdává zlaté stuhy jeho bratrům. Co si o takové povětrné ženě myslíš?"

Byla to zlomyslná slova, záměrně určená pro Juditiny uši. Když se však otočila, nikdo si jí ani nevšiml. Zadívala se tedy rovnou na rytíře, kteří přecházeli mezi koňmi nebo stáli na konci pole blízko ní. To, co říkala ta žena, bylo pravda. Všem rytířům vlály z kopí či helmic stuhy nebo rukávy. Raine a Miles jich měli několik a na paži každého z nich se leskla otřepaná zlatá stužka. Judita se rozběhla, chtěla přeběhnout přes cíp pole a chytit Gavina, než vyrazí proti soupeři potřetí. Turnaj viděla poprvé a neměla tušení, jakému nebezpečí se vystavuje. Váleční koně, chovaní pro sílu, mohutnost a vytrvalost, byli cvičeni tak, aby člověku pomáhali v bitevní vřavě. Mocnými kopyty mohli zabít stejně snadno jako člověk mečem.

Neslyšela, jak muži lapají po dechu, když jeden po druhém odtahovali běžící postavě koně z cesty. Nevěděla ani to, že jí spatřilo několik diváků, a ti teď vstávali ze sedadel a se zatajeným dechem ji pozorovali.

Gavin vzhlédl od panoše, který mu podával nový dřevec. Cítil, jak v davu postupně zavládlo ticho. Vzápětí uviděl Juditu a uvědomil si, že jí nemůže pomoci. Než by seskočil s koně, už bude u něho. Nezbyvalo mu než se dívat a každický sval v těle se mu napjal.

Judita neměla žádnou stuhu, kterou by mu dala, ale věděla, že mu nějakou zástavu dát musí. Vždyť je její. Jak běžela přes písek, stáhla si lehoučký závoj a perlovou čelenku si znovu nasadila na vlasy.

Když doběhla ke Gavinovi, podávala mu závoj vzhůru. "Zástava pro štěstí," usmála se váhavě.

Chvíli se nepohnul, potom sevřel dřevec a sklonil ho k ní. Judita hbitě uvázala pevně cíp závoje na ratiště. Když k němu zvedla oči a usmála se, sehnul se, vzal ji ze zadu za hlavu a málem ji nadzdvihl ze země, když ji políbil. Chráníč nosu na přílbici ji zastudil na tváři a jeho polibek byl tvrdý. Pak ji znovu pustil, stanula patami na písku celá omámená.

Judita nezpозorovala, že diváci najednou ztichli, ale Gavin ano. Jeho nevěsta nasadila život, aby mu na důkaz lásky dala závoj, a tak vítězoslavně vztyčil kopí do výšky. Jeho úsměv svítil od jedné strany helmice ke druhé.

Zazněl ohlušující nadšený pokřik.

Judita se prudce otočila a uviděla, že se na ni upírají všechny oči. Celá se zapálila a rukama si zakryla tvář. Z bočního prostoru k ní přiběhli Miles a Raine, ochrannitelsky ji objali a napůl ji vedli, napůl nesli do bezpečí.

"Nebýt toho, že jsi udělala Gavinovi takovou radost, přehnul bych tě přes koleno a naplácal ti," řekl Raine.

Další bouře pokřiku pozdravila Gavina, když vyhodil soupeře ze sedla. Juditě nebylo příjemné, že je středem takové pozornosti směřujících se diváků. Vzala sukně ho hrstí a co nejrychleji chvátala zpátky do zámku. Když se na chvíli uchýlí o samotě do zahrady, snad se jí do lící vrátí normální barva.

Alice vpadla do stanu hraběte z Bayhamu, do nákladného přístřeší s hedvábnými stěnami a byzantskými koberci, postaveného pro pohodlí Edmunda Chatworthe.

"Copak se stalo," ozval se za ní hluboký hlas.

92

Alice se prudce obrátila a zabodla pohled do Rogera, Edmundova mladšího bratra. Seděl bez košile na nízké lavici a pečlivě si brousil ostří meče na brusu, který roztáčel nohou. Byl to hezký muž s plavými vlasy barvy slunce, s výrazným orlím nosem a pevnými rty. U levého oka se mu táhla zakřivená jizva, která mu však na pěkném vzhledu nijak neubírala.

Alice si najednou přála, aby byl hrabětem Roger, a ne Edmund. Chystala se mu odpovědět, ale pak se zarazila. Nemohla mu přece říci, jaká zlost ji popadla, když viděla divadýlko, jež sehrála Gavinova manželka před několika stovkami lidí. Alice nabídla Gavinovi stužku, ale on si ji nechtěl vzít. Namítl, že se o nich už tak moc mluví, a že nehodlá dát lidem záminku k dalším klepům.

"Zahráváš si s ohněm, varuju tě," řekl Roger a přejel palcem po ostří meče. Když Alice mlčela, pokračoval: "Montgomeryové se nedívají na věci tak jako my. Ostře rozlišují mezi tím, co je správné, a tím, co je nesprávné. Není nic mezi tím."

"Nemám ponětí, o čem mluvíš," odpověděla Alice povýšeně.

"Gavina nepotěší, až zjistí, že jsi mu lhala."

"Já jsem nelhala."

Roger zvedl jedno obočí. "A jak jsi mu odůvodnila, že si bereš mého bratra hraběte?"

Alice se ztěžka posadila na lavici proti Rogerovi.

"Netušila jsi, že dědička bude tak krásná, vid'?"

Alici blýsklo v očích, když se na něho podívala. "Není nijak zvlášť krásná! Vlasy má nazrzlé a po těle bude určitě samá piha." Potměšile se usmála. "Musím se jí zeptat, jakým krémem se natírá, aby si je zakryla na obličeji. Gavinovi nebude připadat žádoucí, až uvidí..."

Roger ji zarazil. "Byl jsem při obřadu zahájení svatební noci a viděl jsem značnou část jejího těla. Neměla žádné pihy. Neklam se. Ty si myslíš, že nad ním můžeš mít moc, i když je s ní sám?"

Alice vstala a přešla ke vchodu. Nedopřeje Rogerovi, aby viděl, jak ji jeho slova rozrušila. Musí si Gavina udržet za každou cenu. Ať se děje, co se děje, musí zůstat její. Miloval ji, hluboce a upřímně, jako ji nikdy nemiloval nikdo jiný. Jeho lásku potřebuje stejně nutně, jako potřebuje Edmundovo bohatství. Nikomu nedovolí, aby jí nahlédl do nitra. Když ji něco raní, dovede to dobře skrýt. Bývala roztomilá holčička, která se narodila mezi hejnem ošklivých,

churavých sester. Matka veškerou svou lásku věnovala těm ostatním, neboť cítila, že se Alici dostatečně věnují chůvy a návštěvníci tvrze. Když si Alice uvědomila, že ji matka přehlíží, hledala lásku u otce. Avšak Nicolas Valence se zajímal o jedinou věc, a to o láhev. A tak se Alice naučila brát si sama, co jí bylo odepřeno. Otce si otočila kolem prstu, takže jí kupoval drahé šaty, a pro její neobyčejnou krásu ji sestry nenáviděly tím víc. Kromě starší služky Ely ji vlastně nikdo neměl rád, až teprve Gavin. Avšak všechna ta léta handrkování, aby dostala třeba jen pár grošů, v ní vypěstovala touhu po hmotném zajištění právě tak jako po lásce. Gavin nebyl natolik bohatý, aby jí to zajištění poskytl, avšak Edmund ano.

A teď by ji o polovinu toho, co potřebuje, měla připravit ta zrzavá čarodějka? Alice nebyla z těch, co sedávají vkoutě a čekají, až se věci samy nějak vyvinou. Za to, co chce, bude bojovat...

"Kde je Edmund?" zeptala se Rogera.

Kývl hlavou k plátěné přepážce přes zadní část stanu. "Spí. Přebral vína a přejedl se," řekl znechuceně. "Jdi za ním. Bude potřebovat, aby mu někdo držel hlavu, až bude zvracet."

"Opatrně, bratře!" napomínal Raine Milese. "Už tak má hlavu bolavou, nemusíš mu ji otloukat o stanovou tyč."

Nesli Gavina na štítě, nohy mu visely přes jeho okraj, paty zametaly prach. Právě vyhodil svého druhého soupeře ze sedla, ale než muž spadl, vyjelo mu kopí vzhůru. Rána zasáhla Gavina těsně nad uchem. Byla to tvrdá rána, která mu promáčkla helmici. Gavinovi se zatmělo před očima a zvonění v uších přehlušilo všechny ostatní

94

zvuky. Podařilo se mu zůstat v sedle spíše silou vůle než tělesnou silou, když se jeho kůň otočil a šel zpátky na konec kolbiště. Gavin shlédł dolů na bratry a svého panoše, nuceně se usmál, a pak se jim zvolna svezl do napřažených paží. Teď Raine s Milesem bratra přenášeli na lůžko ve svém stanu. Poškozenou přílbu mu sundali a hlavu podložili poduškou.

"Já dojdou pro ranhojiče," řekl Raine bratrovi, "a ty najdi jeho manželku. Nic nemá žena radši než bezmocného muže."

Za pár minut už začal Gavin nabývat vědomí. Rozpálený obličej mu chladily studené obklady. Tváře se dotýkaly chladivé ruce. Když otevřel oči, točil se s ním svět. V hlavě mu hučelo. Zpočátku se nemohl upamatovat, kdo se to nad ním sklání.

"To jsem já, Alice," zašeptala. Byl rád, že ho neruší hluk. "Přišla jsem tě ošetřit."

Trošku se pousmál a opět zavřel oči. Na něco si potřeboval vzpomenout, ale nemohl.

Alice viděla, že v pravé ruce dosud svírá závoj, který mu dala Judita. Ještě když padal s koně, podařilo se mu strhnout ho z ratiště. Nelíbilo se jí, co to znamenalo.

"Je raněn těžce?" ozval se před stanem úzkostlivý ženský hlas.

Alice se naklonila, přitiskla rty na Gavinovy nehybné a jeho ruku si položila kolem pasu.

Světlo, jež mu dopadlo na tvář otevřeným vchodem, a tlak na rtech Gavina vyburcovaly, že otevřel oči. V tu chvíli se mu smysly vrátily. Uviděl svou ženu s oběma zakaboněnými bratry po boku. Hleděli na něho, jak objímá Alici. Odstrčil ji a pokoušel se posadit. "Judito," zašeptal.

Z obličeje jí zmizela všechna barva. Oči jí ztemněly a rozšířily se. A pohled, který na něho vrhla, byl opět plný nenávisti. Pak se naráz změnil v chladný. Rychlá změna tlaku v poraněné lebce, když se pokoušel posadit, Gavina zmohla. Bolest byla nesnesitelná. Všechno naštěstí opět zčernalo. Padl těžce na podušku.

Judita se rychle na patě obrátila a vyšla ze stanu. Miles těsně vedle ní, jako kdyby potřebovala ochranu před nějakým zlem.

Raine temně zrudl, když se znovu podíval na bratra. "Ty ničemo..." začal, ale pak se zarazil, když viděl, že Gavin je opět v bezvědomí. Raine se obrátil k Alici a

ta se na něho vítězoslavně dívala. Popadl ji za paži a škubnutím ji postavil. "Tys to nastrojila!" zavrčel. "Panebože! Jak můžu mít za bratra takového hlupáka! Ty nestojíš ani za jedinou Juditinu slzu, ale myslím, že už jich kvůli tobě prolila nemálo."

Raine zuřil dál, když tu jí zpozoroval v koutku úst lehký úsměv. Aniž uvažoval, rozpřáhl se a hřbetem ruky Alici udeřil. Paži jí nepouštěl. Podívala se na něho tak, že mu to vzalo dech. Alice se nehněvala, kdepak. Hleděla mu na ústa. V očích jí uviděl neklamný oheň vášně.

To jím tak otřásl a tak ho to znechutilo jako nikdy v životě. Smýkl jí o stanovou tyč, až jí málem vyrazil dech. "Zmiz mi z očí," řekl tiše. "A dej si velký pozor, jestli se naše cesty ještě někdy střetnou."

Když odešla, obrátil se Raine zase k bratrovi. Ten se začal opět probírat. Ranhojič, který se přišel podívat na Gavinovu poraněnou hlavu, se klepal v koutě stanu. Hněv jednoho z Montgomeryů nebyla pěkná podívaná.

Raine k němu prohodil přes rameno: "Postarej se o něho – a jestli znáš nějakou léčbu, která by mu způsobila ještě větší bolest, dej se do ní." Obrátil se vyšel ze stanu.

Až pozdě v noci se Gavin probral z hlubokého, omámeného spánku, navozeného nějakým lektvarem, který musel vypít. Ve stanu byla tma a zůstal tam sám. Hbitě přehoupl nohy přes okraj lůžka a posadil se. Měl pocit, jako by mu hlavu někdo roztal od jednoho oka přes temeno k druhému a teď obě poloviny rval od sebe. Opřel se rukama a strašnou bolestí zavřel oči.

Postupně byl opět schopen je znovu otevřít. Nejdřív ho napadlo, jak je to divné, že je sám. Čekal by, že u něho bude jeho panoš nebo bratři. Když se napřímil, pocí

96

til novou bolest. Několik hodin spal v brnění a do těla se mu skrze kůži a plst vtiskl každý spoj, každá hrana. Proč ho panoš neodstrojil? Ten hoch byl obvykle velmi svědomitý.

Jeho pohled upoutalo cosi na podlaze. Sklonil se azvedl Juditin modrý závoj. Usmál se, když se ho dotýkal, a jasně se mu vybavilo, jak k němu běžela, usmívala se a vlasy za ní vlály. Ještě nikdy v životě nebyl tak pyšný, jako když mu závoj podávala, ačkoli předtím tajil dech, když se míhala tak těsně kolem koní. Přejel prsty po perličkovém lemu a přitiskl si jemnou tkaninu na tvář. Skoro cítil vůni jejích vlasů, třebaže už musela vyprchat poté, co byl závoj těsně u zpoceného koně. Vzpomínal, jak vypadala její tvář, když se k ní sklonil. Za takovou tvář stojí za to se bít!

Pak se Gavinovi najednou vybavila ve změněné podobě. Opět si složil hlavu do dlaní. Části té hádanky mu chyběly. Hlava ho tolik bolela, že jen těžko přemýšlel. Viděl jinou Juditu – už se neusmívala a neušklíbala jako tu první noc jejich manželství, nýbrž hleděla na něj, jako by neexistoval. Pracně skládal kousky hádanky dohromady. Postupně se upamatoval, jak ho dřevec zasáhl do hlavy a jak potom na něj kdosi mluvil.

Najednou mu bylo všechno jasné. Judita ho viděla, jak objímá Alici. Připadalo mu divné, že si nemohl vybavit, že by o Alicino konejšení stál.

Svelkým úsilím se Gavin postavil. Musí si sundat brnění. Je tak unavený a zesláblý, že by s takovou zátěží nemohl chodit. Co na tom, že mu třeští hlava, musí najít Juditu a promluvit s ní.

Odvě hodiny později stanul Gavin ve velké síni. Hledal ženu všude možně, ale nemohl ji najít. Každý krok mu působil větší a větší bolest, až utrpením a únavou z toho, jak je překonával, skoro neviděl.

Mrhou zahlédl Helenu, která nesla nějakým hostům podnos s pitím. Když se vracela, zatáhl ji do šerého kouta. "Kde je!" zašeptal chraptivě.

Heleniny oči sršely hněvem. "Ty se mě ptáš, kde je?"

odsekla mu. "Tys jí ublížil, to vy muži umíte znamenitě, všichni. Snažila jsem se ji toho ušetřit. Říkala jsem jí, že muži jsou proradní darebáci, že jim není co věřit – ale nedala na mě. Kdepak, zastávala se tě, a jak to dopadlo. O svatební noci jsem viděla její rty. Vždyť tys ji zmlátil, ještě než ses s ní vyspal. A dnes dopoledne plno lidí vidělo, jak tvůj bratr vyhodil tu děvku

Valenceovou - tvou děvku - z tvého stanu. Měla jsem nás radši obě zabít, než dát Juditu takovému ničemovi."

Jestli jeho tchyně ještě něco říkala, Gavin ji už neslyšel. Šel pryč. Zanedlouho Juditu našel, jak sedí vedle Milese na lavičce v zahradě. Gavin si nevšiml bratrova zlomyslného škaredění. Nechtěl se hádat. Chtěl být jenom s Juditou sám, vzít ji do náruče jako včera v noci. Snad by mu potom přestalo tolik tepat v hlavě.

"Pojď dovnitř," řekl tiše. Každé slovo mu působilo obtíže. Okamžitě vstala.

"Ano, můj pane."

Lehce se zamračil a nabídl jí rámě, ale ona jako by je neviděla. Zpomalil, aby mohla jít vedle něho, ale ona přesto zůstávala kousek za ním a stranou. Vedl ji do zámku a po schodech nahoru do jejich komnaty.

Po halasu ve velké síni tu bylo božské ticho. Vděčně dosedl na polštářovanou lavici, aby si sundal vysoké boty. Když zvedl oči, uviděl Juditu, jak stojí v nohou postele a nehýbá se. "Proč se na mě tak díváš?"

"Čekám na tvoje rozkazy, můj pane."

"Na mé rozkazy?" zamračil se, neboť při každém pohybu mu hlavou šlehla nová bolest. "Tak se tedy svlékni a lehní si." Byla mu záhadou. Jak to, že mu nenadává? Její hněv by dokázal zvládnout.

"Ano, můj pane," odpověděla. Její hlas zněl monotónně.

Když se Gavin odstrojil, přešel pomalu k posteli. Judita už ležela, přikrytá až po krk, a oči upírala na nebesa. Vklouzl pod pokrývku a posunul se blíž k ní. Dotek její kůže byl jako balzám. Přejel jí rukou po paži, ale ani se nepohnula. Naklonil se nad ni a začal ji líbat, ale oči nezavřela a její rty polibky neopětovaly.

98

"Co tě trápí?" zeptal se Gavin.

"Trápí, můj pane?" opakovala bezvýrazně, dívajíc se mu pevně do očí. "Nevím, co tím myslíš. Jsem připravena poslouchat tvé rozkazy, jak jsi mi často připomínal. Pověz mi, jaké máš přání, a já tě poslechnu. Chceš se mnou souložit? Jak si přeješ." Otřela se o něho stehnem a Gavinovi chvíli trvalo, než pochopil, že roztáhla nohy.

Ohromeně se na ni zadíval. Věděl, že taková hrubost jí není vlastní. "Juditko," začal, "chtěl jsem ti vysvětlit, jak to dnes bylo. Já..."

"Vysvětlit, můj pane? Co bys mi vysvětloval? Cožpak musíš své chování vysvětlovat nevolníkům? Patřím ti právě tak jako oni. Jenom mi řekni, v čem ti mám vyhovět, a já poslechnu."

Gavin se od ní odtáhl. Nelíbilo se mu, jak se na něho Judita dívá. Dokud k němu cítila nenávist, měla v očích aspoň život. Ten se teď vytratil. Vstal z postele. Než si uvědomil, co dělá, natáhl si košili a boty, ostatní šatstvo si přehodil přes ruku a ze studeného pokoje odešel.

9. kapitola

rad Montgomeryů byl tichý, když Judita vstala z velké prázdné postele a vklouzla do rukávů smaragdově zeleného sametového županu, podšitého norkovou kožešinou. V tak časnou dobu se ještě neprobudilo ani služebnictvo. Od té doby, co ji Gavin složil na prahu svého rodinného panství, Judita skoro vůbec nespala. Postel jí připadala příliš velká a příliš prázdná, takže v ní nenacházela útěchu.

Ráno poté, co Judita nereagovala na jeho milování, Gavin rozhodl, že odjedou k němu. Judita uposlechla, ale mluvila s ním, jenom když to bylo nutné. Putovali dva dni, než dorazili k branám montgomeryovského sídla.

Vstup do hradu na ni udělal dojem. Stráže na obou mohutných věžích, jež stály po stranách brány, je stavěly, třebaže viděly praporence s montgomeryovskými levharty. Přes hluboký a široký příkop spustili padací most a vytáhli těžké hrozivé mřížoví. Prostor mezi vnějším a vnitřním opevněním lemovaly skrovné úhledné domky, stáje, zbrojnice, ptačinec a skladiště. Než mohli vstoupit na vnitřní nádvoří, kde bydlel Gavin a jeho bratři, musela se odemknout další brána. Panský dům byl třípatrový, se zasklenými okny rozdělenými sloupky v

nejvyšším patře. Uprostřed byl cihlami vydlážděný dvůr a za nízkou zídou viděla Judita zahradu, kde právě kvetly ovocné stromy. Chtěla Gavinovi sdělit svůj názor na to, jak si svého majetku hledí, ale nedal jí k tomu příležitost. Vydal jenom několik příkazů a nechal ji stát uprostřed zavazadel. Nezbyvalo jí, než se domácím lidem představit sama.

Za uplynulý týden se Judita dobře obeznámila s celým hradem a bavilo ji tam pracovat. Služebnictvo nemělo žádné námítky proti tomu, že je řídí žena. Zabrala se do práce a úporně se snažila nemyslet na manželovy pletky s Alicí Valenceovou. Většinou se jí to dařilo. Pouze v noci na ni doléhala samota. Na dvoře se ozval hluk, který ji vyburcoval, takže přiběhla k oknu. Nemohli to být sluhové, na ty bylo ještě příliš brzy, a jedině Montgomerymu by stráže dovolily projet zadní brankou. V poměrně hustém šeru nepoznala, kdo seskakuje z koně.

Letěla dolů po schodech, vedoucích k velké síni.

"Dávej pozor, chlače," zařval Raine. "Myslíš, že jsem ze železa, že mě můžeš otloukat, jak se ti zlíbí?"

Judita se zastavila pod schody. Do světnice přinášeli švagra, nohama napřed, s jednou nohou silně zafačovanou. "Raine, co se ti propána stalo?"

"Zatracenej kůň!" procedil skrze zuby. "Nekouká na cestu, ani když je úplně světlo."

Přistoupila k němu, když ho muži složili do křesla u prázdného krbu. "Mám tomu rozumět tak, že to zavinil tvůj kůň?" Usmála se.

Raine se přestal mračit, na tvářích mu opět naskočily dolíčky. "No, asi to byla částečně moje chyba. Stoupl do díry a shodil mě. Dopadl jsem na tu nohu a ona podé mnou rupla."

Judita si okamžitě klekla a začala mu nohu, podepřenou na stoličce, rozbalovat.

"Co to děláš?" zeptal se ostře. "Už mi ji rovnal ranhojič."

"Moc mu nevěřím a podívám se sama. Kdyby nebyla pořádně srovnaná, mohl bys být nadosmrti chromý."

Raine se jí díval na temeno hlavy, a pak zavolal na svého rytíře: "Přines mi číši vína. Určitě nedá pokoj, dokud se nebudu zase kroutit bolestí. A přiveď bratra. Proč by měl chrápat, když my jsme vzhůru?"

102

"Není tady," řekla Judita tiše.

"Kdo tu není?"

"Tvůj bratr. Můj manžel," řekla hluše.

"A kam šel? Kvůli jakým záležitostem musel pryč?"

"To bohužel nevím. Vysadil mě na prahu a zmizel. Neříkal mi o žádné záležitosti, které by se potřeboval věnovat."

Raine si vzal číši vína, kterou mu rytíř podával, a pozoroval švagrovou, jak zkoumá kost v noze. Bolest ho alespoň držela na uzdě, aby nedal průchod hněvu, který pocítil vůči bratrovi. Nepochyboval o tom, že Gavin opustil svou krásnou nevěstu, aby mohl jet za tou mrchou Alicí. Stiskl zuby o kraj číše, jakmile se Judita dotkla zlomeniny.

"Je jenom trochu posunutá," poznamenala. "Ty ho drž za ramena," řekla jednomu z rytířů, kteří postávali za Rainem, "a já budu táhnout."

Těžké stanové plachty byly mokré od deště. Na stropě se sbíraly tučné kapky, a jak liják bušil do stanu, voda skapávala dolů.

Gavin hlasitě zaklel, když mu na obličej špláchla další voda. Od té doby, co opustil Juditu, skoro nepřetržitě prší. Nic nezůstalo suché. A ještě horší než ta voda byla nálada jeho mužů – ještě černější než ta obloha. Už přes týden se toulali krajem, každou noc tábořili jinde. Jídlo se připravovalo chvatně mezi průtržemi mračen a v důsledku toho bylo napůl syrové. Když se Gavina zeptal jeden jeho leník, John Basset, jaký je účel jejich křivolaké cesty, Gavin vybuchl. Johnův přímý ironický pohled způsobil, že se Gavin svým lidem raději vyhýbal.

Věděl, že je jim bídě. To jemu také. Jenomže on alespoň znal důvod této zdánlivě zbytečné cesty. Opravdu ho znal? Tu noc v Juditině otcovském domě, kdy se k němu chovala tak chladně, si umínil, že jí dá za vyučenou. Tam, kde dosud

žila, se cítila v bezpečí, obklopena přáteli a rodinou. Ale bude se chovat tak protivně, až se octne sama v cizí domácnosti?

Hodilo se, že se i bratři rozhodli nechat novomanžele o samotě. Přestože do stanu zatékalo, Gavin se začal usmívat, jak si živě představoval, co se doma děje. V duchu ji viděl, jak se musí vyrovnat s nějakou nepříjemností – třeba s takovým neštěstím, že kuchař připálil hrnec fazolí. Bude starostí celá pryč, vyšle za ním posla s prosbou, aby se vrátil a zachránil ji před pohromou. Posel nebude moci pána najít, protože Gavin nebude na žádném ze svých statků. Budou následovat další nehody. Až se Gavin vrátí, najde Juditu v slzách, celou zkroušenou. Padne mu do náruče, vděčná, že ho zase vidí, s úlevou, že ji přišel zachránit před osudem horším než smrt.

"Tak to bude," řekl si s úsměvem. Všechn ten déšť a nepohodlí budou stát za to. Přísně jí domluví, a až se bude upřímně kát, slíbá jí slzy a odnese ji do postele.

"Pane?"

"Co je?" utrhł se Gavin, když mu přetrhli vábné představy, a to právě ve chvíli, kdy si chtěl v duchu malovat, co Juditě dovolí v ložnici dělat, aby získala jeho odpuštění.

"Rádi bychom, pane, věděli, kdy se vydáme zpátky domů a vyvážneme z toho sakramentského deště."

Gavin už chtěl zavrčet, že mužům do toho nic není, ale pak to spolkl. Usmál se.

"Vrátíme se zítra." Judita je sama už osm dní. Za tu dobu se snad naučila být trochu vděčná... a pokorná.

"Prosím tě, Juditko," řekl Raine prosebně a chytil ji za předloktí, "jsem tu už dva dny a tys mi nevěnovala ani chvilíčku svého času."

"To není pravda," smála se. "Vždyť zrovna včera večer jsem s tebou hodinu seděla nad šachy a taky jsi mi ukázal, jak zahrát na loutně některé akordy."

"To ano," fňukal dál, ale ve tvářích se mu už objevily dolíčky, třebaže se neusmál. "Jenomže ono je to hrozné, když tu musím trčet tak sám. Kvůli té zatracené noze se nesmím hýbat a nemám nikoho, kdo by mi dělal společnost."

104

"Nikoho! Vždyť je tu přes tři sta lidí. Někdo z nich by jistě..." Nedořekla, když na ni Raine vrhl takový smutný pohled, že se musela rozesmát. "No tak dobře. Ale jenom jednu hru. Mám plno práce."

Raine se na ni zářivě usmál, když přešla na druhou stranu šachovnice. "Ty jsi v té hře nejlepší. Nikdo z mých mužů mě nedokáže porazit a tys to včera dokázala. Kromě toho si potřebuješ odpočinout. Co vůbec celý den děláš?"

"Dávám hrad do pořádku," odpověděla Judita prostě.

"Já měl vždycky dojem, že je v pořádku," řekl a táhl pěšcem. "Hofmistři..."

"Hofmistři!" odfrkla zlostně a zaútočila věží. "Ti se nestarají jako ten, komu panství patří. Je třeba je hlídat, kontrolovat čísla, číst jejich zápisy a..."

"Číst? Ty umíš číst, Judito?"

Překvapeně se na něho podívalas rukou na královně. "Samozřejmě. Ty ne?"

Raine pokrčil rameny. "Nikdy jsem se to nenaučil. Mí bratři ano, ale mě to nezajímalo. Ještě jsem nepoznal ženu, která by uměla číst. Otec říkal, že ženy se číst nenaučí."

Judita se na něho znechuceně podívala a svou královnou uvedla jeho krále do smrtelného nebezpečí. "Měl bys myslím pochopit, že žena může často muže překonat, dokonce i krále. Jak vidím, hru jsem vyhrála." Vstala.

Raine užasle civěl na desku. "Přece jsi nemohla vyhrát tak brzy! Já jsem to ani nepozoroval. Nechalas mě mluvit, takže jsem se nemohl pořádně soustředit." Po očku se na ni podíval. "A taky ta noha mě tak bolí, že ani nemůžu dost dobře myslet."

Judita na něho starostlivě pohlédla, a pak se rozesmála. "Raine, ty jsi přece lhář, že ti není rovno! Už musím vážně jít."

"Ne, Judito," řekl, natáhl se jí po ruce a přitiskl si ji ke rtům. "Juditko, neopouštěj mě," žadonil. "Já se doopravdy tak nudím, div se z toho nezblázním. Prosím tě, zůstaň u mě. Ještě jednu partičku."

Judita se srdečně rozesmála. Druhou ruku mu položila na vlasy, zatímco jí sliboval hory doly, nehynoucí lásku, jen když u něho zůstane ještě hodinku.

A tak je zastihl Gavin. Už trochu pozapomněl, jak je jeho žena krásná. Teď na sobě neměla samet a sobolinu jako při svatebních oslavách, ale prostý přiléhavý šat z měkké modré vlněné tkaniny. Vlasy si stáhla a zapletla do dlouhého silného kaštanového copu. V tom jednoduchém oblečení vypadala pokud možno ještě půvabněji než předtím. Vyhlížela jako vtělená nevinnost, ale bujné křivky těla prozrazovaly zralou ženu.

Judita první zpozorovala manželovu přítomnost. Úsměv na tváři jí okamžitě odumřel a celé tělo ztuhlo.

Raine ucítil v její ruce napětí a tázavě k ní vzhlédl. Když sledoval její pohled, uviděl zamračeného bratra. Nebylo pochyby, co si Gavin o tom výjevu myslí. Judita se pokoušela vytrhnout ruku z Rainova sevření, ale držel ji pevně. Nebude se před rozzlobeným bratrem tvářit provinile. "Hučím tu do Judity, aby se mnou strávila dopoledne," řekl vesele. "Trčím tu už dva dni a nemám co dělat, ale nedá si říct, aby mi věnovala trochu času."

"A přemlouváš ji nepochybně všemi možnými způsoby," zaryl do něho Gavin s pohledem upřeným na ženu. Ta se na něho dívala chladně.

Vyškubla ruku z Rainovy. "Musím se vrátit k práci," řekla škrobeně a odešla ze světnice.

Raine záutočil první, než se k tomu vzchopil Gavin. "Kdes byl?" zeptal se stroze. "Tři dni po svatbě a pohodiš ji na prahu jako pytel brambor."

"Zdá se, že si poradila docela dobře," řekl Gavin a unaveně se posadil.

"Jestli narážíš na něco nečestného..."

"Ale kdepak," ujistil ho Gavin. Znal bratry dobře a Raine by svou švagrovou nezneuctil. Byl to jenom otřes po tom, co očekával... v co doufal, že ho tu čeká.

"Co to máš s nohou?"

Rainovi bylo trapné přiznat, že spadl s koně, ale Gavin se mu nesmál, jak by se dalo očekávat. Unaveně se

106

zvedl ze židle. "Musím se postarat o hrad. Byl jsem dlouho pryč a nejspíš se to na mě co nejdřív sesype."

"S tím bych nepočítal," řekl Raine. Bedlivě přitom zkoumal šachovnici a v duchu si opakoval každý Juditin tah. "Žádnou ženu jsem ještě nikdy neviděl pracovat tak jako Juditu."

Gavin mu nerozuměl, ale ani na něm nechtěl vysvětlení. Jako hlava rodu měl vždycky spoustu práce. Pokaždé, když na nějaký čas odjel, hrad značně sešel. Raine věděl, co si bratr myslí, a volal za ním: "Snad přece jenom najdeš něco, co je třeba ještě udělat." Zasmál se.

Gavin neměl ponětí, o čem to bratr mluví, a pustil jeho slova z hlavy, sotva odešel ze zámku. Ještě stále ho zlobilo, že mu ten výjev, který si vysnil, nevyšel. Ale má aspoň nějakou naději. Judita bude jistě ráda, že se vrátil a že vyřeší všechny těžkosti, které se naskytl za jeho nepřítomnosti.

Když Gavin ráno projížděl nádvořími, tolik spěchal za plačící ženou, že si ani žádných změn nevšiml. Teď pozoroval, že se leckde něco změnilo. Hrázděné domky na vnějším nádvoří vypadaly čistší, skoro jako nové, jako by je právě někdo vyspravil a obítil. Stoky, táhnoucí se vzadu za budovami, zřejmě nedávno vyčistili.

Zastavil se před ptačincem, kde chovali dravce – malé sokoly, sokoly stěhovavé, krahujce a sokolí samečky. Jeho sokolník stál venku a kroužil zvolna návnadou před sokolem, který byl v rohu připoután u sloupu.

"To je nové vábidlo, Simone?" zeptal se Gavin.

"Ano, pane. Je trochu menší a dá se s ním mávat rychleji, pták pak musí létat taky rychleji a líp se trefovat na cíl."

"Dobrý nápad," pochválil ho Gavin.

"To není můj nápad, pane, s tím přišla lady Judita. Ona to navrhla."

Gavin zíral. "Lady Judita ti řekla, tobě, mistru sokolníkovi, jak udělat lepší vábidlo?"

"Ano, pane," zakřenil se Simon a odhalil mezeru po dvou vypadlých zubech. "ještě nejsem tak starej, abych nepoznal dobrou nápad, když s ním někdo přijde. Paní je zrovna tak chytrá, jako je hezká. Přišla sem hned ten první den, co tu byla, a dlouho mě pozorovala. Potom mi navrhla pár věcí, tak mile, jak to dovede jenom ona. Pojďte se, pane, podívat dovnitř, na nový bidýlka, co jsem udělal. Lady Judita povídala, že z těch starých měli ptáci bolavý nohy. Prej se jim do nich dostanou mrňavý roztoči a ti ptáky zraňují."

Simon ho vedl dovnitř, ale Gavin se zdráhal. "Nechcete se podívat?" zeptal se Simon smutně.

Gavin se ještě nevzpamatoval z toho, že jeho prošedivělý sokolník přijímá rady od ženy. Gavin Simonovi už stokrát leccos doporučoval, stejně jako před ním jeho otec, ale Simon ani jednoho z nich neposlechl. "Ne," odpověděl Gavin, "až někdy jindy se podívám, jaké změny zavedla má paní." Nedokázal svůj hlas oprostit od ironie, když se na patě otočil. Jakým právem se ta žena plete do jeho ptačince? Ženy mají sokolnictví stejně rády jako muži, to je jisté, a Judita určitě také dostane svého sokola – ale péče o ptačinec je mužská práce. "Pane!" zvolala jedna služka a pak zrudla, když se na ni Gavin vztekle podíval. Udělala pukrle a podávala mu džbáněk. "Napadlo mě, že by vám možná přišlo vhod menší občerstvení."

Gavin se na děvče usmál. To je aspoň žena, která ví, co se sluší a patří. Napil se a přitom se jí podíval do očí. Pak jeho pozornost upoutal ten nápoj. Náramně mu chutnal. "Co to je?"

"Jsou v tom jarní jahody a šťáva z převařených loňských jablek s trochou skořice."

"Skořice?"

"Ano, pane. To je recept lady Judity. Má ho z domova."

Gavin vrazil děvčeti prázdný džbáněk a otočil se pryč. Teď už toho začínal mít dost. Copak se všichni zbláznili? Rychle kráčel na druhý konec nádvoří ke zbrojnici. Aspoň tam v té výhni, kde se kuje železo, bude mít od ženské šouravosti pokoj.

108

Naskytla se mu podívaná, která jím otrásla. Jeho zbrojář, lamželezo, do půl těla nahý, s bochníky svalů na pažích, seděl tiše u okna a – šil. "Co to má znamenat?" obořil se na něj Gavin a už v něm vzklíčilo podezření.

Muž se usmál a zvedl dva kousky kůže. Byl to návrh nového spoje, který se dal použít na rytířské brnění. "Vidíte? Když se to udělá takhle, tak je spoj mnohem ohebnější. Chytrý nápad, že?"

Gavin silně zaťal zuby. "A čím to byl nápad?"

"No přece lady Judity," odpověděl zbrojář a jen pokrčil rameny, když se Gavin z dílny vyřítil.

Jak se opovažuje! bouřil v duchu. Kdo si myslí, že je, že se plete do jeho věcí, že zavádí jednu změnu za druhou a jeho se ani nezeptá? Tohle panství je jeho!

Jestli se tu má něco změnit, tak to záleží na něm.

Juditu našel ve spíži, veliké místnosti vedle kuchyně, oddělené od domu z obavy, aby nedošlo k požáru. Byla sehnutá do obrovské truhly s moukou, takže jí hlavu ani ramena nebylo vidět. Neklamně ji prozrazoval kaštanový cop. Stoupl si těsně k ní a tyčil se nad ní v celé své výšce.

"Cos to provedla s mým domovem?" houkl na ni.

Judita se okamžitě z truhly vynořila, jen taktak, že se neuhodila o víko do hlavy. Gavin jí ani svou výškou, ani tím hromováním nenahnal strach. Až do té svatby před necelými čtrnácti dny nikdy nepoznala muže, který by nebyl pořád rozzlobený.

"S tvým domovem?" podivila se vážným hlasem. "A smím vědět, co jsem vlastně já? Děvečka?" zeptala se a nastavila ruce, až po lokty umoučené.

Kolem nich bylo hradní služebnictvo. Všichni se ustrašeně stáhli stranou ke zdi, ani za nic si nechtěli nechat ujít takovou zajímavou podívanou.

"Ty víš zatraceně dobře, kdo jsi, ale nestrpím, aby ses mi pletla do mých věcí. Kdeco tu měníš – v ptačinci, ve zbrojnici. Máš si hledět svého, a ne mých záležitostí!"

Judita ho sjela pohledem. "Řekni mi tedy laskavě, co mám dělat, když nesmím mluvit se sokolníkem a s nikým, kdo potřebuje poradit."

Gavin chvíli uvažoval. "No přece ženské práce. Máš dohlížet na ženské záležitosti. Hledět si šití. Starat se, jak služby vaří a uklízejí... připravovat pleťové krémy." Ten poslední návrh mu připadal zvláště chytrý.

Judita zrudla, v očích jí zajiskřily zlaté střípky. "Pleťové krémy!" ušklíbla se. "Takže já jsem ošklivá a potřebuji pleťové krémy! Třeba bych si měla taky vyrobit černidlo na řasy a růž na své bledé líce."

Gavina úplně zmátla. "Já jsem neřikal, že jsi ošklivá, jenom to, že nemáš mého zbrojíře nutit do šití."

Judita vystrčila bradu. "Už to tedy neudělám. Měj si klidně nadále brnění nepoddajné a neohrabané, já už s ním nepromluví. Co ještě nemám dělat, abys byl spokojený?"

Gavin na ni hleděl. Ten spor se vůbec nevyvíjel tak, jak si představoval.

"Ptačinec," řekl schlíple.

"Dobrá, nechám ti tedy ptáky pochcípát na choré nohy. Ještě něco jiného?"

Stál tam mlčky, neměl, co by odpověděl.

"Myslím, že si teď rozumíme, můj pane," pokračovala Judita. "Nemám ti chránit ruce, mám ti nechat pochcípát sokoly a celé dni se mám patlat s pleťovými krémy, abych měla čím zakrýt svou ošklivost."

Gavin ji popadl pod ramenem, až ji nadzvedl, takže si teď hleděli tváří v tvář.

"Aby tě kat spral, Judito, vždyť ty nejsi ošklivá! Ty jsi nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl." Zadíval se jí na ústa, tak blízko jeho.

Oči jí změkly a hlas měla sladší než med. "Smím tedy svůj mozek zaměstnávat i něčím jiným než jenom kráslicími prostředky?"

"Samozejmě," zašeptal, zjihlý její blízkostí.

"Dobrá," řekla pevně. "Ráda bych si se zbrojířem promluvila o novém hrotu na šípy."

Gavin užasle zamrkal, pak ji postavil na zem tak prudce, až jí cvakly zuby.

"Nebudeš mi..." Zarazil se, když se jí podíval do vzdorných očí.

"Ano, můj pane?"

Vyřítíl se z kuchyně jako bouřkový mrak.

110

Raine seděl ve stínu hradební zdi s ovázanou nohou vystrčenou před sebe, upíjel Juditin nový skořicový nápoj a pojídal rohlíčky, dosud teplé z trouby. Co chvíli se pokoušel ututlat zachechtání, když pozoroval bratra. Gavinův vztek byl patrný z každého jeho pohybu. Na koni jezdil, jako by ho čerti honili, a plnou silou vrážel kopí do cvičného pytle, který mu představoval nepřítele.

O hádce ve spíži si už cvrlikali vrabci na střeše. Zítra se o ní doslechne i král v Londýně. Raine se bavil, ale bratra mu bylo přece jen líto. Strpěl, aby ho veřejně pokořilo takové mladé děvče!

"Gavine," zvolal. "Nech to zvíře trochu odpočinout a pojď si sem na chvíli sednout."

Gavin si dal váhavě říci, když viděl, že kuň už je celý zpěněný. Otěže hodil čekajícímu panoši a unaveně si šel sednout k bratrovi.

"Napij se," nabídl mu Raine.

Gavin si chtěl džbáněk vzít, ale pak se zarazil. "Její nový nápoj?"

Raine zavrtěl hlavou nad tónem, jakým to bratr pronesl. "Ano, dělala ho Judita."

Gavin se obrátil na panoše. "Přines mi ze sklepa pivo," poručil.

Raine chtěl něco říci, ale pak si všiml, že bratr se upřeně dívá přes dvůr. Z panského domu vyšla Judita a kráčela přes pískem vysypané cvičiště k řadě válečných koní, uvázaných na okraji. Gavin z ní nespouštěl žhavý pohled. Když se pak zastavila u koní, chystal se vstát.

Raine popadl bratra za paži a znovu ho stáhl na lavičku. "Nech ji být. Jinak z toho bude zase hádka a ty určitě zase prohraješ."

Gavin chtěl odseknout, ale zarazil se, když mu panoš podal korbek piva.

Sotva chlapec odešel, ujal se Raine opět slova. "Copak neumíš nic jiného než na tu ženu pořád řvát?"

"Vždyť já..." začal Gavin, ale nechal toho a znovu se napil.

"Jen se na ni podívej a pověz mi, jestli na ní najdeš jedinou věc, kterou bys jí mohl vytknout. Je krásná, že se může měřit se sluncem. Celý den se v práci nezastaví, jen aby ti dala domov do pořádku. Každý muž, žena i dítě, i takový starý Simon, jí zobají z ruky. Vždyť i koně si opatrně berou jablka z její dlaně. Je ohromně vtipná a šachy hraje nejlíp z celé Anglie. Co by sis mohl ještě přát?"

Gavin z ní nespouštěl oči. "Copak já můžu vědět o tom, jak je veselá," řekl kysele. "Vždyť mě ještě ani jednou neoslovila jménem."

"A proč by měla? Copak jsi už někdy měl pro ni laskavé slůvko? Já tě nechápu. Viděl jsem tě, jak si namlouváš děvečky s větší horlivostí. Copak si taková krasavice jako Judita nezaslouží přívětivá slova?"

Gavin se k němu obrátil. "Nejsem na hlavu padlý, aby mě mladší bratr poučoval, jak potěšit ženu. Já byl s ženskými v posteli, když tobě ještě teklo mlíko po bradě."

Raine neodpověděl, ale v očích mu to hrálo. Bratrovi nepřipomněl, že je mezi nimi rozdíl pouhých čtyř let.

Gavin bratra opustil a šel do domu. Tam si dal připravit lázeň. Když seděl v horké vodě, měl čas uvažovat. Nerad si to připouštěl, ale Raine měl pravdu. Třeba má Judita opravdu důvod, že se k němu chová tak chladně. Vykročili do manželství nesprávnou nohou. Proč jen ji musel tu první noc uhodit, proč jen vstoupila do stanu v tak nevhodnou chvíli?

Ale to už je pryč. Gavin si připomněl, jak prohlásila, že se mu sama nikdy nedá, že od ní dostane jenom to, co si vezme. Když si mydlil ruce, usmíval se. Strávil s ní dvě noci a poznal, že je velice vášnivá. Jak dlouho se vydrží stranit jeho postele? Raine měl pravdu také v tom, že si Gavin dovede ženy namlouvat. Před dvěma lety se s Rainem vsadil, že získá jistou ledově chladnou hraběnku. A než se kdo nadál, už k ní lezl do postele. Cožpak mu může nějaká žena odolat, když si usmyslí ji dobýt? Jaká by to byla rozkoš, zkrotit tu povýšenou manželku. Bude k ní milý, bude se jí dvořit, až ho bude sama prosit, aby se s ní vyspal.

112

A potom bude jeho. Při tom pomyšlení se málem rozesmál. Bude mu patřit a už se mu nikdy nebude plést do jeho věcí. Sám bude mít všechno, co srdce ráčí – Alici pro lásku a Juditu na zahřívání postele.

Vykoupaný a čistě oblečený si Gavin připadal jako nový člověk. Povznášela ho představa, jak bude svádět svou rozkošnou ženu. Našel ji ve stáji, kde nebezpečně visela na vysokém zábradlí jednoho stání a konejšivě mluvila na těžkého koně, kterému podkovář čistil a ořezával přerostlé kopyto. V první chvíli jí chtěl Gavin říci, aby odešla, než ji to zvíře poraní. Pak se uklidnil. Věděl, že to s koňmi velmi dobře umí. "Ten se nedá snadno zkrotit," řekl tiše, když si stoupl vedle ní. "Na tebe koně dají, Juditko." Podezíravě se na něho podívala.

Kůň vycítil její napětí a vyhodil, podkovář pod kopytem jen taktak uhnul. "Držte ho v klidu, paní," nařídil muž a ani se na ni nepodíval. "Ještě nejsem hotov, a když bude takhle vyvádět, tak to nikdy nedodělám."

Gavin už otvíral ústa, aby muži vynadal, že se svou paní mluví takovým tónem, ale Juditu jeho slova zřejmě nijak neurazila.

"Dobře, Williame," řekla, pevně uchopila uzdu a hladila koně po měkkém nose.

"Doufám, že se ti nic nestalo."

"Ne," odpověděl podkovář drsně. "Tak! Hotovo." Obrátil se na Gavina. "Chtěl jste něco říct, pane?"

"Ano. To vždycky paní takto poroučíš jako před chvílí?"

William zrudl.

"Jenom když to potřebuju," odsekla Judita. "Můžeš jít, Williame, a postarej se o ostatní zvířata."

Okamžitě ji poslechl. Judita pohlédla vzdorně na Gavina. Čekala, že se rozzlobí, ale on se usmál.

"Ne, Judito, já jsem se s tebou nepřišel hádat," řekl.

"Myslela jsem, že mezi námi není nic jiného."

Trhl sebou, ale pak ji vzal za ruku a táhl ji nesměle za sebou. "Přišel jsem se tě zeptat, jestli bys byla ochotna přijmout ode mě dar. Vidiš tam vzadu toho hřebce?" otázal se a ukázal na něj. Ruku jí pustil.

"Toho tmavého? Toho dobře znám."

"Z otcova domu sis žádného koně nepřivedla."

"Otec se raději rozloučí s veškerým zlatem, co má, než s jediným ze svých koní," řekla a připomněla mu tak ty vozy naložené spoustou vzácných věcí, které ji doprovázely na panství Montgomeryů.

Gavin se opřel o branku k prázdnému stání. "Ten hřebec zplodil pár překrásných klisniček. Máme je na statku kus cesty odtud. Napadlo mě, že by sis tam mohla zítra se mnou zajet a vybrat si jednu pro sebe."

Judita nechápala, proč je najednou tak vlídný, a nelíbilo se jí to. "Vždyť tu máme dámské koně, ti mi úplně stačí," řekla klidně.

Gavin chvíli mlčel a pozoroval ji. "To mě tolik nenávidíš, anebo se mě bojíš?"

"Já se tě nebojím!" řekla Judita se zády rovnými jako pravítko.

"Takže se mnou pojeděš?"

Zadívala se mu do očí a pak stroze přikývla.

Usmál se na ni – byl to upřímný úsměv – a Judita si zčista jasně vzpomněla na něco, co jí připadalo už tak dávno: na jejich svatební den, kdy se na ni tak často usmíval.

"Budu se tedy na zítřek těšit," řekl, než ze stáje odešel.

Judita se za ním dívala a mračila se. Co má asi za lubem? Z jakého důvodu jí chce dát dar? Dlouho si tím nelámala hlavu, protože měla plno práce. Ještě nepodnikla nic s rybníkem a ten je nutně třeba vyčistit.

114

10. kapitola

elkou síň panského domu oživovalo blikavé světlo z krbu. Někteří muži výsadnějšího postavení tu hráli karty, vrhcáby, šachy, čistili zbraně nebo jenom posedávali. Judita a Raine seděli sami na druhé straně místnosti.

"Zahraj mi, prosím tě, písničku, Raine," prosila Judita. "Víš, že já hrát neumím. Vždyť jsem ti to říkala ráno a taky jsem ti slíbila, že si s tebou zahraju šachy, že?"

"A chceš, abych ti zahrál tak dlouhou píseň, jako byla tvoje hra?" Zadrnkal na bříchatou loutnu dva akordy. "Tak prosím, teď jsem určitě hrál tak dlouho jako ty," dobíral si ji.

"Já za to nemůžu, že ses nechal tak rychle porazit. Když ty svými kameny jenom útočíš a vůbec se nechráníš před útokem druhého."

Raine na ni zíral s otevřenou pusou a pak se rozesmál. "To má být kus moudrosti, anebo neskrývaná urážka?"

"Raine," začala Judita, "ty víš moc dobře, jak to myslím. Byla bych ráda, kdybys mi zahrál."

Raine se na ni dolů usmál. Na kaštanových vlasech jí pohrávalo světlo ohně, pod vlněnými šaty se rýsovalo její mučivě vábné tělo. Nebyla to však jenom krása, pro kterou div nezešílel. I služebná děvčata bývají někdy krásná. Ne, to byla Judita sama. Nikdy nepoznal ženu, jež by byla tak upřímná, tak rozumná a inteligentní. Být Judita mužem... Usmál se. Být Judita mužem, nehrozilo by mu takové nebezpečí, že se beznadějně zamiluje. Věděl, že se od ní musí co nejdřív odpoutat, i když nohu ještě nemá docela zahojenou.

Pohlédl jí přes hlavu a uviděl Gavina, jak se opírá o rám dveří a pozoruje manželčin profil, ozářený plameny. "Pojď k nám, Gavine," zavolal. "Pojď své paní zahrát. Mě ta noha tak bolí, že se nemůžu z ničeho těšit. Snažím se Juditu učit, ale moc jí to nejde." V očích mu zajiskřilo, když shlédl na švagrovou, ale ona jenom hleděla na ruce složené v klíně.

Gavin k nim vykročil. "To jsem rád, že je taky něco, co má žena nedělat dokonale," řekl a zasmál se. "Jestlipak víš, že dnes dala vyčistit rybník? Na jeho dně prý chlapi našli normanský hrad." Zarazil se, když Judita vstala.

"Musíte mě omluvit," řekla tiše. "Najednou cítím, že jsem unavenější, než jsem si myslela, a chci si jít lehnout." Bez dalšího slova odešla.

Gavinovi se úsměv vytratil z tváře. Klesl do vypolštářovaného křesla.

Raine se na bratra soucitně podíval. "Zítřka se musím vrátit na své statky."

Jestli to Gavin slyšel, nedal to nijak najevo.

Raine pokynul jednomu ze sluhů, aby mu pomohl odebrat se do pokoje.

Judita se rozhlížela po ložnici novými očima. Teď už nebyla jenom její. Teď se domů vrátil její manžel a má právo sdílet ji s ní. Sdílet s ní ložnici, lože i její tělo. Chvatně se odstrojila a vlezla si pod pokrývky. Služky propustila už dřív, chtěla být trochu sama. Po nabitém dni cítila notnou únavu, ale otevřenými očima hleděla na plátěná nebesa. Za delší dobu uslyšela za dveřmi kroky. Zadržela dech, ale kroky se za chvíli váhavě vzdálily. Je samozřejmě ráda, namlouvala si, ale to jí studené lůžko nezahřálo. Proč by ji měl Gavin chtít, říkala si a do očí jí vhrkly slzy. Ten týden jistě strávil s milovanou

116

Alicí. Jeho vášeň se nepochybně vyčerpala a od manželky už nic nechce.

Přes ty tíživé myšlenky ji nakonec zmohla únava z dlouhého dne a Judita usnula. Probudila se velmi časně. V pokoji byla ještě tma. Okenicemi tam pronikalo jenom nepatrné světlo. Celý zámek dosud spal a to ticho Juditu příjemně konejšilo. Věděla, že už neusne a ani už spát nechtěla. Tuto dobu předjitřního šera měla nejraději.

Rychle se oblékla do jednoduchých šatů z jemně tkané tmavomodré vlny. Měkké nízké kožené střevíce nedělaly žádný hluk na dřevěných schodech ani ve velké síni, když obcházela spící muže. Venku bylo ještě temné šero, ale její oči si rychle zvykly. Vedle zámku byla malá ohrazená zahrádka. Té si jako jedné z prvních věcí všimla Judita ve svém novém domově, ale zatím neměla čas se jí věnovat. Rostly tu řady růží nejrůznějších barev, jejichž květy nebylo pod uschlými stonky zanedbaných keřů skoro ani vidět.

Svěží vůně chladného časného rána stoupala opojně do hlavy. Judita se s úsměvem sklonila nad jeden keř. Ty ostatní práce byly nutností, ale ošetřování růží bylo dílem lásky.

"Ty patříš mamince," ozvalo se blízko ní.

Judita zadržela dech. Neslyšela nikoho přicházet.

"Ať šla kamkoli, všude sbírala od lidí řízky růží," pokračoval Gavin. Klekl si vedle Judity a dotkl se jednoho květu.

Ta doba i to místo jí připadaly nezemské. Skoro zapomněla, že ho nenávidí. Dala se znovu do stříhání. "Maminka ti umřela, když jsi byl ještě malý?" zeptala se tiše.

"Ano, dost malý. Miles ji skoro ani nepoznal."

"A otec se už znovu neoženil?"

"Až do konce života – moc mu ho už nezbývalo – pro ni truchlil. Umřel tři roky po ní. Mně bylo teprve šestnáct."

Judita ještě nikdy neslyšela, že by mu hlas zněl tak smutně. Po pravdě málokdy slyšela v jeho hlase něco jiného než hněv.

"To jsi byl ještě hodně mladý, aby ses staral o otcovy statky."

"O rok mladší než ty, a podle všeho to zvládáš dobře. Mnohem lépe než tehdy já, a vlastně i později." V hlase se mu ozval obdiv, ale také trochu uražená ješitnost.

"Jenže mě k takové práci vychovávali," řekla rychle. "Tebe vychovávali k rytířství. Muselo být tedy pro tebe těžší, aby ses naučil, co máš dělat."

"Říkali mi, že tě vychovávali pro církev," podivil se.

"Ano," přitakala Judita a přesunula se k dalšímu keři. "Maminka mě chtěla uchránit před životem, jaký vedla ona sama. Mládí strávila v klášteře a byla tam moc šťastná. Teprve když se vdala, tak..." Judita se zarazila, nechtělo se jí větu dokončit.

"Nechápu, jak by tě život v klášteře mohl připravit na to, co děláš tady."

Představoval bych si, že budeš trávit celé dny na modlitbách."

S úsměvem na něho pohlédla, jak vedle ní seděl na šterkové cestičce. Už se rozjasňovalo, obloha nabývala růžového nádechu. V dálce slyšela brebentění služebnictva. "Většina mužů si myslí, že to nejhorší, co může ženu potkat, je, když je připravena o společnost mužů. Ujišťuji tě, že život jeptišky ani zdaleka není pustý. Podívej se na klášter svaté Anny. Kdo myslíš, že ty statky spravuje?"

"O tom jsem nikdy neuvažoval."

"Převorka spravuje panství, vedle něhož královské statky vypadají chudě. Tvoje i moje dohromady by se vešly do jednoho cípu panství toho kláštera. Loni mě maminka za převorkou odvedla. Strávila jsem u ní týden. Ta má neustále co dělat, řídí práci tisíců lidí na tisících jiter. Ta nemá čas," Juditě se zajiskřily oči, "na ženskou práci."

Gavin se na chvíli zarazil, ale pak se rozesmál. "Přesný zásah." Co to říkal Raine, jak je vtipná? "Dostal jsem za vyučenou."

"Myslela bych si, že toho o životě v klášteře víš víc, když tam máš sestru."

118

Gavinovi se teple rozzářila tvář, jakmile se zmínila o jeho sestře. Usmál se. "Nedovedu si představit, že by Mary řídila něčí statky. Už jako malá byla tak něžná a ostýchavá, jako by přicházela z jiného světa."

"A tak jsi ji nechal jít do kláštera."

"Bylo to její přání, a tak když jsem zdědil panství po otci, odešla od nás. Chtěl jsem, aby tu zůstala a třeba se nevдалa, jestli se jí nechce, ale ona si přála být nablízku sestřičkám."

Gavin se zadíval na svou ženu a napadlo ho, že i ona málem skončila nadosmrti v klášteře. V kaštanových vlasech jí zaplálo sluneční světlo. Dívala se na něho beze zloby a nenávisť, až se mu zatajil dech.

"Au!" vyjekla Judita a porušila kouzlo. Podívala se na prst, kam ji bodl trn.

"Ukaž, já se podívám," řekl Gavin a vzal její ručku do dlaně. Setřel jí ze špičky prstu kapku krve a zvedl si ho ke rtům. Podíval se jí do očí.

"Dobré jitro!"

Oba zvedli oči k oknu nahoře.

"Nerad ruším vaše cukrování," zavolal na ně Raine, "ale moji lidé na mě nejspíš zapomněli. A s tou sakramentskou nohou tu trčím jako vězeň."

Judita vytáhla ruku z Gavinova sevření a odvrátila hlavu, s tvářemi bůhvíproč zardělými.

"Já mu půjdu pomoci," řekl Gavin a vstal. "Raine říkal, že dnes odjede. Snad bych ho mohl popohnat. Pojedeš si dnes se mnou vybrat tu klisničku?"

Přikývla, ale než ze zahrady odešel, už se na něho nepodívala.

"Pozoruji, že jsi s manželkou udělal přece jen nějaký pokrok," řekl Raine, když mu Gavin pomáhal ze schodů.

"Udělal bych větší, kdyby někdo nezačal hulákat z okna," poznamenal Gavin trpce. Raine zafrkal smíchy. Noha ho bolela a nijak se netěšil na dlouhou cestu na jiný statek, a tak byl v mizerné náladě. "Ani jsi s ní nespál."

"Co se staráš? Od kdy mě hlídáš, kde spím?"

"Od té doby, co jsem poznal Juditu."

"Raine, jestli..."

"Ani to nevyslovuj. Proč myslíš, že odjíždím, když se mi noha ještě ani nezačala pořádně hojit?"

Gavin se usmál. "Je půvabná, vid? Za pár dní mi bude zobat z ruky. Potom uvidíš, kde spím. Žena je jako sokol: musíš ho nechat vyhladovět, a až bude toužit po potravě, potom už se dá snadno zkrotit."

Raine se na schodech zastavil, s paží kolem Gavinových ramenou. "Jsi hlupák, bratříčku. Jsi možná největší hlupák, jaký kdy chodil po zemi. Copak nevíš, že pán je často sluhou svého sokola? Kolikrát jsi viděl, že by muž nosil svého oblíbeného sokola na ruce třeba do kostela?"

"Mluvíš nesmysly," odsekl Gavin, "a nesnáším, když mi někdo říká hlupák."

Raine zatail zuby, když jím Gavin trhl, až ho noha zabořila. "Judita má větší cenu než dva takoví, jako jsi ty, a stokrát větší než ta studená potvora, kterou si myslíš, že miluješ."

Gavin se pod schody zastavil, zlobně se na bratra podíval a uhnul tak rychle, že se Raine musel chytit stěny, aby neupadl. "Neopovažuj se ještě někdy takhle mluvit

o Alici!" řekl Gavin výhrůžně.

"Budu o ní mluvit, jak chci! Někdo ti musí otevřít oči. Ničí ti život a Juditino štěstí. Alice jí nesahá ani po kramfleky."

Gavin zvedl pěst, pak ji spustil. "Dobře, že dnes odjíždíš. Tvoje řeči o mých ženách už nebudu poslouchat." Otočil se na patě a kráčel pryč.

"O tvých ženách!" volal za ním Raine. "Jedna ti ukradla duši a s druhou zacházíš pohrdavě. Jak můžeš říkat, že jsou tvoje?"

120

11. kapitola

ohradě bylo deset koní. Každý lesklý, silný as dlouhýma nohama, které vyvolávaly představu, jak zvíře uhání přes rozkvetlé louky. "A já si mám jednoho vybrat, můj pane?" zeptala se Judita, když se nakláněla přes brlení. Vzhledla ke Gavinovi vedle sebe a podezíravě ho zkoumala. Celé dopoledne se choval neobyčejně vlídně. Nejdřív v zahradě a teď opět, když jí dával dárek. Pomohl jí vyhoupnout se na koně a pak ji vzal za paži, když v rozporu s chováním pravé dámy lezla na hradbu. Chápala jeho podrážděnost, jeho mračení, ale ta nezvyklá vlídnost ji mátla.

"Kterého se ti zachce," odpověděl Gavin a usmál se na ni. "Už je všechny zkontrolovali a naučili na uzdu a sedlo. Líbí se ti některý?"

Zadával se znovu na koně. "Nevidím ani jediného, který by se mi nelíbil. Není lehké si vybrat. Snad tamhleten, ten černý."

Gavin se usmál nad její volbou, klisnou našlapující drobnými vysokými kroky. "Je tvoje," řekl. Než jí stačil pomoci slézt, byla Judita na zemi a proběhla brankou. Za chvíli už čeledín klisnu osedlal a Judita se jí vyšvihla na hřbet. Byl to báječný pocit, moci zase jednou sedět na dobrém koni. Po pravici měla Judita cestu ke hradu, po levici hustý les, honební revír Montgomeryů. Bez rozmyšlení se pustila do lesa. Až příliš dlouho byla uvězněna mezi stěnami a stále se na ni tlačili lidé. Mohutné duby abuky vypadaly lákavě, jejich větve se nad hlavou splétaly v baldachýn. Judita se neohlížela, jestli jede někdo za ní, jenom se hnala vpřed k čekající svobodě.

Jela ostře, zkoušela tak klisnu i sebe. Dobře si rozuměly, jak to předem čekala. Kobylku ta rychlost opájela stejně jako Juditu.

"Teď zvolni, má zlatá," zašeptala Judita, když se ocitly v hloubi lesa. Klisna poslechla a opatrně se proplétala mezi stromy a křovím. Zem pokrývalo kapradí a staleté vrstvy spadaného listí. Byl to měkký a tichý koberec. Judita se zhluboka nadechovala čistého chladného vzduchu a kobylku nechala, ať si jde, kudy chce. Juditu i zvíře upoutal zvuk tekoucí vody. Mezi stromy bystře tekla říčka, hluboká a chladná, na níž si pohrávaly sluneční paprsky, deroucí se tam hustými větvemi. Seskočila z koně a vedla ho k vodě. A zatímco se klidně napájel, natrhala Judita hrsti sladké trávy a začala mu drhnout boky. Dost dlouho cválali velmi rychle, než dorazili do lesa a teď byl zpocený.

Judita se cele zabrala do příjemné práce a radovala se zkoně, nádherného dne i hučící vody. Vtom kobylka našpicovala uši a zaposlouchala se, potom neklidně přešlapovala.

"Klid, holčičko," řekla Judita a hladila ji po měkkém krku. Zvíře prudce ucouvlo, pohodilo hlavou a zařhtalo. Judita se rázem otočila, sáhla po uzdě polekaného koně, ale hmátla vedle.

Z podrostu se vyřítil kanec a větřil. Byl raněný, malá očka strnulá bolestí. Judita se znovu pokusila uchopit uzdu, ale kanec už zaútočil a kobylka se dala splašeně na útěk. Judita popadla sukně a rozběhla se. Útočící kanec byl však rychlejší. V běhu se Judita vrhla po nízké větvi, zachytila se jí a začala se na ni vytahovat. Síly měla dost, jak celý život pracovala a namáhala se, a tak přešvihla nohy na jinou větev právě ve chvíli, kdy ji zvíře dohonilo. Nebylo

snadné udržet se na stromě, když rozzuřený kanec znovu a znovu útočil na kmen pod jejíma nohama.

Nakonec se Judita mohla na nižší větvi postavit a dr

122

žet se druhé nad hlavou. Když se podívala dolů na kance, uvědomila si, že je hodně vysoko nad zemí. Vyděšeně třestila oči a kotníky na rukou jí zbělely, jak vší silou křečovitě svírala hořejší větev.

"Musíme se rozdělit," řekl Gavin svému leníkovi Johnu Bassetovi. "Není nás tolik, abychom mohli jet ve dvojicích, a beztak nemůže být daleko." Gavin se snažil, aby jeho hlas zněl klidně. Hněval se na ženu, že odcválala na neznámém koni do lesa, kde se nevyzná. Stál u koní a svých lidí a díval se za ní, když odjížděla. Až za chvíli mu došlo, že Judita jede do lesa.

Teď ji nemohl najít. Jako by se zem po ní slehla, jako by ji stromy pohltily.

"Johnne, ty se dej na sever, po kraji lesa. A ty, Odo, na jih. Já zkusím jet prostředkem."

Uvnitř lesa byl klid. Gavin pozorně naslouchal, jestli něco neuslyší, co by ji k němu přivedlo. Strávil tu kus života, les znal jako svou dlaň. Věděl, že kobylka zamířila asi k říčce, která tekla jeho směrem. Několikrát Juditu volal, ale nic se neozvalo.

Pak jeho hřebec nastražil uši. "Copak je, chlapče?" zeptal se Gavin a znovu se zaposlouchal. Kůň ustoupil dozadu, nozdry se mu rozechvěly. Byl vycvičen k lovu a Gavin poznal, co se děje. "Teď ne," chlácholil ho, "až potom se podíváme, jestli bychom něco neulovili."

Kůň jako by nerozuměl a opřel se do uzdy. Gavin se zamračil, ale pak se koni podvolil. Uslyšel kance, jak rochá pod stromem, ještě než ho uviděl. Byl by zvíře objel, kdyby na stromě nad ním nezahlédl cosi modrého.

"Proboha živého!" zašeptal, když viděl, že na stromě je uvězněná Judita.

"Judito!" zavolal, ale odpovědi se nedočkal. "Za chvílku budeš v bezpečí."

Kůň sklonil hlavu v očekávání útoku a Gavin zatím vytáhl těžký meč z pochvy po straně sedla. Dobře vycvičený hřebec proběhl těsně kolem kance. Gavin se vyklonil ze sedla, pevně se přidržel silnými stehny a prohnal zvířeti meč páteří. Jednou vykviklo a zaškubalo nožkama, než pošlo.

Gavin rychle seskočil a vyškubl meč. Podíval se vzhůru na Juditu a s úžasem viděl v její tváři výraz čiré hrůzy. "Juditko, už je po všem. Kanec je mrtvý. Už ti nemůže ublížit." Její děs mu připadal nepřiměřený nebezpečí. Na stromě se jí nemohlo nic stát.

Neodpovídala a jen stále zírala na zem s tělem strnulým jako jeho železné kopí.

"Judito!" řekl ostře. "Jsi poraněná?"

Pořád neodpovídala ani nedala najevo, že ho vnímá.

"Je to jenom kousek, skoč," vybídl ji a nastavil jí náruč. "Pusť se té větve a já tě chytím."

Ani se nepohnula.

Gavin to nemohl pochopit. Znovu se podíval na mrtvého kance a potom nahoru na svou vyděšenou manželku. Vyděsilo ji ještě něco jiného. "Juditko," řekl tiše a pohnul se tak, aby se dostal do linie jejího prázdného pohledu. "Máš strach z té výšky?" Nevěděl to jistě, ale zdálo se mu, že maličko přikývla. Gavin se chytil nejnižší větve u jejích nohou a lehce se vyšvihl vedle ní. Jednou rukou ji vzal kolem pasu, ale vůbec nedala najevo, že by si to uvědomovala.

"Juditko, poslouvej mě," řekl klidně a tiše. "Vezmu tě za ruce a spustím tě na zem. Musíš mi důvěřovat. Neboj se." Musel jí ruce vypáčit a ona se pak křečovitě chytila jeho rukou. Gavin se pevně opřel o větev a sundal Juditu na zem.

Sotva se dotkla nohama země, skočil vedle ní. Chvěla se. Vzal ji do náruče.

Divoce, zoufale se k němu tiskla. "No tak, no tak," šeptal a hladil ji po vlasech. "Už je dobře." Judita se nepřestávala třást a Gavin pozoroval, jak se jí podlamují kolena. Zvedl ji a odnesl k pařezu. Tam ji posadil a objímal ji dál jako děcko. S ženami měl málo zkušeností mimo postel a s dětmi žádné, ale věděl, že ten její strach je mimořádný.

Pevně ji držel, tak pevně, že ji málem rozdrtil. Odhrnul jí vlasy z tváře, zpoceně, rozpáleně. Kolébal ji a vinul ji k sobě. Kdyby mu někdo řekl, jakou hrůzu může v někom vyvolat, když se octne pár stop nad zemí, byl

124

by se mu vysmál, ale teď mu na tom nepřipadalo nic k smíchu. Juditin strach byl velice skutečný a on ji z celého srdce litoval, že tak trpí. Její drobné tělo se třásl, srdce jí bilo splašeně jako ptáček a věděl, že ji musí uklidnit, aby se opět cítila v bezpečí. Začal jí zpívat, zprvu tiše, a ani dost dobře nevnímal slova písně. Jeho hlas byl sytý, konejšivý. Zpíval milostnou píseň o muži, který se vrací z křižáckého tažení a shledává se se svou milou, která na něho věrně čekala.

Judita se mu v náručí postupně uvolňovala, už se tak nechvěla, už se ho tak křečovitě nedržela, ale Gavin ji nepouštěl. Usmál se, políbil ji na spánek a broukal nápěv dál. Konečně se jí dech zklidnil, až zvedla hlavu z jeho ramene. Chtěla se odtáhnout, ale Gavin ji držel pevně, nepouštěl ji. Dělal mu dobře, že ho Judita potřebuje, i když jinak si na závislé ženy příliš nepotrpěl.

"Pomyslíš si o mně, že jsem hloupá," řekla tiše.

Neodpovídal.

"Nesnáším výšky," pokračovala.

Usmál se a přivinul si ji. "To jsem si domyslel," zasmál se. "Ale mám dojem, že 'nesnáším' je slabý výraz. Proč se výšek tak bojíš?" Teď se smál úlevou, že se vzpamatovala. Polekalo ho, když byla tak ztuhlá. "Co jsem řekl? Nezlob se."

"Já se nezlobím," pravila smutně, hovic si příjemně v jeho náručí. "Nerada vzpomínám na otce – to je všechno."

Gavin si její hlavu znovu přitiskl na rameno. "Vyprávěj mi o tom," řekl vážně. Judita chvíli mlčela, a když pak promluvila, stěží ji slyšel. "Vlastně si to už moc nepamatuju – jen ten strach ve mně zůstal. Služky mi to vyprávěly o mnoho let později. Byly mi tři roky a v noci mě něco probudilo. Odešla jsem z pokoje a šla do velké síně, kde bylo plno světla a hudby. Seděl tam otec se svými kumpány a všichni byli opilí." Hlas měla chladný, jako by hovořila o někom jiném.

"Když mě otec uviděl, připadalo mu to jako ohromná legrace. Dal si přinést žebřík, pod paží mě po něm vynesl až nahoru a tam mě posadil na okenní parapet vysoko nad síní. Jak jsem povídala, já se už na to vůbec nepamatuju. Otec a jeho kamarádi usnuli a ráno mě hledaly služky. Trvalo to dlouho, než mě našly, i když jsem je musela slyšet, jak mě volají. Zřejmě jsem byla tak vyděšená, že jsem nemohla promluvit."

Gavin ji hladil po vlasech a začal ji zase kolébat. Při pomyšlení, že nějaký chlap mohl tříleté dítě vysadit dvacet stop nad zem a pak ho tam nechat celou noc, se mu obracel žaludek. Chytil ji za ramena a nataženými pažemi si ji podržel od sebe. "Ale teď jsi v bezpečí. Podívej, tady je zem, docela blízko." Zkusmo se na něj usmála. "Byl jsi ke mně hodný. Děkuji ti."

Její díky ho příliš nepotěšily. Gavina zarmoutilo, že jí v tom krátkém životě provedli takový krutý kousek, že manželovo utěšování považuje za bůhvíjaký dar.

"Ještě jsi neviděla můj les. Co kdybychom tu ještě chvíli zůstali?"

"Ale čeká mě práce..."

"Vždyť jsi práci přímo posedlá. Copak si nikdy nehraješ?"

"Myslím, že to ani neumím," odpověděla poctivě.

"Tak dnes se to naučíš. Dnešek se věnuje trhání lučního kvítí a pozorování ptačích námluv." Zakmital na ni obočím a Judita se zahihňala jako holčička.

Gavin byl okouzlen. Oči měla něžné, rty rozkošně zvlněné, její krása byla přímo opojná. "Tak pojď," řekl a zvedl ji na nohy. "Nedaleko odtud je stráň plná rozkvetlého kvítí a uvidíme tam zvláštní druhy ptáků."

Když se Juditiny nohy dotkly země, podvrtl se jí levý kotník. Chytila se Gavina za paži, aby se opřela.

"Ty ses poranila," řekl a přiklekl k ní, aby se jí na kotník podíval. Když se obrátil, uviděl, že se Judita kouše do rtu. "Ponoříme ho do studené vody. Tak ti neoteče." Zvedl ji do náručí.

"Já můžu jít, když mi trochu pomůžeš."

"Jaký bych to byl rytíř? Učili nás, jak projevovat dvornou lásku, víš? Jsou stanovena pevná pravidla, jak
126

si počínat, když se krásná dáma octne v nesnázích. Kdykoli je to možné, máme ji nosit na ruku."

"Takže já jsem jenom prostředkem, aby sis upevnil rytířské postavení?" zeptala se Judita vážně.

"Samozřejmě. Ty jsi totiž hrozná břemeno, s kterým se tu vláčím. Musíš vážit tolik jako můj kůň."

"To tedy ne!" bránila se rozhořčeně, ale pak si všimla, že mu to v očích jen hraje. "Ty si mě dobíráš!"

"Copak jsem neřekl, že dnes budeme veselí?"

Usmála se a opřela se mu o rameno. Bylo to příjemné, že si ji k sobě tak vine. Gavin ji složil na břehu říčky a pak jí opatrně zul střevis. "Musíš si sundat i punčochy," zazubil se. S potěšením Juditu pozoroval, jak si vykasala dlouhou sukni a odhalila okraj punčochy, upevněné nad kolenem podvazkem. "Jestli potřebuješ pomoc..." škádlil ji, když si shrnovala hedvábí z nohy.

Judita pozorovala Gavina, jak jí jemně koupe nohu ve studené vodě. Kdo je tento muž, který se jí tak něžně dotýká? To nemůže být ten, co ji udeřil, co se jí předváděl se svou milenkou, co ji o svatební noci znásilnil.

"Nevypadá, že by byla vážně poraněná," řekl a ohlédl se po ní.

"Ne, určitě ne," řekla tiše.

Náhle zafoukal větřík a vmetl jí kadeř vlasů do očí. Gavin ji jemně odhrnul. "Co bys tomu řekla, kdybych tu rozdělal oheň? Mohli bychom si upéct to hrozná prase."

Usmála se na něho. "To by bylo hezké."

Zvedl ji z břehu a hravě vyhodil do vzduchu. Polekaně se ho chytila kolem krku.

"Mně se ten tvůj strach bude nakonec líbit," zasmál se a přitiskl ji k sobě.

Přenesl ji přes říčku na kopeček, který byl opravdu plný květů, a pod převislou skálou rozdělal oheň. Netrvalo to dlouho a vrátil se s připravenou kančí kýtou a dal ji péci. Judita se nesměla ani hnout ani mu nijak pomáhat. Když se maso pěkně opékalo a když měli dostatečnou zásobu dřeva, Gavin ji znovu opustil a za chvíli se vrátil s halenou vyhrnutou, jako by něco nesl v podolku.

"Zavři oči," řekl, a když ho poslechla, zasypal ji kvítím. "Když nemůžeš jít k nim, tak musí jít za tebou ony."

Podívala se na něho, v klíně i kolem sebe měla vonných květů jako naseto.

"Děkuji, můj pane," řekla a zářivě se usmála.

Posadil se vedle ní s jednou rukou za zády a naklonil se těsně k ní. "Mám ještě jeden dárek," řekl a podal jí tři křehké orlíčky.

Byly překrásné, jemňounké, světle lila a bílé. Sáhla po nich a chtěla si je vzít, ale on jimi ucukl. Překvapeně na něho pohlédla.

"Ty nejsou zadarmo." Opět ji škádlil, ale z výrazu na její tváři se dalo číst, že si to Judita neuvědomuje. Pocítil výčitky svědomí: tolik jí ublížil, že se teď na něho dívá takto. Najednou Gavina napadlo, že možná není o nic lepší než její otec. Lehce jí přešel prstem po tváři. "Nebude to moc stát," řekl něžně.

"Byl bych moc rád, kdybys mi řekla svým jménem."

Oči se jí rozjasnily a byly opět měkké. "Gavine," řekla tiše, když jí podával květy. "Děkuji, můj... Gavine, za ty květiny."

Blaženě si vzdychl a natáhl se do trávy s rukama za hlavou. "Můj Gavine!" opakoval. "To zní moc hezky." Zvedl ruku a zvolna si natáčel jednu její kadeř kolem dlaně. Seděla k němu zády, jak sbírala květiny kolem sebe a skládala je do kytice. Pořádná jako vždycky, pomyslel si.

Pak si najednou uvědomil, že vlastně už celé roky neprožil na své vlastní půdě takový pokojný den. Stále měl plno starostí s hradem, ale Judita během krátké doby všechno uspořádala, takže si teď může dovolit povalovat se v trávě a nemyslet na nic než na bzukot včel a na hedvábné vlasy krásné ženy.

"Ty ses na Simona opravdu rozzlobil?" zeptala se Judita.

Gavin se jen stěží rozpomněl, kdo je to Simon. "Ale kdepak," usmál se. "Jenom mě nahněvalo, že žena doká"

že něco, co já jsem nedokázal. A beztak nejsem moc přesvědčený, že to nové vábidlo je lepší."

Prudce se k němu obrátila. "Náhodou je! Simon mi dal okamžitě za pravdu. Sokolík teď určitě uloví víc zvěře a..." Zarazila se, když viděla, jak se směje. "Ty jsi ale ješitný."

"Já?" podivil se Gavin a zvedl se na loktech. "Já jsem ten nejskromnější ze všech mužů."

"Vždyť jsi právě řekl, že tě nahněvalo, že žena udělá něco, co ty jsi nedovedl!"

"To není totéž," řekl Gavin a znovu si lehl do trávy azavřel oči. "Muže totiž vždycky překvapí, když žena umí něco jiného než jenom šít a starat se o děti."

"Ty jeden!" durdila se Judita. Uškubla hrst trávy is hlínou a hodila mu ji do obličeje.

Udiveně otevřel oči a otíral si špínu z úst. Oči se mu zúžily. "No počkej, to si odpykáš," řekl a výhrůžně se k ní posunul.

Judita ucukla. Bála se, že jí zase způsobí bolest. To on dovede. Pokoušela se vstát, ale Gavin ji chytil za holý kotník a pevně si ji přidržel. "Ne," začala, ale to už se do ní pustil... a zlechtal ji. Úplně Juditu zaskočil. Začala se hihňat. Přitáhla si kolena k hrudi ve snaze nepustit si ho k tělu, ale neznal slitování.

"Odvoláš to?"

"Ne," vydechla. "Jsi ješitný - tisíckrát ješitnější než ženská."

Jeho prsty jí běhaly nahoru dolů po žebrech, až se pod ním svíjela.

"Prosím tě, přestaň," úpěla. "Já už to nevydržím!"

Gavinovy ruce ustaly a naklonily se jí těsně nad obličej. "Jsi poražená?"

"Ne," řekla, ale honem dodala, "ale třeba nejsi tak moc ješitný, jak jsem si myslela."

"To je chabá omluva."

"Vynutil jsi ji na mně mučením."

Usmál se na ni. Zapadající slunce jí zlatilo pleť, vlasy měla kolem sebe rozhozené jako ohnivý západ. "Kdo vlastně jsi, má ženo?" zašeptal a hltal ji očima. "Jednu chvíli mi nadáváš a vzápětí mě okouzluješ. Vzduchuješ mi, že bych tě někdy nejradši zabil, a pak se na mě usměješ a já jsem celý pryč, jak jsi milá. V životě jsem nepoznal takovou ženu, jako jsi ty. Ještě jsem neviděl, že bys navlékala nit do jehly, zato jsem tě viděl po kolena v bahně rybníka. Na koni jezdíš jako chlap, a pak tě najdu na stromě, kde se hrůzou třeseš jako děcko. Jsi vůbec někdy od jedné chvíle k druhé stejná? Jsi někdy stejná dva dni po sobě?"

"Jsem Judita. Nejsem nikdo jiný a ani bych nedovedla být jiná."

Hladil jí skrání. Pak se sklonil a lehce ji políbil na rty. Byly teplé od slunce a sladké. Sotva ji ochutnal, najednou příšerně zahřmělo, nebe se otevřelo a z ničeho nic je zalil prudký liják.

Gavin sprostě zaklel, jak to Judita ještě nikdy neslyšela. "Pod převis!" křikl a pak si vzpomněl na její kotník. Zvedl ji a uháněl s ní do hlubokého výklenku, kde prskal a prskal oheň, jak do něj odkapával tuk z masa. Ta průtrž mračen Gavinovi nezvedla náladu. Zlostně přešel k ohni. Z jedné strany bylo maso spálené na škvarek, z druhé syrové. Žádného z nich nenapadlo, že by je měli otáčet.

"Ty jsi mi pěkná kuchařka," řekl. Zlobilo ho, že se mu ta nádherná chvíle zkazila.

Nevinně se na něho podívala. "Rozhodně líp šiju než vařím."

Zahleděl se na ni a pak se rozesmál. "Pěkně jsi mi to vrátila." Podíval se ven do deště. "Musím se postarat okoně. Nebude se mu líbit, že musí stát v téhle číně se sedlem na hřbetě."

Judita, které na zvířatech vždycky záleželo, se na něho obořila. "Tys tam toho chudáka nechal celou dobu jen tak?"

Její příkrost ho zamrzela. "A kde je tvoje klisna, jestli se můžu ptát? Tak málo o ni stojíš, že je ti jedno, co se s ní stalo?"

"Já..." začala. Byla tak zaujatá Gavinem, že na koně ani nepomyslela.

"Zameř si radši před vlastním prahem, než mě začneš komandovat."

"Já jsem tě nekomandovala."

"A co to tedy pěkně prosím bylo?"

Judita se od něho odvrátila. "Tak jdi. Tvůj kůň čeká na dešti."

Gavin chtěl něco říci, ale pak si to rozmyslel a vyrazil do deště.

Judita zůstala sedět, třela si kotník a spílala si. Ať dělá, co dělá, každou chvíli se rozzlobí. Pak toho nechala. Co na tom záleží, že se rozzlobí? Vždyť ho přece nenávidí, že? Je to zlý, proradný chlap, a že se jeden den chová laskavě, to její nenávisť k němu nezmění. Nebo snad ano?

"Můj pane!"

Z dálky zaslechla volání.

"Lorde Gavine! Lady Judito!" Hlasy se blížily.

Gavin tiše zaklel a utáhl sedlový třmen, který právě uvolnil. Na své leníky úplně zapomněl. Čím ho ta malá čarodějka okouzila, že zcela pustil z hlavy koně, a co hůř, i své lidi, kteří je pilně hledají? Teď tu jezdí v dešti, promoklí, prostydlí a určitě hladoví. Třebaže by měl tisíc chutí vrátit se k Juditě, a pokud možno strávit s ní noc, jeho muži mají přednost.

Převedl koně přes říčku a pak nahoru strání. Jistě už uviděli oheň.

"Nic se vám nestalo, pane?" zeptal se John Basset, když se setkali. Z nosu mu stékala voda.

"Ne," odpověděl Gavin mdle, aniž se podíval na ženu, která se opírala o skálu.

"Zastihla nás bouřka a Judita si poranila kotník," začal, pak se zarazil, když se John významně podíval na nebe. Jarní průtrž mračen se dá těžko nazvat bouřkou a Gavin s manželkou mohli jet klidně na jednom koni.

John byl starší muž, býval rytířem Gavinova otce a mladíky měl zkušenosti.

"Chápu, pane. Přivedli jsme klisnu lady Judity."

Kruci, kruci, kruci! klel Gavin v duchu. Teď kvůli ní ještě lže svým lidem.

Přešel k její klisně a vztekle jí utáhl řemen.

Přestože ji poraněný kotník ještě bolel, Judita se k němu rychle přibelhala.

"Nezacházej tak hrubě s mým koníčkem," napomenula ho majetnický.

Obrátil se k ní. "Nezacházej tak hrubě se mnou, Judito!"

Judita mlčky vyhlížela pootevřenou okenicí do hvězdné noci. Měla na sobě noční šat z temně modrého damašku, podšitého bledě modrým hedvábím, kolem krku a po okrajích vepředu i dole lemovaný bílým hermelínem. Déšť ustal a noční vzduch byl svěží. Váhavě se odvrátila od okna ke své prázdné posteli. Věděla, co jí je, i když si to nechtěla přiznat. Co jsem to za ženskou, že toužím po laskání muže, kterým pohrdám? Zavřela oči a téměř cítila jeho ruce a rty na svém těle. Cožpak nemá žádnou hrdost, že ji tělo zrazuje? Shodila ze sebe oděv a vklouzla nahá do studené postele.

Málem se jí zastavilo srdce, když uslyšela těžké kroky, a ty zůstaly před pokojem stát. Bez dechu čekala, dlouho, ale pak se začaly opět vzdalovat chodbou. Udeřila pěstí do podušky a trvalo dlouho, předlouho, než usnula.

Gavin otálel před jejím pokojem několik minut a teprve pak se odebral do místnosti, kde teď spal. Co je to s ním? ptal se sám sebe. Odkud se najednou vzala ta ostýchavost před ženou? Ona na něho čeká, poznal jí to na očích. Dnes se na něho poprvé po dlouhých týdnech usmála a vůbec poprvé ho oslovila jménem. Cožpak se může vystavit nebezpečí, že ztratí to málo, co získal, když k ní násilně vnikne do pokoje, může riskovat, že v ní vzbudí novou nenávisť?

Co na tom, když ji znovu znásilní? Copak se mu to tu první noc nelíbilo? Rychle se svlékl a vklouzl do prázdné postele. Ne, už ji znovu neznásilní. Ne, chce, aby se na něho Judita usmívala, aby mu říkala jménem a aby po něm sama vztáhla náruč. Z myslí se mu vytratilo veškeré pomyšlení na to, jak si ji podrobí. Usnul se vzpomínkou, jak se k němu tiskla, když byla vydešená.

132

o neklidné noci se Gavin probudil hodně časně. Hrad se začal teprve probouzet, ale zvuky se zatím ozývaly tlumeně. Jeho první myšlenka patřila Juditě. Chtěl ji vidět. Opravdu se na něho včera usmála?

Rychle si natáhl lněnou košili a hrubý vlněný kabátec, přepásaný širokým koženým pásem. Na svalnatá lýtka a stehna si navlékl těsné plátěné nohavice a tkanicemi je uvázal k bedernímu pásu. Pak seběhl po schodech do zahrady a tam uřízl voňavou rudou růží, s lístky zlíbanými perličkami rosy.

Dveře do Juditiny komnaty byly zavřené. Gavin je potichoučku otevřel. Spala, s jednou rukou zamotanou do vlasů, rozprostřených po jejích holých ramenou a po polštáři vedle ní. Růží položil na podušku a jemně jí odhrnul pramen vlasů z tváře.

Judita otevřela zvolna oči. Snad je to ještě sen, že vidí Gavina tak blízko sebe. Lehce se dotkla jeho tváře, palcem na bradě a prsty na lících přejela po neoholeném strništi. Vypadal nějak mladší než jindy, starostlivé vrásky a uštváný výraz v očích mu zmizely. "Myslela jsem, že nejsi skutečný," zašeptala. Viděla, jak mu změkly oči.

Maličko pohnul hlavou a lehce ji kousl do špičky prstu.

"Jsem náramně skutečný. To ty mi připadáš jako sen."

Šibalsky se na něho usmála. "Takže máme oba příjemné sny, vidě?"

Zasmál se, když ji prudce objal a třel si tvář o jemnou pokožku jejího krku. Měl radost, jak se mu s pištěním brání, že jí vousy sedře kůži. "Judito, moje sladká Juditko," šeptal a laskal jí rty lalůček ucha. "Já nad tebou nepřestávám žasnout. Nikdy nevím, jestli ti působím potěšení, nebo ne."

"Jako by to vadilo, kdyby ne!"

Odklonil se od ní a sáhl jí na skrář. "Ano, myslím, že by to vadilo."

"Má paní!"

Oba vzhledli, když do pokoje vpadla Joan.

"Prosím tisíckrát za prominutí, má paní," omlouvala se a přitom se culila. "Já nevěděla, že máte tak napilno, ale připozdívá se a kdekdo se po vás ptá."

"Tak jim pověz, ať počkají," řekl Gavin prudce. Pevně Juditu objímal a ona se ho snažila odstrčit.

"Ne!" bránila se. "Joan, kdo mě shání?"

"Pan farář se ptá, jestli chcete začít den bez mše svaté. John Basset, leník lorda Gavina, říká, že došli koně z Chestershiru. A pak jsou tu tři kupci s látkami, co vám chtějí předvést zboží."

Gavin ztuhl a ženu pustil. "Pověz faráři, že přijdeme, a na koně se podívám po mši. A kupcům pověz..." znechuceně se zarazil. Jsem pánem tohoto domu, nebo ne? kladl si otázku.

Judita mu položila ruku na paži. "Kupcům řekni, ať zboží zatím uloží a jdou s námi na mši. Po mši je příjmu."

"No tak?" pobídl Gavin hubenou služku. "Slyšelas, co máš vyřídit. A teď běž." Joan se neměla k tomu, aby se odlepila od dveří. "Musím paní pomoci s oblékáním."

Gavin se začal usmívat. "Já jí pomůžu sám. Třeba mě dnes čeká i nějaké potěšení, nejen práce."

Joan se na paní ušklíbla, proklouzla dveřmi a zavřela za sebou.

"Nuže, má paní," řekl Gavin, když se znovu obrátil k manželce. "Jsem vám k službám."

Juditě zajiskřilo v očích. "I když jde o vaše koně?"

Zaúpěl předstíranou bolestí. "To byla hloupá hádka, vidě? Mě rozzlobil ten déšť, ne ty."

134

"A proč by tě měl ten déšť rozzlobit?" dobírala si ho.

Znovu se nad ni sklonil. "Protože mi přetrhl potěšení, po kterém jsem tuze toužil."

Přiložila mu ruku na hrud a cítila, jak mu buší srdce. "Nezapomněl jsi, že nás čeká pan farář?"

Napřímil se. "Tak pojď, vyskoč a teď tě pěkně oblékneme. Když nemůžu ochutnat, tak se aspoň pokochám pohledem."

Judita se mu na chvíli zahleděla do očí. Už je to skoro čtrnáct dní, co se s ní pomiloval naposled. Možná že ji opustil rovnou po svatbě a vypravil se za milenkou. Ale v tuhle chvíli je její, to si Judita uvědomovala, a teď ho jen tak nepustí. Kdekdo jí říká, že je krásná, ale ona je odbývá jako pochlebníky.

Věděla, že její zaoblená postava je docela jiná než hubené tělo Alice Valenceové. Ale Gavin po ní tehdy toužil. Jestlipak by ještě dovedla způsobit, aby mu šedé oči opět ztemněly?

Pomaloučkou si odhrnovala pokrývku a vystrčila jednu bosou nohu, pak pokrývku povytáhla do půli stehna. Zahýbala oběma chodidly. "Myslím, že ten kotník už je docela v pořádku, víd?" Nevinně k němu vzhledla a usmála se na něho, ale on se jí do tváře nedíval.

Pomaloučku si odhrnovala pokrývku z pevného kulatého boku, až se ukázal pupík a hladké břicho. Zvolna z postele vyklouzla a stanula před ním, zalitá ranním světlem.

Gavin se na ni zahleděl. Už týdný ji neviděl nahou. Měla dlouhé štíhlé nohy, kulaté boky, útlý pas a plná nadra s růžovými hroty.

"Zatracený farář!" zahučel Gavin a vztáhl ruku, aby ji pohladil po křivce boku.

"Nesmíš klít, můj pane," řekla Judita vážně. Gavin se na ni překvapeně podíval.

"Nikdy nemůžu pochopit, že sis přála tohle všechno ukrýt pod hábitem jeptišky."

Gavin si zhluboka vzdychl, jak na ni pohlížel a dlaně ho svrběly touhou dotýkat se jí. "Buď hodná holčička a dojdi si pro šaty. Já už ta slastná muka nevydržím. Ještě chvíli a znásilním tě rovnou před farářem."

Judita se obrátila k truhle se šaty, aby neviděl, jak se usmívá. Bylo by to vůbec znásilnění? ptala se v duchu.

S oblékáním si dala načas, těšila se z jeho pohledů na své tělo a z jeho napjatého mlčení. Natáhla si tenkou bavlněnou košilku, vyšívanou droboučkými modrými jednorozci. Sahala jí stěží do poloviny stehů. Pak přišly na řadu spodní kalhoty se stejným vzorem. Nato si opřela nohu o kraj lavice, kde seděl Gavin jako zkamenělý, a opatrně si natáhla hedvábnou punčochu, kterou pak přidržoval podvazek. Po ní druhou.

Naklonila se přes něj pro šaty z drahého hnědého kašmíru z Benátek s vyšíváními stříbrnými lvíčky vepředu shora dolů a kolem lemu. Když jí Gavin zapínal knoflíčky vzadu, třásl se mu ruce. Oblečení doplňoval stříbrný filigránový pásek, ale kupodivu si nedovedla poradit s přezkou.

"Hotovo," prohlásila po dlouhém zápolení s neposlušným oděvem.

Gavin vypustil dlouho zadržovaný dech.

"Je z tebe výborná komorná," zasmála se a zatočila se v rozvlněném moři hnědi a stříbra.

"Ba ne," přiznal Gavin poctivě, "ani ne za týden bych byl na prkně. Pojď teď se mnou dolů a už mě nedráždí."

"Jak si přeješ, můj pane," odpověděla Judita poslušně av očí jí to jen hrálo. Na vnitřním nádvoří byl dlouhý pruh vysypán vysokou vrstvou písku a tam se Montgomeryové a jejich hlavní vazalové cvičili. Měli tam slaměného panáka, zavěšeného na šibenici, a na toho muži útočili meči, když kolem projížděli na válečných koních. Dalším terčem útoků mečem i kopím byl kruh upevněný mezi dvěma tyčemi. Jeden muž tam také sekal dvouručním mečem do čtyřcoulového sloupu, zaraženého hluboko do země.

Gavin se ztěžka posadil na lavici na kraji cvičiště. Sundal si přílbu a prohrábl si rukou vlasy zvlhlé potem. Oči měl hluboko zapadlé a temně obkroužené, tvář napjatou, ramena bolavá únavou. Uplynuly už čtyři dni od toho jitra,

136

kdy Juditě pomáhal s oblékáním. Za tu dobu toho moc nenaspal, jedl pramálo, takže teď byl celý předrážděný.

Hlavu si opřel o kamennou zeď a pomyslel si, že už se toho sotva mohlo přihodit víc. Hořelo několik poddanských domků a vítr přenesl jiskry na mléčnici. Dva dni se potýkal Gavin se svými lidmi s požárem. Spali na zemi, tam, kde právě padli. Jednu noc strávil ve stáji skobylou, která obtížně rodila hříbě. Judita tam s ním zůstala celou noc, držela zvířeti hlavu a podávala Gavinovi plachetky a mazání dřív, než si sám uvědomil, že by je mohl potřebovat. Ještě nikdy mu nebyl

nikdo tak blízký jako tehdy ona. Za svítání stáli celí šťastní vedle sebe a pozorovali hříbátko, jak se pokouší o první nemotorné kroky. Avšak přes to duševní sblížení si jejich těla zůstávala stejně vzdálená jako dřív. Gavin měl pocit, že se snad každou chvíli zblázní, jak po ní touží. Vytřel si pot z očí, a když se zahleděl přes nádvoří, spatřil Juditu. Šla k němu. Nebo si to jenom představoval? Zjevovala se mu teď všude, i když tam ve skutečnosti nebyla.

"Přinesla jsem ti nějaké studené pití," řekla a podávala mu hrnek.

Upřeně se na ni zadíval.

Postavila hrnek na lavici vedle něho. "Gavine, není ti nic?" zeptala se a položila mu chladnou ruku na čelo.

Prudce ji chytil a stáhl k sobě. Jeho rty hladově ulpěly na jejích a donutily je, aby se otevřely. Ani ho nenapadlo, že by se mohla zdráhat. Už se neohlížel na nic.

Její paže se mu ovinuly kolem krku a na jeho polibek odpovídala svým, stejně dychtivým. Žádný z nich nedbal na to, že je pozoruje polovina osazenstva hradu. Nevnímali nikoho, jen sebe. Gavinovy rty se jí svezly na hrdlo. Nepočínal si nijak jemně, spíš jako by ji chtěl pokud možno celou sníst.

"Můj pane!" ozvalo se netrpělivě.

Judita otevřela oči a uviděla, jak vedle nich stojí chlapec se svítkem papíru v ruce. Najednou se upamatovala, kdo je a kde je. "Gavine, máš tu posla."

Neuvolnil rty z jejího krku a Judita se musela pracně soustředit, aby nezapomněla na čekajícího hochu.

"Můj pane," řekl, "je to naléhavá zpráva." Byl mladičký, ještě mu ani nezačalo vyřázet chmýří na bradě, a že tu Gavin líbá ženu, považoval za ztrátu času.

"Ukaž!" utrhł se Gavin a list mu vyškubl. "Teď jdi a už mě neotravuj."

Hodil papír na zem a znovu se obrátil k manželčíným rtům.

Ale Judita si teď ostře uvědomovala, že jsou na očích lidem. "Gavine," řekla rázně a pokoušela se vstát mu z klína. "Musíš si to přečíst."

Vzhledl k ní, jak nad ním stála a prudce, zrychleně dýchal. "Přečti to sama," vybídl ji a popadl hrnek s nápojem, který mu přinesla. Třeba mu zchladí rozpálenou krev.

Judita papír se starostlivým výrazem rozvinula, a jak četla, vytratila se jí z tváře všechna krev.

Gavin se na okamžik polekal. "Je to zlá zpráva?" Když zvedla oči, zarazil se v něm dech, neboť v nich znovu spatřil ten chlad. Z jejích krásných, vřelých, vášnivých očí na něho opět šlehalý dýky nenávisti.

"Jsem husa pitomá!" procedila zaťatými zuby a mrštila mu list do tváře. Na patě se otočila a rázně kráčela domů.

Gavin si zvedl papír z klína.

Můj nejdražší, posílám to tajně, abych Ti mohla bez obav vyjevit svou lásku.

Zítřka se vdávám za Edmunda Chatworthe. Modli se za mne, myslí na mne, tak jako já budu myslet na Tebe. Pamatuj, že můj život je navěky Tvůj. Bez Tvé lásky bych byla ztracená. Počítám chvíle, než budu zase Tvá.

Vroucně Tě milující

Alice

"Nějaké potíže, pane?" zeptal se John Basset.

Gavin list odložil. "Nejhorší, jaké jsem kdy zažil."

138

Pověz mi, Johne, ty jsi přece starší. Třeba se v ženách vyznáš."

John se zachechtal. "V těch se nevyzná žádný mužský, pane."

"Je možné milovat jednu ženu, a přitom toužit po jiné, že se z toho člověk málem zblázní?"

John zavrtěl hlavou, když pozoroval svého pána, jak nespouští oči ze vzdalující se manželky. "A touží ten muž také po ženě, kterou miluje?"

"Jistě!" odpověděl Gavin. "Ale asi... asi ne tak stejně."

"Aha. Svatá láska jako k Panně Marii. Já jsem prostý člověk. Být to na mně, já bych bral tu pozemskou. Myslím, že když je mužskému s ženou dobře v posteli, tak se láska taky dostaví."

Gavin si opřel lokty o kolena a hlavu složil do dlaní. "Ženy jsou stvořené k tomu, aby muže pokoušely. Ty nám poslal sám ďábel."

John se usmál. "Kdybych jednou potkal rohatého, tak bych mu asi za tahle stvoření poděkoval."

Následující tři dny byly pro Gavina peklem. Judita se na něho ani nepodívala, ani na něho nepromluvila. Pokud to jen trochu šlo, vyhýbala se mu na sto honů. A čím povýšeněji s ním jednala, tím víc zuřil.

"Zůstaň tady!" nařídil jí jednou večer, když se měla k odchodu, sotva vešel.

"Jistě, můj pane," řekla a udělala pukrle. Klopila hlavu, ani o něho nezavadila pohledem.

Jednou se Gavinovi zdálo, že má Judita zarudlé oči, jako by plakala. Ale to byl samozřejmě nesmysl. Z jakého důvodu by plakala? To on je trestán, ne ona. Dal jí dostatečně najevo, že na ni chce být hodný, ale ona jím nadále pohrdá. No prosím, už se z toho dostala jednou a dostane se z toho zas. Dny však ubíhaly a Judita se k němu chovala stále chladně. Slýchal její smích, ale jen co se Gavin objevil, smích jí na tváři zmrzl. Někdy měl chuť ji udeřit, vyburcovat ji, aby si ho všímala. I její hněv by byl lepší, než když se tváří, jako by pro ni byl vzduch. Ale nedovedl ji ublížit. Chtěl ji vzít do náruče, a dokonce se jí omluvit. Za co? Celé dny byl v sedle, na cvičišti se štal, ale v noci přesto nemohl spát. Hledal si výmluvy, aby mohl být blízko ní – a snad se jí někdy bude moci dotknout.

Judita plakala, až se z toho málem roznemohla. Jak se mohla nechat obalamutit a tak brzy zapomenout, jaký je to proradník. Ale přes všechno trápení, které jí dopis způsobil, musela se zuby nehty držet, aby se mu nevrhla do náruče. Judita Gavina nenáviděla, ale její tělo po něm toužilo, každý den, každou chvíličku.

"Má paní," řekla Joan tiše. Většina služebnictva si poslední dobou zvykla chodit kolem pána a paní po špičkách. "Lord Gavin vás prosí, abyste za ním přišla do velké síně."

"Nikam nejdu!" odsekla Judita okamžitě.

"Povídal, že je to naléhavé, týká se to vašich rodičů."

"Maminky?" zeptala se, hned plná starostí.

"To nevím. Říkal jenom, že s vámi musí hned mluvit."

Jakmile Judita pohlédla na manžela, poznala, že se stalo něco vážného. Oči měl jako černé uhlíky, rty sevřené, že vypadaly jenom jako čára přes obličej.

Vylil si svůj hněv na ní. "Proč jsi mi neřekla, že jsi byla přede mnou zaslíbená někomu jinému?"

Judita ho nechápala. "Řekla jsem ti, že mě zaslíbili církvi."

"Dobře víš, že církev nemám na mysli. Co ten chlap, jak ses s ním smála a laškovala na turnaji? Hned mě to mohlo napadnout."

Judita cítila, jak jí v žilách tepe krev. "Co že tě mohlo napadnout? Že by z každého muže byl lepší manžel než z tebe?"

Gavin k ní výhrůžně pokročil, ale Judita necouvla. "Vznesl na tebe a na tvůj majetek nárok Walter Demari. Aby mu dodal váhy, zabil tvého otce a matku zajal."

Hněv z Judity okamžitě vyprchal. Opustila ji všechna síla a musela se opřít o opěradlo židle, aby neupadla. "Zabil? Zajal?" vypravila ze sebe tiše.

140

Gavin se poněkud uklidnil a položil jí ruku na paži. "Nechtěl jsem ti to sdělit takhle. Jenže ten chlap si dělá nároky na to, co je moje!"

"Tvoje?" Judita na něho pohlédla. "Otce mi zabili, matku zajali, pozemky uchvátili – a ty se opovažuješ mluvit přede mnou o tom, co jsi ztratil?"

Ustoupil od ní. "Pojďme hovořit rozumně. Byla jsi swalterem Demarim zasnoubená?"

"Nebyla."

"Určitě ne?"

Místo odpovědi ho sjela pohledem.

"On prohlašuje, že tvou matku propustí do bezpečí, když půjdeš k němu."

Okamžitě se obrátila. "Tak půjdu."

"Ne!" řekl Gavin a stáhl ji zpátky na židli. "To nemůžeš! Vždyť jsi moje!" Zvedla k němu oči a snažila se uvažovat věčně. "Jestliže jsem tvoje a mé pozemky jsou tvoje, jak je chce ten člověk dostat? I když s tebou bude bojovat, nemůže přece bojovat se všemi tvými příbuznými."

"To ani nemá Demari v úmyslu." Gavinovy oči se zavrtaly do jejích. "Dověděl se, že spolu nespíme. Žádá, aby naše manželství bylo prohlášeno za neplatné. Stačí, abys před králem prohlásila, že mě nesnášíš a že toužíš po něm."

"A když to udělám, tak mamince neublíží a propustí ji na svobodu?"

"Říká, že ano."

"A co když takové prohlášení odmítnu udělat? Co bude s maminkou?"

Gavin zaváhal, než odpověděl. "To nevím. Nemůžu říct, co se s ní stane."

Judita chvíli mlčela. "Takže já se mám rozhodnout mezi manželem a matkou? Mám se rozhodnout, jestli se podvolím chamtivým požadavkům muže, kterého skoro neznám?" Když promluvil Gavin, jeho hlas vůbec nepoznávala. Byl chladný a tvrdý jako ocel. "Ne, ty se nebudeš o ničem rozhodovat."

Prudce zvedla hlavu.

"Na našem vlastním panství se můžeme často přít, můžeme se přít i ve světnicích a já ti v leccems ustupuju. Můžeš sokolníkovi navrhnout jiná vábidla a já se za to na tebe rozhněvám, ale teď se mi do mého záměru nebudeš plést. Mně je jedno, jestli jsi mu byla zaslíbena, než jsme se vzali, nebo jestli jsi s ním dokonce strávila dětství v posteli. Teď se musíme pustit do boje a ty se se mnou nebudeš hádat."

"Ale maminka..."

"Pokusím se ji dostat do bezpečí, ale nevím, jestli to dokážu."

"Tak mi dovol, abych k němu šla. Dovol mi, abych se ho pokusila přemluvit."

Gavin neustoupil. "To nedovolím. A teď už musím jít sehnat své lidi. Vyrázíme časně ráno." Otočil se a odešel.

Judita stála dlouho u okna pokoje. Služka ji přišla odstrojit a pomohla jí do zeleného sametového hávu podšitého norkem. Judita ji skoro nevnímala. Její matka, která

o ni celý život pečovala a chránila ji, je teď v nebezpečí kvůli muži, jehož Judita skoro ani nezná. Na Waltera Demariho si vzpomínala jenom nejasně jako na příjemného mladého muže, který jí vykládal pravidla turnaje. Jasně si vzpomínala na to, jak jí Gavin vyčetl, že na toho muže dělala oči.

Gavin. Gavin. Gavin. Stále se k němu vrací. Všechny cesty vedou ke Gavinovi. Nařizuje, poroučí, co má dělat. Matka má doplatit na jeho divoké vlastnické pudy.

Ale co by dělala, kdyby se měla rozhodnout sama?

Najednou jí oči zlatě zasvítily. Jaké právo má ten odporný skrček, aby jí zasahoval do života? Hraje si na boha, když lidi nutí, aby si vybírali mezi něčím, co mu vůbec nepatří. Bojovat! ozvalo se v její mysli. Matka ji naučila hrdosti. Přála by si Helena, aby její jediná dcera stanula pokorně a poslušně před králem a podrobila se tomu nafoukanému hejskovi jenom proto, že si to usmyslel?

142

Ne, to neudělá! A Helena si to jistě také nepřála. Judita se obrátila ke dveřím. Nevěděla, kam chce jít, ale nápor hněvu v ní roznítil nápad a dodal jí odvahy.

"Prosím! Demariho špehové o nás roztrušují, že spolu nespíme, že se naše manželství dá zrušit," říkala si tiše, když se pustila opuštěnou chodbou.

Ubírala se pevně za svým cílem, až přišla k otevřeným dveřím pokoje, kde teď spával Gavin. Stál u okna hluboce zamyšlený, s nohou opřenou o okenní sedátko. Jedna věc byla obrnit se okázalou hrdostí, ale něco jiného stanout před mužem, který si každou noc nachází důvody, aby se mohl vyhnout manželčině posteli.

Vznášel se před ní ledově krásný obličej Alice Valenceové. Judita si skousla jazyk, aby jí bolest nedovolila slzet. Už se rozhodla a teď své rozhodnutí

dodrží. Zítra půjde její manžel do války. Její bosé nohy našlapovaly neslyšně po podlaze postlané rákosem, až několik kroků za Gavinem zůstala Judita stát.

Gavin ji neviděl, ale vycítil její přítomnost. Pomalu se se zatajeným dechem otočil. Ve světle svící se její vlasy zdály tmavší, sytě zářily, zdůrazněné

zeleným sametem. Tmavá kožešina podtrhávala hebkou smetanovou plet. Nemohl mluvit. Její blízkost, tichý pokoj, teplé světlo byly kouzelnější než všechny sny. Nehnutě se na něho dívala, pak si rozvázala pás šatu a ten se jí volně svezl po hladkém těle k nohám.

Gavin po ní přejížděl pohledem, jako by nechápal, jak může být tak krásná. Až když se jí znovu podíval do očí, viděl, že jsou utrápené. Je to výraz strachu? Že ji snad... odmítne? Ta možnost mu připadala tak směšná, že se málem zasmál nahlas.

"Gavine," zašeptala.

Skoro ani nedopověděla, a už ji měl v náručí a odnášel si ji do postele, rty přitisknuté na její.

Judita měla strach jak ze sebe, tak z něho. Vytušil to, když ji líbal. Co se načekal, než za ním přijde. Celé týdny se jí stranil a doufal, že se mu naučí důvěřovat. Avšak když ji teď objímal, neměl žádný vítězoslavný pocit.

"Co ti je, drahoušku? Co tě trápí?"

Jeho starostlivost ji dojímala až skoro k pláči. Jak by mu mohla říci o své bolesti?

Když ji nesl na lůžko a světlo svící jí tančilo po těle, když se jí s každým nádechem zvedala nadra, zapomněl na všechno a vnímal jenom její blízkost. Rychle ze sebe shodil šaty a opatrně k ní přilehl. Chtěl prožívat slast z dotyků kůže, pozvolných, kousek po kousku.

Pak už ta muka nemohl snést a prudce ji k sobě přitiskl. "Judito, tolik se mi po tobě stýskalo."

Zvedla k němu tvář, aby ji políbil.

Byli příliš dlouho od sebe a teď se nemohli dočkat. Naléhavě po sobě dychtili.

Juditina ruka se mu zaryla do svalů na zádech. Zalapal po dechu a hrdelně se zasmál. Když ho znovu a znovu drápala, chytil ji jednou rukou za obě její a přidržel jí je nad hlavou. Bránila se mu, chtěla se vysmeknout, ale nestačila na jeho sílu. Když do ní vnikl, vyjekla, a pak se proti němu vzepjala boky. Jakmile jí ruce pustil, objala ho a tiskla si ho blíž a blíž. Milovali se rychle, skoro hrubě, než dospěli k uvolnění, po němž bažili. Pak se na ni Gavin sesul, ale zůstávali stále spojení.

Nejspíš zadřímali, Juditu probudily Gavinovy pomalé rytmické pohyby. Napůl spící, napůl probraná začala se Judita lenivě, smyslně vlnit s ním. Každým okamžikem se nořila hlouběji do svých tělesných pocitů. Nevěděla, co chce, ale nebyla nějak spokojená se svou polohou. Nezpozorovala, jak Gavin strnul, když ho odstrčila stranou, stále se k němu tisknouc boky. Jakmile se octl na zádech, posadila se na něj obkročmo.

Gavin neztrácel čas divením. Přejížděl jí rukama přes břicho k nadrům. Judita zvrátila hlavu dozadu a její hrdlo, tak hladké a ve tmě tak bílé, ho rozohnilo ještě víc. Sevřel jí boky a oba se nechali unášet stoupající vášní, až společně dospěli k bouřlivému vyvrcholení a před očima jim vytryskly modré a bílé hvězdičky.

Judita se zhroutila na Gavina a on si ji pevně přivinul. Její vlasy se ovinuly kolem potem zborcených těl, jako by je zahálila hedvábná kukla. Ani jeden z nich nevyslovil, co jim leželo na srdci: Zítřka se Gavin vypraví do boje.

144

13. kapitola

atworthův zámek byla vlastně dvoupatrová cihlová budova s okny v ozdobně tesaném kamenném ostění, vyplněnými cizokrajným sklem, dlouhá a úzká, s arkýři z barevného skla na každém konci. Za domem bylo půvabné, hradbou obehnané nádvoří a před průčelím se prostíral svěží trávník zvící dvou jiter, který přecházel v les s honebním revírem hraběte.

Z lesa se právě vynořili tři lidé a pustili se přes trávník k zámku. Jocelin Laing, s loutnou pověšenou přes rameno, objímal kolem pasu dvě pomocné kuchařky, Gladys a Blanche. Jocelinovy žhavé tmavé oči byly teď po odpolední stráveném ukojování nenasytých žen ještě temnější. Jocelinovi však nebyl chamtivý. Ve

všech ženách viděl klenoty, z nichž každý má svůj zvláštní třpyt, z kterého se člověk může těšit. Žárlivost a majetnický vztah mu byly cizí. To se bohužel nedalo říci o jeho společnicích. Teď právě se jim vůbec nechtělo ho pustit.

"To jsi sem musel přijet kvůli ní?" zeptala se Gladys.

Jocelin otočil hlavu a podíval se na ni, až s uzarděním odvrátila oči. Blanche se nenechala tak snadno vyvést z míry. "Je to div, že ti lord Edmund dovolil sem přijít. Hlídá lady Alici jako vězně. Ona ani nesmí jezdit na koni, leda když jede s ní."

"A lord Edmund si dvakrát nepotrpí na to, aby si nechal od koně otloukat svoji měkkou zadnici," zaštěbetala Gladys.

Jocelin vypadal překvapeně. "Já myslel, že se vzali z lásky - když si chudá žena vzala hraběte."

"Z lásky! Starou belu!" zasmála se Blanche. "Ta ženská nemá ráda nikoho, jen sebe. Myslela si, že lord Edmund je prostáček a že si ho omotá kolem prstu, ale to se škaredě spletla. My to víme - vid', Gladys - vždyť tu sloužíme už hromadu let."

"No jo," přitakala Gladys. "Myslela si, že na zámku bude všechno po jejím. Takový jako ona já znám. Ale lord Edmund by to tu radši podpálil, než by ji nechal rozkazovat."

Jocelin se zamračil. "Tak proč si ji vůbec bral? Mohl si vybrat ze spousty jiných. A lady Alice mu nepřinesla věnem žádnou půdu."

"Je krásná," odpověděla Blanche a pokrčila rameny. "On si na krásné ženy potrpí."

Jocelin se usmál. "Mně se ten člověk začíná líbit. Dávám mu úplně za pravdu."

Vrhl na Blanche a Gladys necudný pohled, až se začervenaly a sklopily oči.

"Joceline," pokračovala Blanche, "on není jako ty."

"Ne, to teda ne," přisvědčila Gladys a přejela Jocelinovi rukou po stehně. Blanche se na ni káravě podívala. "Lordu Edmundovi se líbí jenom její krása. O ni jako o ženu nestojí."

"Jako o chudinku Konstancii," dodala Gladys.

"Konstancii?" podivil se Jocelin. "Tu neznám."

Blanche se zasmála. "Jen se na něho podívej, Gladys. Teď tu má dvě ženy - a přitom ho trápí, že nezná třetí."

"Anebo si dělá starosti, když se někde objeví nějaká žena, kterou nezná?" dobírala si ho Gladys.

Jocelin se v předstíraném zoufalství chytil za hlavu. "Ony mě odhalily! To je konec!"

"To tedy je," zasmála se Blanche a začala ho líbat na krku. "Pověz mi, zlatíčko, jsi ty vůbec někdy své ženě věrný?"

Začal jí ožihlávat ouško. "Já jsem věrný všem ženám... na čas."

Rozesmátí dorazili k zámku.

146

"Kdes byl?" udeřila na něj Alice, sotva vstoupil do velké síně.

Blanche a Gladys odběhly za prací do jiné části domu.

Jocelin se nenechal vyvést z míry. "Stýskalo se ti po mně, má paní?" Usmál se, vzal ji za ruku a tu jí políbil, když se přesvědčil, že kolem nikdo není.

"Ale kdepak," přiznala Alice upřímně. "Rozhodně ne tak, jak si myslíš. Tys byl odpoledne venku s těmi courami, zatímco já jsem tu seděla sama!"

Jocelin jí okamžitě projevil účast. "Tys byla opuštěná?"

"Ano, opuštěná!" odpověděla Alice a klesla na sedátko s polštářem v okenním výklenku. Vypadala právě tak něžně a půvabně, jako když ji poprvé spatřil na Montgomeryho svatbě. Teď však měla jakési ostřejší rysy, jako by trochu zhubla, a očima neklidně tékala z místa na místo. "Ano," řekla tiše, "jsem opuštěná. Nemám tu nikoho, kdo by byl můj přítel."

"Jak je to možné? Manžel přece musí takovou krásnou ženu milovat."

"Milovat!" zasmála se. "Edmund nemiluje nikoho. Drží mě tu jako ptáka v kleci. Nikoho nevidím, s nikým nemluví." Otočila se a pohlédla na jakýsi stín v místnosti. Krásný obličej se jí zkřivil nenávistí. "Až na ni!" zasyčela. Jocelin se na ten stín také podíval, netušil, že je tam ještě někdo. "Vylez, ty malá děvko," řekla Alice posměšně, "ať se na tebe podívá. Neschovávej se jako nějaký mrchožrout. Buď hrdá na to, co děláš." Jocelin napíнал zrak, až uviděl mladou ženu, která vystoupila z kouta. Měla útlou postavu, ramena nahrbená vpřed, hlavu sklopenou. "Zvedni hlavu, ty kurvo!" rozkřikla se na ni Alice. Jocelinovi se zarazil dech, když pohlédl do dívčinych očí. Byla hezká – ne ta krásná jako Alice nebo ta žena, kterou viděl jako nevěstu, Judita Revedouneová, ale přesto půvabná. Upoutaly ho právě ty oči. Byla jako fialová jezírka, naplněná žalem celého světa. Takovou bolest a zoufalství ještě nikdy neviděl.

"Nasazuje mi ji sem jako hlídacího psa," řekla Alice a opět odvedla Jocelinovu pozornost k sobě. "Nemůžu se ani hnout, abych ji neměla ustavičně v patách. Jednou jsem se ji pokusila zabít, ale Edmund ji vzkřísil. Pohrozil mi, že jestli jí ještě někdy ublížím, tak mě zavře na celý měsíc. Já..." V tu chvíli Alice zpozorovala, že se k ní blíží manžel. Byl to malý tlustý muž s těžkou bradou a ospalým pohledem pod spuštěnými víčky. Nikdo by nevěřil, že se za tím obličejem skrývají vůbec nějaké myšlenky kromě těch nejprimitivnějších. "Přijď za mnou," zašeptala Jocelinovi. Krátce pokývl hlavou Edmundovi a odešel ze síně.

"Tvůj vkus se nějak změnil," poznamenal Edmund. "Tehle se ani trochu nepodobá Gavinu Montgomerymu."

Alice na něho jenom zírala. Věděla, že nemá smysl s ním mluvit. Byla vdaná teprve měsíc a pokaždé, když se podívala na manžela, vzpomněla si na první ráno po svatbě. Svatební noc strávila sama.

Ráno pro ni Edmund vzkázal. Byl to docela jiný člověk než tenkrát, když se s ním Alice seznámila.

"Doufám, že jste spala dobře," pravil Edmund tiše a nespouštěl z ní drobná očka v tučném obličejí.

Alice půvabně sklopila řasy. "Stýskalo se mi... můj pane."

"Už můžeš s tou přetvářkou přestat!" okřikl ji Edmund a vstal ze židle. "Tak! Ty si myslíš, že máš v hrsti mě i mé statky, víd?"

"Já... vůbec nemám tušení, jak to myslíte," koktala Alice a zadívala se na něho modrýma očima.

"Ty – vy všichni, celá Anglie – si myslíte, že jsem pitomec. Ti svalnatí rytíři, co se s nimi miliskuješ, mě nazývají zbabělcem, protože nechci dávat všanc svůj život v králových bitvách. Co je mi do jeho bitev a vůbec do všech bitev kromě těch mých?"

Alice byla ohromená tak, že se nezmohla ani na slovo.

148

"Ale ale, zlatíčko, kdepak je ta ufňukaná tvářička, kterou si nasazuješ kvůli chlapům, co slintají nad tvou krásou?"

"Já vám nerozumím."

Edmund přešel přes pokoj k vysoké skříňce a nalil si trochu vína. Byli ve velké vzdušné místnosti v horním patře krásného zámku na chatworthském panství.

Všechn nábytek byl dubový nebo ořechový, jemně vyřezávaný, přes opěradla židli byly přehozené vlčí nebo veverčí kožešiny. Sklenice, ze které nyní pil, byla z křišťálu a měla malou zlatou nožku.

Nastavil křišťál na slunce. Vespod byl latinský nápis slibující vlastníkově štěstí. "Máš vůbec ponětí, proč jsem si tě vzal?" Neposkytl Alici možnost odpovědět. "Ty jsi určitě ta nejmarňivější ženská v celé Anglii. Nejspíš sis myslela, že jsem tak slepý jako ten láskou potřeštěný Gavin Montgomery. Já alespoň vím, že sis nikdy nepoložila otázku, proč se chce hrabě oženit s chudinkou bez groše, co se vyspí s kdejakým chlapem, který ji dovede obšťastnit."

Alice vstala. "Už to nebudu poslouchat."

Edmund ji znovu hrubě srazil na židli. "Kdo si myslíš, že jsi, abys sama rozhodovala, co budeš nebo nebudeš dělat? Chci, aby mezi námi bylo jasno v jedné věci: neoženil jsem se s tebou z lásky, ani proto, že by mě ohromila tvoje takzvaná krása."

Odvrátil se od ní a nalil si další sklenici vína. "Krása!" ušklíbl se. "Nechápu, proč by ten Montgomery chtěl takového kluka, jako jsi ty, když má teď tu Revedounku. To je přece kus ženské, která chlapovi dovede rozprout krev." Alice se chtěla na Edmunda vrhnout, ruce se jí začaly v drápy, ale snadno ji odrazil.

"Tohle láskování už mě nebaví. Tvůj otec vlastní dvě stě jiter půdy uprostřed mých polností. Ten starý ničema ji chtěl prodat hraběti z Westonu, mému dlouholetému nepříteli a nepříteli mého otce. Víš, co by se stalo s mým majetkem, kdyby ta půda připadla Westonovi? Tamtudy protéká řeka. Kdyby ji přehradil, přišel bych o stovky jiter úrody a moji poddaní by kapali žízní. A tvému zabeđenému otci nedošlo, že tě chci jenom proto, abych dostal tu půdu."

Alice jenom zírala. Proč jí nic neřekl o té půdě, kterou chce Weston? "Ale Edmunde..." začala svým nejlíbeznějším hláskem.

"Nemluv na mě! Po celý uplynulý měsíc jsem tě dal sledovat. Vím o každém muži, kterého sis vzala do postele. A ten Montgomery! Dokonce i na jeho svatbě ses mu pověsila kolem krku. Vím o dostaveníčku v zahradě. Ty a sebevražda? K smíchu! A víš o tom, že ten výstup viděla jeho žena? Ne? To jsem si mohl myslet. Zpil jsem se do němoty, abych neslyšel, jak se mi kdekdo vysmívá."

"Ale Edmunde..."

"Řekl jsem ti, abys na mě nemluvila. Svatbu jsem nezrušil, protože jsem nemohl snést, aby ta půda připadla Westonovi. Tvůj otec mi ji smluvně přislíbil, až mi dáš vnuka."

Alice se na židli opřela dozadu. Vnuka! Málem se usmála. Když jí bylo čtrnáct, přišla do jiného stavu a obrátila se o pomoc k jedné špinavé babizně ve vsi. Ta ji plodu zbavila, jenže Alice skoro vykrvácela. Nakonec však byla ráda, že má toho spratka z krku. Nikdy by si nenechala zkazit svou štíhlou postavu kvůli parchantovi nějakého mužského. Od té doby už nikdy neotěhotněla, a co měla mužů! Vždycky byla ráda, že ji ten zákrok poškodil tak, že nebude mít nikdy děti. Teď tedy Alice věděla, že se její život stal peklem.

O hodinu později dohrál Jocelin pro hlouček holek z kuchyně a ubíral se podél zdi velkého sálu. V chatworthském zámku vládlo nesnesitelné napětí. Služebnictvo bylo nepořádné a nepoctivé. Bálo se zřejmě jak pána, tak paní. Děvčata Jocelinovi ochotně vyprávěla o hrůzách života na zámku. První týdny po svatbě se Edmund a Alice ukrutně hádali. Až pán odhalil, smála se jedna služka, že si k sobě lady Alice brává jistého čeledína.

150

Nato ji lord Edmund zamkl, aby se nemohla s nikým stýkat, zadržel ji všechny zábavy a především jí nedovolil užívat jeho bohatství.

Kdykoli se Jocelin zeptal, proč ji Edmund tak trestá, služka pokrčila rameny. Prý to nějak souvisí se svatbou té dědičky a Gavina Montgomeryho. Tehdy to začalo a často slyšely, jak na ni lord Edmund huláká, že ze sebe nenechá dělat vola. Dal prý taky zabít tři chlapy, snad Aliciny milence.

Všichni se smáli, když Jocelin zbledl jako pergamen. Na odchodu od služek si umíňoval, že zítra z Chatworthu odejde. Je tu příliš nebezpečno.

Trhl sebou při slabém šelestu, který se ozval z tmavého kouta. Utišoval rozbouřené srdce a vysmíval se sám sobě, jaký je strašpytel. Vytušil, že se tam ve stínu choulí žena a že pláče. Když se k ní přiblížil, ucouvla jako plaché zvíře zahnané do úzkých.

Byla to Konstancie, žena, kterou Alice tolik nenáviděla. "Utiš se," řekl jí konejšivě svým příjemným, tichým hlasem. "Já ti neublížím." Opatrně vztáhl ruku, aby ji pohladil po vlasech. Zvedla k němu ustrašené oči a Jocelin cítil, jak jí jeho srdce letí vstříc. Kdo jí co udělal, že je tak ustrašená?

Přidržovala si paži u boku, jako by ji bolela. "Ukaž, já se podívám," řekl jemně a sáhl jí na zápěstí. Trvalo to chvíli, než ruku uvolnila, aby ji mohl

prohmatat. Kůži neměla poraněnou ani kost zlomenou, jak se zpočátku obával. V matném světle viděl, že je paže zarudlá, jako by jí někdo surově kroutil kůži. Chtěl ji vzít do náruče a těšit ji, ale její hrůza z něho byla skoro hmatatelná. Trásla se strachy. Věděl, že pro ni bude lepší, když ji nechá být, než aby se jí ještě vnucoval. Ustoupil a ona rychle utekla. Jocelin zůstal stát a dlouho se za ní díval.

Bylo už hodně pozdě, když proklouzl do Aliciny ložnice. Čekala na něho s otevřenou, dychtivou náručí. Jocelin měl nemálo zkušeností, ale její prudkost mu vzala dech. Popadla ho, nehty se mu zarývala do kůže na zádech, její ústa hledala jeho a kousala ho do rtů. Se zamračením se odtáhl, a ona podrážděně zavrčela.

"Ty se mě chystáš opustit, vidíš?" zeptala se s přimhouřenýma očima. "Nejsi první, kdo se o to pokusil." Alice se usmála, když spatřila, jak se tváří. "Vidím, že jsi

o nich slyšel," zasmála se. "Jestli s tebou budu spokojená, nebude žádný důvod, abys je následoval."

Jocelinovi se její pohružky nelíbily. V první chvíli se chtěl sebrat a odejít. Ale pak se zakmital plamínek svíčky u postele a on si najednou ostře uvědomil, jak je krásná – jako studený mramor. Usmál se, černé oči mu zasvítily. "Byl bych blázen, kdybych odešel," řekl, když jí zuby přejížděl po krku.

Alice zaklonila hlavu, usmála se a znovu se mu nehty zaryla do kůže. Chtěla ho rychle a co nejdivoceji. Jocelin věděl, že jí způsobuje bolest, ale věděl také, že se jí to líbí. On z jejich milování neměl žádnou rozkoš, byl to jen sobecký projev Aliciny žádostivosti. Ale poslouchal ji a ani na chvíli nepustil z hlavy myšlenku, že zítra odtud odejde a opustí ji.

Konečně zasténala a odstrčila ho od sebe. "Tak a teď jdi," poručila mu a odvalila se.

Jocelin k ní pocítil lítost. Jaký je to život bez lásky? Alice se lásky nikdy nedočká, protože ji sama nikdy nedovede dát.

"Jsem s tebou spokojená," řekla tiše, když začal otvírat dveře. Viděl stopy, které jeho ruka zanechala na jejím krku, záda ho páčila. "Na shledanou zítra," řekla, než odešel.

Na neshledanou, buduli mít možnost zmizet, pomyslel si Jocelin, když kráčet temnou chodbou.

"Hej, chlapče!" zavolal na něj Edmund Chatworth, který prudce otevřel dveře svého pokoje. Chodbu zaplavila záře svíc. "Co tu pohledáváš, že se v noci touláš po zámku?"

Jocelin lenivě pokrčil rameny a začal si upravovat nohavice, jako by právě vyhověl volání přírody. Edmund se zadíval na Jocelina a potom na zavřené

152

dveře ložnice své ženy. Chtěl něco říci, ale pak pokrčil rameny, jako by chtěl dát najevo, že to za to nestojí. "Umíš držet jazyk za zuby, chlapče?"

"To ano, můj pane," odpověděl Jocelin opatrně.

"Nemám na mysli o nějaké malé věci – ale o velké, důležitější. Když nebudeš mluvit, čeká tě za to pěkný měšec zlata." Přimhouřil oči. "A smrt, když něco cekneš. Tamhle," ukázal Edmund. Ustoupil stranou a nalil si číši vína. "Koho by to napadlo, že ji pár klepnutí zabije?"

Jocelin přešel okamžitě na druhou stranu postele. Tam ležela Konstancie s obličejem zmláceným, že skoro nebyla k poznání, šaty servané z těla jí visely za jeden šev kolem pasu. Kůži měla celou podrápanou a pořezanou. Na pažích a ramenou jí naskákaly velké podlitiny. "Taková mladá," zašeptal Jocelin a padl vedle ní na kolena. Oči měla zavřené, vlasy celé zašmodrchané a plné zaschlé krve. Když se sklonil a přitáhl si tělo jemně do náruče, ucítil studenou kůži. Něžně jí odhrnul vlasy z bezduchého obličeje.

"Ta zatracená potvora se mi bránila," řekl Edmund, stojící za Jocelinem a hledící na ženu, která byla jeho milenkou. "Že prý radši umře, než by se mnou šla znovu do postele." Pohrdavě odfrkl. "Vlastně jsem jí dal jenom to, co chtěla." Vyzunkl poslední kapičku vína a otočil se, aby si nalil další.

Jocelin se neodvažoval znovu se na něho podívat. Ruce pod dívčím tělem se mu začaly v pěst.

"Tumáš!" hodil Edmund kožený měšec k Jocelinovi. "Musíš ji někam odklidit. Přivaž k ní pár kamenů a hoď ji do řeky. Jenom nikomu ani muk, co se tady dnes v noci stalo. Mohly by z toho být nepříjemnosti. Řeknu, že se vrátila k rodičům." Znovu se napil vína. "Zatracená malá coura. Nestála za ty peníze, co jsem dal za její šaty. Abych z ní vůbec vykřesal nějaký pohyb, musel jsem ji mlátit. Jinak pode mnou ležela jako kus dřeva."

"Tak proč jste ji držel?" zeptal se Jocelin tiše, když si sundával plášť, aby do něho mrtvolu zabalil.

"To ty její sakramentské oči. Nejhezčí, jaké jsem kdy viděl. Zjevovaly se mi ve snu. Nasadil jsem ji k ženě, aby mi hlásila, co se děje, ale byla mizerný špeh. Nikdy mi nic neřekla." Zachechtal se. "Myslím, že ji Alice bila, aby nic neprozradila. No tak, zapláceno jsi dostal." Edmund se odvrátil od Jocelina a dívky. "Odnes ji pryč as mrtvolou si udělej, co chceš."

"Snad kněz..."

"Ten plesnivej měch?" Edmund se zasmál. "Toho chlapa by neprobudil ani archanděl Gabriel, když si vypije svou obvyklou večerní lahvinku vína. Odříkej nad ní pár slov sám, když chceš, ale nikdo jiný! Je to jasné?" Musel se spokojit s Jocelinovým příkivnutím. "A teď zmiz! Ať už ten její hnusnej ciferník nevidím." Jocelin neřekl ani slovo, na Edmunda se ani nepodíval a vyhoupl si Konstancii do náruče.

"Počkej, chlapče," řekl Edmund překvapeně, "Zapomněl sis tu zlato." Hodil měšec na břicho mrtvoly.

Jocelin se musel vší silou ovládat, aby nechal oči sklopené. Kdyby hrabě spatřil nenávist, která v nich plane, živý by se odtud Jocelin ráno nedostal. Tiše vynesl tělo z pokoje, pak dolů po schodech a ven do hvězdnaté noci.

Měl světničku nad maštálí, kterou mu přenechala žena podkoního, bezzubá stará měchna, k níž se Jocelin choval slušně, a dokonce ji měl rád. Byl to teplý kumbál mezi žoky sena, tichý, byl tam svatý klid, skoro nikdo totiž o světničce nevěděl. Tam dívku vezme, umyje ji a připraví na pohřeb. Zítra ji odnese do zahrady a řádně ji pochová. Ne sice do posvěcené půdy, ale alespoň někam, kde to není zamořené smradem chatworthského zámku.

Do světničky měl přístup jen po žebříku, opřeném

o zeď maštale. Opatrně si přehodil Konstancii přes ramena a nesl ji nahoru.

Uvnitř ji něžně složil na lůžko ze sena a potom u ní zapálil svíčku. Pohled na ni v Edmundově pokoji byl otřes, teď to byla hrůza. Jocelin namočil hadřík do kbelíku s vodou a začal dívce smývat z obličeje zaschlou krev. Ani si neuvědomoval, že má v očích sl

154

zy, když se dotýkal zuboženého těla. Vytáhl nůž, který měl za pasem, odřezal cáry šatů a dál jí omýval rány.

"Tak mladičká," šeptal. "A taková krásná." Byla hezká – nebo aspoň bývala – a ještě i teď ve smrti měla tělo úžasně půvabné, štíhlé a pevné, snad jen že jí trochu byla vidět žebra.

"Prosím."

Šepot, tak tichý, že ho Jocelin skoro ani neslyšel. Otočil hlavu a uviděl, že dívka má otevřené oči, alespoň jedno z nich, to druhé bylo zakryté otokem.

"Vodu," vydechla popraskanými rty.

Zpočátku jenom užasle zíral, pak se zazubil čirou radostí. "Žije," šeptal, "ona žije!" Rychle jí nalil trochu ředěného vína, pak jí opatrně držel hlavu v lokti a přiložil jí číšku k oteklým rtům.

"Pomalů," napomínal ji s úsměvem. "Pomaloučku."

Konstancie se o něho opírala a s námahou se pokoušela polykat. Na krku měla velké podlitiny.

Přejel jí rukou po rameni a cítil, že je na dotyk stále ještě studené. Jak jen mohl dát na Edmundovo slovo, že je mrtvá! Byla prochládlá zimou. Proto mu připadala tak studená. Teď ležela na jeho jediném pokrývce, a protože Jocelin nevěděl, jak jinak ženu zahřát, lehl si vedle ní, přivinul si ji, aby jí

předával své vlastní tělesné teplo, avelice opatrně přetáhl přes oba pláště. Ještě nikdy neměl takové pocity, když ležel se ženou. Probudil se pozdě. Dívka se choulila těsně k němu. Pohnula se mu v náručí a zašklebila se bolestí. Vyklouzl od ní a přiložil jí na čelo studený obklad. Bylo rozpálené začínající horečkou. Teď za bílého dne se Jocelin začal na celou věc dívat střízlivýma očima. Co si s dívkou počne? Nemohl dost dobře oznámit, že žije. Edmund by si ji zase vzal k sobě jako svůj majetek, jen co by se zotavila. Další takové surové bití by už asi nepřežila. A kdyby ji nezabil Edmund, určitě by ji zabila Alice. Jocelin se rozhlédl po světničce novými očima. Sem nikdo nepříjde, hluk zvenčí sem nedoléhá a přístup je sem obtížný. Když bude mít štěstí a bude si počínat hodně opatrně, snad se mu podaří ji tu ukrývat, dokud se nezotaví. Jestliže ji udrží naživu a v bezpečí, teprve pak se bude starat, co dál.

Podepřel ji a dal jí zase trochu ředěného vína, ale bolavým hrdlem ho polkla jenom maličko.

"Jossi!" ozval se pod žebříkem ženský hlas.

"Krucinál!" zaklel tiše a poprvé v životě mu dotírání žen přišlo na obtíž.

"Jossi, my víme, že jsi tam. Když nepříjdeš dolů, tak tam vylezeme za tebou."

Prošel mezi hromadami sena k otevřenému vikýři a usmál se dolů na Blanche a Gladys. "Krásné jitro, že? A copak asi na mně takové dvě krásné dámy chtějí?" Gladys se zahihňala. "Máme to hulákat na celý kolo, aby to kdekdo na zámku slyšel?"

Znovu se zazubil, ještě jednou se ohlédl přes rameno a slezl po žebříku dolů. Vzal obě ženy kolem ramen. "Třeba bychom si mohli promluvit s kuchařkou. Mám hlad jako vlk."

Následující čtyři dny byly pro Jocelina peklo. Nikdy v životě neměl žádné tajemství a vymyšlení ustavičných úskoků ho vyčerpávalo. Nebýt ženy podkoního, ani by nedokázal, co potřeboval.

"Tak nevím, co tam nahoře schováváš, ale nejsem dnešní a nic mě nemůže překvapit." Podívala se po očku na Jocelina, zálibně spočinula pohledem na jeho hezké tváři. "Moc bych za to nedala, že tam máš ženskou." Zasmála se, když viděla, jak se zatvářil. "To se ví, že je to ženská. Teď si jen lámu hlavu, proč se musí schovávat."

Jocelin chtěl něco říci, ale ona zvedla ruku. "Nemusíš mi nic vykládat. Nikdo nemá tajemství radši než já. Neber mi ho a já ti pomůžu držet druhé ženské na uzdě, aby ti tam nevlezly, ale nebude to nic lehkého, když za tebou tolik pálí. Tebe by měli naložit do špiritusu, chlapče. Měli by tě vystavovat, to je jednou jistý. Ani tři chlapi by nedovedli potěšit tolik děvčat jako ty."

Jocelin se podrážděně otočil. Měl strach o Konstancii a kdekdo už si všiml, že je nějak nesvůj. Všichni kromě

156

Alice. Dělal si na něho stále větší nároky, stále si pro něj posílala, aby jí přišel zahrát, a každou noc ho zvala do postele, kde ho její divoká žádostivost každým dnem víc a víc vyčerpávala. A stále musel poslouchat, jak Alice nenávidí Juditu Revedouneovou a že se vypraví ke králi Jindřichu VII. a ten jí Gavina Montgomeryho vrátí.

Rozhlédl se, jestli ho někdo nesleduje, než vylezl po žebříku do komůrky. Tentokrát byla Konstancie poprvé vzhůru a mohla ho uvítat. Posadila se a pevně si přidržovala pokrývku kolem nahého těla. Celé dny, kdy ležela v bezvědomí v horečkách, ji Jocelin ošetřoval a její tělo už znal tak dobře jako své vlastní. Ani ho nenapadlo, že pro ni je vlastně cizí člověk.

"Konstancie!" řekl vesele, aniž si plně uvědomil, že se ho bojí. "Jak jsem rád, že zas vidím tvoje oči." Vzal její tvář do dlaní a zkoumal podlitiny. Ty se rychle hojily díky jejímu mládí a jeho péči. Chtěl jí stáhnout pokrývku z ramen, aby se podíval na ostatní rány.

"Ne," zašeptala a křečovitě držela pláště.

Překvapeně se na ni podíval.

"Kdo jsi?"

"Holčičko, nesmíš se mě bát. Jsem Jocelin Laing. Viděla jsi mě prve, když jsem byl u lady Alice. Nepamatuješ se?"

Sotva padlo Alicino jméno, přejela Konstancie polekaně komůrku očima z jedné strany na druhou. Jocelin si ji přitáhl do náruče – kde vlastně strávila tolik času, i když o tom nevěděla. Snažila se od něho odtáhnout, ale byla příliš slabá.

"Už je po všem. Jsi v bezpečí. Jsi tu u mě a já nikomu nedovolím, aby ti ublížil."

"Lord Edmund..." zašeptala mu do ramene.

"Ne, ten neví, že jsi tady. Nikdo to neví, jenom já. Nikomu jsem tě neprozradil. On si myslí, že jsi mrtvá."

"Mrtvá? Ale..."

"Tiše." Hladil jí po vlasech. "O všem si popovídáme později. Nejdřív se musíš uzdravit. Přinesl jsem ti čočkovou polévku s mrkví. Můžeš kousat?"

Přikývla s tváří opřenou o něho, ještě ne docela klidná, ale už ne tak strnulá. Podržel si ji nataženými pažemi. "Můžeš sedět?" Znovu přikývla a Jocelin se usmál, jako kdyby dokázala bůhvíjaký silácký kousek.

Jocelin se naučil šikovně pašovat do komůrky hrnce teplého jídla. Nikomu nepřipadalo divné, že si loutnu nese zavěšenou přes rameno a pouzdro na ni v náruči. Každý večer do něho totiž uložil potravu, která, jak doufal, posílí nemocnou Konstancii.

Držel misku a krmil ji jako malé dítě. Pohnula rukou, aby si od něho vzala lžici, ale tak se chvěla, že ji neudržela. Když už měla dost, oči se jí vyčerpáním zavíraly. Byla by padla, kdyby ji Jocelin nechytil. Neměla sílu bránit se, a tak ji kolébal na klíně, až usnula, vskutku s pocitem, že je v bezpečí.

Když se Konstancie probudila, byla sama. Chvilí jí trvalo, než se rozpomněla, kde je. Ten mladík s hustými černými řasami, co jí do ucha broukal písničku, nemohl být skutečný. Skutečné byly ruce Edmunda Chatworthe svírající jí hrdlo, Alice kroutící jí paži, rvoucí ji za vlasy, působící jí jakoukoli bolest, která nezanechává očividné stopy.

Za pár hodin se vrátil Jocelin a vzal Konstancii do náručí. Oba se zavrtali pod jeho plášť. Vůbec si neuvědomoval, jak čas plyne. Poprvé v životě ho neovládl chtíč. Konstanciina bezvýhradná závislost v něm vyvolávala cit, jaký ještě nepoznal – začala v něm klíčit láska. Veškerá láska, kterou dřív rozdobil s jinými ženami – a nebylo jich málo – se teď slila v jediný prudký, žhavý cit. Jenže Jocelin nebyl svobodný člověk. Byli tu lidé, kteří ho sledovali.

158

14. kapitola

louhý tenký černý řemínek biče zlostně přilnul k mužskému hřbetu. Ten už křížem krážem přetínalo mnoho krvácejících ran. Muž při každém šlehnutí hlasitě zařval a divoce se snažil vykrotit ze spletených řemenů ze surové kůže, kterými byl připoután ke sloupu.

John Basset pohlédl na Gavina. Ten stroze přikývl. Gavinovi se takový trest přičil a ještě protivnější mu byl mužův zženštilý křik.

John Basset přeřezal řemeny a muž padl do trávy. Nikdo se ani nepohnul, aby ho zvedl. "Mám ho tu nechat?" zeptal se John.

Gavin se zadíval na hrad za úzkým údolím. Trvalo jim dva týdny, než se jim podařilo Waltera Demariho najít. Toho lstivého skrčka zřejmě víc baví hrát si s ním na schovávanou než pořádné střetnutí. Po uplynulý týden tábořil Gavin před hradbami a promýšlel si útok. Zajížděl k hradbám a volal výzvy na strážné u brány, ale ti si jeho slov nevšimli. Ale přitom, jak stráže takto zabavoval, čtyři jeho muži se tiše podkopávali pod starobylé hradby. Ty však měly hluboké a široké základy. Trvalo by příliš dlouho, než by se prokopali na druhou stranu. Gavin se obával, že Demariho omrzí čekat na jeho podrobení a že Helenu zabije. A jako by už tak neměl dost starostí, jeden z jeho mužů, Humphrey Bohun, ten kňourající tvor u jeho nohou, si usmyslel, že jako rytíř jednoho z Montgomeryů

je něco jako Pán Bůh, a tak si v noci zajel do nejbližšího městečka a tam znásilnil čtrnáctiletou dcerku jednoho kupce. Pak se chtěl hrdě vrátit do tábora. Divil se, proč lord Gavin tak zuří, když mu otec dívky přišel povědět, co se stalo.

"Udělej si s ním, co chceš. Jenom ať mi do hodiny zmizí z očí." Gavin si natáhl těžké kožené rukavice, které měl zavěšené za pasem. "Ať ke mně přijde Odo." "Odo?" Výraz na Johnově tváři ztvrdl. "Můj pane, snad zase nepomýšlíš na cestu do Skotska?"

"Musím. Už jsme se o tom přece bavili. Nemám dost lidí, abychom mohli na hrad zaútočit přímo, jen se na něj podívej. Vypadá, jako by se měl při prvním pořádném větru rozsypat, ale dám krk na to, že Normani se ve stavbě pevností vyznali. Myslím, že je postavený z lité skály. Jestli se máme dostat dovnitř do konce roku, budu potřebovat Stevenovu pomoc."

"Tak mi dovol, abych pro něj jel já."

"A kdypak jsi byl ve Skotsku naposled? Já vím, kde by mohl Steven být, a zítra ráno si vezmu čtyři lidi a pojedu ho najít."

"Budeš potřebovat větší ochranu než jenom čtyři muže."

"Když nás bude méně, pojedeme rychleji," řekl Gavin. "Nemohu si dovolit štěpit síly. Polovina lidí zůstala u Judity. Kdybych teď odjel opět s polovinou, těžko byste se ubránili. Doufáme jenom, že Demari nepozná, že jsem pryč."

John věděl, že lord Gavin má pravdu, ale nelíbilo se mu, že má pán odjet bez pořádné ochrany. Avšak už dávno poznal, že je zbytečné se přít s tak tvrdošíjným člověkem, jako je Gavin.

Chlap u jejich nohou zasténal a znovu tak na sebe upozornil. "Vyhoď ho odtud!" řekl Gavin a odebral se k mužům, kteří připravovali katapult.

Bez dlouhých úvah vzal John pevnou paži rytíře pod ramenem a zvedl ho.

"A to všechno kvůli jedné mrňavé couře!" zasyčel chlap, až mu v koutcích úst vyskočily sliny.

"Drž hubu!" okřikl ho John. "Nemáš právo zacházet

160

sdívkou jako pohan. Kdyby bylo po mém, tak jsem tě dal pověsit." Vlekl krvácejícího muže na kraj tábora a tam do něho pořádně strčil, až se provinilec natáhl. "A teď odtud upaluj a už se nevracej."

Humphrey Bohun vyplivl trávu z úst a díval se za odcházejícím Johnem. "Jen počkej, já se vrátím. A příště budu držet bič v ruce já."

Čtyři muži přešli potichoučku k čekajícím koním. O své cestě za Stevenem neřekl Gavin nikomu kromě Johna Basseta.

Ti tři, kteří Gavina doprovázeli, s ním bojovali ve Skotsku a znali tamější divokou drsnou krajinu. Jejich družina pojedje docela nalehko, bez hlasatele, který by před nimi nesl praporec Montgomeryů. Všichni muži měli na sobě zelenohnědý oblek, aby byli co nejméně nápadní.

Tiše nasledli a jeli krokem ze spícího tábora.

Neujeli však ani deset mil, když je obklopilo pětadvacet mužů v Demariho barvách.

Gavin vytasil meč a naklonil se k Odovi. "Já vyrazím a prosekám ti cestu.

Ujížděj co nejrychleji za Stevenem."

"Ale pane, vždyť vás zabijí!"

"Dělej, co ti říkám," nařídil Gavin.

Demariho muži se zvolna stahovali kolem skupinky. Gavin se rozhlížel, kde by bylo nejslabší místo. Pohlíželi na něho posměšně, jako by měli za to, že bitva je už vyhraná. Pak spatřil Gavin Humphreyho Bohuna. Násilník se radostně zašklebil, když viděl, že jeho dřívější pán je v úzkých.

Gavinovi okamžitě došlo, kde udělal chybu. O své cestě hovořil s Johnem před tímhle zmetkem. Gavin pokynul Odovi, oběma rukama zvedl dlouhý široký ocelový meč a zaútočil. Demariho muži zůstali ohromeni. Dostali rozkaz lorda Gavina zajmout. Předpokládali, že když uvidí přesilu větší než šest na jednoho, vzdá se sám bez boje.

To krátké zaváhání stálo Humphreyho Bohuna život a umožnilo Odovi uprchnout.

Gavin šel do zrádce a ten zemřel, než měl čas chopit se meče. Další a další

padali pod Gavinovým mečem, metajícím v paprscích vycházejícího slunce ohnivé blesky. Odův vycvičený oř přeskakoval mrtvá těla a divoce řehťající povalené koně acvála do úkrytu lesa. Jezdec neměl čas se ohlédnout, jestli ho někdo pronásleduje.

Jel s hlavou nízko skloněnou, úplně se svým koněm splýval.

Gavin si své muže vybral dobře. Ti dva, kteří zůstali s ním, srazili teď koně zadky k sobě. Zvířata přesně poslouchala pokyny, jež jim jejich páni dávali koleny. Všichni tři muži bojovali statečně, a když jeden z nich padl, měl Gavin pocit, jako by ztratil kus sebe. Byli to jeho muži, jeho blízcí druhové.

"Skončit!" zazněl rozkaz do třesku ocele proti oceli, do výkřiků úzkosti.

Muži rychle ucouvli, a když se jim projasnil zrak, začali obhlížet škody.

Nejméně patnáct Demariho mužů tu leželo mrtvých nebo raněných tak, že se nemohli udržet v sedle. Koně obklíčených mužů dosud stáli na místě zadek proti zadku, jako loukotě kola. Muž po Gavinově levici měl hlubokou sečnou ránu vysoko na paži. Gavin, sotva popadající dech, byl zborcený krví, ale jen málo jí bylo jeho vlastní.

Zbývající Demariho lidé pohlíželi na bojovníky beze zbroje s tichým obdivem.

"Chopte se jich!" křikl muž, který útočnickům zřejmě velel. "Ale pozor, aby Montgomery nedošel úhony. Má zůstat živý."

Gavin znovu zvedl meč, ale najednou ucítil ostré štípnutí a rukama nemohl ani hnout. Někdo švihl tenkým bičem a řemínek mu připoutal ruce k bokům.

"Svažte ho."

Ještě když Gavina strhávali z koně, stačil jednoho muže kopnout do krku.

"Ty se bojíš?" zeptal se velitel. "Jestli neuposlechněš rozkaz, stejně tě čeká smrt. Přivažte ho k tamtomu stromu. Jen ať se dívá, jak zacházíme se zajatci." 162

15. kapitola

udita klečela v růžové zahradě a v klíně měla plno květů. Už uplynul měsíc, co Gavin odešel, a za posledních deset dní o něm nedostala ani nejmenší zprávičku. Každou chvíli pohlédla z okna nebo ze dveří, jestli nedorazil posel. Zmítala se mezi přáním vidět ho a obavami z jeho návratu. Má nad ní příliš velkou moc, jak se ukázalo tu noc před jeho odchodem do boje za její půdu, kdy za ním šla do jeho pokoje. Dobře však věděla, že on ve svých citech k ní netrpí žádnou rozpolceností. Pro něho existuje jenom plavovlasá Alice. Jeho žena je pouze hračka, s kterou se musí spokojit, když se potřebuje pobavit.

Uslyšela řinkot zbraní, když někdo projížděl dvojitou bránou oddělující vnitřní prostor od vnějšího. Rychle vstala, až se jí růže rozsypaly kolem nohou, vzala sukně do hrstí a rozběhla se. Žádný z příchozích nebyl Gavin. Judita zhluboka vydechla, spustila sukně a kráčela důstojně.

Na válečném koni seděl John Basset. Vypadal o mnoho let starší, než když před několika týdny odjížděl. Vlasy, tehdy na spáncích prošedivělé, byly teď bělejší. Oči měl zapadlé, podmalované tmavými kruhy. Kus drátěné košile urvaný, její okraje zrezivělé krví. Ostatní muži na tom nebyli lépe. Ve tvářích strhaní, šaty rozedrané a špinavé.

Judita zůstala mlčky stát. John seskočil z koně. "Ujmi se jich," řekl koňákovi. "Dobře se o ně postarej."

John se na Juditu na chvíli zadíval. Potom se chystal pokleknout a políbit jí ruku.

"Ne!" řekla Judita rychle. Nač plýtvat silami v takovém zbytečném gestu. Vzala ho kolem pasu a jeho paži si položila kolem ramenou.

John strnul, jeho malá paní mu vzala dech, jak přátelsky se k němu chovala. Pak se vřele usmál na její temeno.

"Pojď si sednout ke kašně," řekla a vedla ho k nádrži, vyložené kachlemi, hned za zahradní zdí. "Joan!" zavolala, "přiveď další děvčata a ať sem z kuchyně přinesou jídlo a víno."

"Ano, má paní."

Obrátila se znovu k Johnovi. Pomohu ti sundat zbroj," řekla, než se vzmožil na námitky.

Z hradu přišly ženy a všichni čtyři muži byly brzy svlečení do pasu. Zbroj poslali do opravy. Hltavě se pustili do misek horkého dušeného masa se zeleninou.

"Neptáš se mě, co je nového," řekl John mezi sousty. Loket držel od těla, aby mu Judita mohla vyčistit a ovázat ránu v boku.

"Však ty mi to povíš," řekla. "Kdyby to byla dobrá zpráva, tak by se můj manžel také vrátil. Na zlou zprávu je dost času."

John odložil misku a podíval se na Juditu.

"Je mrtvý?" zeptala se se sklopenou hlavou.

"To nevím," odpověděl tiše. "Byli jsme zrazeni."

"Zrazeni!" zvolala a omluvila se, když si uvědomila, že Johna štouchla do rány.

"Jeden rytíř z naší posádky, nový člověk, jmenoval se Bohun, v noci proklouzl a Demarimu prozradil, že lord Gavin vyrazí za svítání žádat bratra o pomoc. Lord Gavin nedojel daleko, když ho zaskočili."

"Ale nezabili ho?" zašeptala Judita.

"Asi ne. Jeho tělo jsme nenašli," řekl John drsně a pustil se znovu do jídla.

"Dva z mužů, kteří s pánem jeli, zabili... zabili je tak, že se s tím stále nemohu vyrovnat. To není člověk, s kým máme co do činění, to je hotový ďábel!"

164

"A nepožádali o výkupné, neposlali žádnou zprávu, že ho drží v zajetí?"

"Ne. Nic. My čtyři jsme tam museli dorazit krátce potom, co bitva skončila.

Ještě tam zůstalo několik Demariho lidí. Bili jsme se s nimi."

Zavázala poslední uzlík na obvaze a vzhledla k němu. "Kde jsou ostatní muži?

Přece jste nemohli zůstat jenom čtyři."

"Stále ještě táboří před Demariho hradbami. Přijeli jsme pro lorda Milese a jeho lidi. Lordu Rainovi se noha ještě nemohla zahojit."

"A myslíš, že Miles bude moci Gavina osvobodit?"

John neodpovídal. Soustředil se na jídlo.

"No tak, mně můžeš říci pravdu."

Podíval se na ni. "Je to pevný hrad. Bez posil se nedá dobýt, jenom když ho oblehneme."

"Ale to by trvalo celé měsíce!"

"Ano, má paní."

"A co bude zatím s Gavinem a matkou, které tam vězní? Ti by přece zahynuli první, kdyby se nedostávalo potravy."

John hleděl do misky.

Judita vstala se zatatými pěstmi, s nehty zarytými do dlaní. "Máme ještě jednu možnost," řekla klidně. "Půjdu k Walteru Demarimu."

Johnova hlava vyletěla vzhůru, jedno obočí se zvedlo. "A co bys mohla udělat, co nedokáže muži?" zeptal se podrážděně.

"Cokoli, co na mě bude žádat," odpověděla Judita tiše.

John málem praštil miskou. Chytil Juditu za ruku a bolestně ji sevřel. "Ne! Nevíš, co říkáš. Ty si myslíš, že jednáme s člověkem zdravého rozumu? Ty si myslíš, že když mu poskytneš, co chce, osvobodí lorda Gavina atvou matku? Kdybys viděla ty muže – to, co z nich zbylo," dodal, "kteří doprovázeli lorda Gavina, ani by tě nenapadlo svěřit se do rukou tomu Demarimu. Nebyl žádný důvod pro takové mučení, ale jemu zřejmě poskytlo radost. Kdyby to byl muž, ještě by se o tvém návrhu dalo uvažovat, ale to on není."

Škubala rukou, když ji John pustil. "Co jiného mi zbývá? Obléhání by docela určitě způsobilo jejich smrt, a přitom ty tvrdíš, že je to jediný možný způsob útoku. Kdybych se dostala do hradu, snad bych mohla najít Gavina i matku a nějak zařídit jejich útěk."

"Útěk!" odfrkl pohrdavě. John zapomněl, že hovoří s lady Juditou, která má moc mu poroučet. V jeho očích to teď byla mladá nezkušená dívka. "A jak byste se dostali ven? Jsou tam jenom dva vchody, oba dobře střežené."

Judita napřímila ramena a zvedla bradu. "Co jiného můžeme dělat? Kdyby chtěl Miles zaútočit, Demari by dal Gavina určitě popravít, i mou matku. To ti na Gavinovi tak málo záleží, že ti je jedno, jestli umře nebo ne?"

John najednou pochopil, že Judita má pravdu. A věděl, že právě on ji bude muset předat do krvavých rukou Waltera Demariho. Ďala Johna do živého, když řekla, že mu na lordu Gavinovi nezáleží. John by toho mladého muže nemohl mít raději, ani kdyby to byl jeho vlastní syn. Ona má pravdu, že je určitá naděje lorda Gavina zachránit, když se sama vydá Demarimu. Lord Gavin ho dá možná pověsit za to, že ji vystavil takovému nebezpečí, ale John ji poslechne. "Ty si říkáš o mučednickou smrt," pronesl tiše. "Co když tě Demari také zabije?"

Judita se na něho usmála, položila mu ruce na ramena, neboť i ona věděla, že vyhrála. "Kdyby mě zabil, přišel by o pozemky Revedouneů. Kdybych se nenaučila nic jiného, vím aspoň to, že muži by udělali všechno možné, aby získali můj majetek." Oči jí na chvíli zasvítily. "Pojď teď dovnitř, abychom mohli všechno v klidu prohodit. Musíme si spoustu věcí promyslet."

Beze slova za ní šel. Chovala se tak, jako kdyby připravovali jídelníček na piknik v lese, a ne jako když se chystá jako ovečka k řezníkovi na porážku. Judita se chtěla vydat na cestu okamžitě, ale John ji přemluvil, aby počkala a dopřála jim trochu odpočinku. Chtěl jí ten šílený nápad přece jen rozmluvit a doufal, že snad přijdou na něco jiného, ale na její rozumné vývody byl krátký.

166

Na každou námitku, kterou uvedl proti jejímu úmyslu, měla Judita deset pádných důvodů, proč ho musí uskutečnit. A musel jí dát za pravdu. Nepřišel na žádnou jinou možnost, jak zajatce zachránit – jsouli opravdu zajatci.

Ale ten hněv, který si vysloužil od lorda Gavina! Svěřil se lady Juditě se svými obavami. Zasmála se. "Jestli to s ním dobře dopadne, takže se bude moci pořádně rozhněvat, políbím mu za to z vděčnosti ruku."

John zavrtěl udiveně hlavou. Ta žena je tak chytrá, kam se na ni hrabe. Nijak lordu Gavinovi nezáviděl, že ji musel zkrotit.

Nemohli si s sebou vzít veliký ozbrojený doprovod – nemohli nechat panství bez ochrany – a už tak na Gavina čekalo mnoho jeho rytířů. Ještě že mají před sebou pouhé dva dni cesty k Demariho hradu.

Judita se pilně připravovala, zatímco John odpočíval a jedl. Nařídila, aby několik vozů naložili obilím a nakládaným masem. Pak s nimi pojedou další vůz, plný jejího šatstva, nejkrásnějšího hedvábí, sametů, brokátů, kašmírů, a na něm se poveze také velká, železem pobitá truhlice s klenoty.

Když John zabručel cosi o ženské marnivosti, Judita si ho vzala na paškál.

"Walter Demari dychtí po ženě, kterou považuje za krásnou. A ty bys chtěl, abych se před ním objevila jako služka? Prohlásil by, že si to rozmyslel, a dal by mě hodit do studny. Musí to být strašně ješitný chlap, když čeká, že by žena, kterou sotva zná, mohla kvůli němu opustit manžela a padnout kolem krku jemu. Budu tedy hrát na jeho ješitnost a oblékat se pro něj do těch nejnádhernejších šatů."

John na ni chvíli zíral a pak se odvrátil. Nevěděl, jestli ji má chválit nebo mít na sebe zlost, že na to nepřišel sám.

Přestože se Judita tvářila odvázně, byla v ní malá dušička. Ale ať si lámala hlavu sebevíc, na žádný jiný plán nepřišla.

Celou noc byla vzhůru a přemýšlela. Od Demariho nepřišel žádný vzkaz o možnosti výměny. Co když už Gavina a Helenu zabil a Judita se mu vydává do rukou zbytečně?

Přejížděla si rukama po břiše, věděla, že je dosud pevné a ploché. Teď už měla jistotu, že nosí Gavinovo dítě. Snaží se manžela zachránit i kvůli tomu dítěti? Když vyšlo slunce, oblékla si Judita pomalu praktické vlněné šaty. Byla podivně vyrovnaná, málem jako by šla na jistou smrt. Zašla si dolů do kaple na mši.

Pomodlí se za všechny – za manžela, matku i za své nenarozené dítě.

Walter Demari seděl u dřevěného stolu ve velkém sále na panství svého otce. Ten stůl byl kdysi pěkně vyřezávaný, ale za ta léta se hlavičky zvířat většinou ulámaly, krky odřely do hladka. Walter kopl roztržitě po slepici, která mu zobala u krátkých hubených nožek. Zkoumal pergamen před sebou a kolem sebe se

nedíval. Otec mu nedal nic než tuto zchátralou, zanedbanou starou tvrz. Walter spolkl rozmrzelost a soustředil se na úkol, který ho čeká. Až se ožení s dědičkou revedounských statků, pak ho otec neodbude, jako kdyby byl pro něj vzduch.

Za Walterem stál Artur Smiton, muž, jehož považoval za přítele. Pomáhal Walterovi na každém kroku a dával mu za pravdu, že si tu krásnou dědičku měl vzít on, a ne Gavin Montgomery. Aby se Arturovi odvděčil za jeho věrnost, povýšil ho Walter na svého hlavního leníka. A právě Arturovi se podařilo zajmout lorda Gavina.

"Arture," posteskl si Demari, "nevím, jak ten vzkaz sesumírovat. Co když nepřijede? Jestli manžela opravdu tak nenávidí, proč by pro něj tolik podstupovala?"

Artur na sobě nedal znát, co si myslí. "Nezapomínej, že tady držíme tu babu. Je to přece její matka."

"To ano," přitakal Walter a znovu se soustředil na list před sebou. Takový návrh není žádná legrace. Chce se oženit s lady Juditou a za to pustit na svobodu jejího manžela a matku.

Artur postával chvíli za ním, pak si odešel nalít číši

168

vína. Potřeboval pevný žaludek, aby vydržel to Walterovo kňourání. Z toho zamilovaného mladíka je Arturovi nanic. Ze svatby Montgomeryho a Revedounky se Walter vrátil tak okouzlený nevěstou, že věčně mluví jenom

o ní a skoro nic jiného nedělá. Artur se po něm znechuceně podíval. Walter má všechno, nač si jenom vzpomene – půdu, bohatství, rodinu, vyhlídky do budoucna. Není na tom jako Artur, ten se musel vlastními silami vyhrabat z bahna, v němž trčela jeho rodina. Všechno, co má, získal chytrostí, tělesnou silou a dost často i zradou a lží. Není nic, co by neudělal, aby dostal to, co chce. Když pozoroval, jak ten měkkota Walter skuhrá pro pouhé děvče, pojal plán.

Nedalo mnoho práce zjistit, že mladí manželé mají spolu neshody. Artur, pouhý rytíř ve Walterově posádce, našel ve svém pánovi ochotného posluchače, když hovořil o zrušení manželství a o druhém sňatku Judity s Walterem. Na té dívce Arturovi ani zbla nezáleželo, ale za půdu Revedouneů stálo za to bojovat. Walter nechtěl Roberta Revedounea napadnout, ale Artur věděl, že Revedoune se nezastaví před ničím, jen aby jeho dcera zůstala provdaná do rodiny Montgomeryů. Nebylo těžké starce zabít, jakmile je pustil coby přítele do svého hradu. Jeho žena Helena s nimi šla jako ovečka, až se Artur musel smát. Poznal, že je to řádně vycepovaná žena, a za to Revedounea obdivoval.

"Můj pane," hlásil ustrašený sluha, "venku je návštěva."

"Návštěva?" podivil se Walter se zasněnými očima.

"Ano, pane. Je to lady Judita Montgomeryová a s ní ozbrojená stráž."

Walter vyskočil, až převrhl stůl a vyrazil za sluhou.

Artur ho chytil za paži. "Snažně tě prosím, pane, opatrně. Může to být léčka." Walterovi plály oči. "Jaká by to mohla být léčka? Ti muži nebudou bojovat, nevystaví přece svoji paní nebezpečí."

"A co když paní sama..."

Walter se mu vytrhl. "Zacházíš příliš daleko. Dej si

pozor, abys neskončil ve sklepe s lordem Gavinem." Hnal se jako vichřice ze staré tvrze, až se mu suché drolivé rákosí pod nohama rozletovalo. Arturova varovná slova mu však pronikla do mozku, a tak vyběhl po úzkém kamenném schodišti na hradbu, aby se přesvědčil, jestli dole čeká opravdu lady Judita. Nebylo o tom pochyb. Ohnivě kaštanové vlasy, splývající jí po zádech, nemohly patřit nikomu jinému. "Je to ona," zašeptal vzrušeně a letěl dolů po schodech a přes nádvoří k hlavní bráně.

"Otevři, chlape!" houkl na strážného. "A hoď sebou!" Těžké mřížoví se železnými hroty se zvolna zvedalo a Walter netrpělivě čekal.

"Můj pane," ozval se vedle něho Arturov hlas. "Nemůžeš si dovnitř pustit její ozbrojence. Je jich víc než sto. Mohli by nás napadnout."

Walter odpoutal oči od brány, která vzdorně skřípala, jak vyjížděla vzhůru. Věděl, že Artur má pravdu, ale nenapadlo ho, jak to má vyřešit.

Artur se mu zabodl černýma očima do jeho slabošských modrých. "Já ji vyjedu uvítat. Pro tebe by to bylo nebezpečné. Nepojedu na dostřel kuší. Až se přesvědčím, že je to lady Judita, doprovodím ji se svými muži dovnitř."

"Samotnou?" zeptal se Walter dychtivě.

"Může si s sebou vzít jednoho osobního strážce, budeli na tom trvat, ale už nikoho jiného. Nemůžeme jí dovolit, aby nám sem přivedla celou posádku," opakoval.

Mříže už byly nahoře a padací most spuštěný. Artur nasedl na koně a vyjel ven, následován pěti dalšími rytíři.

Judita seděla na koni nehnutě, když pozorovala, jak se brána zvedá. Musela sebrat do poslední špetičky celou odvalu, aby se na místě neotočila a neujížděla pryč. Starý hrad vypadal sice zchátralý, jako by se místy drolil, ale při pohledu zblízka byl velmi bytelný. Měla pocit, že se ji chystá spolknout.

"Ještě je čas odejít, má paní," řekl tiše John Basset, když se naklonil vpřed.
170

Z hradu vyjelo šest mužů a ona měla věru tisíc chutí ukázat jim paty. Pak se jí zvedl žaludek a musela překonat náhlou nevolnost. Hlásilo se její dítě, že je zde. Za těmi starými hradbami jsou jeho otec a babička, a jestli to půjde, ona je dostane ven.

"Ne," odpověděla Johnovi s větší rázností, než jakou doopravdy cítila. "Musím se o to pokusit."

Jakmile se skupinka jezdců přiblížila, poznala Judita okamžitě, že celé spiknutí je dílem muže jedoucího v čele. Waltera si uchovala v paměti jako mírného a krotkého člověka, zato výsměšné oči tohoto muže neprozrazovaly žádnou slabost. Na oděvu se mu blýskaly klenoty všech barev, všech druhů a velikostí. Na tmavých vlasech mu seděla sametová čapka se širokým lemem, zdobeným nejméně stovkou drahokamů. Vypadala téměř jako královská koruna. "Má paní," oslovil ji s úklonou ze svého koně. Jeho úsměv byl posměšný, skoro urážlivý.

Judita si ho upřeně prohlížela. Srdce se jí prudce rozbušilo. V očích měl chlad, jenž jí naháněl strach. Toho přelstít nebude snadné.

"Jsem sir Artur Smiton, hlavní leník lorda Waltera Demariho. Srdečně vás vítá." Vítá! pomyslela si Judita a stěží se ovládla, aby mu to slovo neplivla do tváře, když si vzpomněla, jak jí zavraždil otce, manžela a matku zajal a jak kvůli němu přišlo několik lidí o život. Naklonila se k němu. "Vy držíte mou matku v zajetí?"

Zadumaně se na ni podíval, jako by jí chtěl číst myšlenky. Zatím nedostala žádnou zprávu, a přece pochopila, co má dělat.

"Ano, paní."

"Pak tedy půjdu k ní." Judita pobídla koně, ale Artur se chopil jeho uzdy. Sto rytířů, kteří Juditu doprovázeli, tasili meče jako jeden muž.

Artur se nepřestával usmívat. "Není ani pomyšlení, že byste vstoupila do našich bran s tolika muži."

"Vy byste chtěl, abych tam šla sama?" zeptala se ohromeně. Přesně to očekávala, ale snad by mohla Smitona přesvědčit, aby si směla ponechat doprovod alespoň několika mužů. "Snad nežádáte, abych tu nechala svou komornou? Nebo svou osobní stráž?"

Upřeně ji pozoroval. "Jednoho muže. Jednu ženu. Víc ne."

Přikývla. Věděla, že nemá smysl se přít. Bude mít s sebou aspoň Johna Basseta.

"Joan!" zavolala, když se otočila a všimla si, že dívka si Artura pozorně měří.

"Připrav vůz s mými věcmi a následuj mě. Johne..." Obrátila se a viděla, že už vydává rozkazy k rozbití tábora před hradbami.

Judita projela vzpřímeně přes padací most a pod vstupním kamenným klenutím.

Walter Demari už čekal, aby jí pomohl sestoupit s koně. Vzpomínala si na něho jako na jemného mladíka, ani hezkého, ani ošklivého, ale teď v jeho očích viděla slabost, nos jí připadal příliš velký a tenké rty kruté.

Hleděl na ni. "Jste ještě krásnější, než jakou jsem si vás pamatoval."

Ráno se ustrojila s obzvláštní péčí. Na hlavě měla perlovou čelenku. Spodní oděv z rudého hedvábí, sukně lemovaná širokým pruhem bílé kožešiny. Přes něj si oblékla šaty z temně karmínového sametu, na okrajích vyšíváné zlatými ornamenty.

Rukávy byly přiléhavé, pouze na ramenou nabírané a skrze prostřihané otvory vyhlíželo povytažené rudé hedvábí. Hluboký výstřih odhaloval kyprá nadra. Při chůzi si zvedla vrchní sametovou sukni a pod ní se ukázala kožešinou lemovaná hedvábná spodnička.

Judita se s úsilím na zrádce usmála, ale obratně mu vyklouzla z rukou, jež ji držely kolem pasu. "Ty mi lichotíš, pane," řekla a pohlédla na něho s přivřenýma očima.

Walter byl okouzlen. "Musíš být unavená a zajisté potřebuješ občerstvení. Byli bychom dali připravit jídlo, ale nečekali jsme vás."

Judita mu nechtěl dopřát čas na přemýšlení, proč tam

172

vlastně přišla bez pozvání. Když pozorovala Walterův zbožňující pohled, rozhodla se, že se bude tvářit jako ostýchavá mladá žena, stydlivá nevěsta. "Prosím," pravila se skloněnou hlavou, "mohla bych navštívit maminku?"

Walter neodpověděl a dál na ní visel očima, na jejích hustých řasách, dotýkajících se hebkých tváří, na perlách na čele, připomínajících její smetanovou plet.

John Basset pokročil vpřed s pevně zatatými zuby. Byl to hřmotný muž, stejně vysoký jako Gavin, ale teď, ve zralém věku, byl tělnatější. Ocelově šedé vlasy jenom zdůrazňovaly pevnost postavy. "Paní si přeje navštívit matku," řekl stroze. Hlas měl klidný, ale vyzařovala z něho síla.

Walter si Johna skoro nepovšiml, jak byl uchvácen Juditou. Avšak Arturově pozornosti rozhodně neušel a vytušil v něm nebezpečí. Johna Basseta se budou muset ihned zbavit. Kdyby se mohl volně pohybovat po hradě, mohl by jim způsobit velké nepříjemnosti.

"Samozřejmě, má paní," pravil Walter a nabídl jí rámě. Vypadalo to, jako by sem přijela na příjemnou přátelskou návštěvu.

Kráčeli ke vchodu do prvního patra pevnosti. Ve válečných dobách totiž dřevěné schody odstraňovali, aby se vstup octl několik stop nad zemí. Když ji vedl přes velký sál ke kamennému schodišti, zkoumala Judita vnitřek budovy. Bylo tam plno neřádků, po podlaze se mezi suchým rákosím válely zbytky kostí. Psi šmejdili čenichy v odpadcích. Okna v hlubokých výklencích neměla žádné dřevěné okenice a místy odpadávaly kameny, kde se pojivo mezi nimi vydrolilo. Byla zvědavá, jestli je ostraha hradu stejně chatrná jako celá stavba. Však to zjistí.

Helena seděla v křesle ve světničce, vyhloubené v silných kamenných zdech ve druhém patře. V bronzové pánvi hořelo dřevěné uhlí. Tvrz postavili v dobách, kdy ještě neznali krby.

"Maminko!" zašeptala Judita, rozběhla se k matce a složila jí hlavu na kolena.

"Dceruško," vydechla Helena a vzala Juditu do náruče. Chvilí trvalo, než ovládly slzy a mohly mluvit. "Jsi zdráva?"

Judita přikývla a pohlédla přes matku na muže, kteří tam stáli. "To si nemůžeme promluvit mezi čtyřma očima?"

"Ale jistě," odpověděl Walter a otočil se ke dveřím. "Ty taky odejdeš," nařídil Johnu Bassetovi.

"Ne. Nenechám svou paní samotnou."

Walter se zamračil, ale nechtěl Juditu ani v nejmenším podráždit.

"Měl jsi odejít s nimi," řekla Judita přísně, když Walter s Arturem odešli.

John se ztěžka posadil na židli u hořícího uhlí. "Nenechám tě samotnou."

"Ale chci si s maminkou promluvit důvěrně!"

John neodpověděl a ani se na ni nepodíval.

"Je to paličák," řekla Judita rozmrzele Heleně.

"Jaký paličák? Jenom proto, že nedovolím, aby sis vždycky prosadila svou?" namítl. "Ty sama máš hlavu tvrdou jako býk."

Judita otevřela pusu a chtěla mu odseknout, ale Helenin smích ji zarazil.

"Vidím, že jsi opravdu v pořádku, dceruško." Obrátila se k Johnovi. "Judita je všechno, co jsem si kdy přála, ba víc," řekla láskyplně a hladila dceru po vlasech. "A teď mi pěkně pověz, proč jsi tady."

"Já totiž... maminko," začala a oči se jí znovu zalily slzami.

"Co je? Můžeš mluvit bez obav."

"Ne, nemohu!" řekla vášnivě a podívala se na Johna, který seděl tak blízko. John se na ni zaškaredil, až z něho skoro dostala strach. "Nesmíš pochybovat o mé cti. Klidně si promluv s matkou. Ani slůvko se nedostane ven." Když se Judita ujistila, že mu může důvěřovat, uklidnila se a posadila se na polštář matce k nohám. Chtěla hovořit, zoufale si potřebovala popovídat. "Porušila jsem slib, kterým jsem se zavázala Bohu," řekla tiše.

174

Helenina ruka na dceřině hlavě se na chvíli zarazila. "Vyprávěj mi o tom," zašeptala.

Slova se hrnula o překot. Judita vyprávěla, jak se znovu a znovu pokoušela nastolit v manželství jakousi lásku, ale veškerá snaha se setkala s nezdarem. Ať dělala co dělala, nedokázala uvolnit pouta, jimiž Gavina drží Alice Chatworthová.

"A co ten tvůj slib?" zeptala se Helena.

"Zavázala jsem se, že se mu sama nikdy nedám. Ale den předtím, než se vypravil sem, jsem za ním dobrovolně šla." Zarděla se, když si vzpomněla na tu noc lásky, na Gavinovy rty a ruce na svém těle.

"Judito, máš ho ráda?"

"Já nevím. Nenávidím ho, miluju ho, pohrdám jím, zbožňuji ho. Já nevím. Je takový velký – tak mohutný a silný – úplně mě pohlcuje. Stále si ho uvědomuji. Když vstoupí do světnice, je ho plná. Ani když ho nejvíc nenávidím, když vidím, jak objímá jinou nebo čte dopis od ní, nemohu se ho zbavit. Je to láska?" zeptala se s pohledem úpěnlivě upřeným na matku. "Je to láska, anebo jenom ďábelská posedlost? Není na mě hodný. Určitě mě nemiluje. Dokonce mi to řekl. Hodný je na mě jedině v..."

"V posteli?" usmála se Helena.

"Ano," přisvědčila Judita a odvrátila oči. Tváře jí hořely.

Až za hodnou chvíli Helena odpověděla. "Ptáš se mě, co je to láska. Kdo o ní ví méně než já? Tvůj otec měl nade mnou také takovou moc. Víš, že jednou jsem mu zachránila život? Večer předtím mě zmlátil a druhý den ráno jsem ho doprovázela na koni a oko jsem měla pořád oteklé a černé. Jeli jsme sami, vzdálili jsme se od našeho doprovodu, a tu se Robertův kůň vzepjal a shodil ho. Padl do bažiny při severním okraji jednoho z našich statků. Čím víc se zmítal, tím hlouběji zapadal. Z toho výprasku mě bolelo celé tělo a první, co mě napadlo, bylo, že odjedu a nechám ho tam. Ale nedokázala jsem to. Avěříš, že když jsem ho zachránila, vysmál se mi, že jsem blázen?"

Na chvíli se odmlčela. "Říkám to proto, abys viděla, že chápu, jakou má nad tebou moc. To měl můj manžel také. Znáš tu moc, kterou tě ovládá Gavin, poněvadž mé manželství bylo stejné. Nevím, jestli to byla láska, anevím, jestli je to láska v tvém případě."

Chvíli seděly mlčky a obě se dívaly do řeřavého uhlí.

"A teď zachraňuji manžela stejně, jako jsi ty zachránila svého," řekla Judita.

"I když ten tvůj, když zůstal naživu, tě znovu mlátil a ten můj se vrátí k jiné ženě."

"Ano," přisvědčila Helena smutně.

"Změnilo se něco, když jsi měla dítě?"

Helena se zamyslela. "Snad kdyby ty první zůstaly naživu, ale tři umřely, samí chlapci. Pak ses mi narodila ty, děvče..." Nedopověděla.

"Myslíš, že by to bylo jiné, kdyby ten první zůstal naživu a byl to syn?" dotírala Judita neodbytně.

"To nevím. Myslím, že první ženu nebil, a ta mu dala syny. Ale to byl ještě mladší." Najednou se zarazila. "Judito! Ty čekáš dítě?"

"Ano. Jsem ve třetím měsíci."

John vyskočil, až zarachotila zbroj a ocelový meč

o kámen. "Tys jela takovou dálku na koni a přitom čekáš dítě!" obořil se na Juditu. Předtím byl tak zticha, že na něho obě ženy zapomněly. Sáhl si na čelo.

"Oběsit mě bude málo. Až se to lord Gavin dozví, tak mě dá na mučení, a plným právem."

Judita byla okamžitě na nohou a ze zlatých očí jí sršely blesky. "A kdo mu to poví? Přisahal jsi, že nic neprozradíš!"

"A jak chceš tohle udržet v tajnosti?" zeptal se ironicky.

"Až to bude očividné, chci být odtud už na hony daleko." Oči jí změkly. "Ty to na mě nepovíš, vid', že ne, Johne?"

Jeho výraz se nezměnil. "Nezkoušej to na mě s nějakým lísáním. Schovej si ho pro tu rybí měkkotinu, Waltera Demariho."

Přerušil je Helenin smích. Bylo dobré slyšet ji smát se, měla k tomu ve svém nešťastném životě tak málo příležitostí. Dokonce i líce jí zrůžověly.

176

"Kdepak," řekl John s povzdechem. "Tuhle zkrotit, na to je každý muž krátký. Už neškemrej, dítě. Nepovím nic z toho, co jsem tu slyšel, leda bys mě o to sama požádala."

"Ani Gavinovi?"

Pohlédl na ni ustaraně. "Ještě jsem ho neviděl. Co bych za to dal, kdybych věděl, kde ho drží a jestli je zdrav."

"Juditko," řekla Helena a znovu na sebe upoutala jejich pozornost. "Ještě jsi mi nepověděla, proč jsi tady. Poslal pro tebe Walter Demari?"

John se znovu tvrdě posadil. "Jsme tu proto, že si to lady Judita vzala do hlavy. Nedala si to vymluvit."

"Nic jiného nám nezbývalo," řekla Judita a také si znovu sedla. "A co řekli tobě?" zeptala se matky.

"Nic. Prostě... prostě mě sem přivedli po Robertově smrti. Už týden jsem s nikým nepromluvila. Ani služka, co vynáší nočník, se mnou nemluví."

"Takže nevíš, kam strčili Gavina?"

"Ne. Až z tvých slov jsem vyrozuměla, že se ho také zmocnili. Co tím chce lord Demari získat?"

"Mě," odpověděla Judita prostě a pak sklopila oči a jala se stručně vysvětlovat Walterův plán na zrušení jejího manželství.

"Jenomže to se nedá prohlásit za neplatné, když čekáš Gavinovo dítě."

"To je pravda," přitakala Judita a podívala se přes matku na Johna. "Takže také z toho důvodu to musí zůstat v tajnosti."

"Juditko, co chceš dělat? Jak chceš odtud vysvobodit sebe, Gavina, mě a manželova rytíře? Čím se chceš pustit do těch kamenných zdí?"

John souhlasně zabručel.

"Já nevím," odpověděla Judita bezradně. "Neviděla jsem jinou možnost. Teď snad mám aspoň naději dostat ven tebe. Ale nejdřív musím najít Gavina. Teprve potom..."

"Je tu s tebou Joan?" skočila jí Helena do řeči.

"Ano," odpověděla Judita. Věděla, že matku něco napadlo.

"Nech to na Joan, ať najde Gavina. Když je třeba vypátrat nějakého muže, ona to dokáže. Ta jde za chlapem po čichu."

Judita přikývla.

"A co máš v plánu s Walterem Demarim?" vyzvídala Helena dál.

"Viděla jsem ho jenom párkrát."

"Dá se mu důvěřovat?"

"Ani nápad," řekl John. "Ani jemu, ani tomu jeho poskokovi se rozhodně důvěřovat nedá."

Judita si ho nevšímalá. "Demarimu připadám krásná ahodlám se pro něho šlechtit tak dlouho, dokud nenajdeme Gavina a neupláchneme."

Helena shlédla na dceru, tak půvabnou v záři uhlíků. "Víš toho o mužích tak málo," poznamenala. "Muži nejsou jako účetní knihy, kde prostě sčítáš čísla, až dostaneš výsledek, s nímž se dá něco dělat. Ti jsou docela jiní... a mají mnohem větší moc než ty nebo já."

John najednou vstal a podíval se ke dveřím. "Už se vracejí."

"Juditko, poslyš," řekla Helena rychle, "poraď se s Joan, jak to zaonačit s Walterem. Ta o mužích ví své. Slib mi, že se budeš řídit jejími radami a nepodnikneš nic na vlastní pěst."

"Já..."

"Slib mi to!" naléhala Helena, svírajíc dceřinu hlavu v dlaních.

"Vynasnažím se. Víc ti slíbit nemohu."

"Tak aspoň tolik."

Dveře se rozletěly a pak už nikdo nepromluvil. Pro Juditu přišla Joan a jedna z hradních služek – má se prý připravit na večeři s jeho lordstvem. Chvatně se s matkou rozloučila a šla za ženami. Těsně za nimi kráčela Joan.

Ve třetím patře byl dámský pokoj, velká vzdušná místnost, čerstvě vydrhnutá, s podlahou pokrytou novým rákosím, čistě vybílená, málem jako by tam čekali hosta. Judita zůstala sama se svou služkou, John zůstal

178

venku a hlídal u dveří. Alespoň že jí Walter důvěřoval natolik, že jí tam nenasadil žádného špeha. Joan přinesla paní umyvadlo teplé vody.

Když si Judita myla obličej a ruce, podívala se na Joan. "Nevíš, kde drží lorda Gavina?"

"To nevím, paní," odpověděla Joan podezíravě. Nebyla zvyklá, aby se jí paní na něco vyptávala.

"A mohla bys zjistit, kde je?"

Joan se usmála. "To určitě ano. Tady se to jen hemží lidma, co roznášejí klepy."

"Budeš potřebovat stříbro, abys to vypátrala?"

"To ne, paní," odmítla Joan rozhorleně. "Mně stačí, když se pozeptám mezi chlapy."

"A oni ti to povědí jenom proto, že se jich zeptáš?"

Joan získávala sebejistotu. Její krásná paní toho zná tak málo, leda jak spravovat panství a vést účetní knihy. "Hodně záleží na tom, jak se ženská zeptá."

Judita si vzala šaty ze stříbrné tkaniny. Vepředu byla sukně rozstřižená a odhalovala temně zelený saténový podklad. Bohaté zvonové rukávy splývaly půvabně od zápěstí až do poloviny délky sukně a byly také podložené zeleným saténem. Na hlavě měla francouzský čepec s vyšitými stříbrnými liliiemi.

Judita se posadila na stoličku, zatímco jí Joan upravovala čepec. "Jak by si měla žena počínat, kdyby chtěla o něco požádat lorda Waltera?"

"Toho?" vyprskla Joan. "Tomu bych nevěřila ani za mák. Spíš už by se dalo jednat s tím sirem Arturem, co je mu v patách jak hlídací pes."

Judita se prudce otočila čelem k dívce. "Jak můžeš říct něco takového? Artur má takové tvrdé oči. Každý vidí, jak je chamtivý."

"A není lord Walter stejný?" Joan otočila paninu hlavu zpátky. Připadala si teď náramně důležitá. "Je zrovna tak chamtivý, proradný, surový a sobecký. A ještě mnohem horší."

"Proč tedy...?"

"Ten je totiž pořád stejný. Žena ví, co od něho může

očekávat, a očekávat může to, co bude nejlíp vyhovovat jeho potřebám. A podle toho si pak poradí."

"Lord Walter podle tebe není pořád stejný?"

"Kdepak, má paní. Lord Walter je muž i děcko. Ten se mění jako korouhvička ve větru. Strašně chce nějakou věc, a když ji potom dostane, tak už o ni nestojí."

"A to se týká také žen?"

Joan se před svou paní svezla na kolena. "Teď mě, paní, dobře poslouvejte, co vám povím. V mužích se vyznám jako v ničem jiném. Teď je do vás lord Walter celý žhavý. Touží po vás jako blázen, a dokud v něm tu žádost budete žít, budete v bezpečí."

"V bezpečí? Tomu nerozumím."

"Zabil vám otce a zabil matku i manžela jenom pro tu svoji posedlost. Co myslíte, že by se s váma všema stalo, kdyby ten jeho oheň uhasl?"

Judita jí stále ještě nerozuměla. Když se s Gavinem milovali, žádný oheň neuhasl, nanejvýš na chvíli. Ba čím déle s ním byla v posteli, tím víc ho chtěla.

Joan jí velmi důrazně kázala: "Všichni muži nejsou jako lord Gavin." Snad Juditě četla myšlenky. "Kdybyste se dala lordu Walterovi, už byste nad ním neměla žádnou moc. Takovým mužům jde jen o ten lov."

Juditě začalo svítat. "Ale jak si ho udržím od těla?" Byla ochotná dát se třeba stovce mužů, jen kdyby tím zachránila život těm, na nichž jí záleželo.

"On vás nebude nutit. Musí uvěřit, že si vás namlouval a že vyhrál. Můžete na něm žádat všechno možné a rád vám to dá, jenom si musíte počínat chytře. Bude žárlit. Nesmíte mu dát najevo, že stojíte o lorda Gavina. Ať si myslí, že manžela nesnášíte. Držte mu vnadidlo před nosem, ale dejte pozor, ať ho neschlamstne."

Joan vstala a ještě jednou si paní bedlivě prohlédla.

"A co sir Artur?" zeptala se Judita.

"Lord Walter si s ním poradí – a v nejhorším se dá podplatit."

Judita se zvedla a zadívala se na komornou. "Myslíš, že toho budu někdy o mužích vědět také tolik?"

180

"Leda až se já naučím číst," odpověděla Joan a srdečně se nad takovou možností zasmála. "Proč byste potřebovala znát, jak je to s jinými muži, když máte lorda Gavina? Ten má větší cenu než všichni moji dohromady."

Když odcházely z pokoje, aby sešly po schodech do velkého sálu, Judita si pomyslela: A mám vůbec Gavina? Stojím o něho?

16. kapitola

á paní," pravil Walter a políbil Juditě ruku. Nechávala oči sklopené, jakoby z ostýchavosti. "Už je to dlouho, co jsem tě neviděl, a připadáš mi teď ještě krásnější. Pojď, posaď se se mnou k vyvýšenému stolu. Připravili jsme ti pozdní večeři."

Vedl ji k dlouhému stolu postavenému na stupínku. Ubrus byl starý a samá skvrna, na něm otlučené cínové nádoby. Když se usadili, obrátil se k ní. "Je tvá komnata pohodlná?"

"Ano," odpověděla tiše.

Usmál se a vypjal poněkud hrud. "Ale ale, má paní, mě se nemusíš bát."

Tebe a bát se! pomyslela si vztekle a podívala se mu do očí. Pak se vzpamatovala. "Já necítím strach, ale údiv. Nejsem zvyklá na společnost mužů a ti, které jsem poznala... nebyli ke mně právě laskaví."

Vzal ji za ruku. "Rád bych ti to vynahradil, jen kdybych mohl. Vím toho o tobě hodně, třebaže ty toho

o mně víš málo. Věděla jsi, že jsem byl přítelem tvých bratrů?" "Ne," podivila se, "to jsem nevěděla. Takže tehdy mě

ti otec zaslíbil?" zeptala se jako vtělená nevinnost.

"Ano – totiž ne..." koktal Walter.

"Aha, chápu, pane. To bylo až po té předčasné smrti

mých drahých bratrů." "Ano! To bylo tehdy," zazubil se Walter. "Mí ubozí bratři měli tak málo přátel. Jsem ráda, že aspoň ty ses s nimi nějaký čas stýkal. A můj otec! Říká se, že o mrtvých jen dobře, ale on každou chvíli něco někam založil. Možná že založil i tu naši zásrubní smlouvu."

"Neměli jsme žádnou..." začal Walter, ale pak se honem napil, aby řeč přerušil.

Nemohl přiznat, že žádný takový doklad nebyl.

Judita mu položila rozechvělou ruku na paži. "Řekla jsem něco, co jsem neměla? Ty mě zbiješ?"

Rychle se k ní obrátil a uviděl v jejích očích slzy. "Rozmilá Judito," pravil a vášnivě jí políbil ruku. "Kam to ten svět spěje, když se taková nevinná kráska tolik bojí mužů?"

Judita si okázale setřela slzu z oka. "Odpusť mi. Poznala jsem jich tak málo a..." Sklopila oči.

"No tak, usměj se na mě. Pověz, co mám pro tebe udělat, co ti mám dát, a já ti to splním."

Judita okamžitě vzhlédla. "Chtěla bych, aby měla maminka lepší ubytování," řekla pevně. "Pokud možná ve stejném patře, v jakém bydlím já."

"Můj pane," přerušil jejich rozmluvu sir Artur, sedící vedle Judity z druhé strany. Poslouchal pozorně každé jejich slovo. "Ve třetím patře je příliš mnoho volnosti."

Walter se zamračil. Velice se chtěl zavděčit své roztomilé ostýchavé zajatkyni a rozhodně mu nebylo vhod, že ho před ní jeho vazal napomíná.

Artur si okamžitě uvědomil, že udělal chybu. "Měl jsem tím, pane, na mysli jenom to, že by měla mít u sebe důvěryhodnou stráž, ve vlastním zájmu." Pohlédl na Juditu. "Pověz mi, má paní, kdybys směla mít pouze jediného strážného, koho by sis vybrala?"

"No přece Johna Basseta," odpověděla bez váhání. Jakmile však ta slova vypustila, byla by si nejraději ukousla jazyk.

Artur se na ni samolibě podíval a pak přešel pohledem na Waltera. "No prosím, lady Judita sama vybrala stráž pro lady Helenu. Slyšeli jsme to z jejích vlastních úst."

A mně nezůstane nikdo, kdo by mi pomohl, kdybych

184

se pokusila o útěk, pomyslela si Judita. Sir Artur na ni pohlédl, jako by jí četl myšlenky.

"Výborný nápad!" pravil Walter. "Potěší tě to, má paní?"

Nemohla honem přijít na nic, čím by zdůvodnila, že potřebuje Johna pro sebe, a snad bude mít vlastně víc volnosti, nebudeli u ní. "To by mi udělalo velkou radost, můj pane," řekla sladce. "Vím, že se John bude o maminku dobře starat."

"A nyní bychom se snad mohli věnovat příjemnějším záležitostem. Co bys řekla, kdybychom si zítra vyjeli na lov?"

"Na lov, můj pane? Já..."

"Ano? Se mnou můžeš mluvit volně."

"Ale, mám takové pošetilé přání."

"No tak, svěř se mi," usmál se Walter shovívavě.

"Teprve nedávno jsem opustila domov a vždycky jsem se mohla pohybovat pouze v jedné části našeho panství. Ještě nikdy jsem neviděla žádný z takových starých hradů. Ty se mi budeš smát!"

"Ne, nebudu," sliboval Walter.

"Ráda bych si ho prohlédla celý, ptačinec, stáje, dokonce i spíže a sklepy."

"Takže zítra tě provedu po celém hradě," pravil s úsměvem. "To je skromná žádost a udělal bych všechno, abych tě potěšil, má paní." Vpaloval se jí do očí pohledem a Judita sklopila řasy. Hlavně proto, aby neviděl, jaký hněv jí v nich plane.

"Můj pane," řekla tiše, "cítím, že jsem velice unavená. Dovolíš, abych se vzdálila?"

"Samozřejmě. Tvé přání je mi rozkazem." Vstal a vzal ji za ruku, aby jí pomohl se zvednout.

John stál blízko ní s pažemi založenými na hrudi. "Ráda bych ještě řekla něco svému rytíři," oznámila a přešla k němu, než na to mohl Walter něco říci. "Sir Artur tě jmenoval osobním strážcem mé matky," řekla bez okolků.

"Nepřijímám. Lord Gavin..."

"Pst!" Položila mu ruku na paži. "Nechci, aby mě slyšeli. Jaký bys mohl uvést důvod, že mě nemůžeš opustit? Ten hlupák si myslí, že už jsem jeho."

"On si na tebe dovoluje?"

"Ne, ještě ne, ale zkusí to. Musíš zůstat u matky. Nevěřím, že ji sir Artur pustí z té vlhké kobky, když odmítneš. Tohle by už dlouho nevydržela."

"Až příliš mnoho myslíš na matku a tuze málo na sebe."

"Ne, mýlíš se. Mně se nic nestane, ale jí by mohly prochladnout kosti. Kdybych v tom vlhku musela být já, tak bych se o to brala stejně."

"Lžeš," řekl jí John zpřímá. "Mohla jsi být pěkně v bezpečí doma, kdybys nebyla tak tvrdohlavá."

"Teď mi chceš dělat kázání?" durdila se Judita.

"Z toho nepojde nic dobrého. Půjdu k lady Heleně, jenom když mi slíbíš, že neprovedeš žádnou hloupost."

"Samozřejmě. Třeba ti to odpřisáhnou, jestli si přeješ."

"Ty bys vymámila z jalové krávy tele, ale teď není čas se hádat. Už přicházejí. Posílej mi často zprávy. Snad mi to pomůže odvést mysl od mučení, které na mě čeká od lorda Gavina."

Když Judita s komornou osaměly, Joan se rozesmála. "V životě jsem neviděla takovou komedii, jakou jste dnes sehrála vy, má paní!" chechtala se. "Vy byste se uplatnila v Londýně. Kde jste pochytila ten fígl, sáhnout si nehtem do oka, abyste si vyloudila slzy?"

Judita se prudce nadechla. Joanina slova jí znovu živě připomněla obrázek Alice v Gavinově náručí. "To jsem se naučila od jedné ženy, která žije z falše," řekla chmurně.

"Ať to byla která chtěla, musela to být vynikající komediantka. Málem jsem vám na to naletěla i já. Doufám, že jste si prosadila, co jste chtěla."

"A jak víš, co jsem chtěla?"

"Proč by jinak žena ukazovala mužskému slzy?"

Judita si znovu vzpomněla na Alici. "Máš pravdu, proč?" zamumlala.

"A prosadila jste si to?" nenechala se Joan odbýt.

186

"Většinou. Ale ten Artur na mě vyvrál. Poslal Johna, aby hlídal maminku. Hlídal! Pcha! Jak se mohou dva zajatci, kteří jsou pod zámkem, navzájem hlídat? Z mého zbrojnoše udělali služku, zavřeli ho a já jsem opět zůstala sama a mám na krku dalšího člověka, kterého se musím pokusit odtud dostat."

Joan uvolnila Juditě šněrování. "Určitě to bylo jen a jen v jeho zájmu, že vám Johna vzal."

"Máš pravdu. Ale lord Walter je hlupák. Ten se vždycky nějak prořekne. Musím hledět, abych s ním mluvila, jenom když u toho není sir Artur."

"To bude, má paní, asi ze všeho nejtěžší." Joan odhrnula své paní pokrývky, plněné prachovým peřím.

"Co chceš dělat, Joan?" zeptala se Judita, když viděla, jak si její komorná češe hnědé vlasy.

"Najdu lorda Gavina," usmála se. Paní a služka spolu hovořily skoro jako rovná s rovnou. "Přijdu za vámi zítra a to už budu vědět, co s ním je."

Judita skoro ani neslyšela, jak se za dívkou zavřely dveře. Myslela si, že starostmi ani neusne, ale dopadlo to jinak. Jen co si lehla, nevěděla o světě.

Walter a Artur stáli stranou ve velkém sále. Stoly už byly odklizeny a zbrojnoši si rozložili po zemi slamníky na noc.

"Já jí nedůvěřuju," řekl sir Artur tiše.

"Nedůvěřuješ!" vybuchl Walter pohoršeně. "Jak můžeš říct něco takového, když jsi ji viděl? Vždyť je to jemná kytička, ještě dívka. Poznala jenom bití a tak hrubé zacházení, že dostane strach, jak jen se na ni někdo zamračí."

"Nevypadala, že by měla strach, když si prosazovala pro matku lepší ubytování."

"Prosazovala! Ta by si nedovedla nikdy nic prosazovat. To nemá v povaze. Měla prostě o lady Helenu starost. A to jenom znovu svědčí o jejím dobrém srdéčku."

"To dobré srdéčko toho z tebe dnes večer vymámilo dost. Jen si vzpomeň, jak ses jí málem přiznal, že od jejího otce nemáš žádný písemný doklad o zamýšleném manželství."

"Co na tom záleží?" řekl Walter. "O manželství s Gavinem Montgomerym nestojí."

"A můžeš si tím být tak jistý?"

"Slyšel jsem, že..."

"Slyšel! Pchá! Tak proč sem vůbec přišla? Jistě není tak prostoduchá, aby si myslela, že jí tu nehrozí žádné nebezpečí."

"Chceš tím naznačit, že bych jí mohl nějak ublížit?" pohoršil se Walter.

Artur se na něho upřeně zadíval. "To jistě ne, dokud ti nezevšední." Znal Waltera dobře. "Musíš se s ní oženit, než ji dostaneš do postele. Teprve pak ti bude doopravdy patřit. Kdyby ses jí zmocnil teď, bez kostela, mohla by tě nenávidět, jako nenávidí – jak aspoň tvrdí – manžela."

"Nepotřebuji, abys mi radil, co a jak se ženami! Tady jsem pánem já. Nemáš co na práci?"

"Ano, můj pane," zakřenil se Artur. "Zítra musím pánovi pomoci s předváděním našich obranných zařízení zajatkyňi." Odešel v tu chvíli, kdy mu Walter hodil na hlavu vinnou číši.

Judita se probudila velmi časně. V komnatě vládla ještě tma. Okamžitě si vzpomněla na Joanin slib, že jí ráno přinese zprávu o Gavinovi. Chvatně odhodila pokrývku a vklouzla rukama do županu ze skořicového brokátu z Byzance. Látka byla protkávána světlejšími květy a podšitá krémovým kašmírem. Slamníček, kde měla spát Joan, byl prázdný. Judita zlostně začala zuby a najednou ji přepadly obavy. Cožpak ji Joan také opustila? Nepřistihl ji snad Artur při nějakém špehování?

Tu se dveře téměř neslyšně otevřely a po špičkách se tam jako stín vkradla Joan, která sotva držela oči otevřené. "Kdes byla?" zašeptala Judita přísně. Dívce vyletěla ruka vzhůru a připlácla si ji na ústa, aby utlumila výkřik. "Vy jste mě ale polekala, má paní! Proč neležíte?"

"Jak se mě opovažuješ ptát, proč neležím? A co ty?" zasyčela Judita, než se vzpamatovala. "Honem vysyp,
188

co ses dozvěděla. Víš něco o Gavinovi?" Judita vzala služku pod paží a táhla ji k posteli. Tam se obě posadily se zkříženýma nohama na tlustou péřovou matraci. Avšak Joan se vyhýbala upřenému pohledu zlatavých očí své paní. "Ano, má paní, našla jsem ho."

"Je v pořádku?" naléhala Judita.

Joan se zhluboka nadechla a jala se vyprávět. "Bylo těžké ho najít. V jednom kuse ho důkladně hlídají a přístup k němu je... obtížný. Jenomže," usmála se, "co čert nechtěl, jeden strážný se ve mně docela zhlídnul a dlouho jsme spolu pobýli. To je přece chlap! Celou noc..."

"Joan!" okřikla ji Judita. "Ty přede mnou něco tajíš, víd? Co je s mým manželem? Jak mu je?"

Joan se na paní podívala, chtěla něco říci, ale pak si zakryla tvář rukama. "Je to děsné, má paní. Že mu mohli něco takového udělat, to by nikdo nevěřil. Je to šlechtic! Ani s nejhoršími otroky se nezachází tak jako oni s ním."

"Pověz mi jak," naléhala Judita vyprahlým hlasem. "Pověz mi všechno."

Joan zvedla hlavu a snažila se ovládnout slzy i žaludeční nevolnost. "Málo lidí na hradě ví, že je tady. Přivedli ho samotného, v noci, a... hodili ho dolů."

"Dolů?"

"Ano, má paní. Pod sklepením je taková kobka, spíš jen díra vykopaná v základech věže. Zdola tam prosakuje voda z příkopu a hemží se to tam neřádstvem... slizkými potvarami."

"A tam drží Gavina?"

"Ano, má paní," řekla Joan tiše. "Strop té jámy tvoří podlahu sklepa, vysoko nad dnem toho doupěte. Slízt se tam dá jenom po žebříku."

"A tys to tam viděla?"

"Ano, má paní." Zvolna sklopila hlavu. "A lorda Gavina jsem taky viděla."

Judita ji prudce popadla za paži. "Tys ho viděla a tak dlouho ti to trvá, než to z tebe vytáhnu?"

"Nechtěla jsem věřit očím, že... ten člověk je lord Gavin." Vzhledla a do tváře se jí vryla bolest. "Vždycky býval takový hezký, tak silný, a teď je jenom kost a kůže. Místo očí se na vás dívají černé kruhy a ty vás propalují. Strážný, ten mužský, co jsem s ním strávila noc, mi otevřel padací dveře a přidržel mi tam svíčku. A ten smrad! V té černotě jsem zprvu skoro nic neviděla. Lord Gavin – nejdřív jsem ho nemohla poznat – si zakryl obličej, jako by ho světlo svíčky bodalo do očí. Ta zem tam dole, má paní – ta se úplně hýbala, jak po ní lezla ta havěť! Nebylo tam kouska suchýho místa. Jak může spát? Nemá si tam kam lehnout."

"Víš to jistě, že ten muž byl lord Gavin?"

"Ano. Strážný ho pošimral bičem a on si ruku odtáhl a nenávistně se na nás podíval nahoru."

"Poznal tě?"

"Asi ne. Nejdřív jsem z toho měla strach, ale teď jsem přesvědčená, že v tomhle stavu nepozná nikoho."

Judita zamyšleně odvrátila pohled.

Joan se dotkla její paže. "Má paní, už je pozdě. Ten už si na tomhle světě dlouho nepobude. Tohle nemůže vydržet dýl než nanejvýš pár dní. Zapomeňte na něj. Je na tom hůř, než kdyby byl mrtvý."

Judita ji sjela tvrdým pohledem. "Neříkala jsi před chvílí, že ještě žije?"

"Jen taktak. I kdyby ho dneska vytáhli, tak ho v tu ránu zabije slunce."

Judita vstala. "Musím se obléct."

Joan pohlédla na vzpřímená záda své paní. Byla ráda, že pustila z hlavy jakoukoli myšlenku na záchranu. Dosud ji pronásledoval ten scvrklý, vyzábělý obličej. Přece jen však měla nejasné podezření. Sloužila u Judity už dlouho a věděla, že její malá paní málokdy nechá nějaký problém nedořešený. Někdy bývala Joan úplně vyčerpaná, jak musela nějakou věc několikrát obracet, aby ji Judita viděla ze všech úhlů. Ta se nikdy nevzdala, jak se do něčeho zakousla. Když si vzala do hlavy, že se nějaké pole sklídí tehdy a tehdy, tak bylo taky v tu dobu sklizené, i kdyby měla Judita sama pomáhat mlátit.

"Joan, budu potřebovat nějaké hnědé šaty, docela oby

190

čejné, hodně tmavé, jako nosí děvečky. A nějaké boty - vysoké. Nevadí, jestli budou velké, můžu si je pevně zašněrovat. A lavici. Aby byla dost dlouhá, ale úzká, musí projít těmi padacími dveřmi. A taky nějakou železnou truhličku. Ne moc velkou, takovou, abych si ji mohla přivázat na břicho."

"Na břicho?" vypravila ze se Joan. "Snad nechcete... Přece jsem vám vyložila, že je víc mrtvý než živý, že už mu není pomoci. Nemůžeme mu tam odnést lavici a myslet si, že vás přitom nikdo nenachytá. Jídlo, to snad ještě, ale..." Juditin pohled ji zarazil. Paní byla drobná, ale když se na člověka ty zlaté oči podívaly tak tvrdě, nemohl ji neposlechnout. "Ano, má paní," řekla Joan krotce. "Lavici, boty, šaty pro služku a... železnou truhličku, která by vám pasovala na břicho," řekla ironicky.

"Ano, aby mi pasovala na břicho," opakovala Judita beze stopy veselosti. "A teď mi pomoz s oblékáním." Zveliké truhly u postele vytáhla žluté hedvábné šaty. Od zápěstí k lokti se táhla řádka dvaceti perlových knoflíčků. Přes ně si oblékla vrchní oděv ze zlatohnědého sametu s širokými spuštěnými rukávy. Od pasu k zemi jí visel pásek z hnědých hedvábných šňůrek proplétaných perličkami.

Joan vzala hřeben ze slonoviny a začala paní upravovat vlasy. "Nesmíte mu dát najevo, že vám záleží na lordu Gavinovi."

"To mi nemusíš říkat. Teď jdi a sežeň mi ty věci, co potřebuji. A ať tě s nimi nikdo nenachytá."

"Těžko potáhnu lavici v tajnosti."

"Joan!"

"Ano, má paní, udělám všechno, jak si přejete."

O pár hodin později, když ji Walter provedl všude možně, po stájích a mléčnicích, pravil: "Má paní, jsi jistě unavená. Myslím, že tě to všechno může pramálo zajímat."

"Bane, zajímá mě to!" Judita se usmála. "Ty zdi jsou tak silné," žasla nevinně. Hrad měl velice jednoduchý půdorys. Byla to vlastně jediná velká třípatrová kamenná tvrz, obehnaná pouze jednou, dvanáct stop širokou hradbou. Na hradbách hlídalo několik mužů, ale vypadali ospale a ne příliš obezřele.

"Možná že by si paní také ráda prohlédla zbroj našich rytířů, jestli tam nenajde nějaké vady," řekl Artur, který ji pozoroval.

Judita se ovládla a tvářila se dál nevinně. "Nevím, jak to myslíš, pane," řekla zmateně.

"Já také ne, Arture!" dodal Walter.

Artur neodpověděl a jen si dál měřil Juditu. Poznala, že má nepřítele. Snadno prohlédl její zájem o opevnění. Obrátila se k Walterovi. "Mám dojem, že jsem unavenější, než jsem si myslela. Byla to sem opravdu dlouhá cesta. Asi bych si měla odpočinout."

"Ovšem, má paní."

Judita se ho chtěla zbavit, dostat se z dosahu jeho ruky, kterou jí tak často pokládal na paži nebo kolem pasu. Vděčně se s ním rozloučila u dveří své

komnaty. Padla na lože tak, jak byla. Celé dopoledne jí nešlo z hlavy, co jí vyprávěla o Gavinovi Joan. Dovedla si ho představit, jak je napůl mrtvý v té hnusné zasviněné díře, kde ho vězní.

Dveře se otevřely, ale nevěnovala tomu pozornost. Urozené ženě je málokdy dopřáno soukromí. Co chvíli k ní do pokoje vklouzne nějaká služka nebo zase vyklouzne. Vyjekla, když jí na krk sáhla mužská ruka.

"Můj pane!" zvolala a rychle se rozhlédla po pokoji.

"Neboj se," řekl tiše. "Jsme tu sami. O to jsem se postaral. Služebnictvo ví, že neposlušnost dovedu tvrdě ztrestat."

Judita se octla v koncích.

"Ty máš ze mě strach?" zeptal se a oči mu svítily. "To přece nemusíš. Což nevíš, že tě miluji? Miluji tě od první chvíle, kdy jsem tě spatřil. Byl jsem v průvodu, který tě doprovázel do chrámu. Mám ti říci, jak jsi mi připadala?" Vzal do ruky jednu kadeř a obtočil si ji kolem paže. "Vystoupila jsi do slunečního světla a já měl pocit, jako

192

by před tvou oslnivou září potměšelo. Před tvými zlatými šaty, před tvýma zlatýma očima."

Zdvihl ten pramen vlasů a třel ho prsty druhé ruky o dlaň. "Tolik jsem se už tehdy toužil dotknout tohoto hedvábí. A pochopil jsem, že jsi souzena mně. A přece sis vzala jiného!" vyčetl jí.

Judita dostala strach, ne z něho ani z toho, co by jí mohl udělat, ale z toho, co ztratí, jestli se jí teď zmocní. Zabořila si tvář do dlaní, jako by plakala.

"Má paní! Má drahá Judito. Odpuště mi. Co jsem to učinil!" bědoval zmatený Walter.

S úsilím se vzchopila. "To já musím žádat o prominutí. To je jenom tím, že muži..."

"Co muži? Mně to můžeš svěřit. Já jsem tvůj přítel."

"Opravdu?" ujišťovala se s prosebným a úžasně nevinným pohledem.

"Ano," zašeptal Walter a hltal ji očima.

"Ještě nikdy jsem nepoznala muže, který by byl mým přítelem. Nejdříve můj otec, potom bratři... Ne! Nebudu o nich hovořit špatně." "Není třeba," řekl Walter a špičkami prstů se dotkl je jí ruky. "Znal jsem je dobře."

"A pak můj manžel!" pokračovala rozhořčeně.

Walter na ni zamrkal. "Je ti tedy protivný? Je to pravda?"

Oči jí zablýskly, podívala se na něho s takovou nenávisť, až mu to vzalo dech. Málem jako by jí zahrnovala jeho, a ne manžela.

"Všichni muži jsou stejní!" řekla zlostně. "Od ženy chtějí jenom jediné, a když jim to nedá, vezmou si to násilím. Máš ponětí, jak hrozné je pro ženu znásilnění?"

"Ne, já..." koktal Walter zmateně.

"Muži toho vědí tak málo o jemnějších stránkách života - o hudbě a umění. Kéž bych mohla věřit, že někde na světě je muž, který by mě hned neohmatával a nenaléhal na mě v tom jediném."

"A kdyby se takový muž našel," pravil Walter se lstivým pohledem, "jak bys ho odměnila?"

Něžně se usmála. "Z celého srdce bych ho milovala," řekla prostě.

Zvedl její ručku ke rtům a lehce ji políbil. Judita sklopila oči. "Vezmu tě tedy za slovo," pravil tiše. "Dal bych totiž nevím co, jen kdybych získal tvé srdce."

"Zatím ještě nepatřilo nikomu jinému," zašeptala Judita.

Pustil jí ruku a vstal. "Nechám tě tedy, aby sis mohla odpočinout. Pamatuj, jsem tvůj přítel a budu ti nablízku, kdybys mě potřebovala."

Sotva z pokoje odešel, vklouzla tam Joan. "Paní Judito! Snad vás...?"

"Ne, k ničemu nedošlo," řekla Judita a opřela se o pelest v hlavách postele.

"Umluvila jsem ho, takže si nechal zajít chuť."

"Umluvila! Musíte mi prozradit... Ale ne, vlastně ne. Já asi nebudu nikdy potřebovat vědět, jak umluvit muže, aby se se mnou nemiloval. Ať už jste to udělala, jak chtěla, je to dobře. Ale dokážete si ho udržet od těla i dál?"

"Nevím. On si myslí, že jsem ustrašený hlupáček, anevím, jak dlouho se mi podaří to předstírat. Je mi protivné, když musím tak lhát!" Judita se obrátila ke komorné. "Je na večer všechno připravené?"

"Ano, ale nebylo to lehký."

"Dobře se ti odměním, až se odtud dostaneme, jestli odtud vůbec vyvážneme. Teď najdi nějaké ženy, ať mi připraví koupel. Musím se pořádně vydrhnout všude, kde se mě ten chlap dotkl."

John rázoval těžkými kroky sem tam po místnosti. Špičkou měkké boty zachytil za něco, co leželo zahrabané pod rákosím, a zlostně do toho kopl. Hovězí kost, stará a vysušená, letěla až na protější zeď. "Komorná," bručel. Zamračený v místnosti, bez možnosti volně se pohybovat, a s ním je tu jenom ženská, která se ho bojí.

Ona za to ovšem nemůže, že se tu octl. Otočil se a podíval se na ni, jak se choulí pod přehozem u pánve

194

s uhlím. Věděl, že dlouhá sukně jí zakrývá ošklivě podvrtnutý kotník, který dcera nesměla vidět.

Najednou ho vztek opustil. Nesvědčí mu tak se užírat. "Já jsem mizerný společník," řekl a přisunul si stoličku z druhé strany k uhláku. Helena na něho ustrašeně pohlédla. Věděl, co zakusila s manželem, a zastyděl se, že jí také nahnal strach. "Na tebe já se nezlobím, paní, ale na tu tvoji dceru. Jak mohla taková klidná a rozumná žena přivést na svět takovou paličatou holku? Vzala si do hlavy, že zachrání dva vězně, a teď má na krku dokonce tři - a není, kdo by jí pomohl, leda ta její ztřeštěná služka."

Když se obrátil, viděl, že Helena se usmívá. Byl to úsměv čiré hrdosti. "Ty jsi na takovou dceru ještě hrdá?" podivil se.

"Ano, jsem. Ta nemá z ničeho strach. A vždycky myslí nejdřív na druhé."

"Ale přece jen jsi ji měla naučit také se někdy bát," řekl John prudce. "Strach občas není na škodu."

"Kdyby to byla tvá dcera, jak bys ji to asi naučil?"

"Nejspíš bych..." začal John. Bitím by zřejmě nedokázal nic. Robert Revedoune jí určitě způsobil hodně bolesti. S úsměvem se obrátil k Heleně. "Ta by si nejspíš nedala říct od nikoho. Ale kdyby byla moje..." úsměv se mu rozlil po celé tváři, "byl bych na ni hrdý. Takovou krasavici by ovšem nemohl nikdy zplodit ohava jako já."

"Ty přece nejsi ani trochu ošklivý," řekla honem Helena a zapýřila se.

John se na ni zadíval. Předtím se na ni vlastně kloudně nepodíval. Když ji uviděl poprvé na svatbě, připadala mu hubená a nehezká, ale teď viděl, že ani jedno, ani druhé není pravda. Jeden měsíc bez Roberta Revedoune jí náramně prospěl. Už mu nepřipadala taková vyplašená jako dřív a propadlé líce se jí vyplnily. Vlasy měla zakryté, jen špička na čele jí vykukovala, ale viděl, že jsou kaštanové, tmavší než vlasy dceřiny. A v očích jako by měla drobkové zlaté flíčky.

"Co si mě tak prohlížíš, pane?"

Se svou obvyklou přímostí řekl John, co si myslel. "Ty nejsi stará."

"Letos mi bude třiatřicet," odpověděla. "To už jsem stará ženská."

"Ale kdepak! Vzpomínám si na jednu čtyřicetiletou ženu, která..." Zarazil se a usmál se. "Dámě bych to asi neměl vyprávět. Ale třiatřicet let, to není vůbec žádné stáří." Něco ho napadlo. "Víš, že jsi teď vlastně bohatá? Jsi vdova s ohromným majetkem. Co nevidět si u tebe začnou podávat dveře nápadníci."

"Ale co tě nemá," zasmála se a tváře jí jen hořely. "Ty žertuješ."

"Bohatá a zároveň krásná vdova," škádlil ji. "Lord Gavin si mezi nimi bude muset prosekat cestu, aby ti našel manžela."

"Manžela?" Helena naráz vystřízlivěla.

"Coby ne?" řekl John rázně. "Co se tak tváříš! Všichni muži nejsou takoví ničemové jako ten, co sis ho vzala."

Zamrkala. To, co jí říkal, byla vlastně neomalené, ale od Johna to znělo jako prosté konstatování skutečnosti.

"Lord Gavin ti najde hodného muže."

Zamyšleně na něho hleděla. "Tys byl někdy ženatý, Johne?"

Na chvíli se odmlčel, než odpověděl: "Ano, už je to dávno. To jsem byl ještě hodně mladý. Umřela mi na mor."

"Děti nemáš?"

"Ne. Žádné."

"Měl jsi... měl jsi ji hodně rád?" zeptala se Helena nesměle.

"Ani ne," odpověděl upřímně. "Bylo to prostoduché děcko. Mám odjakživa jednu vadu, že nesnesu hloupost – u muže, u koně a u ženy jakbysmet." Zachechtal se, jak si na něco vzpomněl. "Kdysi jsem se chlubil, že složím srdce k nohám té ženy, která umí kloudně hrát šachy. Věříš, že jsem si jednou zahrál i s královnou Alžbětou?"

"A vyhrála?"

196

"Kdepak," řekl znechuceně. "Nedovedla se na hru soustředit. Pokoušel jsem se tu hru naučit Gavina a jeho bratry, ale ti hrají hůř než nějaká ženská. Jenom s jejich otcem jsem měl co dělat."

Helena se na něho vážně podívala. "Já tu hru znám. Umím aspoň tahat figurkami."

"Ty?"

"Ano. Naučila jsem hrát Juditu, ale mě nikdy neporazila. Ona je jako ta královna, pořád má v hlavě nějaké problémy. Nedovedla se dost soustředit, jak to šachy vyžadují."

John váhal.

"Když tu máme nějaký čas zůstat, co kdybys mě vzala do učení? Každá pomoc by mi přišla vhod."

Vzdychl si. Třeba to není špatný nápad. Alespoň jim to pomůže ukrátit čas.

17. kapitola

uditina komnata byla tichá jako celý Demariho hrad, když se začala chystat, že se vypraví za Gavinem do jámy. "Dej strážnému tohle," řekla Judita a podala Joan měch vína, "a bude spát celou noc jako dřevo. Mohly bychom vedle něho zapálit sudy s olejem, a neprobudí se."

"Však až vás lord Gavin uvidí, tak z toho bude určitě požár," bručela Joan.

"Podle toho, cos mi říkala, tak je víc mrtvý než živý. Teď už ani slovo a udělej, co ti říkám. Je všechno připravené?"

"Ano, je. Už je vám líp?" zeptala se Joan starostlivě.

Judita přikývla a křečovitě polkla, když si vzpomněla na nedávnou nevolnost.

"Jestli vám zůstalo ještě něco v žaludku, tak to vyklopíte, až vlezete do té příšerné jámy."

Judita její poznámku přešla. "Teď jdi a dej tomu muži pořádně napít. Já chvíli počkám, a potom půjdu za tebou."

Joan vyklouzla potichoučku z pokoje. Tuto dovednost získala dlouhými lety zkušeností. Judita neklidně čekala skoro hodinu. Železnou truhličku si přivázala na břicho a pak si přes hlavu natáhla hrubé vlněné šaty. Kdyby si někdo všiml služebné, jak prochází tiše mezi spícími rytíři, viděl by v ní ženu s útežkem, s rukama na kříži, jak ji tíží velké břicho. S určitými obtížemi zdolávala Judita kamenné schodiště bez zábradlí, vedoucí do sklepa.

"Má paní?" ozvala se polohlasně Joan.

"Ano." Judita zamířila k slabému plamínku svíčky, kterou Joan držela. "Usnul?"

"Ano. Copak neslyšíte, jak chrápe?"

"Neslyším nic, leda jak mi tluče srdce. Postav svíčku a pomoz mi odvázat tu truhličku."

Joan poklekla a Judita si vykasala sukně až do pasu. "Na co tu truhlu potřebujete?" zeptala se Joan.

"Aby si měl kam schovat jídlo. Aby na ně nemohly... krysy."

Joan se zachvěla a studenýma rukama se pachtila s uzly na řemenech z nevydělané kůže. "Tam dole jsou ještě hnusnější neřádky než krysy. Má paní, prosím, ještě není pozdě, rozmyslete si to."

"Chceš říct, že tam půjdeš místo mě?"

Místo odpovědi Joan zalapala hrůzou po dechu.

"Tak mlč. Pomysli na Gavina, který v tom musí žít."

Když ženy zvedaly padací dveře, vyvalil se odtamtud puch, že odvrátily hlavu.

"Gavine!" zavolala Judita. "Jsi tam?"

Žádná odpověď.

"Dej mi svíčku."

Joan paní podala tenký sloupek a uhnula pohledem. Neměla odvahu nahlédnout do jámy znovu.

Judita pátrala světýlkem v černé tmě. Obrnila se proti nejhoršímu a měla věru proč. Ale pokud šlo o tu zem, neměla Joan tak docela pravdu. Dal se tam najít suchý kousek – nebo alespoň poměrně sušší. Hliněná zem se svažovala od kamenných zdí tak, že v jednom koutě zůstalo pouze bláto místo slizké zamořené vody. V tom koutě spatřila Judita schoulenou postavu. Pouze oči, které ji probodávaly, svědčily o tom, že ta hromádka je živá.

"Podej mi žebřík, Joan. Až budu dole, šoupni za mnou lavici a potom tam spusť jídlo a víno. Rozumíš?"

"Mně se to nelíbí."

"Mně také ne." Juditě věru nebylo lehké, když po žebříku sestupovala do toho pekla. Neodvážila se pohlédnout dolů. Nač by se dívala, co je na zemi. Cítila a slyšela, jak se tam něco plazí. Svíčku postavila na kámen vystupující ze zdi, ale na Gavina nepohlédla. Věděla, že se usilovně snaží zvednout.

200

"Teď tu lavici," zavolala Judita nahoru. Nebylo snadné spouštět těžký nábytek po žebříku a věděla, že Joan má paže málem vyrvané z kloubů. Pak už nedalo tolik práce ji vzít a postavit ke zdi vedle Gavina. Pak přišla na řadu bednička s jídlem a za ní velký měch vína.

"Tak a je to," řekla, když ty věci položila na kraj lavice. Potom pokročila k manželovi. Viděla, proč si Joan myslela, že má smrt na jazyku. Byl úplně vyzáblý, lícní kosti mu ostře vystupovaly z obličeje.

"Gavine," řekla tiše a vztáhla k němu dlaň.

Pohnul hubenou špinavou rukou, aby se jí dotkl, jako by se bál, že mu zmizí. Když ucítil její teplou kůži, překvapeně se na ni podíval. "Judita." To slovo zaznělo drsně, hlas mu ochraptěl, protože už dlouho nemluvil a hrdlo měl vyprahlé.

Vzala jeho ruku pevně do obou dlaní a stáhla ho, aby se posadil na lavici.

Přidržela mu vinný měch ke rtům. Chvilí trvalo, než pochopil, že se má napít.

"Pomalu," napomenula ho Judita, když začal hltat těžký sladký nápoj. Potom měch odložila, z bedničky vyndala uzavřenou sklenici a začala ho krmit hustou výživnou směsí dušeného masa se zeleninou. Jídlo bylo rozvařené na kaši, aby se snáze žvýkalo.

Když trochu pojedl, opřel se o zeď a unaveně zavřel oči. "Už jsem dlouho nejedl. Člověk nedocení, co má, dokud o to nepříjde." Chvilku odpočíval, potom se znovu posadil zpřímá a zadíval se na ženu. "Proč jsi tady?"

"Abych ti přinesla jídlo."

"Ne, to nemyslím. Proč jsi na Demariho hradě?"

"Gavine, měl bys jíst a nemluvit. Všechno ti povím, jen když ještě trochu sníš." Dala mu skývu černého chleba, namočeného do omáčky.

Znovu se věnoval jídlu. "Jsou nahoře moji lidé?" zeptal se s plnými ústy.

"Myslím, že už vůbec neumím chodit, ale až se najím, nabudu zase síly. Neměli tě posílat sem dolů."

Juditu ani nenapadlo, že až ji Gavin uvidí, bude se domnívat, že je volný. "Ne," řekla, bráníc se slzám, "ještě tě odtud nemohu vyvést... zatím."

"Zatím?" Zvedl k ní oči. "Jak to myslíš?"

"Jsem sama, Gavine. Nahoře nejsou žádní muži. Stále jsi ještě vězněm Waltera Demariho, stejně jako maminka a teď i John Basset."

Přestal jíst, jeho ruka se zarazila v půli pohybu. Pak se rázně pustil do jídla znovu, jako by nic neřekla. "A teď mi pověz všechno po pořádku," řekl bez okolků.

"John Basset přijel se zprávou, že Demari zajal tebe a matku. John neviděl žádnou jinou možnost, jak tě osvobodit, leda obléháním." Odmlčela se, jako by to bylo všechno.

"Takže ses sem vypravila ty, abys mě zachránila?" podíval se na ni a zapadlé oči mu zasvítily.

"Gavine, já..."

"A buď tak laskava, jak jsi to chtěla podniknout? Tasit meč, probodnout je a nařídít, aby mě propustili?"

Pevně zatála zuby.

"To mi John zaplatí hlavou."

"Přesně to říkal," zamumlala.

"Cože?"

"Povídám – John věděl, že se budeš zlobit."

"Zlobit?" zavrčel Gavin. "Moje statky zůstaly bez ochrany, moji lidé bez velení, mou ženu zajal šílenec a ty říkáš, že se zlobím? Nikoli, choti, zlobím je slabé slovo."

Judita se napřímila a vystrčila bradu. "Nic jiného se nedalo dělat. Obléhání bys nepřežil."

"Obléhání ne, to je pravda," vybuchl prudce, "ale jsou ještě jiné způsoby, jak se hradu zmocnit, než obléháním."

"Ale John povídal..."

"John! John je rytíř, ne vojevůdce. Jeho otec sloužil pod mým otcem, stejně jako on pode mnou. Měl jet pro Milese, nebo třeba i pro Raina, třebaže má zlomenou nohu. Já ho zabiju, jen co ho uvidím!"

"Ne, Gavine. To není jeho vina. Řekla jsem mu, že pojedu sama, jestli mě nedoprovodí."

Oči jí ve světle svíčky zářily. Vlněná kápě se jí svezla z vlasů.

202

"Už jsem zapomněl, jak jsi krásná," řekl tiše. "Už se nebudeme hádat. Co se stalo, stalo se, s tím se nedá nic dělat. Pověz mi, co se děje nahoře."

Řekla mu, že matce zajistila lepší ubytování, jenomže z Johna se stal také zajatec. "Ale to je nakonec dobře," poznamenala. "On by mě sem dolů nepustil."

"Kéž by, Judito, sem jsi neměla vůbec vkročit."

"Ale musela jsem ti přece přinést jídlo!" bránila se.

Upřeně na ni hleděl, pak si vzdychl. Začal se na ni usmívat. "Já vlastně Johna lituji, že se s tebou musel handrkovat."

Překvapeně se na něho podívala. "Něco takového říkal on o tobě. Copak jsem provedla něco tak špatného?"

"Ano," odpověděl Gavin poctivě. "Ohrozila jsi víc lidí a jakákoli záchrana bude teď mnohem těžší."

Sklopila hlavu a pohlédla na své ruce v klíně.

"No tak, podívej se na mě. Už je to tak dávno, co jsem neviděl nic aspoň čistého." Podal jí prázdnou sklenici.

"Přinesla jsem ti další jídlo a kovovou truhličku, aby sis ho tam mohl uložit."

"A lavici," řekl a zavrtěl hlavou. "Juditko, uvědomuješ si, že Demariho pochopové budou vědět, od koho ty věci mám, až je uvidí? Musíš je zase odnést."

"Ne! Ty je potřebuješ."

Hleděl na ni. Zatím jí stále něco vytýkal. "Juditko," zašeptal, "děkuju ti."

Vztáhl ruku, jako by se chtěl dotknout její tváře, ale zarazil se.

"Ty se na mě zlobíš," vyhrkla v domnění, že proto se jí nechtěl dotknout.

"Nechci tě ušpinit. Jsem celý olepený špínou. I teď, když sedíš tak blízko mě, cítím, jak mi po kůži leze nějaká havěť."

Vzala ho za ruku a přiložila si ji k líci. "Joan povídala, že jsi taktak živý, ale říkala také, jak vzdorně ses podíval nahoru na strážného. Jestliže jsi měl v sobě nenávist, tak jsi nemohl být tak blízko smrti." Naklonila se k němu a dotkla se rty jeho úst. To jí muselo stačit, víc jí svým dotykem nechtěl pošpinit.

"Něco ti povím, Judito. Ale musíš mě poslechnout. Nestrpím žádnou neposlušnost, rozumíš? Já nejsem John Basset, aby sis mě omotala kolem prstu. A jestli mě neposlechnesh, tak to bude nepochybně stát mnoho životů. Rozumíš?"

"Ano," přikývla. Potřebovala, aby ji někdo vedl.

"Než mě zajali, Odovi se podařilo projet a snad dorazil do Skotska za Stevenem. "Za tvým bratrem?"

"Ano, toho ještě neznáš. Pová mu všechno, co provedl Demari. Steven brzy přitáhne. Je to zkušený bojovník a tyhle staré hradby před ním dlouho neobstojí. Ale přece jenom to potrvá celé dny, než sem ze Skotska dojde - ipokud by ho posel našel brzy." "Co mám tedy dělat?" "Mělas zůstat doma a čekat nad vyšíváním," řekl mrzutě. "Tak bychom měli dost času. Teď ho pro nás musíš nějak získat. Nesmíš souhlasit s ničím, co Demari navrhne. Bav se s ním o ženských záležitostech, ale žádné smlouvy s ním neprojednávěj."

"On mě má za prostáčka."

"Pánbůh chraň muže před takovými prostými ženami! A teď už musíš jít."

Vstala. "Zítřka ti přinesu zase jídlo."

"Ne, pošli Joan!! Té kočky si nikdo nevšimne, když proklouzne z jedné postele do druhé."

"Ale já přijdu v přestrojení."

"Judito, která druhá má takové vlasy jako ty? Když ti vykoukne jediný pramínek, hned tě poznají. A kdyby tě přistihli, tak by neměli žádný důvod nechat nás ostatní naživu. Demari musí věřit, že s jeho plány souhlasíš. Teď jdi a aspoň tentokrát mě poslechni."

Chvilí stála a přikyvovala, pak se otočila k žebříku.

"Judito," zašeptal. "Políbila bys mě ještě jednou?"

Šťastně se usmála, a než ji mohl zarazit, objala ho kolem pasu a těsně si ho přitiskla. Cítila, jak se mu tělo změnilo, jak zhubl. "Měla jsem takový strach, Gavine," přiznala se.

204

Zvedl jí bradu. "Jsi statečnější než deset chlapů." Toužebně ji políbil. "Tak jdi a už se sem nevracej."

Skoro vyběhla po žebříku a ven z temného sklepení.

18. kapitola

elý hrad už byl tichý, když Arturův hněv konečně vybuchl. Věděl, že by se měl ovládat, ale za ten den už toho viděl tolik, že mu to stačilo. "Jsi hlupák," řekl opovržlivě. "Nevidíš, že ta žena na tebe hraje, jako když mistr drnká na psaltérium?"

"Překračuješ všechny meze," pohrozil mu Walter.

"Někdo ti musí otevřít oči. Jsi do ní tak zblázněný, že by ti mohla klidně vrazit nůž mezi žebra a ještě bys jí poděkoval."

Walter se zadíval do korbele piva. "Je to sladká a rozkošná žena," zamumlal.

"Sladká! Cha, ta je sladká jak utrejch. Je tu tři dni a podívej, jak daleko jsi s ní dospěl v jednání o zrušení sňatku. Co na to říká, když se jí zeptáš?"

Nedopřál Walterovi čas, aby mu odpověděl. "Když se jí to hodí, tak neslyší. Když se někdy na něco zeptáš, tak se na tebe jenom podívá a usměje se. Člověk by si málem myslel, že je hluchoněmá. A ty nikdy nenaléháš a jenom se na ni také bezmyšlenkovitě usměješ."

"Je to krásná žena," hájil se Walter.

"Ano, je svůdná," přiznal Artur a také se sám pro sebe usmál. Judita Montgomeryová ho začala také vzrušovat, ovšem ne tak posvátně, jak působila na Waltera. "Ale co je ti její krása platná? Nejsi k svému cíli o nic blíží, než když sem přišla."

Walter bouchl korbelem. "Je to sakra žena, a ne chlap, s kterým se může člověk hádat. Tu si musí muž namlouvat a získávat. Ženy potřebují lásku. A ona si užila své s otcem a s tím grobiánským manželem. Tak ji vyplašili, že se teď mužů bojí."

"Bojí!" odfrkl Artur. "V životě jsem neviděl ženu, která by se bála méně. Ustrašená ženská by zůstala doma v posteli za hradbami svého hradu. Tahle si přijede k naší bráně a..."

"A o nic nežádá!" řekl Walter vítězoslavně. "Nežádala mě o nic, jenom o lepší ubytování pro matku, což je docela skromné přání. Celé dny tráví po mém boku a její společnost je příjemná. Ani jednou se mě nezeptala na osud svého manžela. Z toho je jasně vidět, že o něho nestojí."

"Na to bych tak moc nespolehal," pravil Artur zamyšleně. "Mně to připadá nepřírozené, že se o něho vůbec nezajímá."

"Nenávidí ho, věř mi! Nechápu, proč ho nezabiješ anevyřídíš to s ním jednou provždy. Já bych se s ní oženil rovnou nad jeho mrtvolou, kdyby to farář dovolil."

"To bys měl okamžitě na krku krále! Je to bohatá žena. Její otec měl právo ji provdat, ale ten je teď mrtvý. Jediný, kdo k tomu má právo, je král. Jakmile by její manžel zemřel, stala by se okamžitě svěřenkou královou a jemu by také připadly zisky z jejích statků. Myslíš, že by král Jindřich dal bohatou vdovu muži, který mučil a zabil jejího manžela? A kdyby sis ji vzal bez jeho svolení, rozhněval by se ještě víc. Nesčetněkrát jsem ti zdůrazňoval, že jediná možnost je přimět ji, aby se sama obrátila na krále a veřejně požádala o propuštění ztýranějšího manželství a o sňatek s tebou. Král Jindřich miluje královnu a takové cituplné záležitosti ho nesmírně dojímají."

"Takže si počínám správně," řekl Walter. "Chovám se tak, aby se do mě ta žena zamilovala. Vidím jí na očích, když se na mě podívá, že už mě má ráda."

"A já ti znovu říkám, že jsi hlupák. Vidíš to, co chceš vidět. Moc bych za to nedal, že má něco za lubem. Třeba pomýšlí na útěk."

208

"Na útěk ode mě? Já ji přece nedržím v zajetí. Může odejít, kdykoli si to bude přát."

Artur přešel Waltera znechuceným pohledem. Je nejenom hlupák, ale úplný zbedněnec. Jestli si Artur nedá pozor, může mu ta zlatooká bohyně zhatit všechny tak pečlivě připravené plány. "Říkáš, že manžela nenávidí?"

"Ano, to vím jistě."

"A máš o tom nějaké jiné důkazy než klevety služebnictva?"

"Nikdy o něm nemluví."

"Co když ho tolik miluje a tolik ji to zraňuje, že o něm nemůže mluvit?"

nadhodil Artur zlomyslně. "Tu její nenávist bychom možná měli podrobit zkoušce." Walter váhal.

"Teď už si jí nejsi tak jistý?"

"Jsem! Co máš v úmyslu?"

"Vytáhneme toho jejího muže z díry, přivedeme ho před ni a uvidíme, jak se na to bude tvářit. Rozpláče se hrůzou, až ho uvidí tak zbědovaného? Anebo bude ráda, že tak trpí?"

"Určitě bude ráda," odpověděl Walter pevně.

"Doufejme jenom, že máš pravdu. Já jsem však přesvědčený, že nemáš."

Nové ubytování, které lady Heleně opatřila Judita, byla velká, vzdušná a čistější místnost. Do stěn dámské komnaty v třetím patře zabudovali mohutnou dřevěnou přepážku a tím vznikl další pokoj. Byl oddělený od ostatního hradu a chráněný dveřmi ze čtyři palce silné dubové desky.

Nábytku tam měla Helena poskrovnu. Jeden roh zabírala velká postel s těžkými závěsy a na druhém konci pokoje ležel slamník. Nad rozžhaveným uhlákem seděli proti sobě dva lidé nad šachovnicí položenou na nízkém stolku a hlavami se skoro dotýkali.

"Už jsi zase vyhrála!" řekl John Basset užasle.

Helena se na něho usmála. "Zdá se, že z toho máš radost."

"Ano, mám. Aspoň jsme se tyhle dny nenudili." Za tu dobu, co byli spolu, se mu měnila před očima. Přibrala na váze, tváře už neměla propadlé. A v jeho přítomnosti se chovala nenuceně. Její oči už netékaly sem tam. Ba vlastně málokdy opouštěly Johna.

"Myslíš, že má dcera je v pořádku?" zeptala se, když stavěla figurky do výchozího postavení.

"Mohu se jenom domýšlet, že ano. Kdyby se jí něco stalo, tak by nám to asi dali vědět. Demari by určitě neztrácel čas a postaral by se o to, aby nás postihl stejný osud."

Helena přikývla. Poté, co tak dlouho musela žít mezi lžemi, připadala jí Johnova drsná pravdomluvnost jako balzám. Juditu od toho prvního večera neviděla, a kdyby neměla oporu v Johnovi, nejspíš by se roznemohla starostmi. "Dáme si ještě jednu partii?"

"Ne, teď si musím od tvých útoků odpočinout."

"Už je pozdě. Snad..." začala – ještě se jí nechtělo jít spát a rozloučit se s ním.

"Posedíš se mnou ještě chvíli?" zeptal se, když vstal a prohrábl uhlíky.

"Ano," usmála se. Tuto část dne měla nejraději – když ji John přenášel v pevné náruči z jednoho místa na druhé. Kotník už měla docela v pořádku, ale on se na to neptal a ona o tom nehovořila.

Pohlédl na její hlavu, opřenou o jeho rameno. "Každý den mi víc a víc připomínáš svou dceru," řekl, když ji nesl na židli blíž k ohni. "Je jasné, odkud pobrala krásu."

Helena neodpovídala, ale usmála se mu do ramene, konejšena jeho silou. Sotva ji posadil na židli, rozlétly se dveře.

"Maminko!" zvolala Judita a rozběhla se Heleně do náruče.

"Už jsem o tebe měla starosti," řekla Helena úzkostlivě. "Kam jsi zmizela? Neublížili ti?"

"Co je nového?" přerušil je hluboký hlas Johnův.

Judita se vyvinula matce. "Ne, nic se nestalo. Nemohla jsem přijít, neměla jsem vůbec čas. Walter Demari mě pořád nějak zdržuje. Když se mu zmíním, že bych tě
210

chtěla navštívit, hned si vymyslí, kam s ním musím jít." Posadila se na stoličku, kterou jí John přisunul. "A pokud jde o novinky, viděla jsem Gavina." Ani John, ani Helena nepromluvili.

"Je zavřený v takové díře pod sklepem. Je tam plno bahna, slizu a havěti, tam nemůže dlouho vydržet. Slezla jsem tam za ním a..."

"Ty jsi vlezla do té jámy?" zhrzoila se Helena. "A to jsi s útežkem! Vždyť jsi dítěti mohla ublížit!"

"Tiše!" nařídil John. "Ať nám poví, co je s lordem Gavinem."

Judita se podívala na matku. Ta se obvykle schoulila, jakmile nějaký muž promluvil ostřeji, ale tentokrát Helena jenom poslechla a nedala najevo žádný strach. "Hrozně se na mě zlobil, že jsem tady, a říkal, že už se postará o naši záchranu. Poslal pro bratra Stevena."

"Pro lorda Stevena?" zeptal se John a pak se usmál. "Ach ano, jestli vydržíme, než přijde, budeme zachráněni. Je to dobrý bojovník."

"To říkal Gavin také. Já mám co nejdříve zabavovat Demariho, aby měl Steven čas přitáhnout sem se svými lidmi."

"Co ještě říkal lord Gavin?"

"Už moc málo. Většinu času mi vypočítával, co jsem udělala špatně," řekla Judita rozmrzele.

"A dokážeš si udržet Demariho od těla?" zeptala se Helena.

Judita si vzdychla. "Není to snadné. Jakmile mě vezme za zápěstí, hned mi vyjede rukou až k lokti. A jen co se mě dotkne v pase, už se mi jeho dlaň sune nahoru po žebrech. Vůbec si ho nevážím. Kdyby si na chvíli sedl a promluvil se mnou rozumně, klidně bych mu dala upsat polovinu pozemků našeho rodu, jen aby nás pustil všechny na svobodu. Ale on mi místo toho nabízí věnečky ze sedmikrásek a milostné básně. Někdy se mi chce řvát, jak mám všeho dost."

"A co sir Artur?" zeptal se John. "Nedovedu si představit, že ten by vil věnečky ze sedmikrásek."

"Ne, ten mě jenom pozoruje. Ani na chvíli ze mě nespustí oči. Mám pocit, že něco chystá, ale nevím co."

"Určitě to nejhorší," řekl John. "Kdybych ti tak jen mohl pomoci."

"Ale ne, teď nepotřebuji s ničím pomoci. Nezbyvá než čekat, než dorazí lord Steven a začne vyjednávat nebo bojovat – co bude třeba. Pak s ním promluví." "Promluví?" John zvedl jedno obočí. "Steven nemá zrovna ve zvyku mluvit o svých bitevních plánech s ženami." Někdo zaklepal na dveře. "Už musím jít. Čeká na mě Joan. Asi by bylo lepší, aby Demari nevěděl, že jsem tady." "Judito." Helena chytila dceru za ruku. "Jsi na sebe opatrná?" "Jak jen to jde. Jsem jenom unavená – to je všechno." Políbila matku na tvář. "Musím už běžet." Když zůstali sami, obrátil se John k Heleně. "No tak, neplač," napomenul ji přísně. "Tím se nic nespraví." "Já vím," řekla Helena. "Jenomže je tak sama. Vždycky byla sama." "A co ty – nebyla jsi vždycky taky sama?" "Na mně nezáleží. Já jsem už stará ženská." Vzal ji rázně pod rameny a přitáhl si ji. "Ty nejsi stará!" řekl prudce a přitiskl jí ústa na rty. Helenu ještě nikdy žádný muž nepolíbil kromě manžela – a ten jenom v prvních dobách jejich manželství. Zamrazilo ji v zádech, až se polekala. Políbení mu opětovala, objala ho kolem krku a přivinula si ho blíž k sobě. Políbil ji na tvář, na krk a v uších mu zněl tlukot vlastního srdce. "Už je pozdě," zašeptal, zvedl ji do náruče a odnášel ji k posteli. Každý večer jí pomáhal rozepínat prosté šaty, protože neměla žádnou služku. Vždycky se choval uctivě a odvracel oči, když ležla do postele. Nyní ji u postele postavil a otočil se k odchodu. "Johne," zvolala, "to mi nepomůžeš s knoflíčky?" Ohlédl se po ní a oči mu ztemněly vášní. "Dnes ne. Kdybych ti pomáhal se svlékáním, tak by sis do té postele nelehla sama."

212

Helena ho pozorovala a v těle jí tepala krev. To, co dosud zažila s mužem v posteli, bylo vždycky brutální. Ale když teď hleděla na Johna, věděla, že on by byl jiný. Jaké to asi je, ležet šťastně v mužově náručí? Skoro ani neslyšela vlastní hlas, když promluvila. "Přesto budu pomoc potřebovat." Přešel k ní a stoupl si před ní. "Jistě? Ty jsi dáma. Já jsem pouhý vazal tvého zetě."

"Přirostl jsi mi k srdci, Johne Bassete, a teď bych tě chtěla mít docela." Dotkl se čepečku na její hlavě a pak jí ho stáhl. "Tak pojď," usmál se, "podíváme se na ty tvoje knoflíčky."

Přes ta smělá slova se Helena Johna bála. Za posledních několik dnů si ho zamilovala a chtěla mu něco dát. Neměla nic kromě svého těla. Odevzdávala se mu jako mučednice. Věděla, že muži nacházejí ve spojení na loži rozkoš, ale pro ni to bývala jenom chvatná, dosti upatlaná záležitost. Neměla tušení, že by to mohlo být jiné.

Překvapilo ji, když si dával s jejím odstrojováním načas. Myslela si, že muž jí prostě stáhne sukně přes hlavu a hotovo. Johnovi zřejmě dělalo dobře, že se jí může dotýkat. Když jí sahal na žebra, probíhalo jí po kůži lehké chvění. Pomohl jí ze šatů, potom jí sundal spodničky. Odstoupil od ní a díval se na ni, jak tam stála pouze v lehké bavlněné košilce a punčochách. Vře se na ni usmál, jako by v něm její tělo vzbuzovalo radost. Položil jí ruce do pasu a stáhl jí košili. Okamžitě se zmocnil jejích řader, až se Heleně zatajil dech požitkem z jeho dotyku. Políbil ji na rty. Úžasem se jí rozšířily oči. Jeho něha jí slastně rozechvívala tělo. Hrubé sukno jeho kabátce jí tlačilo do řader. Zavřela oči a opřela se o něho. Objala ho pevněji. Ještě nikdy nezažila takový pocit. John se od ní odtrhl a začal se také svlékat. Heleně se rozbušilo srdce. "Ukaž, já sama," slyšela se, jak říká, ale pak polekaná svou troufalostí couvla. John se na ni usmál s přesně takovým výrazem, jaký cítila i ona – se vzrůstající vášní.

Předtím muže nikdy nesvlékala, leda když pomáhala koupat hosta. Johnovo tělo bylo statné a svalnaté. Helena se dotýkala jeho pokožky a přitom jednotlivé kusy oděvu padaly na zem. Zavádila mu prsy o paži a tělem jí proběhly jiskřičky.

Když John zůstal nahý, zvedl Helenu v náručí a opatrně ji složil na postel. Na chvíličku zalitovala, že teď začne bolest a ty příjemné pocity skončí. John vzal jednu její nohu a položil si ji na klín. A zatímco ho Helena bez dechu sledovala, rozvázal jí podvazek a sroloval jí bavlněnou punčochu. Přitom jí kousek po kousku zlíbal celou nohu. Když dospěl až k prstům, Helena už nevydržela sedět. Tělo jí podivně ochablo a srdce jí teď tlouklo až v krku. Vztáhla po něm paže, aby k ní šel, ale on se zdráhal. Vzal si teď do práce její druhou nohu. Helena cítila, že už toho víc nesnese. Její tělo po něm bolestně toužilo. John se tlumeně zasmál a odstrkoval jí chňapající ruce. Trvalo to celou věčnost, než jí s líbáním stáhl i druhou punčochu.

Helena ležela zesláblá na poduškách. John se nad ní sklonil, políbil ji a její ruce se mu zabořily do ramenou. Přejel jí dlaní pevně po boku a stáhl jí kalhoty. Přitiskla se k němu a ucítila, že je na ni připravený. Ale John s týráním ještě neskončil. Sehnul hlavu na její prsa a jazykem a zuby jí lehce dráždil tvrdé růžové hroty. Helena záúpěla a házela na podušce hlavou ze strany na stranu.

John na ni pomalu přesunul jednu nohu a pak celé tělo. Jak je to příjemné! Je tak silný a těžký. Když do ní vnikl, vykřikla. Měla pocit, jako by byla panna, po těch svých žalostných zkušenostech s rozkoší. Manžel její tělo využíval, ale John se s ní miloval.

Její vášeň byla stejně prudká jako Johnova a skončili současně v ohnivém přívalu závratí. Pevně si ji přivinul a přehodil si přes ni jednu paži a nohu, jako by se bál, že by mu mohla utéci. A Helena se k němu zavrtala ještě těsněji. Kdyby to bylo možné, nejraději by se mu vloudila až pod kůži. Tělo se jí uvolnilo v příjemném doznívání milostné noci. Usnula a Johnův lehký dech jí hladil po uchu a na krku.

214

Judita seděla u vyvýšeného stolu mezi Walterem a Arturem. Šťourala se v jídle, nemohla ten mizerně uvařený pokrm dostat do krku. Ale bylo by to stejné, i kdyby měla před sebou ty nejvybranější lahůdky. Oblékla si hedvábné krémové spodní šaty a přes ně róbu z jasně modrého sametu. Široké splývavé rukávy byly podloženy modrým saténem s drobnými zlatými vyšívanými půlměsíčky. Pas jí ovíjel zlatý filigránový pásek s přezkou s jedním velkým safírem.

Walter ji stále nějak ohmatával. Hned měla jeho ruce na zápěstí, hned na paži nebo na krku. Snad si ani neuvědomoval, že je může každý vidět. Judita však na sobě živě cítila oči pětadvaceti rytířů, kteří na ni bezostyšně civěli. Snažili se zřejmě vykoumat, co se děje. Když zabodla vidličku do kousku hovězího, litovala, že to není Walterovo srdce. Bylo strašně těžké zapírat svou hrdost.

"Juditko," šeptal jí Walter chraptivě do ucha, "já bych tě samou láskou snědl."

Přitiskl jí rty na hrdlo a ona se otřásla odporem. "Na co čekáme? Cožpak necítíš, jak tě miluji? Nevíš, jak po tobě toužím?"

Judita se držela strnule, nedovolila si odtáhnout se od něho. Ocucával jí krk, tiskl jí rty na rameno, a ona nesměla dát najevo, jak jí přitom je. "Můj pane," vypravila ze sebe, když předtím několikrát polkla, "nepamatuješ se na svá vlastní slova? Říkal jsi, že musíme počkat."

"Já nemohu," zalykal se, "nemohu už čekat."

"Ale musíš," řekla Judita zlostněji, než měla v úmyslu, a prudce mu vytrhla ruku. "Poslyš, co kdybych se také nechala unést svou vášní k tobě a vyspala se s tebou? Nemyslíš, že by z toho bylo dítě? A co by tomu řekl král, kdybych se před ním objevila s nadmutým břichem? Cožpak by mi někdo věřil, že to dítě není manželovo? A jestliže nosím jeho dítě, zrušení manželství by mi nepovolil. A víš, že rozvod povoluje papež. Slyšela jsem, že to někdy trvá celé roky."

"Juditko..." začal Walter, pak se zarazil. Měla pravdu. Svými slovy rovněž polichotila jeho ješitnosti. Dobře si pamatoval chvástání Roberta Revedounea, že vdává dceru do rodiny Montgomeryů proto, aby měla syny. A on, Walter, ví, že by jí sám dal také syny! Má pravdu. Hned při první souloži by určitě počali syna. Pořádne se napil vína a v hlavě se mu mísila hrdost se zklamáním.

"Kdy se vypravíme ke králi, můj pane?" zeptala se Judita rovnou. Snad by se jí mohlo podařit zosnovat útěk cestou.

Seděli u jídelního stolu, ale Walter si přítomných skoro nevšímal. Ozval se Artur: "Chceš co nejdřív požádat krále o zrušení manželství?"

Neodpovídala.

"No tak, paní, jsme tví přátelé. Můžeš hovořit bez okolků. Je tvá láska k lordu Walterovi tak hluboká, že se nemůžeš dočkat, abys ji veřejně vyhlásila před světem?"

"Tvůj tón se mi nelíbí," vložil se do toho Walter. "Ona nemá co dokazovat. Je naším hostem, ne zajatkyní. Nikdo ji nenutil, aby sem přišla."

Artur se usmál a přimhouřil oči. "Ano, přišla sem dobrovolně," řekl hlasitě.

Potom, když se přes Juditu natahoval po dalším plátku masa, ztlumil hlas. "Ale proč vlastně má paní přišla? To jsem se zatím ještě nedověděl."

Juditě připadalo, že ta večere nikdy neskončí a nemohla se dočkat, aby už mohla odejít. Když se k ní Walter otočil zády, aby řekl něco hofmistrovi, Judita využila příležitosti a zvedla se od stolu. S divoce bušícím srdcem vyběhla po schodech. Jak dlouho může ještě Walteru Demarimu vzdorovat? Každou minutou na ni doléhal neodbytněji. Zastavila se a opřela o studenou kamennou zeď. Snažila se vzchopit. Proč je vždycky přesvědčená, že zvládne všechno sama?

"Tak tady jsi!"

Judita vzhlédla a spatřila Artura, který stál poblíž. Byli sami v hlubokém výklenku v tlustých zdech.

"Hledáš cestu, kudy uprchnout?" ušklíbl se. "Žádnou nemáš. Jsme tu sami." Pevnou paží ji objal kolem pasu a přitáhl si ji těsně k sobě. "Kam se poděl tvůj pohotový jazyk? Také mi chceš vymluvit, abych na tebe nesahal?" Přejížděl jí rukou po paži a laskal ji. "Jsi opravdu roz

216

košná, není divu, když kvůli tobě muž ztratí hlavu. Skoro chápu, proč se s tebou Walter váhá vyspat." Podíval se jí znovu do tváře. "V těch zlatých očích nevidím žádný strach, ale rád bych viděl, jak hoří opravdovou vášní. Myslíš, že bych je dokázal rozplamenit?"

Jeho rty se tvrdě snesly na její, ale Judita nic necítila. Zůstala v jeho objetí úplně chladná.

Odstoupil od ní. "Jsi studená jako led," zavrčel a prudce si ji přitiskl.

Zalapala po dechu, když jí vymáčkl vzduch z plic. Využil jejích otevřených úst a znovu se jich zmocnil. Vrazil jí do nich jazyk, až se Judita zalykala. Jeho objetí ji tlačilo. Jeho ústa se jí hnusila.

Artur od ní znovu odstoupil a objetí uvolnil, ale nepustil ji. V očích se mu nejdřív zračil hněv, pak zlomyslnost. "Ne, ty nejsi chladná. Žádná žena s takovými vlasy a očima nemůže být chladná. Jenže kdo dovede ten led roztavit? Je to Walter, jak ti pořád olizuje ruku, anebo snad ten tvůj manžel?"

"Ne!" řekla Judita a sevřela rty.

Artur se usmál. "Ať si Walter myslí co chce, podle mě jsi mizerná herečka."

Ztvrdl mu obličej. "Walter je hloupý, ale já ne. On si myslí, že jsi sem přišla z lásky k němu, ale tomu já nevěřím. Kdybych byl ženou, tak bych se pokusil využít své krásy k tomu, abych osvobodil ty, které miluješ. Máš v úmyslu nabídnout se mu výměnou za propuštění matky a manžela?"

"Pusť mě!" Judita se mu snažila vymanit z náruče.

Přidržel ji pevněji. "Mně neutečeš. Ani se o to nepokoušej."

"A co Walter?" popíchla ho.

Zasmál se. "Hraješ to dobře, ale dej pozor, zahráváš si s ohněm a popálíš se. Ty myslíš, že se sebedůvěrně bojím takového hadru, jako je Demari? S tím já si poradím. Kdo myslíš, že přišel s tím nápadem požádat o zrušení manželství?"

Judita se přestala prát.

"Aha! Konečně jsem upoutal tvou pozornost. Tak dobře poslouvej. Walter si tě vezme první, ale potom budeš má. Až se tě nabaží a začne se ohlížet po jiných ženách, vezmu si tě já."

"To bych si radši vzala do postele zmiji," zasyčela, když jí jeho ruka bolestivě stiskla paži.

"Ani abys zachránila tu svou mámu?" řekl výhrůžně. "Už jsi pro ni udělala hodně. Čeho bys byla ještě schopna?"

"To se nikdy nedovíš!"

Znovu ji pevně objal. "Že ne? Ty si myslíš, že máš kdovíjakou moc, když ti ten hlupák Demari zobe z ruky, ale já ti ukážu, kdo je tady skutečným pánem!"

"Jak... jak to myslíš?"

"To se brzy dovíš," usmál se.

Snažila se nedat najevo, jaký nepříjemný pocit v ní jeho slova vyvolala. "Co chceš dělat? Matce bys snad neublížil?"

"Ne, takový hrubián nejsem. Já se chci jenom pobavit. Udělá mi dobře, až uvidím, jak se kroutíš. Až toho budeš mít dost, přijď někdy v noci za mnou a v posteli si popovídáme."

"Nikdy!"

"Neukvapuj se." Najednou ji Artur pustil. "Musím jít. Máš o čem přemýšlet."

Když Judita osaměla, zůstal nehnutě stát a zhluboka dýchala, aby se uklidnila. Obrátila se k svému pokoji, ale polekala se, když najednou uviděla, že ve stínu tiše stojí nějaký muž. Lenivě se opíral o protější stěnu chodby. Přes široké plece měl zavěšenou loutnu a nožem si pomalu čistil nehty. Judita se na něho bezděčně podívala. Co když slyšel něco z Arturových výhrůžek? Ačkoli nezvedl hlavu a nepodíval se na ni, cosi k němu její pohled přitahovalo. A jak se na něho upřeně zadívala, najednou zdvihl obličej a pohlédl na ni. Jeho tmavé modré oči na ni hleděly s takovou nenávistí, až zalapala po dechu. Přitiskla si ruku na ústa a začala do ní zuby.

Otočila se a rozběhla se chodbou do svého pokoje. Tam se vrhla na lůžko. Až z hloubi nitra se jí zvolna prodíraly slzy a pak se rozplakala.

218

"Má paní," šeptala Joan a hladila Juditu po vlasech. V posledních několika dnech se sblížily zároveň s tím, jak se smazával rozdíl v jejich společenském postavení. "On vám ublížil?"

"Ne, ublížila jsem si sama. Gavin říkal, že jsem měla zůstat doma se šitím. Měl asi pravdu." "Se šitím?" podivila se s úsměvem služka. "To byste zadrchala nitě hůře, než jak zadrcháváte všechno tady."

Judita se na ni pohoršeně podívala. Potom skrze slzy řekla: "Máš na mě dobrý vliv. Chvilku jsem litovala. Odnesla jsi včera v noci Gavinovi jídlo?"

"Ano."

"A jak vypadal?"

Joan se zamračila. "Slabší."

"Jak bych jim mohla pomoci?" tázala se Judita sama

sebe. "Gavin říkal, že mám počkat na jeho bratra Steve

na, ale jak dlouho? Musím Gavina dostat z té díry ven!" "Ano, paní, to musíte."

"Jenže jak?" Joan zvažněla. "Na to může odpovédět jenom Pán

Bůh."

Večer odpověděl na Juditinu otázku Artur. Seděli uvečeře a jedli polévku a dušené maso. Walter byl zticha a tentokrát Juditu neohmatával jako jindy, nýbrž pokukoval po ní koutkem oka, jako kdyby ji posuzoval.

"Chutná vám, lady Judito?" zeptal se Artur.

Přikývla.

"Doufejme, že zábava vás taky potěší."

Chtěl se ho zeptat jaká zábava, ale neřekla nic. Nedo

přeje mu radost. Artur se naklonil kupředu a podíval se na Waltera. "Nemyslíš, že už je čas?"

Walter začal něco namítat, ale pak si to rozmyslel anechal toho. Podle všeho šlo o něco, co s Arturem důkladně prohovořili. Walter pokynul dvěma zbrojnošům, stojícím u dveří, a ti odešli.

Juditě uvázlo sousto v ústech a musela ho zapít vínem, aby ho mohla spolknout. Věděla, že Artur chystá nějaký úskok, a chtěla být připravená. Nejistě se rozhlédla po sále. A znovu uviděla toho muže, kterého zahlédla odpoledne na chodbě. Byl vysoký, štíhlý, s tmavě plavými vlasy s několika světlejšími

prameny. Měl výraznou čelist pevně zatatou nad bradou s dolíčkem uprostřed. Upoutaly ji však jeho oči. Byly hluboké, tmavomodré a hořela v nich nenávist – nenávist namířená na ni. Přitahoval ji.

V síni zavládlo náhle neobvyklé ticho a ozvalo se chrastění vlečených řetězů. Judita odvrátila od neznámého oči. V jasném světle velkého sálu nepoznala Judita zpočátku, že to něco, co tam zbrojnoši táhnou, je člověk. Byla to spíš smrdutá hromada hadrů než člověk. A právě těch několik vteřin váhání ji zachránilo. Uvědomila si, že ji Artur swalterem upřeně pozorují. Udiveně na ně pohlédla, ale jakmile se odvrátila, poznala, že ta postava, kterou vlečou, je Gavin. Už se na něho nepodívala, nýbrž zůstala viset očima na Walterovi. To jí poskytne čas uvažovat. Proč jí ho sem takhle přivedli? Cožpak nevědí, že touží rozběhnout se k němu a pomoci mu?

Vzápětí pochopila, že právě s tím Artur počítal. Chtěl Walterovi ukázat, že k manželovi necítí zášť.

"Ty ho nepoznáváš?"

Judita jakoby překvapeně pohlédla na toho špinavého muže, kterého vedli do hodovní síně. Pak se začala usmívat, velice pomalu. "Takto jsem si ho vždycky přála spatřit."

Walter vítězoslavně vykřikl. "Přiveďte ho blíž! Ať se má krásná paní na něj vynadívá," prohlásil na celé kolo, aby to každý slyšel. "Jen ať si tu chvíli vychutná – však si to zaslouží."

Strážní přitáhli Gavina až ke stolu. Srdce se jí prudce rozbušilo. Teď nesmí udělat žádnou chybu. Kdyby dala najevo, jak její srdce letí manželovi vstříc, určitě by to mělo za následek nejednu smrt. Vstala a chvějící se rukou zvedla číši vína. Chrstla mu její obsah do obličeje.

Ta sprcha Gavina oživila a podíval se na ni. V jeho tváři, hubené a ostré, se objevilo překvapení. Potom

220

úžas. Zvolna přešel pohledem na Waltera a Artura, kteří stáli vedle jeho ženy. Demari vzal Juditu majetnický kolem ramen. "Jen se podívej, kdo ji teď objímá," chvástal se.

Než se ostatní vzpamatovali, vrhl se Gavin přes stůl na Waltera. Zbrojnoše, kteří drželi řetězy, strhl s sebou, až klopýtli a padli do nádobí s jídlem. Walter neuhnul dost rychle a Gavin toho nafintěného panáka špinavýma rukama popadl.

"Chyťte ho!" zasípal Walter a nehty drápal Gavinovy ruce, které mu tiskly hrdlo. Judita byla ohromena stejně jako všichni přítomní. Gavin je už napůl mrtvý, a přece má tolik síly, že porazí dva muže a svého věznitele málem zabije.

Strážní se vzpamatovali a škubli řetězy, které měl Gavin na zápěstích. Museli však zatahat třikrát, než Waltera osvobodili. Konec jednoho řetězu švihl Gavina silně přes žebra. Hekl a na chvíli se sesul na jedno koleno, ale hned se zase vzpřímil. "Za to tě zabiju," prohlásil, probodávaje Waltera očima, než ho znovu přetáhl řetěz.

"Odveďte ho!" rozkázal Walter a třel si téměř rozdrcené hrdlo. Třásl se, jak stále ještě pohlížel za Gavinem.

Když vězně odvedli, Walter se zhroutil na židli.

Judita věděla, že teď bude nejpřístupnější. "To bylo příjemné," zasmála se a rychle se otočila k roztřesenému Walterovi. "Samozřejmě ne to, co ti provedl, to nemyslím. Ale jsem ráda, že mě viděl s někým, kdo mi možná... není lhostejný."

Walter se na ni podíval a záda se mu poněkud napřímila.

"Ale měla bych se na vás zlobit." Svůdně sklopila oči.

"Pročpak? Co jsem provedl?"

"Přece jenom jste neměli přivést takovou špínu před dámu. Vypadal tak vyhladovělý. Co když chtěl ve skutečnosti to jídlo? Jak by mohl pochopit, co já teď vlastně mám, když myslí jenom na jídlo a na to, že mu po kůži leze nějaká havěť!"

Walter se nad tím zamyslel. "Máš pravdu." Obrátil se k několika lidem u dveří.

"Řekněte strážím, ať ho umyjí a nakrmí." Byl nadšením bez sebe. Artur mu říkal, že se Judita rozpláče, až uvidí manžela v takovém stavu, ale ona se usmívala!

Jenom Joan věděla, jaké úsilí ten úsměv její paní stál. Judita se od Waltera odvrátila. Chtěla už odejít a hlavně se ho chtěla zbavit. S hrdě vztyčenou hlavou kráčela mezi stolovnými.
"Ta žena by zasloužila!" říkali někteří blízko ní.
"Pravda. Žádná manželka nemá právo takhle se zachovat k manželovi."
Všichni až do posledního jí pohrdali. A ona sama se začínala nenávidět. Pomalu stoupala po schodech do třetího patra a toužila jenom po samotě. Nad schody ji najednou chytila kolem pasu čísi paže a Judita narazila na mužskou hrud jako ze železa. K hrdlu se jí vymrštil nůž, jehož ostrá čepel se jí téměř zařízla do jemné kůže. Judita se sápla útočnickovi po ruce, ale nesvedla nic.

222

19. kapitola

"ak cekneš, uříznu ti tu tvoji zmijí hlavu," ozval se hluboký hlas, který ještě dříve nikdy neslyšela. "Kde je John Basset?" Judita nemohla skoro promluvit, ale tomuto muži se nedalo odporovat. "Odpověz!" řekl. Sevření zesílilo a nůž se jí pevně přitiskl na hrdlo.
"U mé matky," zašeptala.
"Matky!" vyprskl jí do ucha. "Ať prokleje ta žena den, kdy porodila takovou zrůdu!"
Judita ho neviděla a nemohla skoro ani dýchat, jak jí jeho paže drtila žebra a plíce. "Kdo jsi?" vydechla.
"Dobře, že se ptáš. Jsem tvůj nepřítel a nejradši bych s tebou rovnou skoncoval, ty proradná bestie, kdybych tě nepotřeboval. Jak Johna hlídají?"
"Já... nemohu dýchat."
Zaváhal, pak sevření povolil a nůž jí sunul z krku. "Odpověz!"
"Přede dveřmi světnice, kde bydlí s mou matkou, hlídají dva muži."
"V kterém patře? Dále, odpověz!" rozkázal a znovu ji chytil pevněji. "Nečekej, že tě někdo přijde zachránit."
Najednou už toho bylo na Juditu moc a rozesmála se. Zpočátku tiše, ale s každým slovem hlasitěji. "Mě a zachránit? Kdo by mě asi tak mohl zachránit? Mou matku drží ve vězení. Mého jediného strážného také zavřeli. Manžela strčili do díry plné svinstva. Chlap, kterého nemůžu ani cítit, má právo mě před manželovými očima osahávat a druhý mi přitom šeptá do ucha hrozby. A teď ke všemu mě potmě na chodbě napadne neznámý člověk!"

Přitáhla si jeho ruku s nožem blíž k hrdlu. "Prosím tě, pane, ať jsi kdo jsi, dokonči už, co jsi začal. Skoncuji s mým životem, snažně tě žádám. K čemu mi je? Musím nečinně přihlížet, jak mi jednoho po druhém vraždí každého přítele a příbuzného? Nechci se dožít konce toho všeho."
Mužova paže povolila. Pak se jí vytrhl z rukou, které tahaly jeho nůž. Čepel zasunul do pouzdra a pak ji vzal za ramena. Juditu nepřekvapilo, když v něm poznala zpěváka z hodovní síně.
"Co mi můžeš ještě povědět?" zeptal se, nyní už ne tak drsným hlasem.
"Proč?" zahleděla se vzhůru do jeho hrozivých modrých očí. "Jsi snad špeh, nasadil tě Walter nebo Artur? Už jsem toho řekla víc než dost."
"To tedy ano," řekl bez obalu. "Kdybych byl špeh, tak bych měl pánovi věru co hlásit."
"Tak mu to pověz! Jen běž!"
"Já nejsem špeh. Jsem Steven. Gavinův bratr."
Judita se na něho užasle zadívala. Věděla, že je to pravda. Proto ji to k němu tak přitahovalo. Něco v jeho pohybech, byť ne přímo v podobě, jí připomínalo Gavina. Ani si neuvědomovala, že jí po tvářích stékají slzy. "Gavin říkal, že přijdeš. Říkal, že jsem nadělala hrozný zmatek, ale že ty to zase napraviš."
Steven zamrkal. "Kdys ho viděla, že to řekl?"
"Hned druhou noc tady. Slezla jsem k němu do jámy."
"Tam do...?" Už se doslechl, jak Gavina vězní, aspoň to dokázal vyzvědět, ale proniknout k bratrovi nemohl. "Poď a posaď se tady," řekl a vedl Juditu k

sedátku u okna. "Je toho mnoho, o čem si musíme pohovořit. Vyprávěj mi všechno pěkně od začátku."

Steven tiše poslouchal, zatímco mu vyprávěla o tom, jak Walter zavraždil jejího otce a činí si nárok na její půdu a jak proti Walterovi vytáhl Gavin.

"A on zabil Gavina a tvou matku?"

224

"Ano."

"Tak proč jsi tady? Nepožádal Demari o nějaké výkupné? Měla bys je vybírat od poddaných."

"Nečekala jsem, až o to požádá. Přijela jsem s Johnem Bassetem a pozvali nás na hrad."

"No to si dovedu představit," poznamenal Steven ironicky. "Takže teď má Demari v rukou všechny – tebe, Gavina, tvou matku a Gavinova prvního leníka."

"Nevěděla jsem, co jiného mám dělat."

"Mohla jsi poslat pro jednoho z nás!" řekl Steven zlostně. "I Raine s tou zlomenou nohou mohl být víc platný než ty, žena. Johna Basseta mohlo napadnout..." Judita položila Stevenovi ruku na paži. "Jemu nic nezazlívej. Pohrozila jsem mu, že pojedou sama, jestli mě nepovede."

Steven se podíval na její drobnou ručku a pak se jí znovu zahleděl do očí. "A jak si mám vyložit to, co jsem viděl tam dole? Lidé na hradě říkají, že Gavina nenávidíš a že bys udělala všechno možné, jen aby ses ho zbavila. Prý snad chceš to manželství ukončit."

Judita rychle ruku odtáhla. Začal jí velmi silně připomínat Gavina. Vybuchla:

"Co cítím ke Gavinovi, to je jen a jen moje a jeho věc, nikomu jinému do toho nic není."

Stevenovi se zablýskly oči. Popadl ji za zápěstí, až bolestí zatřásla zuby. "Tak je to tedy pravda. Ty stojíš o toho Waltera Demariho?"

"Ne, to není pravda."

Stiskl ji pevněji. "Mně nelži!"

Mužská surovost Juditu vždycky rozzuřila. "Jsi zrovna jako Gavin!" prskala.

"Vidíš jenom to, co chceš vidět. Ne, já nejsem tak proradná jako tvůj bratr. To on se lísá k nohám zkažené ženské. Já se k ničemu takovému nesnížím."

Steven se zatvářil nechápavě a pustil ji. "Jaké zkažené ženské? Co znamenají ty řeči o proradnosti?"

Judita si třela zápěstí. "Přišla jsem manžela zachránit, protože mi byl dán před Bohem a protože čekám jeho dítě. Mám povinnost pokusit se mu pomoci, ale nedělám to z lásky k němu. Ne!" řekla vášnivě. "On

miluje tu plavovlásku!" Odmlčela se a zadívala se na své zápěstí. Stevenův smích ji přiměl zvednout oči. "Alice," usmál se. "Takže o tu tady jde? To není žádná válka

o majetek, ale milenecký spor, ženské hašteření." "Ženské..." "Tiše. Někdo nás uslyší." "Je to mnohem vážnější než ženské hašteření, ujišťuji

tě!" zasyčela. Steven vystřízlivěl. "S Alicí si to můžeš vyřídit později, ale teď musím mít jistotu, že nepůjdeš krále požádat

o zrušení manželství. Nemůžeme si dovolit přijít o statky Revedouneů."

Tak proto ho zajímalo, jestli stojí o Waltera, nebo ne. Nezáleží na tom, jestli ji Gavin zraňuje s jinou ženou, ale běda, kdyby ona pocítila něco k jinému muži.

"Nemohu dát prohlásit naše manželství za neplatné, když čekám jeho dítě."

"Kdo jiný ví o tom dítěti? Doufám, že ne Demari?"

"Jenom maminka a John Basset... a moje komorná."

"Gavin ne?"

"Ne. Neměla jsem čas mu to říct."

"To je dobře. Už tak má starostí víc než dost. Kdo se

na hradě vyzná nejlépe?" "Hofmistr. Slouží tu už dvanáct let." "Ty máš odpověď na všechno," řekl Steven podezíravě. "I když ty a tvůj bratr tomu nevěříte, mám v hlavě mozek, který myslí, a oči, které vidí." Prohlížel si ji v matném světle. "Byla jsi statečná, že jsi sem přišla. Ale pošetilá." "To má být poklona?" "Jak chceš." Judita přimhouřila oči. "Tvá matka musela být ráda, že mladší synové se vyvedli jinak než ti první dva." Steven se na ni zadíval a pak se začal usmívat. "S tebou si bratr asi užije. A teď už mě přestaň popichovat a porad' mi, jak z té motanice, kterou jsi způsobila, ven." 226

"Já..." začala, ale pak se zarazila. Steven má samozřejmě pravdu. Jejího rozrušení si nevšímal. "Dosáhla jsi toho, že je Gavin umytý a najedený, i když tvé způsoby mi nešly zrovna pod nos." "To jsem se k němu měla rozběhnout a obejmout ho?" zeptala se ironicky. "Ne, udělalas to dobře. Myslím, že zatím není dost silný, aby se mohl vydat na cestu, a v tomhle stavu by nám jenom překážel. Ale je houževnatý. Za dva dni, když bude mít péči, se natolik zmátou, že budeme moci utéct. Teď musím z hradu zmizet a sehnat posily." "Venku jsou moji lidé." "Ano, já vím. Ale moji ne. Přijel jsem skoro sám, když jsem se dověděl, že mě Gavin potřebuje. Moji muži táhnou za mnou, ale potrvá to ještě aspoň dva dni, než k nám dorazí. Musím jet za nimi a dovést je sem." Opět mu sáhla na paži. "Zůstanu tu zase sama." Usmál se na ni a přejel jí prstem po obrysu brady. "Ano, zůstaneš, ale ty už si nějak poradíš. Dohlédni, ať je o Gavina postaráno, aby nabral znovu síly. Až se vrátím, všechny vás odtud dostanu." Přikývla a sklopila hlavu. Vzal ji pod bradou a podíval se jí do očí. "Nezlob se na mě. Myslel jsem, že Gavinovi přeješ smrt. Teď vidím, že to tak není." Maličko se usmála. "Já se nezlobím. Jenom je mi ze všeho tady nanic, jak mě ten chlap osahává a ten druhý..." Položil jí prst na rty. "Ještě chvíli si ho drž od těla. Dokážeš to?" "Pokusím se. Už jsem se začala vzdávat naděje." Sklonil se a políbil ji na čelo. "Gavin má štěstí," zašeptal. Pak vstal a opustil ji.

20. kapitola

iděla jsi ho," zeptala se Judita, když vstávala z postele. Bylo ráno druhého dne poté, co se setkala se Stevenem, a teď se nemohla dočkat, co nového jí poví Joan o Gavinovi. "Ano," odpověděla dívka. "A teď je zase hezký. Bála jsem se, že ho ten zasviněný brloh připravil o krásu." "Až moc ti záleží na tom, jak hezky kdo vypadá." "A vám možná až moc málo!" odsekla Joan. "Ale je Gavin zdravý? Neonemocněl v tom smradu a špíně?" "Určitě ho udrželo naživu to jídlo, co jste mu poslala." Judita se odmlčela. Co si asi myslí? Jak mu asi bylo, když mu vychrstla to víno do tváře? "Přines mi ty šaty pro služku, jak jsem měla prve. Jsou vyprané?" "Nemůžete za ním jít," prohlásila Joan pevně. "Kdyby vás chytli..." "Přines mi ty šaty a neporoučej mi, co mám dělat." Gavina nyní věznili v kobce vykopané v základech věže. Bylo to tam bezútěšné, nepronikalo tam žádné světlo. Jediný vchod představovaly železem pobité dubové dveře. Joan se zřejmě dobře znala s oběma strážnými, kteří stáli každý z jedné strany dveří. Na Demariho panství panovala uvolněná kázeň a Joan toho dovedla dobře využít. Významně mrkla na jednoho z mužů.

"Otevřít!" zahulákala Joan. "Posílá nás lord Walter, neseme nějaké jídlo a léky."

Těžké dveře opatrně otevřela usmolená babizna. "Jak mám věřit, že vás posílá lord Walter?"

"Protože ti to povídám," odsekla Joan a drala se kolem ní dovnitř. Judita měla hlavu stále skloněnou, hrubou vlněnou kapucu staženou pečlivě přes vlasy.

"Tak se na něj podívejte," řekla žena zlostně. "Teď spí, a co sem přišel, chrní skoro v jednom kuse. Mám se

o něj starat a starám se o něj pořádně." "No to vidím!" řekla Joan jedovatě. "Ta postel je jako prase!"

"Čistší než tam, co byl prve."

Judita do služby jemně štouchla, aby už do stařeny neryla.

"Teď můžeš jít, my se o něj postaráme," řekla Joan.

Stará žena s šedivými mastnými vlasy, s ústy plnými zkažených zubů, vypadala jako hloupá, ale nebyla. Všimla si, jak ta drobná, zahalená, do té hubaté štouchla a ta ji hned poslechla.

"No tak, na co čekáš?" osopila se na ni Joan.

Stařena chtěla uvidět obličej pod kápí. "Musím si vzít nějaký léky," řekla.

"Jsou tu ještě druhý nemocný, co mě potřebují, i když tendle ne." Vzala nádobu a šla kolem té neznámé, která jí vrtala hlavou. Když byla u svíčky, nádobu upustila. Žena se lekla, zvedla hlavu a babice na chvilku zahlédla její oči. Světlo svíčky tančilo v krásných zlatých kroužcích. Stařena měla co dělat, aby se rovnou neusmála. Takové oči viděla jenom u jediného člověka.

"Ty jsi ale pitomý motovidlo," zasyčela Joan. "Ať už tě tu nevidím, nebo ti podpálím ty hadry, co máš na sobě."

Žena se na Joan zlomyslně podívala a hlučně vyšla zkomory.

"Joan!" pustila se do ní Judita, sotva osaměly. "Já podpálím tebe, když se ještě někdy budeš k někomu takhle chovat."

230

Joan strnula. "Na takové bábě přece nikomu nezáleží."

"Je to dítko boží, právě tak jako ty nebo já."

Judita by s kázáním pokračovala, ale věděla, že je to zbytečné. Joan byla nevyléčitelný snob. Na každého, kdo nestál výš než ona, se dívala spatra. Judita přešla k manželovi, aby se ve vymezeném čase raději věnovala jemu, než aby kázala služce.

"Gavine," řekla tiše a posadila se na kraj lůžka. Blikavé světlo svíčky si pohrávalo se stíny na jeho lících a po bradě. Sáhla mu na tvář. Byla ráda, že je opět čistý.

Otevřel oči a jejich šed ve slabém osvětlení ještě víc potemněla. "Judito," zašeptal.

"No, jsem to já," usmála se, odhrnula si kápi pláště a odhalila vlasy. "Teď, když jsi umytý, vypadáš už lépe."

Jeho výraz byl chladný a tvrdý. "Tobě snad za to děkovat nemusím. Anebo si myslíš, že mě umylo to víno, cos mi chrstla do obličeje?"

"Gavine! Ty mi křivdíš. Kdybych se k tobě prve hlásila vlídně, byl by tě Walter zabil."

"Však by ti to zřejmě přišlo vhod."

Ucouvla. "Nebudeme se teď hádat. Můžeme si to v klidu probrat, až budeme volní. Mluvila jsem se Stevenem."

"Tady?" S námahou se posadil a pokrývka mu sklouzla z obnažené hrudi.

Jak je to dávno, co ji tehdy v noci k té hrudi tiskl. Jeho osmahlá kůže ji zcela zaujala.

"Judito!" naléhal Gavin. "Steven je tady?"

"Byl tady." Znovu se mu podívala do očí. "Teď se vrátil k svým lidem."

"A co moji lidé? Co dělají? Anebo se jenom povalují před hradbami?"

"To nevím. Neptala jsem se."

"Jistě, to je ti podobné," řekl podrážděně. "Kdy se vrátí?"

"Snad zítra."

"Za necelý den. Tak proč jsi přišla? Ten den jsi snad už mohla počkat. Kdyby tě tu našli, mohly by z toho být velké nepříjemnosti."

Judita zaskřípala zuby. "Ty mi věčně jenom něco vytýkáš. Přišla jsem do toho pekla, protože tě zajali. Podstoupila jsem velké nebezpečí, než jsem si prosadila, aby se o tebe lépe starali. A ty mi při každé příležitosti nadáváš. Pověz mi, pane, co by ti vůbec udělalo radost?" Díval se na ni pronikavým pohledem. "Máš tu náramnou volnost, víd? Zdá se, že si chodíš, kam se ti zachce, a nikdo ti v tom nebrání. Jak mám vědět, jestli na tebe nečeká venku Demari?" Gavin ji chytil za zápěstí. "Nelžeš mi?" Vykroutila se mu. "Nestačím žasnout, jak jsi zlý. Z jakého důvodu mě obviňuješ, že jsem lhářka? To ty jsi mi lhal od samého začátku. Věř si, čemu chceš. Neměla jsem ti pomáhat. Snad bych měla aspoň nějaký klid. Anebo jsem měla jít za Demarim, hned jak mi nabídl manželství. Rozhodně by to bylo lepší než žít s tebou."

"Je to tak, jak jsem si myslel," řekl Gavin zlostně.

"Ano! Je to přesně tak, jak sis myslel!" odsekla mu Judita stejným tónem. Vztek nad jeho urážkami a obviňováním ji zaslepil stejně, jako byl zaslepený on.

"Má paní," přerušila hádku Joan. "Musíme jít. Už tak jsme tu až moc dlouho."

"Ano," přisvědčila Judita, "musím jít."

"Kdopak venku čeká, aby mou ženu doprovodil do pokoje?"

Judita ho jenom sjela pohledem, zlostí nebyla mocna slova.

"Lady Judito," naléhala Joan. Judita se od manžela odvrátila.

Když byl u dveří, zašeptala Judita své paní: "Nemá cenu mluvit s mužským, když se užívá žárlivostí."

"Žárlivostí!" řekla Judita posměšně. "To by musel mít člověk toho druhého rád, aby byl žárlivý. On mě rád nemá, to je jasné." Znovu si natáhla kápi přes vlasy. Joan jí chtěla odpovědět, když otvíraly dveře a vycházely z kobky. Najednou se však zarazila a celé tělo jí

232

ztuhlo. Judita, která byla za ní, zvedla hlavu, aby se podívala, čeho se služebná lekla.

Stál tam Artur, široce rozkročený, s rukama v bok, na tváři ohavný úšklebek.

Judita sklonila hlavu a odvrátila se, doufajíc, že ji neviděl.

Artur k ní přistoupil s napřaženou paží. "Lady Judito, rád bych si s tebou promluvil."

Po trojím schodišti stoupali do Arturova pokoje a pro Juditu to byla nejdelší cesta v životě. Kolena se jí třásla strachy, a co bylo horší, do hrdla jí stoupala žaludeční nevolnost, která ji tak často trápila ráno. Svou ztřeštěností možná zhatila Stevenovy plány a... Nemohla ani domyslet, jak to dopadne, jestliže se k nim Steven nedostane včas.

"Jsi hloupá," poznamenal Artur, když se octli sami v jeho komnatě.

"Nejsi první, kdo mi to říká," pravila Judita s bušícím srdcem.

"Jít k němu za denního světla! Tos nemohla aspoň počkat, až bude noc?"

Judita seděla se sklopenou hlavou a soustřeďovala se na ruce.

"A teď mi pěkně pověz, jaké pikle sis vymyslela." Najednou se zarazil. "Byl jsem blázen, když jsem si myslel, že to může vyjít. Jsem ještě větší pitomec než ten člověk, kterému sloužím. Pověz mi, jak ses chtěla vymotat z té pavučiny lží?" Zvedla radu. "Nic ti nepovím."

Artur přimhouřil oči. "Tak si to odnese on. A nezapomeň na svou matku. Měl jsem pravdu, že jsem ti nedůvěřoval. Věděl jsem to dobře, ale taky jsi mě napůl omámila. Teď vidím, že jsem v tom až po krk, stejně jako ty. Víš, komu to bude lord Walter klást za vinu, až jeho plány ztroskotají? Až pozná, že krásná Revedounka mu nebude patřit? Tobě, má paní, ne, ale mně. Je to děcko, které dostalo do rukou moc."

"Mám tě litovat? To tys mi rozerval život, takže má rodina a já teď žijeme na pokraji smrti."

"Takže si rozumíme. Jeden o druhého nestojíme. Já jsem chtěl tvou půdu a Walter tebe." Ztichl a upřeně se na ni zadíval. "I když, musím přiznat, poslední dobou jsi mě nemálo zaujala."

"A jak se chceš z té motanice, kterou jsi nastrojil, vymotat?" zeptala se Judita, aby změnila téma a vinu teď hodila na hlavu jemu.

"Dobře, že se ptáš. Zbývá mi jediné. Musím se postarat, aby tvé manželství bylo skutečně prohlášeno za neplatné. Ty za králem nepůjdeš, ale podepíšeš list, v němž bude stát, že si to zrušení přeješ. Sesumíruješ ho tak, aby žádost nemohl odmítnout."

Judita se napůl zvedla ze židle, když ji přepadla další, silnější nevolnost. Běžela do kouta k hliněnému nočníku a ulevila žaludku od skrovného obsahu. Když se vzpamatovala, vrátila se k Arturovi. "Promiň mi. Ta ryba, co jsme měli včera k večeři, byla asi trochu zkažená."

Artur jí nalil číšku ředěného vína. Vzala ji do třesoucích se rukou. "Ty čekáš dítě," pravil chladně.

"Ne! To tedy ne!" lhala Judita.

Arturovi ztvrdl obličej. "Mám zavolat bábu, aby tě prohlédla?"

Judita se podívala do číšky a zavrtěla hlavou.

"O zrušení manželství tedy žádat nemůžeš," pokračoval. "To mě nenapadlo, že dítě bude na cestě tak brzy. Zdá se, že se do té hromady smetí propadáme hlouběji a hlouběji."

"Povíš to Walterovi?"

Artur odfrkl. "Ten pitomec si myslí, že jsi čistá jako světice. Blábolí o lásce a o tom, že chce s tebou žít. Netuší, že jsi dvakrát mazanější než on."

"Moc mluvíš," řekla Judita, když se jí žaludek opět usadil. "Co chceš?"

Artur na ni pohlédl s obdivem. "Ty jsi nejenom krásná, ale i bystrá. Byl bych rád, kdybys mi patřila." Usmál se, potom zvažněl. "Walter se brzy dozví, komu jsi věrná a že čekáš dítě. Je to jenom záležitost času. Dala bys mi čtvrtinu revedounského majetku, kdybych tě odtud dostal?"

234

Judita rychle uvažovala. Pro ni majetek mnoho neznamenal. Je jistější spolehnout se na Artura než čekat na Stevena? Kdyby Artura odmítla, mohl by všechno prozradit Walterovi a všichni by byli ztraceni – až by si s ní Walter užil.

"Ano, máš mé slovo. Je nás pět. Jestli se postaráš

o nás všechny, jedna čtvrtina mých pozemků je tvoje." "Nemohu zaručit všem..."

"Všichni, anebo z naší úmluvy nebude nic." "Dobrá," řekl. "Vím, že to myslíš vážně. Musím mít

čas, abych mohl všechno zařídit. A ty musíš přijít k obědu. Lord Walter se bude zlobit, jestli se mu nebudeš culit po boku."

Judita nepřijala jeho rámě, když odcházeli z pokoje. Věděl, že teď když zrazuje svého pána, se jí protíví ještě víc, a to ho rozesmálo. Představa, že by měl být člověk věrný komukoli jinému než sám sobě, mu připadala směšná.

Když za nimi zapadly dveře Arturova pokoje, zdálo se, že zůstal prázdný. Chvilí tam vládlo ticho. Pak pod postelí něco nepatrně zašramotilo. Ze skryše s krajní opatrností vylezla ona stařena. Zašklebila se, když se opět podívala na minci, sevřenou pevně v dlani.

"Stříbro!" zašeptala. Ale co by zato pán dal, kdyby slyšel, co zrovna slyšela ona? Zlato! Všem nerozuměla, ale slyšela, jak Artur řekl, že lord Walter je pitomec, a pochopila, že se chystá pána zradit kvůli nějaké půdě, co patří té Montgomeryové. Pak taky padla nějaká zmínka o tom, že dáma čeká děcko. To bude asi náramně důležité.

Judita seděla tiše u okna ve velké síni. Na sobě měla světle šedé spodní šaty a přes ně tmavorůžové z flanderské vlny. Rukávy byly lemované šedou veverčí kožešinkou. Slunce právě zapadalo a síň každým okamžikem temněla. Strach, který ji přepadl po rozhovoru s Arturem, už začal trochu povolovat. S vděčností pohlédla na slunce. Už jenom jeden den a Steven se vrátí a všechno bude zase v pořádku.

Waltera neviděla od oběda. Pozval ji na projížďku na koni, ale pak se neukázal, aby ji vzal s sebou. Snad ho zdržely nějaké záležitosti se správou hradu.

Začala si dělat starosti, když slunce zapadlo a prostíralo se k večeri. Po Arturovi a po Walterovi nebylo ani vidu ani slechu. Poslala Joan vyzvědět, co se děje, ale ta toho moc nezjistila.

"Dveře lorda Waltera jsou zamčené a střežené. Ti chlapi mi nechtěli nic prozradit, i když jsem na ně zkoušela všechno možné."

Něco se zvrátilo! Judita to poznala, když se s Joan odebraly na noc do svého pokoje a uslyšely, jak přes dveře zvenčí zapadla závora. Žádná z nich toho mnoho nenaspala.

Ráno se Judita oblékla do strohých šatů z tmavohnědé vlněné látky. Nevzala si žádnou ozdobu ani klenoty. Tiše čekala. Závora se zvedla a do pokoje vstoupil muž v kroužkovaném brnění.

"Následuj mě," řekl.

Když chtěla jít Joan se svou paní, odstrčil ji a dveře se opět pevně zavřely. Zbrojnoš vedl Juditu do Walterovy komnaty.

První, co spatřila, když se dveře otevřely, byl zubožený Artur, připoutaný řetězem ke zdi. Odvrátila tvář. Zvedal se jí žaludek.

"To není hezký pohled, že, má paní?"

Zvedla zrak a uviděla Waltera, rozvaleného v měkce vystlaném křesle. Jeho oči podlité krví a chování svědčily o tom, že je strašně opilý. Těžko se mu mluvilo.

"Zjistil jsem, že nejsi žádná urozená dáma." Vstal, chvíli zůstal stát ve snaze získat rovnováhu, pak přešel ke stolu a nalil si další víno. "Urozené dámy jsou věrné a dobré – ale ty, rozkošná krasavice, ty jsi nevěstka." Zamířil k ní.

Judita stála bez hnutí. Nebylo kam utéci. Chytil ji za vlasy a trhl jí hlavou dozadu. "Všechno jsem se dověděl." Natočil jí hlavu tak, aby se musela podívat na zkrvavenou postavu. "Jen se na něj pořádně podívej. Před smrtí mi toho hodně vyzvonil. Ví, že mě považuje

236

ješ za hlupáka, ale nejsem tak hloupý, abych si neporadil se ženou." Znovu jí škubl, aby se podívala na něho. "To všechno jsi udělala kvůli manželovi, víš? Přišla jsi ho sem hledat. Pověz mi: Co všechno bys byla ochotna podstoupit, abys ho zachránila?"

"Udělala bych cokoli," odpověděla vyrovnaně.

Podíval se na ni, pak se usmál a odstrčil ji od sebe. "To ho tolik miluješ?"

"To není otázka lásky. Je to můj manžel."

"Ale já jsem ti nabídl víc lásky, než kolik by ti jí kdy dal on," řekl Walter se slzami v očích. "Celá Anglie ví, že Gavin Montgomery je blázen do té Alice Chatworthové."

Na to Judita neměla co odpovědět.

Walterovy tenké rty se zkroutily do úsměšku. "Už na tebe nebudu naléhat. Teď už se nedá nic dělat."

Šel ke dveřím a otevřel je. "Odneste ten hnus a hoďte ho prasatům. Až skončíte, přiveďte lorda Gavina a připoutejte ho tam právě tak."

"Ne!" vykřikla Judita. Rozběhla se k Walterovi a oběma rukama ho chytila za předloktí. "Prosím tě, už mu neubližuj. Udělám, co chceš."

Práskl dveřmi. "Ano, uděláš, co chci, a uděláš to před svým manželem, kvůli kterému ze sebe děláš děvku."

"Ne!" zašeptala Judita.

Walter se jí usmál do obličeje, v kterém by se krve nedořezal. Otočil se, znovu otevřel dveře a díval se, jak strážé táhnou Arturovo tělo pryč. "Pojď sem!" nařídil jí Walter, když osaměli. "Pojď a polib mě, jak líbáš toho svého manžela."

Němě zavrtěla hlavou. "Stejně nás zabiješ. Proč bych tě měla poslechnout? Snad naše mučení aspoň skončí rychleji, když ti odmítnu poslušnost."

"Ty jsi opravdu mazaná," usmál se Walter. "Jenže já to udělám obráceně. Za každé tvé neuposlechnutí uříznu lordu Gavinovi kus masa."

Pohlédla na něho s hrůzou.

"Vidím, že mi rozumíš."

Judita nemohla skoro myslet. Stevne, modlila se v duchu, pospěš si, ať ti to netrvá déle, než jsi slíbil. Snad dokáže aspoň mučení Gavina oddálit, dokud Steven se svými muži nezahájí útok. Dveře se znovu otevřely. Vstoupili čtyři

ozbrojení hromotluci a vedli s sebou spoutaného Gavina. Tentokrát nenechal Walter nic náhodě.

Gavin pohlédl z Waltera na svou ženu. "Ta je moje," řekl tiše a udělal krok vpřed. Jeden ze strážců ho praštil plochou meče přes hlavu. Gavin se zhroutil v bezvědomí.

"Připoutejte ho!" nařídil Walter.

Juditě se zalily oči slzami. Slzami nad Gavinovou statečností. I spoutaný řetězy se pokoušel bojovat. Gavinovo tělo bylo samá podlitina a rána, zesláblé z hladu, a přece se bránil. A ona aby to nedokázala? Její jediná naděje je v tom, že se bude snažit získat čas, dokud nepřijde Steven. Udělá všechno, co na ní bude Walter chtít.

Zpozoroval v jejích očích odevzdanost. "Moudré rozhodnutí," zasmál se. Gavinovi mezitím rozpráhli ruce a na zápěstí nasadili železné kruhy. Walter strážce propustil. Se smíchem chrstl Gavinovi do obličeje číši vína. "No tak, příteli, tohle nesmíš zaspát. Už dlouho mi trčíš ve sklepe a vím, že manželky sis tam moc neužil. Jen se na ni podívej. Že je pěkná? Byl jsem hotov pustit se kvůli ní do boje. Teď vidím, že to není třeba." Nastavil jí ruku. "Pojď, má paní. Pojď ke svému pánovi a veliteli."

Gavinova obutá noha se vymrštila po Walterovi. Malý mužík sotva stačil uhnout. Nad postranním stolem visel bičík. Kůže byla ještě zkrvavená od Arturova těla. Walter se rozmáchl a švihl Gavina přes obličej. Okamžitě se tam objevil dlouhý šrám, ale Gavin jako by to ani nepozoroval. Znovu zvedl nohu, ale tentokrát na Waltera nemohl dosáhnout.

Když Walter zvedl bičík podruhé, Judita se rozběhla k manželovi a stoupla si před něho. Rozpráhla paže, aby ho chránila.

"Uhni mi z cesty!" zavrčel Gavin. "Já si to vyřídím sám."

Judita nad těmi nesmyslnými slovy jenom zasyčela.

238

Obě paže měl přikované ke zdi, která už byla celá postříkaná krví jiného muže, a přece si myslel, že se může prát se šilencem.

Ustoupila. "Co chceš?" zeptala se Waltera dutým hlasem. Cítila, jak jí Gavinovy oči propalují záda.

"Pojď sem," řekl pomalu a dával si pozor, aby se nedostal na dosah Gavinových nohou.

Judita váhala, ale věděla, že musí poslechnout. Přijala jeho ruku, třebaže jí z dotyku toho lepkavého masa naskakovala husí kůže.

"Taková půvabná ručka," pravil Walter a před Gavinovým očima ji zvedl. "Ty na to nic neřekneš?"

Gavinův pohled přešel na Juditu. Ucítil zamrazení v zádech.

"Má drahá, měla bys nám ukázat větší část svého nádherného těla." Walter se obrátil ke Gavinovi. "Vídal jsem je často, často jsem se jím kochal. Ta byla stvořená pro řádného muže. Nebo bych snad měl říct, že pro mnoho mužů?" Walter pohlédl tvrdě na Juditu. "Řekl jsem, abys nám ukázala, co se skrývá pod těmi šaty. Tak málo si vážíš manžela, že bys mu odepřela, aby se na tebe ještě naposledy podíval?"

Roztřesenými prsty si rozvazovala Judita tkanice hnědých šatů. Chtěla zdržovat co nejvíce.

"Ukaž. Tobě to trvá příliš dlouho!" blábolil Walter. Odhodil číši a vytasil meč. Roztál jí vrchní oděv a zaryl prsty do výstřihu živůtku košile. Jeho nehty jí rozdíraly hebkou kůži na hrdle. Stejně z ní serval i spodní prádlo.

Sehnula se, jako by se chtěla zakrýt, ale Walter ji hrotem meče nasazeným na břicho donutil, aby se napřímila.

Její smetanová ramena přecházela do plných ňader, která se i při tom ponížení hrdě vysoko vzpínala. Pas byl dosud štíhlý, dítě jí ho ještě neroztáhlo, nohy dlouhé a štíhlé.

Walter na ni v úžasu zíral. Byla krásnější, než jakou si ji dovedl představit.

"Krásná, že by pro ni člověk zabil," zašeptal Walter.

"Jako já za tohle zabiju tebe!" zařval Gavin. Divoce napínal řetězy.

"Ty!" zasmál se Walter. "Co mi tak asi můžeš udělat?" Chytil Juditu kolem pasu. Otočil ji čelem k manželovi a mačkal jí řadra. "Myslíš, že ty řetězy vyrveš ze zdi? Jen se na ni dobře podívej, poněvadž to bude to poslední, co uvidíš." Jeho ruka sjela Juditě na břicho. "A podívej se na tohle. Teď je ještě ploché, ale brzy se zakulatí mým dítětem."

"Ne!" vykřikla Judita.

Sevřel ji kolem pasu pevněji, až nemohla dýchat. "Vpustil jsem jí tam semeno a to roste. Mysli na to, až budeš hnit v pekle!"

"Ani ve snu bych nepomyslel na žádnou ženu, které ses ty dotkl," řekl Gavin s očima upřenýma na manželku. "To bych se radši pářil se zvířetem."

Walter Juditu odstrčil. "Tos neměl říkat. To tě bude mrzet."

"Ne. Nedělej to!" vykřikla Judita, když se Walter blížil ke Gavinovi s taseným mečem.

Walter byl strašně opilý, takže čepel Gavina daleko minula – zvláště proto, že Gavin hbitě uhnul. "Stůj a ani se nehni!" zařval Walter a znovu se rozmáchl, tentokrát na věžňovu hlavu. Zbraň, s níž tak neobratně zacházel, nesešla, ale spíš pleskla. Široká čepel zasáhla Gavina do ucha a hlava mu klesla dopředu. "Ty mi tu budeš chrnět?" zařval Walter, odhodil meč a holýma rukama se vrhl Gavinovi po krku.

Judita neztrácela ani chvíli. Rozběhla se pro meč. Než si stačila něco rozmyslet, chytila jílec oběma rukama a vší silou ho vrazila Walterovi mezi lopatky. Chvilí zůstal nehybně stát, pak se pomaloučku otočil, podíval se na Juditu a padl. Těžce polkla, když si začala uvědomovat, že zabila člověka. Bez jakéhokoli varování se ozvala strašlivá rána a hrad se otřásl v samých základech. Neměla času nazbyt. Klíč k poutům na Gavinových zápěstích visel na zdi. A právě když je odemykala, Gavin se pohnul. Zachytil se, když se začal opět hroutit. Otevřel oči a uviděl manželku. Stála u něho nahá, tělo postříkané krví.

U no

240

hou jí ležel Walter, jemuž ze zad trčel meč. "Zakryj se!" řekl Gavin zlostně. V té vřavě Judita docela zapomněla, že nemá nic na sobě. Její šaty ležely na hromadě, rozervané na hadry. Otevřela truhlu v nohou postele. Byla plná Walterova šatstva. Váhala. Štítily se všeho, co mu patřilo.

"Tumáš!" Gavin jí hodil vlněnou tuniku. "Je to jen vhodné, abys měla na sobě jeho oblečení." Přešel k oknu, aniž mohla něco říci.

Vlastně ani ze sebe nedokázala vydat hlas. Doléhala na ni obludnost toho, že zabila člověka.

"Je tu Steven," oznámil Gavin. "Podkopal se pod hradbou a kameny se zřítily." Přistoupil k Walterovi, přišlápl mu záda a vytáhl meč. "Přečala jsi mu páteř," oznámil Gavin klidně. "Teď abych si dával pozor na záda. Jsi šikovná."

"Gavine!" ozval se přede dveřmi známý hlas.

"Raine!" zašeptala Judita a do očí se jí nahrnuly slzy. Gavin otevřel závoru.

"Jsi v pořádku?" zeptal se Raine a popadl bratra za rameno.

"Ale ano, za daných okolností. Kde je Steven?"

"Dole, s ostatními. Hrad jsme dobyli až náramně snadno, jakmile se zhroutila zeď. Služebná a tvoje tchyně čekají dole s Johnem Bassetem, ale nemůžeme najít Juditu."

"Je tady," řekl Gavin chladně. "Postarej se o ni, já jdu zatím za Stevenem." Prošel kolem Raina a zmizel.

Raine šel dál. Zpočátku Juditu neviděl. Seděla na truhle u nohou postele a měla na sobě mužskou tuniku. Pod ní jí vykukovaly holé nohy. Pohlédla na něho očima plnými slz. Vypadala sklíčeně a srdce se mu nad ní sevřelo. Dupal k ní přes pokoj. Nohu měl stále ještě silně zafačovanou. "Judito," zašeptal a vztáhl k ní náruč.

Judita ho bez váhání objala, hledajíc útěchu v jeho síle. Usedavě vzlykala. "Já ho zabila," zvolala s pláčem.

"Koho?"

"Waltera."

Raine ji objal ještě pevněji, až měla nohy nad zemí. "A nezasloužil si to?"

Judita se mu zabořila tváří do ramene. "Neměla jsem právo! Bůh..."
"No tak, neplač!" uklidňoval ji Raine. "Udělalas, co bylo nutné. Pověz mi, čím je to krev tamhle na zdi?"
"Arturova. To byl Walterův vazal."
"Už nesmíš plakat. Všechno bude v pořádku. Pojď, půjdeme dolů a komorná ti pomůže se obléknout." Neptal se, proč její šaty leží v cárech na zemi.
"Mamince je dobře?"
"Ano, víc než dobře. Může oči nechat na Johnu Bassetovi, jako by to byl sám Mesiaš."
Odstoupila od něho. "Ty se rouháš!"
"Já ne, zato tvá matka. Nesmíš se divit, jestli mu zapálí svíčky u nohou." Chtěla Rainovi vyčinit, ale pak se usmála a slzy na tvářích jí začaly usychat. Prudce si ho přitiskla. "Ani nevíš, jak jsem ráda, že tě zase vidím."
"Vždycky přeješ víc bratrovi než mě," ozval se ve dveřích vážný hlas. Když se tam podívala, spatřila Milese. Jeho pohledu neušly její holé nohy. Ten den však toho prožila tolik, že se ani nezačervenala. Raine ji pustil na zem a ona se rozběhla obejmout Milese.
"Bylo to zlé?" zeptal se, když si ji přivinul.
"Víc než zlé."
"No, mám pro tebe zprávu, která tě rozveselí," řekl Raine. "Král tě zve ke dvoru. Zřejmě slyšel tolik zvěstí otvé svatbě, že chce naši zlatookou sestřičku vidět sám."
"Ke dvoru?" podivila se Judita.
"Pusť ji na zem!" napomenul Raine bratra s předstíraným rozhořčením. "Už ji držíš déle, než se sluší na bratrskou náklonnost."
"To je tou novou módou, co tu zavádí. Doufám, že se to ujme," řekl Miles a postavil ji na zem.
Judita se na ně podívala a usmála se. Pak se jí do očí
242

znovu nahrnuly slzy. "Jsem tak ráda, že vás oba vidím. Půjdu se obléknout," řekla a obrátila se k odchodu.
Raine si sundal plášť z ramenou a zahalil ji do něj. "Tak jdi. Počkáme na tebe dole. Hned dnes odjedeme. Tohle místo už nechci do smrti vidět."
"Já také ne," zašeptala Judita. Už se neohlédla, ale odnášela si s sebou živý obraz pokoje.

21. kapitola

iš o tom, že čeká dítě?" zeptal se Steven Gavina, když spolu kráčeli přes nádvoří Demariho hradu. "Slyšel jsem o tom," odpověděl Gavin chladně. "Pojďme se posadit sem do stínu. Ještě nejsem zvyklý na slunce."
"Drželi tě v díře?"
"Ano, skoro týden."
"Ani nevypadáš moc vyhladovělý. Asi tě krmili sluš

ně, ne?" "Ne, to Jud... manželka mi posílala jídlo po služce." Steven vzhlédl k troskám tvrze. "Podstoupila velké nebezpečí, když se sem vydala." "Žádné nebezpečí. Toužila po Demarim stejně jako on po ní." "Nevypadalo to tak, když jsem s ní mluvil." "Tak se pleteš!" řekl Gavin rázně. Steven pokrčil rameny. "To už je tvoje starost. Raine říkal, že vás zvou ke dvoru. To možná pojedeme spolu. Já se mám taky dostavit ke králi." Gavin byl unavený a po ničem netoužil víc než po spánku. "Co nám král asi chce?" "Chce asi poznat tvou paní a mě chce s jednou seznámit." "Ty se budeš ženit?" "Ano, s bohatou skotskou dědičkou, která nenávidí všechny Angličany." "Já vím, co to obnáší, když člověka manželka nenávidí."

Steven se zazubil. "Jenže rozdíl je v tom, že tobě to vadí. Mně ne. Když se nebude slušně chovat, tak ji zamknu a už ji do smrti neuvídím. Řeknu, že je

neplodná, osvojím si syna a ten po ní zdědí její majetek. Proč to neuděláš taky tak, když s manželkou nevycházíš?"

"Do smrti ji už nevidět!" řekl Gavin, a pak se vzpamatoval, když se Steven rozesmál.

"Uvádí ti krev do varu? Nemusíš mi nic říkat. Já jsem ji viděl. Věříš, že jsem jí hrozil, že ji zabiju, když jsem viděl, jak ti chrstla víno do obličeje?"

Přitiskla si můj nůž na krk a prosila mě, abych to skoncoval."

"Pobláznila tě," řekl Gavin otráveně, "zrovna jako Raina a Milese. Ti jí sedí u nohou a oddaně k ní vzhlížejí."

"Když už mluvíme o oddaných pohledech, co hodláš dělat s Johnem Bassetem?"

"Asi bych ho s ní měl oženit. Jestli má lady Helena v sobě něco ze své dcery, tak mu udělá ze života peklo. To bude aspoň malý trest za to, co provedl."

Steven se rozřehtal na celé kolo. "Ty se měníš, bratříčku. Jsi posedlý Juditou. Chvíli ti nedá pokoj."

"Jo. Jako nežít na zadku. Pojď, popoženeme ty lidi a vypadneme odtud."

Před Demariho hradem byl tábor, který Gavin opustil. John Basset nevěděl, že se Gavin začal podkopávat pod hradby, poněvadž Gavin nikdy svým lidem neprozradil všechny své plány. Když Gavina zajali a John se vrátil na panství Montgomeryů, vybraní muži kopali dál. Trvalo to celé dny a žádný z nich nespál nikdy najednou déle než pár hodin. Při kopání podpírali zeminu nad hlavou silným dřevem. Když už byli téměř na druhé straně, rozdělali v tunelu velký oheň. Jakmile dřevo shořelo, část zdi se s ohlušujícím rachotem zřítla.

V ruchu a shonu při budování tábora se podařilo Juditě na chvíli uniknout do samoty. Mezi stromy za táborem tekla řeka. Judita prošla lesem a našla si skryté místo, kde ji nemohl nikdo vidět, ale kde se mohla kochat pohledem na řeku a šploucháním vody.

246

Předtím si ani neuvědomovala, jak ji ten uplynulý týden vyčerpal. Ustavičné pikle a lži, které si musela vymýšlet jako Walterova zajatkyně, znamenaly neustálé napětí. Jak to bylo příjemné, cítit opět pokoj a volnost. Teď ještě aspoň krátkou chvíli nebude myslet na manžela ani na žádnou ze všech svých těžkostí.

"Vidím, že také hledáš klid," ozval se tichý hlas.

Neslyšela nikoho přicházet. Když zvedla oči, uviděla Raina. Usmíval se na ni.

"Jestli chceš, tak odejdu. Nechci tě rušit."

"Mě nerušíš. Posad se ke mně. Chtěla jsem jenom na chvílku uniknout z toho hluku a od lidí."

Posadil se vedle ní, dlouhé nohy si natáhl před sebe, zády se opřel o balvan.

"Doufal jsem, že teď budete s bratrem vycházet líp, ale jak vidím, moc se to mezi vámi nezměnilo," řekl bez okolků. "Proč jsi zabila Demariho?"

"Protože jsem neměla na vybranou," řekla Judita se sklopenou hlavou. Vzhledla s očima plnými slz. "Je to strašné, připravit někoho o život."

Raine pokrčil rameny. "Někdy je to nutné. A co Gavin? Ten ti to nevysvětlil? Neposkytl ti útěchu za to, co jsi udělala?"

"Řekl mi toho moc málo," řekla rovnou. "Pojďme radši mluvit o něčem jiném. Co noha? Už je to lepší?"

Raine začal něco říkat, ale pak se oba zadívali k řece, odkud uslyšeli ženský smích. Po břehu se procházeli Helena a John Basset. Judita chtěla na matku zavolat, ale Raine ji zarazil. Myslel, že bude lepší milence nerušit.

"Johne," řekla Helena a láskyplně se na něho podívala. "Myslím, že to nevydržím."

John jí něžně odhrnul pramen vlasů z tváře. Vypadala jako rozzářená děvčátka.

"Musíme to vydržet. Pro mě to nebude o nic lehčí, až mi tě vezmou a provdají za někoho jiného."

"Prosím tě," zašeptala, "na něco takového nechci ani pomyslet. Cožpak se nedá něco...?"

John jí položil špičky prstů na rty. "Ne, už to neříkej. My se nemůžeme vzít. Zbývá nám už jen těch několik hodin – to je všechno."

Helena ho prudce objala kolem hrudi a co nejpevněji si ho přitiskla. John ji sevřel do náruče, div ji nerozdrtil. "Pro tebe bych se vzdala všeho," zašeptala. "A já bych dal nevímco za to, kdybych tě mohl mít." Opřel si tvář o její temeno. "Pojd'. Půjdem. Někdo by nás tu mohl vidět."

Přikývla a kráčeli spolu pomalu pryč, držíce se v objetí.

"To jsem nevěděla," řekla za chvíli Judita.

Raine se pousmál. "To se někdy stává. Však je to přebolí. Gavin tvé matce najde vhodného manžela, aby neměla tak prázdnou postel."

Judita se k němu obrátila a zlaté oči jí blýskaly. "Vhodného manžela!" zasyčela. "Aby neměla tak prázdnou postel! Copak muži nikdy nemyslí na nic jiného?"

Raine se na ni užasle podíval. Ještě nikdy se na něho nerozzlobila. Ohromovala ho nejenom její krása, ale i její duch. Opět pocítil probouzející se lásku.

Usmál se. "Když myslíme na žemy, tak je těžké mít v hlavě něco jiného," škádlil ji, i když se tvářil docela vážně.

Judita se chtěla užuž do něho pustit, ale vtom si všimla, že se mu oči smějí a ve tvářích že se mu promáčkly dolíčky. "Dá se jim nějak pomoci?"

"Ne, to je marné. Johnovi rodiče nejsou ani šlechtického původu a tvá matka byla provdána za hraběte." Položil jí konejšivě ruku na předloktí. "Však jí Gavin najde dobrého muže, který bude dobře spravovat její majetek a který na ni bude hodný."

Judita neodpověděla.

"Už musím jít," řekl rázně Raine a neohrabaně vstal. "Zatracená noha!" zaklel od plic. "Jednou jsem si do ní zasekl sekýru, ale nebolelo to tolik jako tahle zlomenina."

Vzhledla k němu. "Aspoň že ji máš řádně srovnanou," řekla a v očích jí zajiskřilo.

Raine sebou trhl při vzpomínce na tu bolest, když mu Judita nohu rovnala. "Dám si dobrý pozor a vyhnu se ti

248

na sto honů, kdybych zase někdy potřeboval ošetření. Nejsem dost statečný, abych snesl tvoje léčebné zákroky. Vrátiš se už taky ke stanům?"

"Ne, ještě tu chvilku posedím."

Rozhlédl se kolem. Zdálo se, že je tu bezpečno, ale člověk si nemůže být nikdy jistý. "Ne abys tu zůstala po západu slunce. Jestli tě do té doby neuvidím, tak sem pro tebe přijdu."

Přikývla, a když odcházel, zadívala se na vodu. Rainova starostlivost v ní vždycky vyvolávala pocit, že ji někdo chrání, a bylo jí milo u srdce. Vzpomněla si, jak byla ráda, když ho uviděla na hradě. V jeho objetí se cítila opět v bezpečí a klidná. Proč v ní tedy nevzbuzuje žádnou vášeň? Je zvláštní, že cítí pouze oddanou sesterskou lásku k muži, který je na ni tak hodný, zatímco manžel... Ne, nebude v tomto zátiší myslet na Gavina. Každé pomyšlení na něj ji vyburcuje k hněvu. Uvěřil Walterovu chvátání, že čeká jeho dítě. Ruce jí ochranitelsky vyletěly na břicho. Její dětátko! Ať se stane cokoli, to dítě bude vždycky její. "Jaké s ní máš úmysly?" zeptal se Raine, když se okázale spouštěl v Gavinovu stanu do židle. Steven seděl stranou a brousil si nůž.

Gavin se usadil naproti a jedl, což dělal stále od chvíle, kdy opustil hrad.

"Předpokládám, že máš na mysli mou ženu," pravil a nabodl si kus vepřové pečeně.

"Mám dojem, že se o ni nějak moc staráš," popíchl bratra.

"Zato ty ji nevnímáš!" odsekl Raine. "Kvůli tobě zabila člověka. To není pro ženu maličkost – a ty jí na to ani nic neřekneš."

"Jakou útěchu bych jí mohl ještě poskytnout, když se o ni v tak hojné míře postarali bratříčkové?" "Jinak by se asi žádné nedočkala."

"Mám zavolat panoše, aby vám přinesl meč?" zeptal

se Steven ironicky. "Nebo byste snad radši chtěli celé brnění?"

Raine se okamžitě uklidnil. "Máš pravdu, bratře. Jen bych si přál, aby tady můj druhý bratr byl taky tak rozumný."

Gavin se na Raina vztekle podíval a pak se zase věnoval jídlu.

Steven chvíli pozoroval Gavina, jak jí. "Raine, co se pleteš mezi Gavina a jeho ženu?"

Raine pokrčil rameny a pohodlněji si natáhl nohu. "Nechová se k ní dobře." Steven se chápavě usmál. Raine se vždycky zastával utiskovaných. Stavěl se za každou věc, která – jak se domníval – ho potřebovala. Mezi bratry zavládlo tíživé mlčení, až se nakonec Raine zvedl a ze stanu odešel. Gavin se za ním díval a pak jídlo odstrčil, konečně sytý. Vstal a šel ke svému kavalci.

"Ona čeká děcko toho chlapa," řekl za chvíli.

"Demariho?" podivil se Steven a tiše hvízdal, když Gavin přikývl. "Co s ní tedy uděláš?"

Gavin klesl na židli. "To nevím," řekl tiše. "Raine mi vyčítá, že jsem ji neutěšoval, ale copak jsem mohl? Zabíla svého milence."

"Znásilnil ji?"

Gavin sklopil hlavu. "Asi ne. Vlastně určitě ne. Po hradě se mohla pohybovat volně. Přišla za mnou do jámy a potom ještě jednou, když mě odtamtud vytáhli azavřeli do kobky ve věži. Kdyby ji k tomu donutil násilím, tak by určitě neměla takovou volnost."

"To je pravda, ale když za tebou přišla, neznámá to, že ti chtěla pomoci?"

Gavinovi blýsklo v očích. "Já nevím, co chce. Podle všeho je vždycky na straně toho, kdo ji má v ruce. Když přišla za mnou, tvrdila, že to všechno dělá kvůli mně. Ale když byla s Demarim, tak byla zase tak oddána jemu. Je to mazaná ženská."

Steven přejel palcem po ostří nože, aby ho vyzkoušel. "Zdá se, že Raine o ní má vysoké mínění a Miles také."

Gavin prskl. "Miles je ještě zelenáč, co ten ví o že

250

nách jiného, než že mají tělo. A Raine – ten se jí zastává už dlouho."

"Mohl bys to dítě prohlásit za nemanželské a zbavit se jí."

"To ne!" zvolal Gavin skoro vášnivě a odvrátil zrak.

Steven se zasmál. "Tys do ní pořád ještě udělaný? Je krásná, to je pravda, ale jsou i jiné krásné ženy. Co ta tvoje Alice, vždycky jsi tvrdil, že ji miluješ?"

Steven byl jediný člověk, kterému se Gavin svěřil se svou láskou k Alici. "Ta si přednedávnem vzala Edmunda Chatworthe."

"Edmunda! To rozplizlé bahno. A tys jí nenabídl manželství?"

Gavinovo mlčení byla výmluvná odpověď.

Steven si zasunul nůž zpátky do pouzdra na boku. "Ženské nestojí za to, aby se kvůli nim člověk trápil. Vezmi si tu svou ženu do postele, pomiluj se s ní a pusť ji z hlavy." Dál to už nerozváděl a vstal. "Myslím, že si půjdu lehnout. Máme za sebou perný den. Tak na shledanou zítra."

Gavin zůstal sedět ve stanu sám. Rychle se stmívalo. Zbavit se jí. Mohl by to klidně udělat, když čeká cizí dítě. Nedovedl si však představit, že by ji už neměl vidět.

"Gavine," přetrhl mu myšlenky Raine. "Už se Judita vrátila? Říkal jsem jí, aby po západu slunce nezůstávala venku."

Gavin zatařal zuby a vstal. "Nějak se o mou ženu moc staráš. Kde byla? Já ji najdu."

Raine se na bratra usmál. "U řeky, tamhle," ukázal.

Judita klečela na břehu a rukou se máchala v chladné čiré vodě.

"Už je pozdě. Musíš se vrátit do tábora."

Polekaně vzhlédla. Stál nad ní Gavin. Šedé oči mu v ubývajícím světle ztemněly. Na tváři měl neproniknutelný výraz.

"Tyhle lesy neznám," pokračoval. "Mohlo by tu číhat nebezpečí."

Vstala a napřímila se v ramenou. "Však by se ti to hodilo, vid? Mrtvá manželka je rozhodně lepší než zneuctěná." Zvedla sukně a vykročila rázně kolem něho.

Chytil ji za předloktí. "Musíme si pohovořit, vážně a bez hněvu."

"Cožpak mezi námi bylo někdy něco jiného než hněv? Řekni mi, co máš na srdci – začínám být unavená."

Obličej mu změkkl. "Unavuje tě to dítě? Je to břemeno?"

Položila si ruce na břicho. "Toto dítě mi nikdy nebude břemenem." Stála vzpřímeně se zvednutou bradou.

Gavin se zadíval přes vodu, jako by v duchu s něčím zápolil. "Poslední dobou se toho stalo tolik a já věřím, že ses Demarimu dala v tom nejlepším úmyslu. Vím, že mě ráda nemáš, a on zajařil i tvou matku. Už kvůli ní jsi jistě byla ochotná podstoupit, co jsi udělala."

Judita se lehce zamračila a přikývla.

"Já nevím, co se stalo, když jsi přišla na hrad. Demari byl na tebe možná hodný a ty jsi potřebovala vlídnost. Snad se k tobě choval vlídně už na naší svatbě."

Judita nemohla promluvit, jak v ní začalo všechno vřít.

"To dítě si můžeš nechat a já tě nevyženu, jak bych asi měl. Když se to tak vezme, mám na tom také kus viny. O dítě se budu starat, jako by bylo moje vlastní, a zdědí po tobě něco půdy." Gavin se odmlčel a upřeně se na ni podíval.

"Ty nic neříkáš? Snažil jsem se být upřímný... a spravedlivý. Víc na mně myslím nemůžeš žádat."

Chvilí to Juditě trvalo, než se vzpamatovala. Mluvila skrze zaťaté zuby.

"Spravedlivý! Upřímný! Vždyť ty vůbec nevíš, co ta slova znamenají! Jen se poslouchej, co říkáš. Jsi ochoten připustit, že jsem přišla na hrad s poctivými úmysly, a hned nato mě strašlivě urážíš."

"Urážím?" podivil se Gavin.

"Ano! Urážíš! To mě máš za takovou ubožáčku, že bych se dobrovolně dala muži, který ohrozil mou matku a mého manžela – a Bůh ví, že jím jsi! Říkáš, že jsem potřebovala vlídnost! Ano, tu potřebuji a od tebe jsem se jí nikdy nedočkala. Ale nejsem tak povrchní, abych za trochu ohleduplnosti porušila slib daný Bohu. Jednou

252

jsem takový slib porušila, ale už to nikdy neudělám." Odvrátila zrak. Tváře jí při té vzpomínce zahořely. "Nemám tušení, o čem mluvíš," začal Gavin, rovněž rozčilený. "Potrpíš si na hádanky." "Naznačuješ, že jsem cizoložnice. Je to nějaká hádanka?"

"Nosíš přece dítě toho chlapa. Jak jinak to mám říct? Nabídl jsem se, že se o děcko budu starat. Měla bys být vděčná, že tě nezapudím."

Judita na něho zírala. Nezeptal se, jestli to dítě není jeho. Předpokládal, že Walter mluvil pravdu. Při svatbě řekla Juditě matka, že muž uvěří tomu nejubožejšímu nevolníkovi spíš než manželce. Měla pravdu. A kdyby Judita popřela, že s Walterem spala, uvěřil by jí? Nemohla to nijak dokázat.

"Ty už mi nemáš co říci?" zeptal se Gavin dotčeně.

Judita na něho hleděla beze slova.

"Takže s mými podmínkami souhlasíš?"

Dobrá, bude tedy hrát jeho hru, jak si přeje. "Říkáš, že

mému dítěti dáš mou půdu. To toho moc neobětuješ." "Nechám si tě! Mohl bych tě přece zapudit." Zasmála se. "To bys mohl vždycky udělat. Muži mají tohle právo. Necháš si mě, dokud budu pro tebe žádoucí. Nejsem blázen. Žádám toho víc než jenom dědictví pro dítě."

"Chceš, abych ti zaplatil?"

"Ano, za to, že jsem za tebou přišla na hrad." Ta slova

zraňovala. V nitru plakala, ale nechtěla to dát najevo. "Jak ti mám zaplatit?"

"Chci, abys mou matku provdal za Johna Basseta." Gavin vyvalil oči. "Ty jsi teď její nejbližší mužský příbuzný," připomně

la mu. "Máš na to právo." "John Basset je..." "To mi nemusíš říkat. Vím to až moc dobře. Ale neví

díš, jak ho miluje?" "Co s tím má láska společného: Je třeba vzít v úvahu statky, majetek, který se má spojit."

Judita ho vzala za paže a prosebně se na něho zadívala. "Ty nevíš, co to znamená žít bez lásky. Ty jsi svou věnoval a já v ni nemohu doufat. Ale má matka nikdy žádného muže nemilovala tak, jako miluje Johna. Je v tvé moci dát jí to, co

potřebuje nejvíc. Velice tě prosím, abys jí kvůli odporu ke mně neodepřel trochu toho štěstí."

Zahleděl se na ni. Byla tak krásná, ale viděl v ní také opuštěnou mladou ženu. Choval se k ní opravdu tak tvrdě, že hledala útočiště u Waltera Demariho, byť na několik okamžiků? Říkala, že on svou lásku věnoval, ale v tu chvíli si Alicin obličej vůbec nedovedl vybavit.

Vzal Juditu do náruče. Vzpomněl si, jak byla vyděšená, když ji kanec zahnal na strom. Tak málo odvahy – a přece se dovedla postavit nepříteli, jako kdyby si sama troufala zabíjet draky.

"Není pravda, že bych měl k tobě odpor," zašeptal. Přivinul si ji a obličej jí zabřil do vlasů. Raine se kdysi zeptal, co s ní je, a teď si tu otázku kladl i on. Jestliže nosí pod srdcem dítě jiného muže, není to vlastně jeho vina, když ji nechal bez ochrany? Za celé jejich manželství se k ní choval laskavě vlastně jenom jednou, pokud si vzpomínal. Ten den, který spolu strávili v lese. Teď ho hryzalo svědomí. Tehdy ji chtěl ovšem pouze znovu nalákat do své postele. Myslel jenom na sebe, ne na ni. Sklonil se a podebral ji rukou pod kolena. Posadil se na voňavou trávu, zády se opřel o strom a držel ji schoulenou v náručí.

"Vyprávěj mi, co se na hradě přihodilo," vybídl ji jemně.

Nedůvěřovala mu. Vždycky, když mu projevila důvěru, použil později její slova proti ní. Ale jeho blízkost jí byla tak příjemná. Tento pocit je to jediné, co máme společné, pomyslela si. Mezi námi je jenom chtíč. Žádná láska ani pochopení – a už vůbec žádná důvěra.

Judita pokrčila rameny a odmítla mu cokoli prozradit. Rty se téměř dotýkala jeho hrdla. "Už je to pryč. Raději na to zapomeneme."

Gavin se zamračil, chtěl na ni naléhat, aby mluvila, ale její blízkost byla příliš omamná. "Juditko," zašeptal a prudce jí přitiskl ústa na rty.

254

Její paže mu vyletěly kolem krku a přitáhla si ho blíž. Při jeho dotyku jí z hlavy vyvanuly veškeré myšlenky. Teď už nepřemýšlela o pochopení a důvěře.

"Tolik se mi po tobě stýskalo," šeptal jí Gavin, s ústy přitisknutými na jejím hrdle. "Věříš, že když jsem tě poprvé uviděl u Demariho, tak jsem si pomyslel, že jsem mrtvý?"

Zaklonila hlavu a nabídla Gavinovi oblouk svého útlého hrdla.

"Bylas jako anděl, který mi přináší světlo a vzduch a krásu do toho... pekla. Báł jsem se tě dotknout ze strachu, že nejsi skutečná – nebo že jsi skutečná, a jestliže se tě odváším dotknout, budu ztracen." Zápolil s jejím šněrováním na šatech.

"Já jsem náramně skutečná," usmála se Judita.

Její zjev ho tak okouzloval, že si ji obrátil čelem k sobě a vroucně ji políbil.

"Tvé úsměvy jsou vzácnější a drahocennější než diamanty. Dosud jsem jich viděl tak málo."

Najednou se mu tvář zakabonila vzpomínkou. "Když jsem spatřil, jak se tě Demari dotýká, měl jsem chuť vás oba zabít."

Judita se na něho s hrůzou zadívala, pak se pokusila od něho odtáhnout.

"Kdepak!" řekl a pevně ji sevřel. "Ty mu přeješ víc než mně, svému manželovi?"

Judita se nemohla dost dobře hýbat, ale přece jen si uvolnila ruku a dala mu políček.

V očích mu blýsklo a chytil ji za ruku, div jí nerozdrtil prstíky. Pak si najednou její ruku zvedl ke rtům a políbil. "Máš pravdu. Jsem hlupák. Už je to pryč. Je to za námi. Musíme se dívat jenom do budoucnosti a na dnešní noc." Ústy se zmocnil jejích rtů a Judita v sobě potlačila poslední stopy hněvu. A když jeho ruce pátraly pod jejími šaty, nemyslela už vůbec na nic.

Dychtili po sobě, oba úplně vyhladovělí. Ten hlad, který Gavin pociťoval, když se cpal ve stanu jídlem, byl nicotný ve srovnání s tím, který prožíval, když se musel obejít bez své ženy.

Tmavomodré vlněné šaty z ní strhal a na cáry byla i plátěná spodnička a košile. Zvuk trhající se látky jen ještě dodal jejich vášni a Juditiny ruce se sáply po Gavinově oblečení. Jeho ruce byly však rychlejší než její, a za chvíli už leželo na jedné hromadě s Juditiny.

Divoce si ho přitáhla a její žár se střetl s ještě plamennějším žářem Gavinovým. Za chvíli spolu dospěli současně k výbušnému vyvrcholení, jako by se kolem nich rozprsklo na tisíc hvězd, a zůstali vyčerpani ležet.

256

22. kapitola

n si myslí, že je něco lepšího," řekla Blanche jedovatě. Byla právě s Gladys v chatworthské spižírni, kde plnily džbány pro panstvo vínem. "No jo," přitakala Gladys, ale ne tak zlostně. Po Jocelinovi se jí velmi stýskalo, ale nehněvala se tak jako Blanche.

"S čím má myslíš tak napilno, že se nás straníš?" zeptala se Blanche. "U ní přece tak moc není," trhla hlavou nahoru, aby naznačila pokoj Alice Chatworthové. "A v sále se ukáže málokdy."

Gladys si vzdychla. "Většinou je podle všeho sám támhle na půdě."

Blanche se najednou zarazila v práci. "Sám! A co když tam není sám? Že nás to netrklo. Nemoh by tam mít ženskou?"

Gladys se zasmála. "Proč by se Jocelin spokojoval s jednou, když jich může mít, kolik chce? A copak se nějaká ženská ztratila? Pokud tam nemá nějakou děvečku, tak nevím o nikom, že by se mohl na tak dlouho ztratit."

"Co by teda jinak mohlo držet mužského, jako je Jocelin? Hele, ty tam!" zavolala Blanche na jednu služku, která právě procházela kolem. "Dolej tady ty džbánky sama."

"Jenomže já..." začala dívka, ale Blanche ji silně štípala do paže. "No tak jo," řekla služka zamračeně.

"Jdem, Gladys," zvolala Blanche. "Jocelin je teď někde pryč, tak se zatím podíváme, co a jak."

Obě ženy odešly ze spižírny a přešly k nedalekým stájím.

"Všimla sis? Vždycky, když je pryč, tak žebřík odstaví," poznamenala Blanche.

Rychle vešla do stáje, Gladys těsně za ní. Blanche si dala prst na rty a ukázala na tlustou manželku podkoního. "Ta stará dračice ho hlídá," zašeptala.

Dívky vzaly žebřík a opatrně ho vynesly, aby nenadělaly žádný hluk. Přistavily ho k vnější zdi a nakonec opřely do dvířek k Jocelinově komůrce. Blanche si vykasala sukně a vylezla nahoru. Když se obě octly uvnitř, v rozhledu po světničce jim bránily hromady sena, ale dolehl k nim ženský hlas.

"Joceline? Tos ty?"

Blanche se zlomyslně a vítězoslavně usmála na Gladys a šla dál, kde už bylo volno. "Konstancie!"

Dívčin půvabný obličej byl stále ještě zhmožděný, ale už se začínal hojit.

Konstancie ustoupila, až se zády opřela o hromadu sena.

"No vida! Tak kvůli tobě nás Jocelin zanedbává. Já myslela, že jsi z hradu odešla," řekla Gladys.

Konstancie se nezmohla na slovo a jenom zavrtěla hlavou.

"Kdepak, nechtělo se jí!" zavrčela Blanche. "Uviděla Jocelina a usmyslela si, že bude její. Kdepak, ta aby se o něj s někým dělila." "Ne, tak to není," řekla Konstancie a spodní ret se jí roztřásl. "Skoro jsem umřela. On se o mě staral." "No jo, a ty se staráš o něj, vid? Jaký čáry sis na něj vymyslela, abys ho okouzila?"

"Prosím vás... já jsem nechtěla nikomu ublížit."

Blanche její prosby neposlouchala. Věděla, že šrámy na těle a na obličejích nemá Konstancie od Jocelina. To jí mohl udělat jenom Edmund Chatworth. "Pověz, ví lord Edmund, že jsi tady?"

Konstancie vytřeštila oči hrůzou.

Blanche se zasmála. "Vidíš, Gladys, to je milenka našeho pána - a přitom ho klame s jiným. Co kdybychom ji pánovi vrátily, co říkáš?"

258

Gladys se na vyděšenou dívku podívala se soucitem.

Blanche chytila přítelkyni za paži a zaryla se jí prsty do měkkého masa. "Ona na nás takhle vyvrála, a ty se ještě rozmýšlíš, když jí to můžeš drobátko oplatit? Tahle prohnaná pletichářka nám vzala Josse. Měla lorda Edmunda, ale to jí nestačilo. Nespokojila se s jedním, chtěla mít u nohou všechny."

Gladys obrátila na Konstancii nenávistný pohled.

"Když s námi nepudeš, tak lordu Edmundovi povíme, že tě Jocelin schovával," usmála se Blanche.

Konstancie za nimi beze slova slezla po žebříku. Nechtěla na nic myslet, měla v hlavě pouze utkvělou představu, že chrání Jocelina. Za celý život na ni nebyl nikdo něžný. Její svět byl plný takových lidí jako Edmund, Blanche a Alice. A přece skoro dva týdny žila jako ve snu v Jocelinově náručí. Mluvil na ni, zpíval jí, objímal ji a miloval se s ní. Šeptal jí, že ji má rád, a ona mu věřila.

Když teď následovala Blanche a Gladys, připadala si, jako by se probouzela ze sna. Na rozdíl od Jocelina Konstancie nespřádala plány, že až se docela uzdraví, odejdou spolu z Chatworthu. Věděla, že ten čas, který jim byl dopřán v komůrce na půdě, je všechno, co mohou od života čekat. Poslušně šla za oběma ženami, odevzdána osudu. Vůbec jí nepřišlo na mysl, aby utekla nebo se bránila. Věděla, kam ji vedou, a když vstoupila do Edmundovy komnaty, hrud se jí sevřela, jako by ji stahovaly železné obruče.

"Počkej tady a já dojdou pro lorda Edmunda," nařídila Blanche.

"Ty myslíš, že přijde?" zeptala se Gladys.

"To víš, že jo, až uslyší, co mu povím. Dohlídni, ať neuteče."

Blanche byla zpátky, než bys řekl švec, se zuřivým Edmundem v patách. Nelíbilo se mu, že ho někdo ruší při obědě, ale jen co se mu drzá služka zmínila o Konstancii, hned se zvedl. Sotva vpadl do pokoje, zabouchl dveře a zavřel je na závoru. Aniž si všiml obou vyplašených služek, upřel oči na Konstancii.

"Vida, má roztomilá Konstancie, tak jsi přece jenom neumřela." Edmund ji vzal za bradu a zvedl jí obličej. V její tváři viděl jenom odevzdanost. Ty šrámy jí krásu sice kazí, ale však se zahojí. "Ty oči," šeptal, "ty mě už dlouho pronásledují."

Za sebou uslyšel šramot, a když se otočil, uviděl, jak se služky pokoušejí nenápadně závoru otevřít. "Stát!" křikl a chytil nejbližší z nich, Gladys, za ruku. "Kampak byste rády?"

"Máme práci, pane," řekla Blanche nejistým hlasem. "Jsme vaše věrné služebnice." Gladys vrhly slzy do očí, když se jí Edmundovy prsty zaryly do kůže. Snažila se mu prsty vypáčit.

Edmund jí mrštil na zem. "To jste si myslely, že mi ji sem přivedete a pohodíte jako pytel brambor? Kdepak jste ji vyčenichaly?"

Blanche a Gladys si vyměnily pohledy. Na to nepomyslely. Chtěly jenom vzít Konstancii Jocelinovi. Chtěly, aby to bylo jako dřív, když je Jocelin škádlil a miloval se s nimi.

"Já... já nevím, pane," koktala Blanche.

"To mě máte za hlupáka?" řekl Edmund a hrozivě k ní pokročil. "Ta holka byla dobře schovaná, jinak bych se o ní dověděl. Donesly by se mi klepy." "Ne, můj pane, ona..." Blanche si nemohla honem něco vymyslet. Jazyk jí zdřevěněl.

Edmund se podíval na Gladys, krčící se na podlaze. "Tady mi něco nehraje. Kohopak chráníte?" Popadl Blanche za paži a bolestivě jí ji zkroutil za záda.

"Pane! To bolí!"

"Bude to bolet ještě víc, když mi budete lhát."

"To Baines, pomocník z kuchyně," řekla Gladys nahlas, aby kamarádce pomohla.

Edmund pustil Blanchinu ruku a zamyslel se nad tím. Baines byl krajně neoblíbený člověk, špinavý, zlostný, to věděl. Ale Edmund také věděl, že Baines spí v kuchyni. Nemá žádné soukromí, rozhodně ne takové, aby mohl ukrývat pomlácenou dívku, než se uzdraví. To by se po hradě rozeslo.

260

"Lžeš," pravil Edmund zlověstným hlasem a zvolna se k ní blížil.

Gladys se před ním skrčila ještě víc a hrabala se po zemi pryč. "Můj pane," hlesla a celá se roztřásla.

"To je tvoje poslední lež," řekl a chytil ji kolem pasu. Začala se bránit, když viděla, že ji nese k otevřenému oknu.

Blanche v hrůze zírala, jak Edmund nese zmítající se Gladys. Když došli k oknu, Gladys se zapřela rukama

o pažení, ale na Edmundovu sílu nestačila. Strčil do ní a Gladys sletěla, chytajíc se rukama vzduchu. Její výkřik, jak padala z druhého patra dolů na nádvoří, jako by roztřásl i zdi.

Blanche hleděla do prázdna, kolena jí změkla jako hadr, žaludek se jí zvedal.

"Tak," řekl Edmund, když se k ní opět obrátil, "a teď chci slyšet pravdu. Kdo ji schovával?" kývl směrem ke Konstancii, jež stála tiše u zdi. Že Edmund zavraždil Gladys, jí neotřásl. Nic jiného nečekala.

"Jocelin," zašeptala Blanche.

Jakmile zaslechla to jméno, zvedla Konstancie hlavu. "Ne!" Nemohla snést takovou zradu na Jocelinovi.

Edmund se usmál. "Tak vida, ten hezký zpěvák?" To on ji tehdy v noci odnesl – a Edmund už na to zapomněl. "Kdepak nocuje, že ji tam mohl nepozorovaně ukrývat?"

"Na půdě nad stájemi." Blanche nemohla skoro mluvit. Stále pohlížela k oknu.

Ještě před chvílí byla Gladys živá. Teď leželo její tělo polámané a rozdrcené na dlažbě.

Edmund na Blanchinu odpověď přikývl. Poznal, že tentokrát říká pravdu. Pokročil k ní a ona se před ním stáhla, až se zády opřela o dveře.

"Ne, pane, řekla jsem vám všechno, co jste chtěl vědět." Stále se k ní blížil a na tváři mu pohrával nepatrný úsměv. "A přivedla jsem vám Konstancii. Vždycky jsem vám věrně sloužila."

Edmund se kochal jejím strachem. Dokazoval mu, že je silný. Stanul těsně u ní a tučnou rukou ji pohladil po bradě. V očích měla slzy, slzy strachu. Ještě když ji udeřil, usmíval se.

Blanche padla na podlahu, jednou rukou si tiskla tvář a přes oko už se jí rozlévala modřina.

"Jdi," řekl a s uchechtnutím rozrazil dveře. "Dostala jsi za vyučenou."

Blanche vyletěla z pokoje, než opět zavřel. Upalovala dolů ze schodů a pryč ze zámku. Bez zastavení proběhla přes nádvoří a otevřenou branou ven. Ani se neohlédla, když na ni volaly strážé z hradeb. Chtěla být jenom od hradu Chatworth co nejdál a už s ním nikdy nemít nic společného. Zastavila se, teprve když ji k tomu donutilo prudké píchání v boku. A hned šla dál a ani jednou se neohlédla.

Jocelin si schoval do záhradří čtyři švestky. Věděl, jak si Konstancie potrpí na čerstvé ovoce. Poslední dobou se jeho život otáčel jenom kolem toho, co má nebo nemá Konstancie ráda. Sledoval ji, jak se mu před očima lísteček po lístečku rozvíjí, bylo to pro něho to nejkrásnější, co kdy zažil. Jak ho hřála její vděnost za každou maličkost, kterou jí způsobil radost, i když ho na druhé straně bolelo srdce při pomyšlení, co předtím zkusila. Teď ji rozplakala i kytička, kterou jí přinesl.

"A v posteli," usmál se potouchle. Nebyl takový mučedník, aby se zřekl všech sobeckých rozkoší. Konstancie se mu chtěla za jeho dobrotu odvděčit a projevit mu svou lásku. Při pomyšlení na bolest, jež ji čeká, strnula, ale když na svém těle ucítila Jocelinovy ruce a poznala, že jí neublíží, úplně se rozvášnila. Jako by chtěla veškerou lásku, kterou kdy pozná, vměstnat do několika krátkých týdnů.

Jocelin se usmál při pomyšlení na jejich společnou budoucnost. Přestane se toulat a usadí se, vytvoří pro Konstancii a pro sebe domov. Potom budou mít několik dětí s fialkovými očima. Nikdy v životě nechtěl nic víc než svobodu, pohodlnou postel a přítulnou ženskou. Ale nikdy také nebyl zamilovaný.

Konstancie celý jeho život změnila. Už jenom pár dní – jen co se Konstancie zotaví natolik, aby vydržela dlouhou cestu, odejdou.

262

Jocelin si hvízdal, když vycházel ze zámku a pustil se kolem kuchyně ke stájím. Ztuhl, jakmile uviděl, že se

o zeď opírá žebřík. Dával si pokaždé dobrý pozor, aby ho tam nenechal. Žena podkoního mu ho dobře hlídala a Jocelin se jí za to odměňoval nesčetnými úsměvy a tu a tam srdečným přátelským objetím. Nebál se o sebe, ale o Konstancii. Rozběhl se a rychle po žebříku vylezl. Srdce mu divoce bilo, když prohledával malinkou komůrku, jako by mohl dívku najít pod senem. Bezpečně věděl, že Konstancie by byla sama od sebe neodešla. Ne, byla jako malá laňka, plachá a bojácná.

S očima plnýma slz slezl opět dolů. Kde ji najde? Možná že si z něho ztropila žerty některá ženská a najde ji v bezpečí někde v koutě, jak žvýká rozinkový bochánek. Jocelin tomu ovšem nevěřil, ani když si to v duchu maloval.

Nepřekvapilo ho, když pod žebříkem uviděl Chatworthe s ozbrojenými strážemi po boku. "Co jste s ní udělal?" zvolal Jocelin, když seskočil s druhého příčle žebříku a sápal se rukama Edmundovi po krku.

Edmund už začínal modrat v obličeji, než se zbrojnošům podařilo Jocelina odtrhnout. Drželi ho bezpečně za ruce.

Edmund se zvedl z prachu a s odporem se díval na zničené šaty. Ten samet už nikdy nebude jako dřív. Třel si pohmožděné hrdlo. "Za tohle mi zaplatíš životem."

"Co jsi s ní provedl, ty svinská zrůdo?" sípal Jocelin.

Edmund zalapal po dechu. Takhle si s ním ještě nikdy nikdo netroufl mluvit. Rozmáchl se a udeřil Jocelina přes obličej, až mu natrhl koutek úst.

"Přísahám, za tohle budeš pykat!"

Ucouvl z dosahu Jocelinových nohou, najednou před zpěvákem obezřetnější. Za tím obličejem číhal muž,

o němž neměl ani tušení, neboť Jocelina považoval jenom za dalšího hezkého jinocha. "Tohle si vychutnám," ušklíbl se. "Dnešní noc strávíš v podzemní hladomorně a zítra ráno uvidíš naposled vycházet slunce. Celý den budeš trpět. Ale dnes večer možná ještě víc. Až budeš skučet v té kobce, já si budu užívat s tou holčkou."

"Ne!" řval Jocelin, "ona nic neudělala. Pusťte ji! Já to odpykám sám, já jsem ji ukryl."

"To tedy odpykáš. Jenomže to tvoje vznešené gesto vychází naprázdno. Nemáš mi co nabídnout. Teď vás mám oba. Ji do postele a tebe pro jiné povyražení. Odveďte ho, ať si popřemýšlí, co to obnáší, vzdorovat hraběti."

Konstancie seděla u okna Edmundovy ložnice. V duši měla pusto. Už Jocelina nikdy neuvidí, nikdy ji už nevezme do náruče a nebude jí šeptat, že ji miluje víc, než měsíc miluje hvězdy. Doufala jedině, že snad se mu podařilo utéci. Viděla, jak Blanche prve vyběhla z pokoje. Konstancie se modlila, aby šla varovat Jocelina. Věděla, že Blanche o něho stojí, slýchala, jak na něho volá. Určitě ho varovala a teď jsou oba v bezpečí.

Konstancie necítila žárlivost. Přála si jenom Jocelinovo štěstí. Kdyby ji požádal, aby za něho umřela, s radostí by to udělala. Co záleží na jejím ubohém životě?

Její pozornost upoutal nějaký povyk a slunce, jež se zalesklo na tolik známé hlavě. Dva chlapi jako lamželeza táhli vzpouzejícího se Jocelina přes dvůr. A jak se díval, jeden z mužů praštil Jocelina přes klíční kost, až se mládenec zhroutil ke straně. Jen s obtížemi se držel na nohou. Konstancie zatajila dech. Chtěla na něho zavolat, ale věděla, že by mu jenom přitížila. A jako kdyby ji vytušil, zkroutil se a pohlédl vzhůru do okna. Konstancie zvedla ruku. Přes slzy zahlédla, že má na bradě krev.

Když strážní Jocelinem smýkali, uvědomila si Konstancie najednou, kam ho vedou, a srdce se v ní zastavilo. Ta hladomorna je něco příšerného: kobka džbánovitého tvaru, vytesaná do tvrdé skály. Vězně tam musejí spouštět úzkým hrdlem na kladce. A uvnitř pak nemůže ani sedět, ani stát, jenom napůl dřepět, ustavičně shrbený. Je tam málo vzduchu a většinou nedostane nic k jídlu ani k pití. Nikdo tam nevydrží déle než několik dní, a to jenom ti nejsilnější.

264

Konstancie se dívala, jak strážní připoutali Jocelina ke kladce a spouštějí ho do té pekelné díry. Ještě chvíli tam upírala pohled, když nad ním zavírali

poklop, pak oči odvrátila. Nezbyvá žádná naděje. Zítra bude Jocelin mrtvý, jestli přežije noc, protože Edmund si určitě vymyslí ještě nějaké další mučení. Na stole stála velká karafa s vínem a tři sklenice. Ty tam měl Edmund pro vlastní potřebu, protože nejkrásnější předměty si schraňoval pro sebe. Neuvažovala o tom, co dělá, neboť její život skončil a teď už je zapotřebí jenom poslední čin, který by její úděl uzavřel. Třískla jednou sklenicí o stůl, vzala zubaté dno a šla k okennímu sedátku. Byl krásný den, léto v plném rozkvětu. Konstancie skoro ani necítila bolest, když si prosekla ostrou hranou zápěstí. S pocitem úlevy se dívala, jak jí krev prýští z těla. "Brzy," zašeptala, "už brzy budu s tebou, můj Joceline." Konstancie si přeřezala i druhé zápěstí a opřela se o zeď. Jednu ruku si složila do klína, druhou položila na okenní parapet. Krev vsakovala do malty mezi kameny. Vlasy jí rozčechrával jemný letní vánek. Usmála se. Jednou večer se s Jocelinem vypravili k řece a celou noc strávili sami v měkké trávě. Vrátili se časně ráno, než se hrad probudil. Byla to úchvatná noc vášně a šeptaných milostných vyznání. Pamatovala si každé slůvko, které jí kdy Jocelin řekl. Postupně se jí myšlenky zamlžovaly. Bylo jí téměř, jako by usínala. Zavřela oči a lehce se usmívala, se sluncem na tváři, s vánkem ve vlasech, a už nemyslela na nic. "Chlapče, jsi v pořádku?" ozvalo se nad Jocelinem chraptivým šeptem. Byl jako v mrákotách a jen těžko rozuměl slovům. Hladomorna byla kobka zapomnění. "Chlapče!" zazněl hlas znovu. "Odpověz!" "Ano," vypravil ze sebe Jocelin. Odpověděl mu hluboký vzdech. "Zaplať pánbůh, je v pořádku," pravil ženský hlas. "Ovaž si to kolem sebe a my tě vytáhneme."

Jocelin byl tak mátožný, že ani nechápal, co se to s ním děje. Ženské ruce pomáhaly jeho tělu projít úzkým hrdlem a nahoru na noční vzduch. První nadechnutí pořádného vzduchu po mnoha hodinách mu začalo pročišťovat mysl. Ve ztuhlém těle měl křeče. Když se nohama dotkl země, odvázal si popruh. Octl se tváří v tvář podkonímu a jeho tlusté ženě. "Zlatíčko," řekla, "musíš okamžitě zmizet." Vedla ho potmě do stáje. Každým krokem měl Jocelin hlavu jasnější. Tak jako až donedávna nikdy v životě nepoznal lásku, nepoznal ani nenávist. Zato teď, když cestou přes nádvoří vzhlédl k Edmundovu temnému oknu, cloumala jím nenávist k Chatworthovi, který teď spí s Konstancií. Když došli do stáje, žena znovu promluvila. "Musíš prchat rychle. Můj muž tě dostane přes hradby. Tumáš - tady jsem ti připravila ranec jídla. Pár dní ti vydrží, když budeš skromný." Jocelin se zamračil. "Ne, já nemůžu odejít. Nemůžu odejít, když je Konstancie u něho." "Vím, že nepůjdeš, dokud se to nedovíš," řekla stará žena. Obrátila se a pokynula Jocelinovi, aby ji následoval. Připálila si svíčku od jiné na zdi a vedla Jocelina do jednoho prázdného stání. Leželo tam několik balíků sena zakrytých plachtou. Plachtu pomalu odhrnula. Zpočátku nemohl Jocelin uvěřit vlastním očím. Konstancii viděl už jednou, kdy se domníval, že je mrtvá. Padl u ní na kolena a vzal její chladné tělo do náruče. "Je jí zima," řekl s rozhodností. "Přineste deky, ať ji můžu zahřát." Stará žena mu položila ruku na rameno. "Ani všechny deky na světě už jí nepomůžou. Je mrtvá." "Ne, není! Takhle vypadala už prve a..." "Nemuč se. Ta dívka vykrvácela. Nemá v sobě žádnou krev." "Krev?" Žena poodhrnula plachtu ještě víc a zvedla Konstanciino bezvládné zápěstí, pořezané, se zejícími žilami.

266

Jocelin se na ně mlčky díval. "Kdo?" zašeptal nakonec. "Sama si vzala život. To neudělal nikdo jiný."

Jocelin se znovu zadíval na Konstanciinu tvář a teprve teď si uvědomil, že je opravdu mrtvá. Sklonil se políbil ji na čelo. "Konečně má klid."

"Ano," přisvědčila žena s úlevou. "A ty musíš jít."

Joss se vytrhl ženě z ruky a cílevědomě zamířil k panskému domu. Ve velké síni leželi spáči na slamnicích. Jocelin potichoučku sundal ze zdi meč, který tam visel mezi mnoha jinými zbraněmi. Jeho měkké boty nedělaly žádný hluk, když stoupal nahoru po schodech.

Před Edmundovou komnatou spal strážný. Jocelin věděl, že by neměl žádnou naději, kdyby se strážný probudil, že by se svou chabou silou na ostříleného hromotluka nestačil. Muž nevydal ani hlásku, když mu Jocelin vrazil meč do břicha.

Ještě nikdy nezabil člověka.

Dveře do Edmundova pokoje nebyly zamčené. Ve svém vlastním hradě a ve své vlastní komnatě se cítil v bezpečí. Jocelin si otevřel. To, co dělá, mu nepůsobilo radost a ani si nepřál to prodlužovat, jako možná leckdo na jeho místě. Popadl Edmunda za vlasy. Chatworth rázem otevřel oči, a když spatřil Jocelina, vytřeštil je.

"Ne!"

To bylo poslední slovo, jež Edmund Chatworth vyslovil. Jocelin mu přejel mečem přes hrdlo. Ve smrti se hrabě Jossovi hnusil stejně jako zaživa. Jocelin pohodil meč k posteli a pustil se ke dveřím.

Alice nemohla usnout. Už několik týdnů se pořádně nevyspala – od té doby, co za ní přestal chodit ten zpěvák. Několikrát mu pohrozila, ale marně. Jenom se na ni přes ty své dlouhé řasy podíval a nic neřekl. Popravdě řečeno, bylo jí tak trochu záhadou, proč se k ní tak ohavně chová.

Roztáhla závěsy u postele a oblékla si župan. Po podlaze postlané rákosím našlapovala neslyšně. Jakmile se octla na chodbě, vytušila, že něco není v pořádku. Dveře Edmundova pokoje byly dokořán a strážný před nimi seděl nějak divně zkroucený. Zvědavě k němu šla. Měla oči navyklé na tmou a chodbu jenom místy osvětlovaly pochodně na stěnách.

Z Edmundových dveří vyšel nějaký muž. Nepodíval se vlevo ani vpravo a kráčel rovnou k ní. Krev na jeho kabátci uviděla dřív než jeho tvář. Alice se zajíkla a přitiskla si ruku na hrdlo. Když se před ní zastavil, skoro ho ani nepoznala. To nebyl ten rozesmátý chlapec, ale muž, který na ni směle pohlížel. Po zádech jí přeběhl mráz. "Joceline."

Přešel kolem ní, jako by ji neviděl nebo jako by mu bylo jedno, že ji viděl.

Alice se za ním dívala a pak pomalu vešla do Edmundova pokoje. S tlukoucím srdcem překročila mrtvého strážného. Když uviděla Edmundovo tělo, z jehož podříznutého hrdla stále ještě prýštila krev, usmála se.

Přešla k oknu a opřela se rukou o parapet v místě, které včera potřísnila jiná, nevinná krev. "Vdova," zašeptala. Vdova! Tak nyní má všechno – bohatství, krásu i svobodu.

Celý měsíc rozesílala dopisy a škemrala o pozvání ke dvoru krále Jindřicha. Když konečně přišlo, Edmund se jí vysmál a prohlásil, že na takové zbytečnosti nebude utrácet peníze. Spíš mu však šlo o to, že u dvora nemohl tak bezstarostně vyhazovat služby z okna jako na vlastním hradě. Teď se tedy může Alice bez překážek vypravit ke královskému dvoru.

Abude tam Gavin! Ano, to také zařídila. Ta zrzavá nevěstka už ho má ve spárech až moc dlouho. Gavin je její, Alicin, a její zůstane. Jestli ho dokáže připravit nějak o manželku, tak bude její docela. Ten jí nebude upírat šaty ze zlatohlavu. Kdepak, Gavin jí neodepře nic. Vždycky z něho vymámila, co chtěla a teď chce opět Gavina Montgomeryho, a taky že ho dostane.

Všimla si, že někdo kráčí přes nádvoří. Jocelin mířil ke schodům vedoucím nahoru na hradby a přes rameno si nesl kožený vak.

268

"Tys mi dneska udělal velkou službu," zašeptala. "A já se ti teď odvděčím."

Nezavolala stráže. Místo toho zůstala tiše stát a spřádala plány, co teď ponikne, když se zbavila Edmunda. Jocelin jí dal ohromný dar, všechno Edmundovo bohatství, ale především jí daroval Gavina.

23. kapitola

e stanu bylo horko, Gavin nemohl spát. Vstal a pohlédl na Juditu, poklidně spící, jedno holé rameno vystrčené na pokrývce. Tiše si natáhl šaty a usmál se na manželčinu nehybnou postavu. Velkou část večera strávili milováním a Judita teď vyčerpaně spala. Zato on vyčerpaný nebyl. Kdepak, zdaleka ne. Jako by v něm milování s Juditou zažehlo jiskru a ta roznítila oheň, neuhasitelný. Z truhly vytáhl sametový plášť, pak z manželky odhrnul pokrývku a zabalil ji do pláště. Přitulila se k němu jako dítě – ani se neprobudila, spala spánkem spravedlivých. Vynesl ji ze stanu, pokynul strážím ve službě a kráčel k lesu. Sklonil hlavu a políbil ji na rty, změkklé spánkem.

"Gavine," hlesla.

"Ano, jsem to já, Gavin."

Usmála se mu do ramene, aniž otevřela oči. "Kam mě to neseš?"

Zachechtal se a přivinul si ji blíž. "Máš strach?"

Usmála se, ale oči měla stále ještě zavřené. "Ne, nemám," zašeptala.

Tiše se zasmál. U řeky ji složil na zem a ona se postupně začala probouzet.

Příjemný chládek, šplouchání vody a vůně travin přispívaly ke snovému kouzlu té chvíle.

Gavin si sedl vedle ní, ale nedotýkal se jí. "Jednou jsi mi řekla, že jsi porušila slib daný Bohu. Jaký slib to byl?" Napjatě čekal na odpověď. O tom, co bylo u Demariho, už nemluvili, ale Gavin chtěl přesto vědět, co ji tam potkalo. Chtěl, aby popřela pravdu. Jestliže Demariho milovala, jak ho mohla zabít? A jestliže šla s jiným mužem, nebyla to vlastně Gavinova vina? Věděl, že ten slib, který porušila, byl slib manželské věrnosti, který mu dala před knězem a stovkami svědků.

Tma zakrývala Juditin ruměnc. Netušila, kudy se ubírají Gavinovy myšlenky. Vzpomněla si jenom na to, jak za ním šla, než odešel do boje.

"To jsem takový zloduch, že mi to nemůžeš říct?" zeptal se tiše. "Pověz mi tohle jediné a pak už se tě nebudu na nic ptát."

Byla to pro ni strašně osobní věc, ale byla to pravda. Příliš na ni otázkami nenaléhal. Na nebi visel úplněk a noc byla jasná. Nedívala se na něho. "Dala jsem ti slib při naší svatbě... a porušila jsem ho."

Přikývl: je to tak, jak se obával.

"Věděla jsem, že jsem ho porušila, když jsem za tebou tehdy v noci přišla," pokračovala. "Ale ten člověk neměl právo tvrdit, že jsme spolu nespali. Co bylo mezi námi, byla jen a jen naše věc."

"Judito, já ti nerozumím."

Polekaně se na něho podívala. "Mluvím o tom slibu. Cožpak ses mě na něj neptal?"

Viděla, že ji stále ještě nechápe. "Tehdy v zahradě, když jsem tě viděla s tou..." Zarazila se a odvrátila oči. Vzpomínka na Alici v jeho náručí byla stále ještě živá a teď ještě bolestnější než tenkrát.

Gavin se na ni zadíval a snažil se rozpomenout. Když mu konečně svítlo, rozchechtal se.

Judita se k němu obrátila s planoucíma očima. "Ty se mi vysmíváš?"

"To bych prosil! Takový pošetilý slib z nevědomosti! Bylas přece panna, když jsi ho vyslovila. Jak jsi mohla vědět, jaké rozkoše tě čekají v mém loži a že beze mne nevydržíš?"

Probodla ho pohledem a vstala. "Jsi ješitný a nesnesitelný chlap. Já se ti s něčím svěřím a ty se mi vysměješ!"

272

Vypjala hruď, plášť si ovinula těsně kolem sebe a pustila se s povýšeným výrazem pryč od něho.

Gavin se chtivě zazubil a jediným mocným trhnutím z ní plášť strhl. Judita se zhrozila a pokoušela se zakrýt. "Půjdeš takhle zpátky o tábora?" dobíral si ji. Sametový plášť svinul a položil si ho pod hlavu.

Judita se na něho dívala, jak si tam leží natažený na trávě a na ni se ani nepodívá. Tak! On si myslí, že vyhrál, že?

Gavin ležel tiše a čekal, že se Judita každým okamžikem vrátí a bude ho prosit o oděv. V křoví slyšel velké šustění a sebejistě se usmál. Je příliš cudná, ta do tábora bez šatů nepůjde. Na chvíli nastalo ticho a potom uslyšel pravidelné pohyby listů, jako by...

V okamžiku byl na nohou a šel po zvuku. "Ty jedna lištičko podšitá!" smál se, když stanul před svou ženou. Měla na sobě velice slušný šat z olistěných větví stromů a několika keřů. Vítězoslavně se mu podívala do očí.

Gavin si založil ruce v bok. "Jestlipak někdy nějaký náš spor vyhraju?"

"Asi těžko," odpověděla Judita upjatě.

Gavin se ďábelsky zachechtal. Potom z ní ten choulostivý oděv jedním rázem smetl. "Tak ty si myslíš, že těžko?" zeptal se a chytil ji kolem pasu. Nahé křivky jejího těla stříbřilo měsíční světlo. Zvedl ji a vysoko ji v náručí vyhoupl, až se polekaně nadechla. Zasmál se tomu. "Copak nevíš, že dobrá žena se s manželem nehádá?" škádlil ji.

Posadil ji na větev stromu. Kolena měla v úrovni jeho očí. "Takhle mi připadáš obzvláště zajímavá." S úsměvem se jí podíval do obličeje, a vzápětí mu zmrzl na rtech, když v jejích očích spatřil čirou hrůzu.

"Juditko," zašeptal. "Zapomněl jsem, že se bojíš výšek. Odpusť mi to." Musel jí vypáčit ruce, jimiž se křečovitě držela větve, až jí zbělely kotníky. I když ji už uvolnil, musel ji z větve stáhnout, až si o hrubou kůru odřela holý zadeček. "Juditko, odpusť mi to," zašeptal, když se k němu tiskla.

Odnesl ji zpátky k řece a zabalil do pláště. Posadil si ji na klín a konejšivě si ji přivinul. Měl na sebe zlost pro svou hloupost. Jak mohl zapomenout na něco tak důležitého, na její přemrštěný strach z výšek? Zvedl jí bradu a lehce ji políbil na ústa.

Její polibek byl najednou plný vášně. "Drž mě," zašeptala zoufale, "neopouštěj mě."

Ohromila ho naléhavost jejího hlasu. "To víš, že ne, ty moje, nikdy."

Vždycky byla vášnivá, ale teď si počínala přímo divoce. Její ústa se přísála na jeho, pak mu sklouzla na krk. Ještě nikdy nebyla tak útočná.

"Judito," šeptal, "ty moje drahá, drahá Judito." Plášť z ní spadl a tiskla se na něho její holá ňadra, nestoudně, náruživě. Gavinovi se zatočila hlava.

"Ty si chceš nechat šaty na sobě?" zašeptala drsně a vjela mu rukama pod volný kabátec. Jen stěží se Gavin odtrhl od jejího těla, byť jen na několik okamžiků, než se svlékl. Kabátec i halena ležely za chvíli na zemi a po nich i košile. S jiným prádlem se nezdržoval, když odcházel ze stanu.

Judita ho přitiskla na zem a sklonila se nad ním. Ležel nehnutě a skoro ani nedýchal. "Teď vypadáš ustrašeně ty," zasmála se.

"Taky že jsem." V očích mu zajiskřilo. "Co se mnou teď provedeš?"

Její ruka mu přejížděla po těle a kochala se hladkou pokožkou a hustým porostem na hrudi. Pak se sunula níž a níž.

Zalpal po dechu a oči mu ztemněly. "Dělej si se mnou, co chceš," řekl chraptivě. "Jenom mi tam nech tu ruku."

Hrdelně se zasmála a cítila v sobě příliv síly. Teď ho ovládá. Ale sotva v příštím okamžiku ucítila v dlani jeho tvrdost, poznala, že stejně silně ovládá i on ji. Byla beze smyslů žádostí. Nasedla na něho, sklonila se a hladově hledala jeho ústa.

Gavin ležel bez hnutí, když se na něm pohupovala, ale

274

brzy už to nevydržel. Sevřel jí boky a vedl ji – rychleji, rázněji, až se jeho zběsilost vyrovnala její.

A pak společně vzplanuli.

"Probud' se, ty nestoudnice," zasmál se Gavin a poplácal Juditu po holém zadečku.

"Tábor se co nevidět probudí abudou nás hledat."

"Tak ať," zabručela Judita a zachumlala se těsněji do pláště.

Gavin se nad ní tyčil, její tělo měl mezi nohama. Nikdy nezažil takovou noc, jako byla tahle, která právě uplynula. Kdo je to vlastně, ta jeho žena?

Cizoložnice? Žena nestálá a vrtkává, kam vítr, tam plášť? Anebo je dobrá a hodná, jak si myslí jeho bratři? Ať je jaká chce, je to hotový démon, když jde o

milování. "Mám ti zavolat komornou, aby tě oblékla tady? Joan k tomu bude mít co říct, na to dám krk."

Když si Judita v ospalosti představila, jak by se asi Joan pošklebovala, byla naráz vzhůru. Posadila se, zadívala se na řeku a zhluboka se nadechla chladného vzduchu. Zívla a protáhla se, až se jí plášť svezl a odhalil jedno plné, nestoudné ňadro.

"Panenanebi!" zaúpěl Gavin. "Zahal se, nebo do toho Londýna ke králi nikdy nedojedeme."

Vábivě se na něho usmála. "Možná že bych radši zůstala tady. Královský dvůr nemůže být ani zdaleka tak příjemný."

"Svatá pravda," zasmál se Gavin a pak se sehnul, zabalil ji do svého pláště a zvedl si ji do náručí. "Pojd', musíme se vrátit, Miles a Raine dnes odjíždějí a já bych s nimi ještě rád mluvil."

Cestou zpátky mlčeli. Judita se tulila ke Gavinovu rameni. Kéž by to bylo vždycky takové, myslela si. Dovede být milý a něžný, když chce. Pane Bože, dej, ať to mezi námi vydrží. Ať už se nehádáme.

O hodinu později kráčela Judita mezi Rainem a Milesem, z nichž každý ji držel za ruku. Vypadali jako nesourodá skupinka: dva vysocí muži v těžkých soukenných cestovních šatech a mezi nimi Judita, která jim sahala sotva po ramena.

"Bude se mi po vás stýskat," řekla a stiskla jim ruce. "Je to hezké, když mám celou rodinu pohromadě, i když maminka se teď skoro nikdy neodloučí od Johna Basseta."

Raine se zasmál. "Jestli se nemýlím, tak to znělo skoro žárlivě."

"Taky bych řekl," přidal se Miles. "Tak my ti nestačíme?"

"Já bych soudil, že jí stačí Gavin," dobíral si ji Raine.

Judita se zasmála a tváře jí zrudověly. "Je vůbec možné, aby jeden z bratrů udělal něco, aby o tom hned nevěděli i ti ostatní?"

"Asi těžko," řekl Raine a podíval se jí přes hlavu na Milese. "Zbývá nám ovšem zjistit, kde náš bratříček strávil noc."

"U Joan," plácla Judita bez rozmyšlení.

Rainovy oči se smály, kdežto Milesovy byly jako obyčejně nezbadatelné.

"Já... já to vím, protože Joan o něm leccos povídala," koktala Judita.

Rainovy dolíčky se pohloubily. "Nenech se Milesem zastrašit. Jeho by moc zajímalo, co o něm říkála."

Judita se usmála. "To vám povím až příště. Třeba vás přemluvím, abyste za námi přijeli dřív, než jste měli v úmyslu."

"Výborně!" zasmál se Raine. "Ale teď už musíme opravdu jet. U dvora by nás neuvítali, pokud bychom si nezaplatili sami cestu, a takové výlohy si nemohu dovolit."

"Nenech se obalamutit," řekl Miles. "Ten je bohatý ažaž."

"Žádný z vás mě neobalamutí. Oběma vám děkuji za všechny čas, který jste nám věnovali, i za vaši starost. A taky že jsem se vám mohla svěřit se svým trápením."

"Máme se všichni rozplakat, anebo radši tohle rozkošné stvoření políbíme?" zeptal se Miles.

"Zase jednou rozumný návrh, bratříčku," pravil Raine, zvedl Juditu ze země a na tvář jí vlepil srdečný polibek.

276

Pak se jí ujal Miles a posmíval se bratrovi. "Ty se neumíš k ženám chovat jaksepatří," pravil, vzal Juditu do náruče a velice nebratrsky ji políbil na ústa.

"Ty se zapomínáš, Milesi," ozval se hrozivý hlas.

Judita se od švagra odtrhla a uviděla Gavina, jak si je temnýma očima měří.

Raine a Miles si vyměnili pohledy. Nyní Gavin vlastně poprvé dal najevo skutečnou žárlivost. "Pusť ji, nebo na tebe vytasí meč," řekl Raine.

Miles si Juditu ještě chvíli podržel a shlížel na ni. "Možná že by za to stála." Jemně ji postavil na zem.

"Brzy se zase uvidíme," slíbil Raine Gavinovi. "Třeba bychom se mohli sejít o Vánocích. Rád bych poznal tu Skotku, co si jí má vzít Steven."

Gavin položil Juditě majetnický ruku na rameno a přitáhl si ji k sobě. "Tak na shledanou o Vánocích," řekl. Oba bratři nasedli na koně a odjeli.

"Že se doopravdy nezlobíš?" zeptala se Judita.

"Kdepak," vzdychl Gavin. "Jenom nerad vidím, když se tě někdo dotýká - i když je to můj bratr."

Judita se zhluboka nadechla. "Jestli přijedou o Vánocích, tak už bude děťátko na světě."

Děťátko, pomyslel si Gavin. Ne "moje děťátko" ani "naše děťátko", ale jenom "děťátko". Nerad na to děcko myslel. "Pojd', musíme sbalit tábor. Už jsme tady až moc dlouho."

Judita kráčela za ním a polykala slzy. Nehovořili o zážitcích na Demariho hradě ani o dítěti. Neměla by mu říci, že to dítě nemůže být nikoho jiného než jeho? Má ho prosit, aby dal na její slova, aby jí věřil? Mohla by spočítat dni a říci mu, jak dlouho už je s útěškem, ale jednou Gavin udělal narážku, že se s Demarim vyspala už možná o své svatbě. Vrátila se do stanu, aby při balení řídila služebné.

Večer se utábořili brzy. Neměli naspěch, aby se dostali do Londýna, a Gavinovi se putování líbilo. Cítil, že se s ženou sblížil. Často spolu rozprávěli jako přátelé. Gavin se přistihl, že se jí svěřuje s tajemstvími svého dětství.

Vyprávěl jí, jaký měl strach, když mu zemřel otec a zanechal mu na starosti tolik půdy.

Teď seděl u stolu s otevřenou účetní knihou před sebou. Sem se musí zanést a řádně vyúčtovat každá utracená pence. Byla to svízelná práce, ale jeho hofmistr onemocněl, sužovala ho jakási horečka, a s počítáním se nemohl spolehnout na žádného ze svých rytířů.

Napil se jablečného moštu a pohlédl na svou ženu. Seděla na druhé straně stanu u otevřeného dílce s klubíčkem modré příze v klíně. Její ruce zápolily s dlouhými pletacími jehlicemi. Jak ji pozoroval, šmodrchala nit hůř a hůř. Působný obličej měla zkroucený úsilím a vyplazovala špičku jazyka. Znovu se zadíval do účetní knihy a uvědomil si, že její pokus o pletení vyplývá ze snahy zavděčit se mu. Vždyť jí nejednou dal najevo, jak ho zlobí, když mu zasahuje do záležitostí správy hradu.

Utulal smích, když se rozčilila nad přízí a polohlasně si něco bručela. Ovládl se. "Juditko," řekl, "snad bys mi mohla pomoci. Neodložila bys na chvíli to pletení?" zeptal se sveškerou vážností, jaké byl schopen. Krotil se, aby se neusmál, když klubíčko s jehlicemi dychtivě hodila do kouta.

Gavin ukázal na knihu. "Na téhle výpravě jsme nějak moc utratili a já ani nevím za co."

Judita si knihu otočila k sobě. Tady je aspoň něco, čemu rozumí. Přejížděla prstem po sloupcích a oči jí jezdily ze strany na stranu. Najednou se zarazila. "Pět marek za chleba! Kdo nám ho počítá tolik?"

"To já nevím," řekl Gavin upřímně. "Já ho jenom jím, já ho nepeču."

"Tak jíš zlato! Na to se hned podívám. Proč jsi mi to neukázal dřív?"

"Protože jsem se, drahá ženo, domníval, že si se svým životem poradím sám. Běda každému muži, který si to myslí."

Zadívala se na něho. "Já si toho pekaře podám!" prohlásila na odchodu ze stanu.

"Neměla by sis vzít to pletení? Třeba nebudeš mít dost co dělat."

278

Judita se po Gavinovi ohlédla přes rameno a viděla, že si ji dobírá. Úsměv mu vrátila, pak sebrala klubíčko a hodila mu ho. "Možná že právě ty se budeš potřebovat něčím zabavit." Významně se podívala na účetní knihy a odešla. Gavin zůstal sedět, chvíli držel klubíčko v ruce a obracel ho sem a tam. Když odešla, byl stan najednou hrozně prázdný. Přesl k otevřenému dílci, opřel se o tyč a pozoroval Juditu. Na služebnictvo nikdy nekřičela, ale dostala z něho nějak víc práce, než kdy dokázal on. Starala se o jídlo, o prádlo, o zakládání tábora a všechno možné s lehkostí. Nikdy na sobě nedala najevo žádné napětí a člověk by nevěřil, že zvládne šest věcí najednou.

Promluvila si s mužem, který tam měl káru naloženou chlebem. Ten malý tlouštík odešel a vrtěl přitom hlavou. Gavin se pobaveně usmál. Dovedl si představit, jak

tomu pekaři je. Kolikrát měl Gavin při jejich sporech pravdu, a přece z nich vyšel s pocitem, že prohrál. Judita dovedla slova překroutit, až si člověk nemohl vzpomenout ani na své vlastní myšlenky.

Gavin ji sledoval, jak chodí po táboře. Zastavila se a ochutnala z hrnce, kde se dusilo maso, promluvila si s Gavinovým panošem, který seděl na stoličce a cídil pánovu zbroj. Chlapec přikývl a usmál se na ni a Gavin hned věděl, že ten jednoduchý úkon určitě dozná nějaké menší změny. A že ta změna bude k lepšímu. Nikdy nežil a necestoval v takovém pohodlí – a přitom ho to nestálo žádnou námahu. Vzpomínal si na doby, kdy ráno vykročil ze stanu a šlápl rovnou do hromady koňského trusu. Nyní snad Judita vůbec nedovolila, aby ten trus dopadl na zem. Nikdy neviděl tak čistý tábor.

Judita vycítila, že se na ni dívá, a s úsměvem se otočila od slepic, které právě prohlížela. Gavinovi se sevřela hrud'. Co k ní cítí? Co na tom záleží, že čeká dítě jiného muže? On ví jenom tolik, že po ní touží.

Přešel přes trávník a vzal ji pod paží. "Pojď se mnou dovnitř."

"Ale já musím ještě..."

"Takže chceš radši zůstat venku?" zeptal se a zvedl jedno obočí.

Radostně se usmála. "Ne, to asi ne."

Milovali se zvolna, vychutnávali svá těla, až se jejich vášeň vystupňovala. Právě to měl Gavin na milování s Juditou tak rád. Tu různost. Zdálo se mu, že Judita je pokaždé jiná. Jednou klidná a smyslná, a pak zas krkolomně vynalézavá. Ale ať byla taková či onaká, nesmírně rád se s ní miloval. Vzrušovalo ho už pomyšlení na to, že se jí bude dotýkat.

Teď ji k sobě tiskl, ležel nosem zabořený do jejích vlasů. Pohnula se, jako by k němu chtěla přilnout ještě těsněji, ale už to nešlo. Malátně ji políbil na temeno a usnul.

"Vy jste se do něho zamilovala," řekla druhý den ráno Joan, když svou paní česala. Stěnami stanu pronikalo měkké kroupnaté světlo. Judita si oblékla hebké zelené vlněné šaty s pleteným koženým páskem kolem pasu. I v těch prostých cestovních šatech bez ozdoby jí zářila pleť čistotou a oči byly hotové drahokamy. Víc jich nepotřebovala.

"Předpokládám, že máš na mysli mého manžela."

"Ale kdež," odsekla Joan prostořece. "Myslím toho pekaře."

"A podle čeho... podle čeho tak soudíš?"

Joan neodpověděla.

"Není to správné, když žena miluje manžela?"

"Ale ano, když její lásku opětuje. Ale dejte si pozor, ať se nezamilujete až po uši. Pak by vám to mohlo zlomit srdce, jestli vám bude nevěrný."

"Mám ho skoro stále na očích," hájila se Judita.

"To jo, ale co až bude u dvora? Tam potom s lordem Gavinem nebudete. A budou tam ty nejkrásnější ženy z celé Anglie. To se potom každý mužský ohlídne."

"Mlč!" okřikla ji Judita. "A hled si mých vlasů."

"Jak je mé paní libo," řekla Joan škádlivě.

280

Celý den myslela Judita na Joanina slova. Opravdu se do manžela zamilovala?

Jednou ho viděla v náručí jiné ženy. Tehdy se zlobila, ale vlastně spíš za to, že si jí tak málo váží. Teď jí však při představě, že by ho měla vidět s jinou, pronikaly srdcem štěpinky ledu.

"Juditko, není ti nic?" zeptal se Gavin, jedoucí na koni vedle ní.

"Ne... ano."

"Tak ano, nebo ne?"

"Dělá mi starost, jaké to bude u dvora krále Jindřicha. Je tam mnoho... hezkých žen?"

Gavin přes ni pohlédl na Stevena. "Co myslíš, bratře? Jsou ženy u dvora pěkné?"

Steven se na švagrovou podíval bez úsměvu. "Jsem přesvědčen, že ty mezi nimi obстоjíš dobře," řekl vážně, a pak stočil koně zpátky ke své družině.

Judita se obrátila na Gavina. "Já jsem ho nechtěla urazit."

"Však jsi ho neurazila. Steven si nechává starosti pro sebe, ale vím, že se děsí bližící se svatby. A nemám mu to za zlé. Ta dívka prý nenávidí Angličany a určitě mu udělá ze života peklo."

Judita přikývla a opět se zadívala na cestu.

Když se v poledne zastavili, že se najedí, podařilo se jí na chvíli uniknout. Za táborem našla obsypané maliní a začala sbírat maliny do klína.

"Neměla bys tu být sama."

Judita vyjekla. "Stevene, tys mě ale vylekal."

"Kdybych byl nepřítel, tak už bys mohla být mrtvá – nebo zajatá pro výkupné."

Judita k němu zvedla hlavu. "Jsi stále takový zasmušilý, Stevene, nebo ti dělá starosti ta skotská dědička?"

Steven vydechl. "To je do mě tak vidět?"

"Já bych to nepoznala, ale Gavin. Pojďme si sem na chvíli sednout. Myslíš, že můžeme sobecky spořádat tyhle maliny sami? Už jsi tu svou skotskou dámu viděl?"

"Ne," odpověděl Steven a hodil si sluncem prohřátý plod do úst. "A ještě není moje. Víš, že z ní otec udělal zemanku klanu Mac Arranů, než zemřel?"

"Cožpak může žena sama dědit?" Juditiny oči měly nepřítomný výraz.

"Ano," odpověděl Steven s odporem.

Judita se vzpamatovala. "Takže ani nevíš, jak vypadá?"

"Ale ano, to vím. Určitě je mrňavá a snědá a scvrklá jako borová šiška.

"Je stará?"

"Co já vím? Třeba je to mladá tlustá borová šiška."

Judita se zasmála, jak škarohlídky vidí Steven svoji budoucnost. "Čtyři bratři, a každý jste docela jiný. Gavin je tak výbušný – jednu chvíli ledový, a vzápětí ohnivý. Raine je samý smích a Miles..."

Steven se na ni usmál. "Nepokoušej se mi vysvětlit, jaký je Miles. Ten hoch se snaží celou Anglii zalidnit svými potomky."

"A co ty? Jaký jsi ty? Jsi prostřední syn a mně připadáš nejméně průhledný."

Steven odvrátil oči. "Nebylo mi lehké, když jsem byl kluk. Miles a Raine měli jeden druhého a Gavin se staral

o panství. A já..." "Ty jsi zůstal sám." Steven se na Juditu užasle podíval. "Tys mě nějak

očarovala! Jsme tu chvíli a já už jsem toho vysypal víc, než jsem kdy prozradil někomu jinému."

Juditě zajiskřilo v očích. "Jestli ta tvoje dědička nebude na tebe hodná, tak mi to dej vědět a já jí vyškrábu oči."

"Doufejme aspoň, že je zpočátku bude mít obě."

Rozesmáli se.

"Pojď, honem sníme maliny, ať se nemusíme dělit

s ostatními. Jestli se nemýlím, jde sem Starší Bratr." "Nikdy tě nemůžu najít jinak než ve společnosti mužů!" Gavin se na ně zamračil. "Nikdy mě nemůžeš pozdravit jinak, než že mi něco vytkneš?" odsekla Judita.

282

Steven vyprskl smíchy. "Asi bych se měl vrátit do tábora." Naklonil se a políbil Juditu na čelo. "Jestli budeš potřebovat pomoc, sestřičko, já bych taky uměl vydrápat někomu oči."

Gavin chytil bratra za paži. "Tak ona tě taky sváděla?"

Steven se ohlédl po švagrové, která tam seděla se rty potřísněnými tmavorůžovou šťávou. "Ano. Jestli ji nechceš..."

Gavin po něm šlehl vzteklým pohledem. "To už mi říkal Raine."

Steven se zasmál a odešel.

"Proč jsi odešla z tábora?" zeptal se Gavin, když se posadil vedle ní a vzal si hrst malin.

"Zítra už dojedeme do Londýna, víš?"

"Ano. Z krále a královny snad nemáš strach, či ano?"

"Ne, z nich ne."

"A z čeho tedy?"

"Ze... z žen u dvora."

"Snad nejsi žárlivá?" zasmál se.

"Já nevím."

"Jak bych se mohl věnovat jiným ženám, když tě mám blízko sebe? Ty mě tak vyčerpáváš, že mám co dělat, abych se udržel na koni."

Nezasmála se s ním. "Strach mám jenom z jediné ženy. Už dřív nás rozdělila. Nesmíš..."

Gavinovi ztvrdla tvář. "Nemluv o ní. Snad se k tobě chovám dobře. Já se tě taky nevyptávám, co se dělo u Demariho. A ty chceš vlastnit mou duši."

"A ona je tvá duše?" zeptala se Judita tiše.

Gavin se na ni podíval, do jejích milých očí, na hebkou, voňavou plet. Zavalily ho vzpomínky na uplynulé noci plné vášně. "Na to se mě neptej," zašeptal. "Já vím jenom jedno, a to, že má duše mi nepatří."

První, čeho si Judita na Londýnu povšimla, byl zápach. Myslela si, že už poznala všechny pachy, jaké dovedou lidé vytvořit – vždyť zažila tolik letních měsíců na hradech zamořených vedrem a člověčinou. Ale to všechno nebylo nic proti Londýnu. Po obou stranách ulic, dlážděných kočičími hlavami, se táhly stoky, přeplněné všemožnými odpadky. Počínajíc rybími hlavami, přes hnijící zeleninu a končíc obsahem nočníků, všechno se válelo na ulicích. Volně pobíhající prasata a krysy odpadky požíraly a roztahávaly po všech koutech.

Hrázděné domy byly dvou a třípatrové a stály tak natěsnané, že se mezi ně stěží dostal vzduch, slunce tam neproniklo vůbec. Hrůza, kterou Judita cítila, se jí asi zračila ve tváři, protože Gavin i Steven se jí smáli.

"Vítej ve městě králů," pravil Steven.

Jakmile se octli za hradbami Westminsteru, hluk a zápach už nebyly tak strašné. Jejich koní se přišel ujmout podkoní, a jakmile Gavin pomohl Juditě seskočit, chtěla hned začít dohlížet na povozy, naložené zavazadly a nábytkem.

"Ne," řekl Gavin. "Krále už o našem příjezdu jistě zpravili. Určitě by nerad čekal, než dáš jeho hrad do pořádku."

"Šaty mám čisté? Nejsou moc pomačkané a zaprášené?" Ráno se Judita ustrojila pečlivě. Vzala si hnědožlutou hedvábnou spodničku a jasně žluté sametové šaty. Dlouhé splývavé rukávy lemovala nejjemnější ruská sobolina. Rovněž lem šatů jí zdobil široký pruh kožešiny.

"Jsi dokonalá. Teď pojď, ať se na tebe podívá král."

Judita se snažila uklidnit srdce, jež se jí rozbušilo při představě, že se setká s králem Anglie. Nevěděla, co vlastně čekala, ale rozhodně ne tu docela obyčejnou velkou síň. Posedávali tam muži a ženy a hráli šachy či jiné hry. Tři dámy seděly na stoličkách u nohou hezkého muže, který hrál na psaltérium. Nikde neviděla nikoho, kdo by mohl být král Jindřich.

Judita užasla, když se Gavin zastavil před prostým postarším mužem s malýma modrýma očima a řídkými bílými vlasy. Vypadal velmi unaveně.

Judita se vzpamatovala a honem udělala pukrle.

Král Jindřich jí vzal za ruku.

"Pojď ke světlu, ať se na tebe podívám. Hodně jsem

284

slyšel vyprávět o tvé kráse." Odváděl si ji pryč, svou šest stop vysokou postavou ji hodně převyšoval. "Jsi opravdu hezká jako obrázek. Pojď sem, Bess," pravil král Jindřich, "je tu lady Judita, Gavinova nevěsta."

Judita se obrátila a za sebou uviděla hezkou ženu středních let. Překvapilo ji, že Jindřich je král, ale ani v nejmenším nepochybovala, že před sebou vidí královnu. Byla to vznešená žena, tak sebejistá, že si mohla dovolit být laskavá a šlechetná. Její oči hleděly na Juditu vlídně. "Vaše Veličenstvo," řekla Judita a znovu se uklonila.

Alžběta jí podávala ruku. "Hraběnko," pravila královna, "jsem tak ráda, že jste mohli přijet a že u nás nějaký čas pobudete. Copak je? Řekla jsem, co jsem neměla?"

Judita se usmála, udivilo ji, jaký má ta žena postřeh. "Dosud mi ještě nikdo neřekl hraběnko. Otec umřel teprve nedávno."

"Ano, to byla tragédie, že? A co je s tím mužem, který to spáchal?"

"Je mrtvý," odpověděla Judita pevně a až příliš jasně si připomněla ten pocit, jak meč zajel do Walterovy páteře.

"Poď, po té cestě jsi jistě unavená."

"Ale ne, nejsem."

Alžběta se vlídně usmála. "Snad bys tedy se mnou ráda zašla do mých komnat na trochu vína."

"Ano, Vaše Veličenstvo, ráda."

"Omluvíš mě, Jindřichu?"

Judita si najednou uvědomila, že se ke králi otočila zády. Obrátila se a tváře se jí zarděly.

"Na mě se neohlížej, dítě," řekl Jindřich roztržitě. "Bess tě určitě zasvětila do plánů na sňatek našeho nejstaršího syna Artura."

Judita se usmála, obřadně se uklonila a následovala královnu po širokých schodech do dámské komnaty.

24. kapitola

lice seděla na stoličce před zrcadlem ve velké místnosti v nejvyšším patře paláce. Všude kolem ní svítily jasné barvy. Povalovaly se tu nachové a zelené satény, rudé tafty, oranžové brokáty. Každou látku, každý oděv si vybírala tak, aby na sebe upoutala pozornost. Jak se strojí Judita Revedouneová, viděla Alice na její svatbě. Věděla, že si potrpí spíše na prosté svěží barvy a jemné tkaniny. Alice měla v úmyslu svými nápadnými šaty odvádět pozornost do Gavinovy ženy.

Oblékla si bledě růžový spodní šat s rukávy pošíty černou stužkou, která se vinula spirálou kolem dokola. Karmínové šaty měly lem nabraný do hlubokých girland a sukni pošítou obrovskými květy všech možných barev. Její pýchou byl přehoz přes ramena z italského brokátu s vetkanými barevnými zvířaty, z nichž každé bylo velké jako mužská dlaň, zelenými, nachovými, oranžovými a černými. Dnes ji určitě nikdo nezastíní.

Alici velmi záleželo na tom, aby dnes každého upoutala, poněvadž měla opět spatřit Gavina. Usmála se na svůj obraz v zrcadle. Po té hrozné době, kterou strávila po Edmundově boku, potřebuje Gavinovu lásku. Jako vdova teď vzpomínala na Edmunda téměř s něhou. On chudák vlastně jenom žárlil.

"Podívej na tu čelenku!" nařídila Alice z ničeho nic své služce Ele. "Myslíš, že se mi ten modrý kámen hodí k očím? Anebo je moc světlý?" Zlostně si čelenku strhla z hlavy. "Zatracený zlatník! Ten to snad dělal nohama, že z toho vyšel takový zmetek."

Ela vzala čelenku rozhněvané paní z ruky. "To je osobní králův zlatník, nejlepší v celé zemi, a tohle je nejpěknější kousek, co kdy udělal," konejšila ji. "Ten kámen samozřejmě vypadá trochu světlý - žádný kámen se nevyrovná syté barvě vašich očí."

Alice se znovu zadívala do zrcadla a začala se uklidňovat. "Vážně si to myslíš?"

"Ano," odpověděla Ela poctivě. "Vám se krásou nemůže rovnat žádná žena."

"Ani ta potvora Revedounka?" naléhala Alice. Odmítla používat Juditino nové jméno získané sňatkem.

"Samozřejmě. Má paní, nezamýšlíte snad něco, co by se přičilo Pánu Bohu, že ne?"

"Jak by se mohlo Pánu Bohu přičít, co jí dělám? Gavin byl přece můj, než mi ho vzala, a bude zase můj!"

Ela věděla ze zkušenosti, že je nemožné se s Alicí přít, když si něco vezme do hlavy. "Pamatujte, že truchlíte pro manžela, stejně jako ona truchlí pro otce."

Alice se zasmála. "Myslím, že je nám jich obou líto stejně. Slyšela jsem, že její otec byl ještě horší tyran než můj milovaný manžel."

"O mrtvých jen dobré."

"A ty mi nebudeš dělat pořád kázání, nebo tě pošlu k někomu jinému." Takto jí hrozila často - ale Ela už to nebrala vážně. Alice se domnívala, že nejvíc může někoho potrestat, když mu odepře svou společnost.

Vstala a uhlazovala si šaty. Všechny barvy a vzory svítily, přebíjely se navzájem. "Myslíš, že si mne všimne?" zeptala se dychtivě.

"Kdo by si vás nevšiml?"

"Ano," přitakala Alice, "kdo?"

Judita stála tiše po manželově boku, vyplašena tou spoustou králových hostů. Gavin se choval ke všem nenuceně. Bylo vidět, že si ho lidé váží, dají na jeho slovo. Dobře, že ho může vidět v jiném prostředí, ne jenom do

288

ma mezi svými. A přesto, že se spolu tolikrát hádali a přeli, on se o ni stará, chrání ji.

Gavin věděl, že není na takový společenský ruch zvyklá, a tak si ji stále držel u sebe a nenutil ji, aby šla za ostatními ženami, kde by byla mezi cizími. Leckdo si ho proto přátelsky dobíral, ale on se dobrosrdečně usmíval, bez rozpaků, jaké by asi dala najevo většina mužů.

Na dlouhých stolech se prostíralo k večeři, hudebníci a zpěváci se chystali na své vystoupení a akrobaté si zkoušeli obtížné kousky.

"Bavíš se?" zeptal se Gavin a usmál se na ni dolů.

"Ano. Ale je tu tolik hluku a ruchu."

Zasmál se. "To ještě nic není. Dej mi vědět, až budeš unavená a odejdeme."

"Nevadí ti, že jsem pořád u tebe?"

"Vadilo by mi, kdybys nebyla. Nerad bych tě nechal samotnou mezi těmi lidmi.

Příliš mnoho mladíků – a vlastně i starých pánů – může na tobě oči nechat."

"Vážně?" podivila se Judita nevinně. "Ani jsem si nevšimla."

"Judito, tyhle lidi nesmíš škádlit. Dvorské mravy jsou velmi uvolněné a nerad bych, aby ses bezděčně chytila do nějaké své vlastní pavučiny. Drž se mě nebo Stevena. Sama se nikam daleko nepouštěj. Ledaže," oči mu ztvrdly vzpomínkou na Waltera Demariho, "bys sama měla na někoho políčeno."

Chtěla mu za to osočování vyčinit, ale tu si s Gavinem přišel pohovořit nějaký hrabě odněkud – nemohla si ta jména zapamatovat. "Půjdu za Stevenem," řekla a pustila se po obvodu obrovské síně za švagrem, který se opíral stranou o zeď ověšenou čalouny.

I on, stejně jako Gavin, byl parádně ustrojený. Steven do nákladného obleku z hnědého sukna, Gavin do šedého. Judita se maně zachvěla hrdostí, že patří do rodiny takových pěkných, urostlých mužů.

Judita si všimla hezké pihovaté dívčiny s ohrnutým nosíkem, která po Stevenovi neustále pokukovala otcí za zády. "Asi se jí líbíš," řekla Judita.

Steven ani nezvedl oči. "Snad," pravil sklíčeně. "Ale mé dny jsou stejně sečteny, že? Za pár týdnů už do mě bude zavěšená umolousaná mrňavá ženská, a jen se hnu, začne ječet."

"Steven!" smála se Judita. "Určitě nemůže být tak strašná, jak si maluješ. Taková není žádná. Jen se podívej na mě. Gavin mě před svatbou neviděl. Myslíš, že si také dělal starosti, že budu ošklivá?"

Podíval se na ni. "Ani nevíš, jak bratrovi závidím. Ty jsi nejenom krásná, ale taky moudrá a dobrá. Gavin je ten nejšťastnější muž na světě."

Judita cítila, jak se začervenala. "Ty mi lichotíš, ale děláš mi to dobře."

"Já nedovedu lichotit," řekl Steven upřímně.

Najednou se příjemné ovzduší změnilo a Steven s Juditou pohlédli na lidi kolem sebe, neboť cítili, že ono napětí směřuje částečně k nim. Mnozí se dívali na Juditu – někteří se sympatiemi, někteří se zlomyslnými úsměvy, jiní zvědavě – ale ta netušila, co se děje.

"Judito," řekl Steven, "už jsi viděla zahradu? Královna Alžběta má překrásné lilie a její růže jsou pověstné."

Judita se na něho zamračila, neboť pochopila, že ji chce z nějakého důvodu dostat pryč. Několik hostů ustoupilo a konečně spatřili důvod toho napětí. Do síně se sebevědomě nesla Alice Chatworthová. Hlavu držela vysoko vztyčenou a na tváři jí zářil vřelý úsměv. A ten úsměv patřil jedinému člověku – Gavinovi. Judita zírala na Alici, na její křiklavé, nevkusné šaty. Alicina bledá pleť a její zřejmě nalíčené oči jí tentokrát nepřipadaly vůbec krásné.

Dáv ztichl, jak se "tajemství" o Alicině a Gavinově románu šušalo od ucha k uchu. Juditin pohled se svezl z ženy na manžela. Gavin pozoroval Alici s téměř hmatatelnou soustředěností. Její oči ho neodolatelně přitahovaly a zdálo se, že nic nemůže vztah mezi nimi porušit. Zvolna k němu kráčela, a když byla blízko, podala mu ruku. Tu jí dlouze políbil.

Nad mírným šumem v síni zazněl králův smích. "Zdá se, že vy dva se už znáte."

"Ano, známe," odpověděl Gavin a váhavě se usmál.

"Velice dobře," dodala Alice a upejpavě se usmála sevřenými rty.

"Teď bych se přece jenom ráda podívala na tu zahradu," řekla honem Judita a přijala Stevenovo nabízené rámě.

"Judito," začal Steven, když byli v překrásné zahradě sami.

"Nic mi o ní neříkej. Nemůžeš mi říct nic, co by mě utěšilo. Já o ní vím po celou dobu. Vlastně už od naší svatby." Podívala se na růžový keř. Vzduch byl plný těžké vůně. "Nikdy se mi s ní netajil. Nikdy nezapíral, že ji miluje, ani se mi nesnažil předstírat, že nějak stojí

o mě." "Judito, přestaň. Tu ženskou mu přece nemůžeš trpět."

Judita se k němu otočila. "A co jiného můžu dělat? Pověz mi laskavě co. On má za to, že jsem veskrz špatná. Když za ním přijdu do vězení, tak je přesvědčený, že jdu za milencem. Když čekám jeho dítě, tak je přesvědčený, že ho mám s jiným."

"To dítě je Gavinovo?"

"Jak vidím, taky ti řekl, že je Demariho."

"Tak proč mu nepovíš pravdu?"

"Aby mě nazval lhářkou? Ne, pěkně děkuju. To dítě je moje, ať si otec myslí, co chce."

"Judito, pro Gavina by to znamenalo strašně moc, kdyby věděl, že to dítě je jeho."

"Poběžíš mu to říct?" zvolala vášnivě. "Sražíš jeho milenku k zemi, aby ses k němu dostal? Ta novinka ho určitě potěší. Má revedounskou půdu, dědice na cestě a plavovlasou Alici na milování. Opuště mi, jestli jsem sobecká, ale aspoň něco malého si chci ještě ponechat pro sebe."

Steven usedl na kamennou lavičku a hleděl na ni. V tuto chvíli byl tak rozzlobený, že by se nemohl staršímu bratrovi postavit tváří v tvář. Taková žena jako Judita si nezaslouží, aby s ní manžel tak ohavně zacházel a tak ji zanedbával jako Gavin.

"Má paní!" ozval se ženský hlas.

"Tady jsem, Joan," odpověděla Judita. "Co je?"

"Je prostřeno k večeři, musíte tam jít."

"Ne, nepůjdu. Řekni prosím, že mi není dobře. Klidně to sved' na můj stav."

"Aby ho schramstla ta děvka?" zavřískla Joan. "Vy tam zkrátka musíte jít!"

"Souhlasím, Judito."

Joan se prudce otočila. Předtím si Stevena nevšimla. Začervenala se a slušelo jí to. Ještě se docela nevyrovnala s tím, jak jsou muži v nové rodině její paní ohromně hezcí. Už když pozorovala jejich pohyby, rozechvívala se touhou.

"Chceš se mu vrhnout kolem krku, Joan?" napomenula ji Judita. "Někdy se zapomínáš, děvče."

"Za to může vždycky chlap," zabručela služka. "Ptal se po vás lord Gavin."

"To jsem ráda, že si na mě vzpomněl," řekla ironicky.

"Ano, vzpomněl si na tebe," ozval se v brance Gavin. "Jdi," řekl služce, "chtěl bych si s ženou promluvit sám."

Steven vstal. "Půjdu také." Tvrdě se na bratra podíval a odešel.

"Necítím se dobře," pravila Judita. "Musím jít do svého pokoje."

Gavin ji vzal za paži a přitáhl si ji těsně k sobě. Její oči na něho hleděly chladně. Jak už je to dávno, co se na něho dívala takto! "Judito, nesmíš mě zase nenávidět."

Pokoušela se mu vykroutit. "Ty mě pokořuješ a já nemám dát najevo hněv? Netušila jsem, že mě máš za svatou. Snad bych měla požádat, aby mě kanonizovali."

Při její bystré poznámce se zachechtal. "Nic jsem přece neprovedl, jenom jsem se na ni podíval a políbil jí ruku. Už jsem ji hodně dlouho neviděl."

"Podíval!" ušklíbala se Judita. "Rákosí z toho málem chytilo."

Užasle se na manželku podíval. "Ty žárlíš?" zeptal se tiše.

"Na tu blondýnu, co má zálsk na mého manžela? Kdepak! To bych si našla hodnotnější soupeřku, kdybych měla žárlit."

Gavinovy oči se zablýskly. Ještě nikdy nikomu nedovolil, aby se otíral o Alici. "Tvůj hněv tě usvědčuje z toho, že lžeš."

"Hněv!" vybuchla, ale pak se uklidnila. "Ano, hněvám se, protože svou vášeň předvádíš přede všemi. Zahanbil jsi mě před králem. Copak jsi neviděl, jak na vás lidé civěli a jak si šuškali?" Chtěla ho ranit. "A pokud jde o žárlivost, to by musel člověk napřed toho druhého milovat."

"A ty ke mně necítíš žádnou lásku?" zeptal se chladně.

"To jsem přece nikdy netvrdila." Jeho výraz jí nic neprozradil. Nevěděla, jestli Gavina ranila, nebo ne. Jestliže se jí to však přece podařilo, ze svých krutých slov neměla žádné potěšení.

"Pojď tedy," řekl a vzal ji za loket. "Král pořádá večeři kvůli nám a ty ho svou nepřítomností nesmíš urazit. Jestli chceš opravdu klevety umlčet, musíš hrát milující manželku."

Judita ho poslušně následovala a její zlost kupodivu zmizela. Jako noví hosté, jimž se dostává zvláštní cti, seděli Gavin a Judita vedle krále a královny; Judita po králově pravici, Gavin po královnině levici a vedle Gavina Alice.

"Vypadáš rozrušeně," pravil král Jindřich Juditě.

Usmála se. "Ale ne, Veličenstvo, to mě jenom unavila ta cesta, a pak to dítě."

"Dítě, tak brzy? To má lord Gavin jistě mimořádnou radost."

Opět se usmála, ale nevěděla, co na to odpovědět.

"Gavine," ozvala se Alice tiše, tak aby její slova neslyšel nikdo jiný, "tak dávno už jsem tě neviděla." Chovala se k němu opatrně, neboť vytušila, že se mezi nimi cosi změnilo. Na svou lásku k ní zřejmě nezapomněl, jinak by se na ni nebyl mohl podívat tak, jak se na ni podíval, když přišla. Ale jen jí ruku políbil, hned od ní oči odtrhl a začal jimi pátrat po síni. Zastavily se, jakmile spatřil vzdalující se záda své manželky. Za chvíli pak Alici opustil a šel za Juditou.

"Upřímnou soustrast nad tak časným úmrtím manžela," řekl Gavin chladně.

"Budu ti připadat bezcitná, ale pro toho člověka truchlím pramálo," zamumlala Alice smutně. "Byl... na mě zlý."

Gavin se na ni ostře podíval. "Ale zvolila sis ho přece sama, že?"

"Jak můžeš říct něco takového? Mě k tomu sňatku donutili. Ach Gavine, škoda, že nepočkal, teď bychom mohli být spolu. Ale jsem přesvědčená, že král by nám dovolil vzít se." Položila mu ruku na paži.

Podíval se na tu ruku, tak útlou a bledou, a pak jí pohlédl znovu do očí. "Asi jsi zapomněla, že jsem ženatý. Že mám ženu."

"Král dovede mít pochopení. Dal by si říct. Tvůj sňatek by se mohl prohlásit za neplatný."

Gavin se opět věnoval jídlu. "O zrušení manželství mi nemluv. Naposlouchal jsem se toho, že mi to bude stačit až do smrti. Ona čeká dítě. Takové manželství by nezrušil ani sám král." Gavin teď obrátil pozornost ke královně a začal se jí vyptávat na blížící se sňatek prince Artura s Kateřinou Aragonskou.

Alice seděla tiše a přemýšlela o Gavinových slovech. Musí zjistit, proč se mu přičí řeči o zrušení manželství a proč o očekávaném dítětku hovoří jako o "dítěti" – skoro jako by ani nebylo jeho.

O hodinu později stoly odklidili a naskládali ke stěnám, aby bylo místo pro ty, kteří chtějí tančit. "Šla by sis se mnou zatančit?" vyzval Gavin svou ženu.

"Nemám požádat o dovolení?" zeptala se s pohledem upřeným na Alici, která seděla mezi několika mladými ctiteli.

294

Gavin zaryl prsty Juditě do paže. "Jsi ke mně nespravedlivá. Já s tím zasedacím pořádkem u večeře nemám nic společného. Dělá, co můžu, abych tě uklidnil, ale na některé věci nemám vliv."

Jsem asi nerozumná, pomyslela si. "Ano, půjdu si zatančit."

"Anebo se můžeme projít po zahradě," usmál se. "Je takový vlhký večer."

Váhala.

"Pojď se mnou, Juditko." Ale sotva prošli brankou, sevřel ji do náruče a hladově ji políbil. Zoufale se k němu tiskla. "Ty moje malá," šeptal, "už se na mě nesmíš zlobit, já bych to nesnesl. Tolik mě bolí, když se na mě díváš s nenávistí."

Rozplývala se mu v náručí. To už je málem jako by jí řekl, že o ni stojí. Může mu důvěřovat? Může mu věřit?

"Pojď, půjdeme nahoru. Lehneme si a už se nebudeme hádat."

"Neříkáš mi ta vlídná slovíčka proto, abych nebyla chladná v posteli?" zeptala se podezíravě.

"Říkám je proto, že tak cítím. A nechci, abys mi je házela na hlavu."

"Já... omlouvám se ti. Bylo to ode mě ošklivé."

Znovu ji políbil. "Já už si něco vymyslím, jak by ses mi za svou prchlivost omluvila."

Judita se zahihňala a on ji pohladil po skrání a vroucně se na ni usmál. "Pojď se mnou – nebo se tě zmocním v králově zahradě."

Rozhlédla se po ztemnělém sadu, jako by o tom uvažovala.

"Ale ne," zasmál se. "Nepokoušej mě." Vzal ji za ruku a vedl ji nahoru po schodech do nejvyššího patra paláce. Obrovská komnata byla na noc rozdělena skládacími dubovými zástěnami na malé ložničky.

"Má paní," ozvala se ospale Joan, když je slyšela přicházet.

"Dnes už tě nebudeme potřebovat," řekl Gavin a propustil ji.

Joan obrátila oči k nebi a proklouzla labyrintem zástěn.

"Může oči nechat na tvém bratrovi," řekla Judita.

Gavin zvedl obočí. "Co ti záleží na tom, jak Steven tráví noci?"

Judita se na něho usmála. "Zato ty nás připravuješ

o čas zbytečnými řečmi. Budu potřebovat pomoc s těmi knoflíčky."

Gavin už se naučil docela zručně manželku svlékat. Když začal odhazovat i své šatstvo, zašeptala Judita: "Ukaž, já sama. Dnes budu tvým panošem." Rozepnula přezku pásu, který mu přidržel suknicí na pevném, plochem břichu, a přetáhla mu ji přes hlavu. Pak přišla na řadu halena s dlouhými rukávy, takže mu odhalila hrudník a vrchní část stehů mezi punčochami a krátkými spodky.

U postele hořela tlustá svíce a Judita k ní Gavina postrčila a se zájmem si prohlížela jeho tělo. Už dřív ho zkoumala rukama, ale dosud nikdy důkladně očima. Špičkami prstů mu přejížděla po svalnaté paži a pevném břiše.

"Líbím se ti?" zeptal se a oči mu ztmavly.

Usmála se na něho. Někdy je jako malý chlapec, záleží mu na tom, jestli se jí líbí, nebo ne. Neodpověděla, ale klekla si na postel, punčochy mu rozvázala a stahovala mu je přes svalnaté nohy. Ležel úplně klidně, jako by se bál, aby neporušil kouzlo té chvíle. Přejížděla mu rukama zdola až vzhůru k bokům a obratně mu uvolnila i kratičké plátěné spodky. Její ruce se mu toulaly po těle.

"Líbíš se mi," řekla a políbila ho. "A já se ti také líbím?"

Nemohl odpovědět. Přitiskl ji k lůžku a nalehl na ni. Jeho vášeň byla prudká, že na Juditu nemohl dlouho čekat, ale ona ho potřebovala stejně dychtivě jako on ji.

Později ji Gavin držel pevně v náručí a poslouchal její klidný pravidelný dech, jak spala. Kdy se do ní vlastně zamiloval? Možná že do ní byl zamilovaný už tehdy, když si ji přivezl domů a nechal ji stát na prahu. Usmál

296

se při vzpomínce, jak se rozhněval, protože se opovážila mu vzdorovat. Políbil ji na čelo. Judita mu bude vzdorovat, ještě až jí bude devadesát, pomyslel si, a docela se na to těšil.

A co Alice? Kdy ji přestal milovat? Miloval ji vůbec někdy? Anebo to byla jenom mladická vášeň ke krásné ženě? Je krásná, to je pravda, a dnes ho vyvedla z míry, když ji znovu spatřil, poněkud ho ohromila svou nápadností. Alice je hodná a jemná, stejně sladká, jako Judita dovede být kyselá, jenomže za posledních několik měsíců si oblíbil octovou příchut v jídle.

Judita se mu v náručí zavrtěla a Gavin si ji přitáhl blíž. Obviňoval ji z nepoctivosti, ale svým vlastním slovům doopravdy nevěřil. Jestliže čeká dítě jiného muže, pak ho tedy počala, když se snažila chránit manžela. Dostala se na

scestí, to jistě, ale srdce měla vždycky dobré. Obětovala by život, aby zachránila matku, ba dokonce manžela, který byl na ni zlý. Tiskl ji k sobě tak pevně, až se probudila a lapala po dechu.

"Vždyť mě udusíš," hekala.

Políbil ji na nos. "Už jsem ti někdy řekl, že mám rád ocet?"

Nechápavě se na něho podívala.

"Co jsi to za manželku?" dobíral si ji. "Neumíš manželovi pomoci, aby mohl usnout?" Třel se boky o její, až se jí rozšířily oči. "Takhle by se mi asi těžko spalo, to by mě strašně tlačilo. To bys asi nechtěla, vid'?"

"To ne," zašeptala a oči se jí přivřely. "Neměl bys tak trpět."

Teď byl vzrušený Gavin a Judita ležela tiše, bezvládně, proniknutá rudým a stříbrným světlem, když ji hladil po těle. Měla pocit, jako by se jí ještě nikdy dřív nedotkl a jako by měla jakési nové tělo, které sama nezná. Když už se jeho dlaně obeznámily s měkkou, hladkou pokožkou, začal ji znovu zkoumat očima. Judita vykřikla v zoufalé touze po něm, ale on se jenom zasmál a odstrčil její ruce z ramen. Pak se už v rozdychtění celá rozechvěla a on do ní vnikl. Vzápětí společně skončili a usnuli spojeni. Gavin stále ještě na ní.

Když se ráno Judita probudila, Gavin už byl pryč a postel jí připadala chladná a prázdná. Joan jí pomohla ustrojit do rudohnědých sametových šatů s hlubokým hranatým výstřihem. Rukávy měly lemované liščí kožešinou. Přes prsa a kolem pasu byly zlaté šňůrky, na rameni upevněné diamantovou broží. U večeře se hovořilo o tom, že se ten den pojede na lov se sokoly, a ona by se ho také ráda zúčastnila.

Gavin se s ní setkal pod schody a oči mu hrály radostí. "Ty jsi ale ospalec!

Doufal jsem, že tě ještě najdu v posteli a třeba se k tobě přidám."

Škádlivě se usmála. "Mám se tam také vrátit?"

"Ne, teď ne. Mám pro tebe novinku. Promluvil jsem s králem a on nemá nic proti tomu, aby se John Basset oženil s tvou matkou." Král Jindřich byl Walesan, potomek rodu, který původně patřil k drobné šlechtě.

Užasle na něho zírala.

"Nemáš z toho radost?"

"Ach Gavine!" zvolala a vrhla se mu do náruče. Chytila ho kolem krku tak pevně, div ho neuškrtila. "Děkuji ti. Na stotisíckrát ti děkuji."

Zasmál se a přitiskl ji k sobě. "Tušit, že budeš takhle vyvádět, tak jsem o tom s králem promluvil už včera večer."

"Včera večer už bys toho víc nezvládl," řekla Judita bez obalu.

Rozesmál se a tiskl ji, div jí nepraskla žebra, až škemrala o milost. "Ty si myslíš, že ne?" řekl Gavin vyzývavě. "Jestli mě budeš ještě chvíli popichovat, tak si tě vezmu nahoru a tam ti dám co proto, že nebudeš moct chodit, jak budeš odřená."

"Gavine!" vydechla, celá zrudlá. Rozhlédla se kolem,

jestli je někdo neposlouchá. Zachechtal se a lehce ji políbil. "Maminka o té svatbě už ví?"

298

"Ne. Napadlo mě, že bys jí to možná ráda sdělila sama."

"Je to hanba, ale já vlastně ani nevím, kde je."

"Poslal jsem Johna, aby zjistil, jak to vypadá s ubytováním mých lidí. Řekl bych, že tvá matka nebude od něho daleko."

"To je pravda, málokdy se od něho vzdaluje. Gavine, děkuju ti. Bylo to od tebe velice hezké, žeš mi udělal tu laskavost."

"Kéž bych ti tak mohl splnit každé přání," řekl tiše.

Udiveně na něho pohlédla.

"Tak tedy jdi," usmál se, "a vyřiď to mamince. Potom přijď za mnou na nádvoří, tam se budeme chystat na lov." Postavil ji na zem a pak se na ni starostlivě podíval. "Myslíš, že jsi natolik v pořádku, abys mohla jet na koni?"

To bylo poprvé, co projevil zájem o dítě a nedal najevo hněv. "Ano," usmála se, "Je mi úplně dobře. Královna Alžběta říká, že mi pohyb udělá dobře."

"Jenom buď opatrná, abys to nepřehnalá," napomínal ji Gavin.

S úsměvem se odvrátila. Jeho starostlivost ji hřála na duši. Štěstím se přímo vznášela.

Judita pokračovala dál ze schodů a pak prošla velkou síní. Obrovské nádvoří uvnitř hradeb se strážemi bylo plné lidí. Vládl tam skoro ohlušující rámus, jak muži a ženy pokřikovali na sluhy a sluhové zase hulákali jeden na druhého. Všechno vypadalo tak zmatené, že se Judita divila, jestli se do toho někdy vnese řád. Na konci nádvoří stála dlouhá budova. Před ní se vzpínali koně, které drželi čeledínové. Byla to zřejmě stáj.

"Vida, to je naše malá slečna Rudovláska?" ozval se vrnivý hlásek, který Juditu okamžitě přikoval k zemi. "Nejspíš na dostaveníčko s nějakým milencem, že?" Judita zůstala stát a upřeně se zadívala na Alici Chatworthovou. Na svou protivnici – tváří v tvář.

"Určitě se na mě pamatuješ," předla Alice medově. "Setkaly jsme se na vaší svatbě."

"Mrzí mě, že jsem se nemohla zúčastnit vaší, ačkoli jsme si s Gavinem společně přečetli tvůj vzkaz o nehynoucí lásce," oplatila jí Judita stejnou mincí. Alici vyšlehl z očí modrý plamen, tělo jí ztrnulo. "Ano, věčná škoda, že to všechno skončilo tak brzy."

"Skončilo?"

Alice se usmála. "Cožpak jsi to neslyšela? Mého manžela, chudáčka, ve spaní někdo zavraždil. Jsem teď vdova, opět volná. Ano, docela volná. Předpokládala jsem, že ti to Gavin řekl. Velice se zajímal o můj... nový stav."

Judita se otočila na patě a kráčela pryč. Ne, nevěděla, že Alice už není provdaná. Teď už mezi Alicí a Gavinem stojí jenom ona. Žádný Edmund Chatworth už jim není na překážku.

300

25. kapitola

udita šla dál ke stájím, ale ani si neuvědomovala, co vlastně chce. Hlavu měla plnou skutečnosti, že Alice Chatworthová je vdova.

"Juditko."

Zvedla hlavu a s úsilím se na matku smála.

"Pojedeš dnes na lov?"

"Ano," přitakala, ale už se nijak netěšila.

"Co se stalo?"

Judita se nuceně usmála. "Ztrácím matku – to je všechno. Víš o tom, že ti Gavin dovolí provdat se za Johna Basseta?"

Helena se zadívala na dceru. Neřekla ani slovo, ani se neusmála. Z obličeje se jí zvolna vytratila barva. Padla dopředu dceři do náruče.

"Pomoc!" zasípala Judita.

Přiběhl tam vysoký mladík, který stál nedaleko, a rychle Helenu zvedl.

"Do stáje," nařídila Judita, "pryč ze slunce."

Ve stínu se Helena rychle probrala.

"Maminko, je ti dobře?"

Helena se významně podívala na mladíka.

Pochopil a odporoučel se se slovy: "Nechám vás o samotě," než mu Judita stačila poděkovat.

"To... to mě vůbec nenapadlo," začala Helena. "Totiž, nevěděla jsem, že lord Gavin ví o mé lásce k Johnovi."

Judita se málem rozesmála nahlas. "O povolení jsem ho žádala už před časem, ale on se chtěl napřed poradit

s králem. Bude to neobvyklá svatba."

"A v pravý čas," zamumlala Helena.

"V pravý čas? Maminko!"

Helena se usmála jako děcko, které nachytali při nějaké rošťárně. "Je to pravda – čekám jeho dítě."

Judita sebou žuchla do hromady sena. "Takže budeme rodit zároveň?" zeptala se užasle.

"Skoro."

Judita se rozesmála. "Všechno se tedy musí zařídit rychle, aby dítě mělo nárok na jméno."

"Judito!" Zvedla hlavu a uviděla Gavina, jak k nim přichází. "Někdo říkal, že se matce udělalo nevolno."

Vstala a zavěsila se do něho. "Pojď, musíme si promluvit."

Za chvíli vrtěl Gavin nevěřičně hlavou. "A když si pomyslím, že jsem Johna Basseta vždycky považoval za rozumného člověka."

"Je zamilovaný. Muži i ženy dělají nezvyklé věci, když se zamilují."

Gavin se jí podíval do očí, které teď na slunci obzvláště zářily. "To já dobře vím."

"Proč jsi mi nepověděl, že je vdova?" zeptala se Judita tiše.

"Kdo?" řekl nechápavě.

"Přece Alice! Kdo jiný?"

Pokrčil rameny. "Vůbec mě to nenapadlo." Usmál se. "Když jsi u mě, tak mám hlavu plnou jiných myšlenek."

"Snažíš se změnit téma?"

Chytil Juditu za ramena a nadzvedl ji nad zem. "Krucinál! To ty jsi tou ženou posedlá, ne já! Když si to nenecháš vymluvit, tak to z tebe vytřesu. Chceš, abych to udělal veřejně?"

Užasle zavrtěla hlavou, když se na něho sladce usmála. "Radši bych jela na hon. Nepomohl bys mi do sedla?"

Chvíli na ni hleděl, pak ji postavil na zem. To je marné, v ženách se nikdy nevyzná.

302

Lov Juditu rozjařil. Na bidle na sedle si vezla mladého sokolíka a ten ulovil tři jestřáby, takže s kořistí byla spokojená.

Gavin takové štěstí neměl. Sotva vyskočil do sedla, přiběhla mu jedna služka šeptem vyřídít vzkaz. Prý se s ním chce setkat Steven a projednat s ním něco osobního, až budou na dvě míle od hradeb. O té schůzce prý nemá nikomu říkat, ani své ženě. Gavinovi ten vzkaz vrtal hlavou, nebylo to Stevenovi podobné. A tak zatímco byla Judita zaujatá svým sokolíkem, odpoutal se Gavin od lovecké družiny a v duchu bratrovi lál, že ho odvádí od takové báječné zábavy.

Gavin nejel až na místo schůzky, nýbrž uvázal koně opodál a blížil se tam opatrně s taseným mečem.

"Gavine!" řekla Alice a přitiskla se mu na prsa. "Tys mě ale vyděsil."

"Kde je Steven?" zeptal se Gavin a stále ještě se opatrně rozhlížel.

"Prosím tě, Gavine, odlož ten meč. Naháníš mi strach." Alice se usmívala, ale v očích jí žádný strach nepozoroval.

"To tys mě sem pozvala, a ne Steven?"

"Ano, věděla jsem, že je to jediný způsob, jak tě sem dostat." Sklopila oči.

"Myslela jsem, že jenom kvůli mně bys nepřišel."

Gavin zasunul meč do pochvy. Bylo to klidné, odlehlé místočko, hodně podobné tomu, kde se dřív scházeli.

"Aha, tak ty sis na tu dobu také vzpomněl. Pojď, posaď se sem ke mně. Je toho tolik, o čem si potřebujeme popovídat."

Upřeně se na ni zadíval, a aniž chtěl, začal ji bezděčně srovnávat s Juditou.

Alice je hezká, to ano, ale její drobná ústa s tím úsměvem se sevřenými rty vypadají nepřejícně – až lakotně. Její modré oči připomínají spíš led než safíry. A ty nápadné pestré šaty – rudé, oranžové a zelené – jsou křiklavé, teď už mu nepřipadají zářivé jako její oblečení kdysi.

"To se náš vztah tolik změnil, že sedíš ode mě tak daleko?"

"Ano, změnil." Gavin si nevšiml, že se její bledé čelo krátce zamračilo.

"Ještě stále se na mě zlobíš? Vždyť jsem ti tolikrát opakovala, že jsem se za Edmunda provdala proti své vůli. Ale teď, když je ze mě vdova, bychom..."

"Alice," přerušil ji, "prosím tě, nezačínej s tím znovu." Musí jí to říci a hrozil se, že ji raní. Je tak jemná a křehká, tak neschopná snášet bolest. "Já

Juditu neopustím, ani nedám naše manželství prohlásit za neplatné, ani se s ní nerozvedu a nepodniknu ani žádné jiné nepřírozené kroky."

"Já... já ti nerozumím. Teď se nám přece naskýtá možnost."

Položil jí dlaň na ruku v klíně. "Ne, žádná možnost."

"Gavine! Co to říkáš?"

"Já jsem se zamiloval," řekl prostě.

Alice ho probodla očima, než se vzpamatovala a ovládla svůj hněv. "Ty jsi řekl, že se nezamiluješ. Osvatebním dnu jsi mi slíbil, že ji nebudeš milovat."

Gavin se při té vzpomínce skoro usmál. Ten den se zavázali slibem dva lidé.

Judita se zapřísáhla, že se mu sama nikdy nedá. A jak rozkošně ten slib porušila! A on svůj porušil také. "Už jsi zapomněla, jak jsi mi vyhrožovala, že si sáhneš na život? Tehdy bych byl udělal nebo řekl snad všechno na světě, jen abys to neprovedla."

"Ale teď už ti nezáleží na tom, co se svým životem provedu!"

"Ne! Tak to není. Ty víš, že v mém srdci budeš mít vždycky místočko. Bylas má první láska a nikdy na tebe nezapomenu."

Alice k němu vzhlížela s očima dokořán. "Ty mluvíš, jako bych už byla mrtvá.

Pověz mi, to ti vzala celé srdce, že na mě nic nezbylo?"

"Říkal jsem ti, že ho kousek máš. Alice, nedělej potíže. Musíš se smířit s tím, co se stalo."

Alice se usmála a oči se jí zalily slzami. "Mám se

304

s tím smířit statečně jako muž? Ale já jsem žena, Gavine, křehká, slabá žena. Ty máš vůči mně možná srdce chladné, ale moje je ještě vřelejší, když tě opět vidím. Víš, co to pro mě znamenalo, být vdaná za Edmunda? Zacházel se mnou jako se služkou, ustavičně mě v mém pokoji zamykal."

"Alice..."

"A uhodneš proč? Protože mě na tvé svatbě dal sledovat. Ano, věděl, že jsme šli spolu sami do zahrady. Věděl, že jsem s tebou byla sama ve stanu. Vzpomínáš si, s jakým citem jsi mě ráno po své svatbě políbil?"

Gavin přikývl, ale o její zpověď nestál.

"Během manželství nevynechal jedinou příležitost, kdy mi mohl připomenout ty chvíle, které jsem strávila s tebou. Ale já to všechno snášela, ochotně, téměř s radostí, neboť jsem věděla, že mě miluješ. Každíčkou noc jsem ležela sama a opuštěná, nemohla spát a myslela jsem na tebe, na tvou lásku ke mně."

"Alice, přestaň už."

"Pověz mi," řekla tiše, "to sis na mě ani jedinkrát nevzpomněl?"

"Ale ano," odpověděl upřímně. "Zpočátku ano. Ale Judita je dobrá žena, hodná a láskyplná. Nikdy mě nenapadlo, že bych ji mohl milovat. Byl to sňatek pro majetek, jak víš."

Alice vzdychla. "Co si teď počnu? Mé srdce je tvoje - vždycky bylo a vždycky bude."

"Alice, tohle nám nepomůže. Mezi námi je konec. Já jsem ženatý a svou ženu mám rád. Musíme se rozejít."

"Jsi ke mně tak chladný." Alice mu sáhla na paži, pak mu přejela rukou na rameno. "Kdysi jsi takto chladný nebýval."

Gavin se jasně pamatoval, jak se s Alicí miloval. Tehdy byl zaslepený láskou k ní a věřil, že všechno, co Alice dělá, je správné. Ale teď, po měsících vášně s Juditou, ho představa, že by se měl vyspat s Alicí, málem odpuzovala. Jak nesnášela, aby se jí dotýkal před milováním ani po něm. Ne, Alici šlo jen o sex - byl to čistě živočišný pud, nic jiného.

Alice si všimla jeho výrazu, ale neporozuměla mu. Jela rukou dál, až mu sáhla na krk. Okamžitě vstal. Alice také vstala, ale jeho zdráhavost při jejím dotyku si vysvětlovala jako známku vzrůstající touhy. Směle si stoupla těsně k němu a objala ho kolem krku. "Vidím, že jsi ještě nezapomněl," zašeptala a zvedla k němu tvář, aby ji políbil.

Jemně jí ruce odtrhl. "Ne, Alice."

Zle se na něho podívala a ruce u boků se jí začaly v pěst. "To tě tak zotročila, že se bojíš?"

"Ne," odpověděl Gavin, překvapen jejím výbuchem. Hněv jí byl cizí, vždyť se chovala vždycky tak mile a poddajně. Alice si hned uvědomila, že udělala chybu, když odhalila své skutečné city. Zamrkala očima, až z nich vyloudila slzy velké jako perly. "Takže se rozloučíme," zašeptala. "To mě ani naposledy nepolíbíš? I to bys mi odepřel po všem, co jsme jeden pro druhého znamenali?" Je tak jemná, a kdysi ji tolik miloval. Špičkou prstu jí setřel slzu z tváře. "Ne," zašeptal, "jediný poslední polibek si neodepřu." Něžně ji objal a lehce ji políbil. Jenže Alice o žádnou něhu nestála. Pozapomněl na její divokost. Vrazila mu jazyk do úst a zuby mu drtila rty. Necítil však žádnou vzrůstající vášeň jako kdysi, spíše ho to mírně znechutilo. Chtěl být od ní pryč. "Už musím jít," řekl a nedal na sobě znát znechucení. Avšak Alice cítila, že se něco ošklivě zvrtilo. Myslela si, že ho tím polibkem ovládne, ale poznala, že se jí to nepodařilo. Spíše jí teď připadal vzdálenější než dřív. Skousla si jazyk, aby zadržela ostrá slova, a snažila se vypadat co nejvíc sklíčeně, když mezi stromy kráčel k čekajícímu koni. "Zatracená potvora!" drtila Alice přes zatáté zuby. Ta rusovlasá ďáblice ji připravila o muže! Nebo si to aspoň myslí. Alice se začala usmívat. Ta Revedounka si možná myslí, že má Gavina v hrsti, že jí stačí kývnout prstem a on přiběhne. Ale to se plete! Alice nestrpí, aby jí někdo vzal něco, co jí patří. Ne, bude

306

o svůj majetek bojovat a Gavin je přece její... nebo aspoň znovu bude. Udělala toho tolik, aby se dostala tam, kde teď je, u královského dvora blízko Gavina. Dovolila dokonce, aby vrah jejího manžela unikl. Bude tu ženskou pozorovat a odhalí její slabiny. Pak Alice získá znovu, co je její. I kdyby se rozhodla Gavina nakonec odmrštit, musí to být její rozhodnutí, ne jeho! Gavin rychle jel za loveckou družinou. Byl dlouho pryč, ale doufal, že si toho nikdo nevšiml. V duchu děkoval Bohu, že ho Judita neviděla, jak líbá Alici. To už by ji neusmířil ani nevímjakým vysvětlováním. Ale už je po všem. Bylo to sice těžké, ale řekl Alici, jak se věci mají a teď už od ní bude mít navždy pokoj. Před sebou uviděl Gavin manželku: pohupovala vábidlem, aby sokola přilákala zpátky na bidlo. Najednou po ní nesmírně zatoužil. Pobídl koně vpřed a ten se dal do cvalu, až dohonil jejího. Naklonil se a trhl uzdou. "Gavine!" zvolala Judita. Honem se chytila hrušky sedla a sokol vyplašeně zamával křídly. Lidé kolem nich se bouřlivě rozesmáli. "Jak dlouho jsou svoji?" "Moc dlouho ne," zněla odpověď. Když poodjeli na odlehlejší mýtinu, Gavin oba koně zarazil. "Gavine! Ztratil jsi rozum?" pohoršila se Judita. Sklouzl s koně a pak sundal ji. Nemluvil, ale začal ji hladově líbat. "Myslel jsem na..." šeptal. "A čím víc jsem na tebe myslel, tím víc jsem tě chtěl." "Já to cítím, jak moc mě chceš." Rozhlédla se. "Tady je to hezké, víd?" "Mohlo by to být ještě hezčí." "Ano, mohlo," přitakala a Gavin ji znovu políbil. Vonný letní vzduch jen ještě víc roznítil jejich vášeň právě tak jako poněkud rozpustilá představa, že tu provádějí něco, co by neměli. Judita se zahihňala, když Gavin poznamenal cosi o četných dětech krále Jindřicha. Smích jí zarazil polibkem.

Chvatně zápolili se šatstvem, jak je jeden z druhého strhávali, a milovali se, jako by se už léta neviděli. Později se k sobě stulili, zahalení teplým slunečním světlem a jemnou vůní lesních květin.

308

26. kapitola

lice hleděla přes hlavy několika mužů, kteří ji obléhali, na štíhlého plavovlasého hezkého muže, opírajícího se o stěnu. Na tváři měl roztoužený

výraz, jenž jí prozrazoval, že je zamilovaný. Roztomile se usmála na mladíka vedle sebe, ale ani neslyšela, co jí povídá. Hlavu měla stále plnou dnešního odpoledne, kdy jí Gavin svěřil, že miluje svou ženu. Pozorovala ho, jak ji drží za ruku a provádí ji složitými tanečními figurami. Co na tom, že má Alice u nohou několik mladíků. Podstatné je, že ji odbyl Gavin, a ona ho teď chce tím víc. Kdyby jí odpřisáhl, že ji stále ještě miluje, možná že by uvažovala o některé z nabídek k sňatku, které dostala. Avšak Gavin ji odmítl, a ona ho teď musí stůj co stůj dostat. V cestě jí stojí jediná překážka a s tou musí něco udělat.

Plavovlasý mladík zíral okouzleně na Juditu a ani na chvíli z ní nespustil oči. Alice si ho všimla už u oběda. Tehdy vzhlížel k vyvýšenému stolu a snad ani nemrkl, jak upřeně pozoroval Juditu. Alici napadlo, jak je ta ženská hloupá, že si ani nevšimne ctitele, protože stále visí očima na Gavinovi.

"Omluvte mě, prosím," hlesla Alice stydlivě a propustila mladé muže kolem sebe. Zamířila k mladíkovi u zdi.

"Je hezoučká, že?" řekla a div se těmi slovy nezalkla.

"Ano," zašeptal a pramenilo mu to z duše.

"Je smutné, že se taková žena musí tolik trápit."

Muž se otočil a podíval se na Alici. "Nezdá se, že by se trápila."

"Ne, maskuje to výborně, ale je nešťastná."

"Lady Alice Chatworthová?"

"Ano. A kdo jsi ty?"

"Alan Fairfax, krásná hraběnko," řekl s úklonou a políbil jí ruku. "K vašim službám."

Alice se vesele zasmála. "Já tvé služby nepotřebuji, ale lady Judita ano."

Alan se znovu zadíval na tanečníky. "Je to nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl," zašeptal.

Alici se zaleskly oči jako modré sklo. "Už jsi jí o své lásce řekl?"

"Ne!" odpověděl se zamračením. "Jsem rytíř, jsem vázán přísahou hájit čest, a ona je vdaná žena."

"Ano, to je, ovšem velice nešťastně."

"Nešťastně nevypadá," trval na svém. Viděl, jak dáma jeho srdce vzhledla vše k manželovi.

"Znám ji už dlouho a vím, že je jí strašně těžko. Vždyť právě včera se mi s pláčem svěřovala, jak zoufale potřebuje někoho, koho by mohla milovat, někoho, kdo by byl na ni hodný a milý."

"Cožpak její manžel není?" Alan se zatvářil starostlivě.

"Mnoho lidí o tom neví," Alice ztlumila hlas, "ale on ji často bije."

Alan se znovu podíval na Juditu. "Tomu nevěřím."

Alice pokrčila rameny. "Nechtěla jsem dělat klepy. Ale je to moje přítelkyně a ráda bych jí pomohla. U dvora dlouho nezůstanou a doufala jsem, že než odjedou, najde drahá Judita aspoň pár chvílíček štěstí."

Pravda, lady Judita je opravdu krásná, už pro tu svou zářivou růžovou pleť. Pod průhledným závojem bylo vidět ohnivě kaštanové vlasy. Stříbrná látka šatů jí měkce přiléhala k bujným křivkám postavy. Ale ještě víc než její krása zaujala Alana živost, která z ní přímo vyzařovala. Na každého, od krále až po nevolníka, se dívala klidným přímým pohledem, jímž dávala najevo, že jí na tom člověku záleží. Nikdy se nehihňala, nekoketovala ani si nehrála na upejpavou dívku. Alana vskutku okouzila. Bůhvíco by za to dal, kdyby ty její vlídné zlaté oči spočinuly někdy na něm.

310

"Chtěl by ses s ní setkat o samotě?"

Alanovi zajiskřilo v očích. "Ano, to bych chtěl."

"Já to tedy zařídím. Jdi do zahrady a já ji tam za tebou

pošlu. Jsme dobré přítelkyně a ona ví, že mi může důvěřovat." Alice se odmlčela a položila Alanovi ruku na paži. "Bude mít starost, aby ji manžel nepřistihl. Pověz jí, že je se mnou – a bude vědět, že se nemá čeho bát."

Alan přikývl. Nedopustí se ničeho zlého, když s tou dámou chvílku pobude. Manžel ji málokdy pouští z dohledu, a tak Alan využije příležitosti.

Judita stála těsně u Gavina a pila studený jablečný mošt. Tanec ji rozehřál, a tak jí bylo příjemné opírat se

o chladivé kameny a pozorovat druhé. Gavinovi přinesl posel nějaký vzkaz.

Vyřizoval mu ho tiše, aby to nikdo jiný neslyšel. Gavin se zamračil.

"Dostal jsi nějakou špatnou zprávu?" zeptala se.

"To nevím. Mám za někým přijít."

"Žádné jméno?"

"Ne. Mluvil jsem s jedním koňským handlířem, ptal

jsem se ho na kobyly – možná že jde jenom o to." Obrátil se, pohladil ji po tváři. "Tamhle je Steven. Počkej u něho. Za chvíli jsem zpátky."

"Jestli se k němu proderu přes ty ženy!" zasmála se.

"Udělej, jak říkám."

"Ano, můj pane," řekla škádlivě.

Zavrtěl na ni hlavou, ale usmál se, pak se otočil a odešel.

Šla si stoupnout ke Stevenovi, který drnkal na loutnu

a zpíval houfu krásných dívek, jež na něho dělaly oči. Předtím jí řekl, že si chce ty poslední dny svobody pěkně užít.

"Lady Judita?"

"Ano." Otočila se. Stála před ní služka, kterou ještě

neznala. "V zahradě na vás čeká nějaký pán." "Pán? Můj manžel?" "To nevím, má paní." Judita se usmívala. Gavin si nejspíš vymyslel dostaveníčko při měsíčku. "Děkuji ti," řekla a odešla ze síně do zahrady. V zahradě bylo tma a chladno a ne jeden tajný stín

prozrazoval, že se v něm skrývá dvojice v pevném objetí.

"Lady Judita?"

"Ano." Nebylo dost jasně vidět, ale poznala, že před ní stojí vysoký štíhlý mladík s jasnými očima, výrazným nosem a poněkud příliš plnými rty.

"Dovolte, abych se vám představil. Jsem Alan Fairfax z Lincolnshiru."

Usmála se na něho, když jí políbil ruku.

"Hledáte někoho?"

"Myslela jsem, že tu najdu manžela."

"Neviděl jsem ho."

"Takže ho znáte?"

V úsměvu mu zazářily rovné bílé zuby. "Viděl jsem vás. Je to spíš tak, že znám vás a všímám si, kdo je po vašem boku."

Udiveně se na něho podívala. "Velice povedená řeč, pane."

Alan jí nabídl rámě. "Neposadíme se tu na chvílku, než přijde váš manžel?" Zaváhala.

"Jak vidíte, ta lavička je každému na očích. Nežádám od vás nic, jen abyste poseděla a pohovořila s osamělým rytířem."

Lavička stála přímo pod planoucí pochodní, vetknutou do zahradní zdi. Teď ho Judita viděla jasněji. Rty měl smyslné, nos úzký, aristokratický. Jeho oči vypadaly v tom šeru téměř černé. Judita cítila, že by se před ním měla mít na pozoru. Poslední muž, s nímž seděla a rozprávěla, byl Walter Demari a jaká pohroma z toho vyplynula.

"Má paní se mi jeví nesvá."

"Nejsem zvyklá na dvorské způsoby. Mám velmi málo zkušeností s muži, kteří nejsou moji příbuzní."

"Ale chtěla byste jich mít víc?" nadhodil povzbudivě.

"Na to jsem nepomyslela. Mám manžela a jeho bratry. To snad stačí."

"Ale zde u dvora může mít dáma víc volnosti. Nepo

312

važuje se za nic špatného, když má hodně přátel, mužů i žen." Alan ji vzal za ruku, která jí spočívala v klíně. "Velice rád bych byl vaším přítelem."

Ucukla mu, zamračila se a vstala. "Musím se vrátit do síně, manžel mě bude hledat."

Stoupl si vedle ní. "Nemusíte mít z něho strach. Ten je nyní bezpečně pryč. Je s vaší přítelkyní Alicí Chatworthovou."

"Ne! Ty mě urážíš!"

"Ani nápad," řekl Alan udiveně. "To jsem nechtěl. Co jsem řekl špatného?"

No prosím! Gavin je s Alicí... Nejspíš to zařídila, aby ji zabavil jiný muž, a doufala, že se s ním zdrží. Ale ona netouží zůstat tu s cizím člověkem. "Musím jít," řekla rychle a na místě se otočila.

"Kdes byla?" zeptal se Gavin. Zastoupil jí cestu, než došla do síně.

"S milencem," odpověděla klidně. "A ty?"

Pevně jí sevřel paže. "Ty si ze mě děláš legraci?"

"Možná."

"Judito!"

Sežehla ho pohledem. "Že byla dnes večer lady Alice mimořádně půvabná? Ty zlaté šaty jí krásně ladí s vlasy a očima, nemyslíš?"

Gavinovo sevření poněkud povolilo a nepatrně se usmál. "Ani jsem si nevšiml. Ty ještě pořád žárlíš?"

"Nemám snad proč?"

"Ne, Judito, nemáš. Říkal jsem ti přece, že už z mého života zmizela."

Ironicky se usmála. "To mi příště možná řekneš, že tvá láska teď patří mně."

"A co kdyby?" zašeptal Gavin tak naléhavě, až ji skoro polekal.

Srdce se jí zatřepetalo. "Nevím, jestli bych ti věřila," pravila klidně. A nemá spíš strach, že kdyby jí vyznal lásku, mohla by mu ji vyznat také? A co kdyby se jí vysmál? Leželi by si s Alicí v objetí a tropili by si šprýmy z toho, co je pro Juditu otázkou života a smrti?

"Tak pojď dovnitř. Už je pozdě."

Co mu to zaznělo v hlase, že se jí zachtělo ho ukonejšit?

"Tak ty zítra odjíždíš?" zeptal se Gavin a utíral si pot z čela. Od časného rána cvičil na králově dlouhém, pískem vysypaném poli. Bylo tu mnoho rytířů a venkovských šlechticů z celé Anglie.

"Ano," přitakal Steven jako odsouzenec. "Připadám si, jako bych šel na popraviště."

Gavin se zasmál. "Nebude to tak horké. Podívej, jak dopadlo moje manželství. Docela dobře."

"To ano, ale Judita je jenom jedna."

Gavin se usmál a poklepal si na těžké brnění, které měl na sobě. "Ano, a je moje."

Steven se na něho také usmál. "Takže spolu teď vycházíte dobře?"

"Ujde to. Žárlí na Alici a věčně mě osočuje, že s ní něco mám, ale ona se z toho dostane."

"A jak to máš s Alicí?"

"Ta už mě nezajímá. Včera jsem jí to řekl."

Steven tiše hvízdal. "Tys řekl Alici, kterou jsi kdysi miloval, že teď máš radši jinou? Být tebou, tak si dávám setsakramentsky pozor. Tady jde o život."

"Co by mi mohlo hrozit? To leda od Judity, ale rozhodně nic od někoho tak jemného, jako je Alice."

"Alice Chatworthová a jemná? Ty jsi, bratříčku, vážně slepý."

Gavin se rozzlobil jako vždycky, když někdo mluvil

o Alici špatně. "Ty ji neznáš tak jako já. Hrozně ji ranilo, když jsem jí to řekl, ale přijala to velkoryse, jak jsem očekával. Kdyby mě Judita tak úplně nezaujala, asi bych si stále myslel, že by z Alice byla pro mě dobrá manželka."

Steven usoudil, že nemá smysl bavit se o tom dál. "Dnes večer chystám pořádnou pitku. Vypiju všechno, co tu na hradě mají. Až potom uvidím tu svou nevěstu, tak ji snad líp strávím. Nechtěl by ses ke mně přidat? Oslavíme poslední chvíle mé svobody."

Gavin se při té představě usmál. "Tak dobrá. Beztak

jsme ještě neoslavili, že jsme vyvázli od Demariho. Stevene, vlastně jsem ti ještě ani nepoděkoval."

Steven bouchl bratra do zad. "Však mi to jistě oplatíš, až tě budu potřebovat." Gavin se zamračil. "Nemohl bys mi najít někoho, kdo by mi nahradil Johna Basseta?"

"Zeptej se Judity," navrhl Steven a oči mu zajiskřily. "Třeba by mohla velet i tvým mužům."

"O tom jí nesmíš ani špitnout. Už teď si stěžuje, že tu nemá dohromady nic na práci."

"To je tvá vina, bratře. Asi ji dost nezaměstnáváš."

"Dej si pozor! Nebo si začnu přát, aby ta tvá skotská dědička byla opravdu taková šereda, jak si myslíš."

Judita seděla ve velké síni mezi ženami. Všechny, včetně královny, měly před sebou krásné dřevěné a mosazné vyšívací rámy. Ruce poletovaly zručně nad látkou a z jehel proudily nádherné barvy hedvábí. Judita seděla tiše na židli rovněž s vyšíváním před sebou, avšak pouze na ně rozpačitě hleděla a nevěděla si s ním rady. Aspoň že Gavin se může věnovat svým povinnostem, i když je pryč z domova. Ale varoval ji, aby se nepouštěla do čištění královského rybníka... ani spíše a vůbec ničeho jiného.

"Myslím, že šití je nejženštější umění. Dá mi Veličenstvo za pravdu?" řekla tiše Alice.

Královna Alžběta ani nezvedla hlavu. "To nejspíš záleží na té které ženě.

Některé ženy jsem viděla střílet z kuší, a přeci si zachovaly ženskost, zato jiná může vypadat jako andílek a vyšívat přímo dokonale, a přece v nitru dovede být krutá."

Judita překvapeně vzhlédla, když hezké dívce vedle ní uniklo zahihňání.

"Lady Isabela se mnou nesouhlasí?" zeptala se královna Alžběta.

"Ale ano, Veličenstvo, rozhodně souhlasím." Obě ženy si vyměnily chápavé pohledy.

Alice, vzteklá, že ji tak usadily, pokračovala. "Ale proč by měla pravá žena potřebu střílet z kuše? Domnívám se, že by to bylo zbytečné. Ženy jsou přece vždycky pod ochranou mužů."

"Což nesmí žena pomáhat manželovi? Mě jednou zasáhl šíp, který někdo vystřelil po Johnovi," pravila lady Isabela.

Několik dam hrůzou vyjeklo.

Alice se po zelenooké ženě podívala znechuceně. "Ale pravá žena by se nemohla dopustit násilí, že, lady Judito? Chci tím říci, že žena by nemohla zabít člověka, nebo snad ano?"

Judita pohlédla na prázdné místo na rámu.

Alice se naklonila kupředu. "Lady Judito, ty bys snad nemohla nikoho zabít, neníliž pravda?"

"Lady Alice!" okřikla ji královna Alžběta. "Mám dojem, že strkáte nosánek do věcí, do kterých vám nic není."

"Ale!" předstírala Alice překvapení, "to jsem nevěděla, že schopnost lady Judity ohánět se mečem je tajemstvím. Už o tom ani nepípnu."

"No, teď už jistě ne," sjela ji lady Isabela. "Když už jsi vyklopila všechno."

"Má paní!" ohlásila zvučně Joan, "máte hned přijít za lordem Gavinem."

"Stalo se něco?" zeptala se Judita a rychle vstala.

"To nevím," odpověděla Joan s podivně bezvýraznou tváří. "Ale však víte, že bez vás dlouho nevydrží."

Judita se na ni užasle podívala.

"Pojďte honem. Nechce dlouho čekat."

Judita se krotila, aby služce před královnou nevynadala. Obrátila se a omluvila se ženám. S uspokojením si přitom všimla, že v Aliciných očích to doutná hněvem. Když byly venku, obořila se Judita na služebnou. "Ty se zapomínáš!"

"Ne! Jenom jsem vám chtěla pomoci. Ta kočka by vás rozcupovala na cucky. Na tu nestačíte."

"Já se jí nebojím."

"Ale asi byste měla. Je to zlá ženská."

"To ano," přitakala Judita, "toho jsem si vědoma. Ale

316

stejně jsem ti vděčná, žes mě odtamtud odvedla. To už skoro spíš snesu Alici než vyšívání, ale obojí dohromady, to už je trochu moc!" Vzdychna si. "Gavin pro mě tedy asi neposlal."

"Proč by pro vás měl posílat? Nemyslíte, že bude mít radost, až vás uvidí?"

Judita se zamračila.

"Vy jste ale pošetilá, paní," řekla Joan, připravena na to, že jí Judita vyčiní.

"Pán vás potřebuje, a vy to ne a ne pochopit."

Sotva se Judita octla venku na sluníčku, pustila Alici z hlavy. Gavin se skláněl nad velkým korytem do půl těla nahý a myl se. Judita se za něj tiše přikradla, pak se nahnula a dala mu hubičku na krk. V příštím okamžiku lapala po dechu, poněvadž Gavin se prudce otočil a srazil ji do koryta. Oba ustrnuli.

"Juditko! Nestalo se ti nic?" ptal se Gavin a podával jí ruku.

Odstrčila mu ji a vytírala si vodu z očí. Prohlížela si zmáčené a zničené šaty, nachový samet se jí lepil na tělo. "Ne, nic, ty jeden nemotoro. Copak jsem tvůj kůň, že se mnou takhle zacházíš? Nebo si myslíš, že jsem tvůj panoš?" Opřela se o okraj koryta, aby se zvedla, ale uklouzly jí nohy a znovu šplouchla do vody. Vyjekla a podívala se vzhůru na Gavina. Ruce měl založené na prsou, na tváři úsměv od ucha k uchu.

"Ještě se mi posmívej!" zavrčela vztekle. "Jak se opovažuješ..."

Chytil ji za ramena a zvedl ji. Voda z ní jen crčela. "Dovolíš, abych se ti omluvil? Od těch událostí s Demarim nejsem dvakrát klidný. Hned jsem nepoznal, že to dobnutí je polibek. Neměla by ses za mnou tajně plížit, ale předem mě varovat."

"Neboj se, už se to víckrát nestane," řekla Judita zachmuřeně.

"To jsi celá ty, ženuško, hubatá, i když tě držím nad vodou. Co kdybych tě tam znovu hodil?"

"To by ses neopovážil!"

Zazubil se a pak ji pomalu spouštěl, až se špičkami opět skoro dotýkala vody.

"Gavine!" zvolala úzkostlivě.

Přivinul si ji a vyhekl, jak ho její mokré tělo zastudilo na kůži.

"Dobře ti tak!" smála se. "Doufám, že zmrzneš!"

"Ale kdepak, když tě mám u sebe, tak ne." Zvedl si ji do náruče. "Pojďme nahoru do pokoje, musíme ti ty mokré šaty sundat."

"Gavine, snad si nemyslíš..."

"Myslet, když tě mám v náručí, to je ztráta času. Jestli na sebe nechceš upoutat další pozornost, tak buď zticha a nech to na mně."

"A co když nenechám?"

Třel se tváří o její mokrou. "Tak uvidíš, jak ti ty hezké tvářičky zčervenají."

"Takže jsem tvá zajatkyň?"

"Ano," odpověděl pevně a nesl ji nahoru po schodech.

Královna Alžběta kráčela po boku manžela. Když uviděli, jak Gavin srazil Juditu do vody, zastavili se. Alžběta chtěla jít Juditě na pomoc, ale Jindřich ji zarazil.

"Podívej, jak spolu laškují. Vždycky mě potěší, když vidím takovou zamilovanou dvojici. To se často nestává, aby se manželství pro majetek tak šťastně vydařilo."

Alžběta si vzdychna. "Jsem ráda, že se tak milují. Nebyla jsem si tím jista.

Lady Alice se podle všeho domnívá, že lady Judita se k lordu Gavinovi nehodí."

"Lady Alice?" podivil se král Jindřich. "To je ta světlovlasá?"

"Ano. Vdova po Edmundu Chatworthovi."

Jindřich přikývl. "Byl bych rád, kdyby se zase brzy vdala. Sledoval jsem ji.

Pohrává si s muži jako kočka s myší. Chvilími se zdá, že ji zaujal jeden, ale za chvíli věnuje přízeň druhému. Muži jsou zamilovaní do její krásy a nechají si od ní hodně líbit. Byl bych nerad, kdyby došlo k bitkám. Ale co má ta žena společného s lordem Gavinem a tou jeho rozkošnou paní?"

318

"Nevím to jistě," odpověděla Alžběta. "Šušká se, že Gavin byl kdysi do lady Alice zamilovaný."

Jindřich ukázal bradou na Gavina, který si právě zvedl manželku do náruče. "Teď už rozhodně není, to přece vidí každý."

"Každý asi ne. Lady Alice do lady Judity ustavičně rýpá."

"Tomu musíme učinit přítrž," prohlásil Jindřich.

"Ne," řekla Alžběta a položila manželovi ruku na paži. "V tom nemůžeme rozkazovat. Mám strach, že bychom Alici rozdráždili ještě víc, a ona je žena, která si vždycky řekne své bez ohledu na rozkazy. Myslím, že nejlepší je ten tvůj nápad provdat ji. Nemůžeš jí najít manžela?"

Jindřich pozoroval Gavina, jak nese manželku do paláce, jak ji škádlí a lechtá, až Juditin smích zvoní po celém nádvoří. "Ano, pro lady Alici najdu manžela, co nejdřív. Nerad bych, aby se mezi tamty dva něco vloudilo."

"Jsi hodný," řekla Alžběta a usmála se na svého vysokého manžela.

Jindřich se zachechtal. "Jenom na někoho, má milá. Jen se zeptej Francouzů, jestli jsem hodný, nebo ne."

Alžběta mávla rukou. "Jsi na ně příliš měkký, příliš shovívavý."

Sklonil se a políbil ji na čelo. "A kdybych byl francouzským králem, tak bys určitě tvrdila totéž o Angličanech."

Usmála se na něho láskyplně a král se zasmál a stiskl jí ruku.

Na nádvoří byl ještě někdo jiný, koho hra manželů mimořádně zaujala. Alan Fairfax se užuž chystal rozběhnout s rukou na jílci meče poté, co spatřil, jak Gavin shodil Juditu do vody. Pak se provinile rozhlédl. Muž přece může s manželkou zacházet, jak se mu zlíbí, a Alan nemá právo do toho zasahovat. A jak je sledoval, všiml si, jakou má Gavin o Juditu starost, viděl, jak ji vytáhl z vody, zvedl a políbil. Tenhle muž manželku rozhodně nebije! Alan se zamračil, když si uvědomil, že si z něho Alice tropila blázny.

Vrátil se do paláce a tam na ni narazil, právě když přecházela přes velkou síň.

"Na slovíčko, má paní," řekl a pevně jí stiskl paži.

Bolestí vydechla a pak se usmála. "No ovšem, sir Alan. Můj čas je vám k dispozici."

Zatáhl ji do kouta, do stínu. "Vy jste mě zneužila a mně se to nelíbí."

"Zneužila? Probož jak, pane?"

"Nehrajte si přede mnou na nevinátka. Známu muže, kteří jsou častými hosty ve vašem loži. Jste bezesporu chytrá žena a mě jste zpracovala pro své pikle."

"Pusť mě, nebo budu křičet!"

Jeho prsty se zaryly pevněji. "Tohle vám nedělá dobře? Přátelé mi říkali, že si na bolest docela potrpíte."

Alice ho probodla pohledem. "Co máš na srdci?"

"Nelíbí se mi, když ze mě někdo dělá hlupáka. Tvé lži mohly lady Juditě způsobit velké trápení, a zavinil bych to já."

"Neříkal jsi, že si přeješ strávit s ní několik chvilék

o samotě? A to jsem ti umožnila – to je všechno." "Lstí! Je to dobrá žena a šťastně vdaná a já nejsem ni

čema, abych páchal na ženě násilí."

"Takže po ní toužíš, že?" Alice se usmála.

Rychle ji pustil. "Který muž by netoužil? Je krásná."

"Ne!" zasyčela Alice. "Není tak krásná jako..." Zarazila se.

Alan se usmál. "Jako ty, lady Alice? Ne, mylíš se. Celé dny jsem lady Juditu pozoroval, a důkladně jsem ji poznal. Ona není krásná jenom zjevem, ale také v nitru. Až zestárne a nebude už tak půvabná, stále ji budou lidé milovat. Zato ty! Tvá krása je jenom skořápka. Kdybys o ni přišla, zůstala by jenom hašteřivá, zlá a proradná ženská."

"Za to tě budu nenávidět!" řekla Alice zlověstným hlasem.

"Jednou se ti každá vteřinka nenávisti projeví na tváři," poznamenal Alan klidně. "Mně je to jedno, co ke mně cítíš, ale víckrát už mě neošálíš." Otočil se k ní zády a nechal ji tam stát.

Alice se dívala za jeho vzdalující se postavou, ale cloumal jí vztek spíše na Juditu než na Alana. Ta ženská má na svědomí všechny její těžkosti. Nic už není jako dřív od té doby, co si Gavin vzal do hlavy, že se s tou potvorou ožení. A teď ji kvůli té zvrácené Revedounce urazil dokonce takový zelenáč. Proto byla Alice tím víc odhodlána to manželství rozbít.

"Juditko, zlatoušku, zůstaň v posteli," šeptal jí Gavin do ospalé tváře.

"Potřebuješ si odpočinout a z té vody bys mohla nastydnout."

Judita neodpovídala. Byla ukojená milováním a cítila se ospalá a lenivá.

Ještě jednou se jí zavrtal obličejem pod krk a vyklouzl z postele. Rychle se oblékl a přitom ji stále pozoroval. Když byl hotov, usmál se na ni, políbil ji na líce a odešel z pokoje.

Se Stevenem se setkal pod schody. "Všude, kam se vrátím, neslyším nic než samé klepy o tobě."

"Jaké zase klepy?" zeptal se Gavin podezíravě.

"Jenom to, že biješ ženu, házíš ji do vody a potom ji nosíš na rukou každému na očích."

Gavin se usmál. "To všechno je pravda."

Steven se na bratra také zazubil. "Teď si tedy rozumíme. Už jsem se bál, že se k ženě neumíš chovat. Teď spíš?"

"Ano. Už zůstane v posteli na noc." Gavin zvedl obočí. "Ale já jsem myslel, že budeš mít připravený pořádný sud vína."

"Taky že mám," zašklebil se Steven. "Bál jsem se, aby sis nepřipadal méněcenný, když toho vypiju dvakrát tolik co ty."

"Ty!" odfrkl Gavin. "Můj mladší bratr? Copak nevíš, že jsem se poprvé opil, dřív než ses narodil?"

"Tomu nevěřím."

"Je to pravda. Budu ti to vyprávět, ale je to dlouhé povídání."

Steven pleskl bratra do zad. "Máme na to celou noc. Kát se budeme až ráno nad tím, co jsme provedli."

Gavin se zachechtal. "Ty se budeš kát se svou skotskou ohyzdou, kdežto já jen složím unavenou hlavu do klína své krásné choti a dovolím jí, aby mě hýčkala."

Steven zaúpěl. "Ty jsi ale surovec!"

Tu noc si byli oba bratři obzvláště blízcí. Oslavovali osvobození od Demariho. Oslavovali Gavinovo šťastné manželství a společně truchlili nad vyhlídkou na bližící se sňatek Stevenův.

"Jestli mě nebude poslouchat, tak ji vrátím jejím lidem," holedbal se Steven. Víno, jež popíjeli, bylo tak špatné, že je museli cedit přes zuby, ale ani jeden z nich si toho nevšiml.

"Dvě neposlušné manželky!" řekl Gavin ztěžklým jazykem a zvedl číši. "Kdyby mě náhodou Judita poslechla, tak bych si myslel, že ji ďábel připravil o rozum."

"A nechal jí jenom tělo?" žertoval Steven.

"Za to tě vyzvu na souboj," oznámil Gavin a tápal po meči.

"Ona by mě nechtěla," namítl Steven a znovu si nalil.

"Ty myslíš, že ne? Demari se jí aspoň docela líbil." Ze šťastné nálady zapadl Gavin v okamžiku do smutku, jak se to opilcům stává.

"Kdepak, ta ho nenáviděla."

"Vždyť čeká jeho dítě!" řekl Gavin a hlas měl najednou jako malý kluk, jemuž je do breku.

"Ty ses zbláznil, bratříčku! To dítě je tvoje, ne Demariho!"

"Já ti nevěřím."

"Je to pravda. Řekla mi to."

Gavin seděl u bytelného stolu chvíli mlčky a pak se začal zvedat, ale točila se mu hlava. "Víš to jistě? Proč to neřekla mně?"

"Povídala, že si chce aspoň něco malého nechat pro sebe."

Gavin se ztěžka posadil. "Ona mého syna považuje za něco malého, bezvýznamného?"

"Ale ne. Ty ženám nerozumíš."

"A ty snad ano?" dobíral si Gavin bratra.

Steven mu zase nalil. "Určitě o nic víc než ty. Pokud možná spíš méně. Raine by ti dovedl vysvětlit lépe než já, co řekla. Že prý už máš půdu Revedouneů i Alici a ona ti už nic nedá."

Gavinovi potměla tvář, když vstal. Pak se však najednou uklidnil a opět se posadil. Mírně se usmíval. "Je to ale čarodějka, viď? Houpe přede mnou boky, div neoslepu touhou. Nadává mi, jak jen promluví s jinou."

"S tou, co miluješ, jak ses jí bez mučení přiznal."

Gavin mávl rukou, jako by na tom nezáleželo. "A přece má v ruce klíč, který by odemkl všechny tajnosti a zbavil nás oba napětí, které je mezi námi."

"Na tobě nepozoruju žádnou zdráhavost," pravil Steven.

Gavin se zachechtal. "Na mně rozhodně ne, jenom jsem se zdráhal... vnucovat se jí. Domníval jsem se, že Demari pro ni něco znamenal."

"Jenom prostředek, aby ti mohla zachránit ten tvůj nevděčný krk."

Gavin se usmál. "Podej mi to víno. Dnes máme další důvod k oslavě než jenom nějakou skotskou princeznu."

Steven popadl džbán, než se ho mohl Gavin dotknout. "Ty ale umíš člověka potrápit, bratře."

"To jsem se naučil od manželky," usmál se Gavin a nalil si sám.

27. kapitola

o nedovolím!" řekla Ela a záda držela vzpřímeně jako pravítko. Stále vedle Alice v komnatce, oddělené zástěnami. "Odkdy tě mám žádat o dovolení, co smím a co nesmím?" ušklíbla se Alice. "Můj život patří jenom mně a ty mi máš jenom pomáhat s oblékáním."

"Není to správné, že se tomu muži věšíte na krk. Nemine den, abyste nedostala nějakou nabídku k sňatku. Pročpak se nespokojíte s některým z těch mužů?"

Alice se obrátila na služku. "A jeho mám nechat jít? To bych radši umřela."

"Vy ho opravdu chcete pro sebe?" dotírala Ela.

"Co na tom záleží?" řekla Alice, když si nasazovala čelenku se závojem. "On je můj a můj zůstane."

Na schodišti bylo tma, když vyšla z pokoje. Alice brzy zjistila, že si u dvora krále Jindřicha snadno zařídí, co potřebuje. Našlo se mnoho lidí ochotných za slušný peníz udělat všechno, o čem požádá. Její špehové jí donesli, že Gavin sedí bez manželky dole s bratrem. Alice věděla, jak dovede pití muže omámit, a hodlala té příležitosti co nejlépe využít. Určitě jí neodolá, až se mu v opilosti bude motat hlava.

Když došla do velké síně, zaklela, protože neviděla ani Gavina, ani jeho bratra.

"Kde je lord Gavin?" udeřila Alice na zívající služku. Po podlaze se na slamnicích povalovali spící rytíři.

"Odešel, nic víc nevím."

Alice ji chytila za paži. "Kam?"

"Nemám ponětí."

Alice vytáhla z kapsáře zlatou minci a pozorovala, jak se děvčeti zaleskly oči.

"Co bys za to udělala?"

Dívka se zcela probrala. "Za to bych udělala všechno na světě."

"Dobrá," usmála se Alice. "Tak mě dobře poslouvej!"

Juditu z hlubokého spánku probudilo lehké škrábání na dveře. Natáhla paži, než otevřela oči, ale zjistila, že jeho strana postele je prázdná. Posadila se, svraštila čelo, a pak se upamatovala, že říkal cosi o tom, že se dnes budou loučit se Stevenem.

Škrábání na dveře nepřestávalo. Joan, která často zůstávala u paní, když byl Gavin pryč, dnes v pokoji nespala. Judita váhavě odhrnula pokrývku a vklouzla do smaragdově zeleného sametového županu. "Co je?" zeptala se, když otevřela dveře a uviděla nějakou služku.

"Já nevím, má paní," řeklo děvče a hloupě se culilo. "Mám vám vyřídit, že je vás zapotřebí, že máte hned přijít."

"Kdo mi to vzkazuje? Manžel?"

Děvče jen pokrčilo rameny.

Judita se zamračila. Po hradě poletovalo plno záhadných vzkazů a všechny ji zřejmě lákaly na místa, o která nestála. Ale možná že ji potřebuje maminka. Ještě pravděpodobnější je, že se Gavin opil a musí mu pomoci do schodů. Usmála se při pomyslu, jak mu potom vynadá.

Šla za děvčetem po schodech o patro níž. Tam byla ještě větší tma než obvykle. Některé pochodně na stěnách nehořely. Do dvanáct stop silných zdí byly vytesány pochmurné komory, které vznešenější hosté neměli rádi. Před jednou z těch komor u samého točitého schodiště se dívka zastavila.

Vrhla po Juditě podivný pohled a zmizela ve tmě. Juditě bylo tohle plížení krajně nepříjemné a už se to chystala říci, když tu zaslechla ženský hlas.

326

"Gavine," ozvalo se polohlasně.

Byl to vášnivý šepot. Judita na místě ztuhla. Kdosi rozžehl troud a zapálil svíčku. Juditě se naskytla podivná podívaná. Alice, s hubeným kostnatým hrudníkem odhaleným, ležela napůl pod Gavinem. Světlo svíčky laskalo jeho snědou pokožku – byl úplně nahý. Ležel na břiše, jeho holé nohy zakrývaly Aliciny.

"Ne!" zašeptala Judita, ruku si přitiskla na ústa, oči se jí zakalily slzami.

Toužila, aby se jí to jenom zdálo, ale ne, nebyl to sen. Obelhal ji, stále znovu jí lhal. A ona už mu málem věřila!

Ustupovala od nich. Gavin se ani nepohnul. Alice držela svíčku, pozorovala Juditu a zpod Gavinova těla se na ni usmívala. "Ne!" bylo to jediné, co ze sebe Judita vypravila. Couvala dál a dál a vůbec nepomyslela na schodiště bez zábradlí.

Sotva se držela na nohou, a tak si zpočátku ani neuvědomila, že stoupala do prázdna. Vykřikla, když sklouzla

o jeden schod, pak minula další, potom pět. Zoufale se snažila něčeho zachytit a vykřikla znovu, když se skácela stranou úplně mimo schody. S hrozným nárazem dopadla na zem o patro níž, ale její pád naštěstí ztlumil slavník jednoho z rytířů krále Jindřicha.

"Co to bylo?" zeptal se Gavin těžkým jazykem a nadzvedl hlavu.

"To nic," zašeptala Alice a srdce se jí rozbušilo čirou radostí. Třeba si ta žena srazila vaz a Gavin bude opět patřit jí.

Gavin se opřel o jeden loket. "Panebože! Alice! Co tu děláš?" Přejížděl očima po jejím nahém těle. Jediné, co ho v tu chvíli napadlo, bylo, že si předtím nikdy neuvědomil, jak je hubená. Nezbyla v něm ani špetka touhy po tom těle, jež kdysi miloval.

Alicinu radost uhasil výraz v Gavinových očích. "Ty se... nepamatuješ?" Slova jí vážla v hrdle, Gavinovo chování ji vskutku ohromilo. Předtím si byla jistá, že až ho znovu obejmě, bude její.

Gavin se na ni zamračil. Byl opilý, to je pravda – ale ne tak opilý, aby si nepamatoval, co v noci dělal. Věděl naprosto jasně, že za Alicí nešel ani ji sám do postele nezval.

Chtěl se na ni obořit, ale v patře pod nimi nastal náhle shon, objevilo se tam plno světla, ozýval se křik. Muži na sebe pokřikovali. Potom někdo zařval, div se neotřásl trámy pod střechem: "Montgomery!"

Jedním skokem byl Gavin z postele venku a rychle si hodil halenu přes hlavu.

Bral schody po dvou, jak se hnal dolů, ale na posledním zákrutu točitého schodiště se zarazil. Pod ním ležela na slavníku Judita, kaštanové vlasy rozhozené ve zdrchané spleti kolem sebe, jednu nohu ohnutou pod sebou. Na chvíli se mu zastavilo srdce.

"Nesahejte na ni!" zavrčel, seskočil z několika posledních schodů a klekl si k ní. "Jak?" zasípal, když ji vzal za ruku a snažil se jí nahmatat tep na krku.

"Zřejmě spadla se schodů," řekl Steven a přiklekl ke švagrově.

Gavin zvedl oči a na odpočívadle uviděl Alici. Halila se do županu a na rtech jí pohrával úsměv. Gavin tušil, že tu něco nehraje, ale teď neměl čas se tím zabývat.

"Už poslali pro ranhojiče," řekl Steven. Držel Juditu za ruku. Oči neotevřela.

Zvolna tam vstoupil lékař, oblečený do pláště s bohatým kožešinovým límcem.

"Ustupte," nařídil. "Musím se podívat, jestli nejsou polámané nějaké kosti."

Gavin uhnul a pozoroval, jak učený muž přejíždí rukama po Juditině bezvládném těle. Proč? Jak? kladl si Gavin neustále otázky. Co dělala uprostřed noci na těch schodech? Pohledem se vrátil znovu k Alici. Ta tam stála klidně, tvář jí hořela zvědavostí, když doktor Juditu vyšetřoval. Ta komora, kde se Gavin probral a zjistil, že je v posteli s Alicí, je přímo nahoře u schodů. Cítil, jak mu v žilách tuhne krev, když se opět podíval na manželku. Judita ho uviděla v posteli s Alicí! Ustupovala, pravděpodobně tak rozčilená, že se nedívala, kam šlape, a spadla. Ale jak mohla vědět, kde je? Jenom když jí někdo řekl, kde ho má hledat.

328

"Zdá se, že nemá nic zlomeného," prohlásil lékař. "Odneste ji na lůžko a ať odpočívá."

Gavin v duchu poděkoval pánubohu, pak se sklonil a vzal manželčino bezvládné tělo do náruče. Lidé shluknutí kolem vydechli, když ji zvedl. Slavník i její župan byly prosáklé krví.

"Potratila," pravila královna Alžběta u Gavinova lokte. "Odnese ji nahoru. Pošlu jí svou vlastní bábu, aby se na ni podívala."

Skrze rukávy halen cítil Gavin na paži Juditinu teplou krev. Na rameno mu dopadla pevná ruka, a aniž se podíval, poznal, že vedle sebe má Stevena.

"Má paní!" vydechla Joan, když Gavin vstoupil do pokoje s Juditou v náručí.

"Zrovna teď jsem se vrátila a ona byla pryč. Co se jí stalo?" Joanin hlas prozrazoval, jak má svou paní ráda. "Bude v pořádku?"

"Ještě nevíme," odpověděl Steven.

Gavin složil manželku opatrně na lůžko.

"Joan," řekla královna Alžběta, "přines z kuchyně teplou vodu a čisté plátno."

"Plátno, Vaše Veličenstvo?"

"Na krev. Potratila. Až seženeš to plátno, pojedeseš pro lady Helenu. Jistě bude chtít být u dcery."

"Ubohá paní," šeptala Joan. "Tolik se na to děťátko těšila." Hlas se jí chvěl slzami, když odcházela z pokoje.

"Teď jděte," vybídla Alžběta oba muže. "Musíte ji nechat v klidu. Už tu nejste nic platní. My se o ni postaráme."

Steven vzal bratra kolem ramenou, ale Gavin jeho paži setřásl. "Ne, Vaše Veličenstvo, já nepůjdu. Kdybych u ní byl dnes v noci, tak by se to nestalo."

Steven chtěl něco říci, ale Alžběta ho zarazila. Věděla, že by to bylo zbytečné.

"Můžeš tady zůstat." Pokynula Stevenovi a ten odešel.

Gavin hladil Juditu po čele a vzhlédl ke královně. "Povězte mi, co mám dělat?"

"Sundej jí ten župan."

Gavin jí ho opatrně rozvázal, pak Juditu jemně nadzvedl a vytáhl jí ruce z rukávů. Zhrozil se, když spatřil na jejích stehnech krev. Chvilí na ni zíral a nemohl se pohnout.

Alžběta ho pozorovala. "Porod není příjemná podívaná."

"Tohle není porod, ale..." Nemohl dopovědět.

"Musela být už v dost pokročilém těhotenství, když tolik krvácí. Tohle bude opravdu porod, ale s méně radostnými výsledky."

Oba zvedli hlavu, když do pokoje vstoupila bába, tlustá červenolící žena.

"Chcete, aby vám ta chudinka zmrzla?" spustila na ně. "No tak! Mužské tady nepotřebujeme," řekla Gavinovi.

"Ten tady zůstane," prohlásila královna Alžběta pevně.

Bába se na chvíli na Gavina zadívala. "Tak jdi služce pomoci s vodou. Trvá jí to moc dlouho, než ji vynese po schodech."

Gavin okamžitě poslechl.

"Její manžel, Vaše Veličenstvo?" zeptala se bába, když Gavin odešel.

"Ano, a jejich první dítě."

Tlustá žena odfrkla. "Tak si jí měl líp hledět, Vaše Veličenstvo, a nenechat ji v noci bloumat po chodbách."

Jakmile postavil Gavin v pokoji vodu na zem, vyštěkla na něho bába další rozkazy. "Najdi jí nějaké oblečení, ať je v teple."

Joan, která tam vešla za Gavinem, se prohrabávala v truhle a podala mu teplé vlněné šaty. Gavin Juditu opatrně oblékl a stále se díval, jak z ní zvolna prýští krev. Na čele jí vystoupil pot. Otřel jí ho vlhkým hadříkem. "Zachrání se?" šeptal.

"To ti ještě nepovím. Záleží na tom, jestli z ní dostaneme celý plod a jestli se nám podaří zastavit krvácení." Judita zasténala a pohnula hlavou. "Ať se nehýbá, nebo nám to ztíží."

"Juditko," řekl Gavin tiše. "Lež klidně." Vzal ji za ruce, když jimi začala šmátrat kolem.

330

Otevřela oči. "Gavine?" zašeptala.

"Ano. Teď nemluv. Lež klidně a odpočívej. Brzy ti bude zase dobře."

"Dobře?" Zdálo se, že si plně neuvědomuje, co se děje. Pak jí projela prudká křeč. Pevně ho chytila za ruce. Vyplašeně k němu vzhlédla. "Co se stalo?"

vydechla, a pak se jí začaly oči zaostřovat. Klečela nad ní královna, služka a ještě nějaká jiná žena a s účastí se na ni dívaly. Zachvátila ji další křeč.

"Pojďte!" řekla bába. "Musíme jí hníst břicho, to jí pomůže."

"Gavine!" řekla Judita vyděšeně, prudce oddechujíc po poslední bolesti.

"Utiš se, má lásko. Brzy bude dobře. Budeme mít další dětičky."

Hrůzou široce rozevřela oči. "Dítě? Moje děťátko? Já přijdu o děťátko?" Hlas jí stoupal, až se skoro rozkřičela.

"Juditko, prosím tě," konejšil ji Gavin. "Budeme mít jiné."

Pronikla jí další bolest. Judita hleděla na Gavina a paměť se jí vracela. "Já jsem spadla se schodů," řekla tiše. "Uviděla jsem tě v posteli s tvou děvkou a spadla jsem se schodů."

"Juditko, teď není čas..."

"Nedotýkej se mě!"

"Juditko," naléhal Gavin prosebně.

"Jsi hodně zklamaný, že nejsem mrtvá? Jako moje dítě?" Zadržovala slzy. "Jdi si za ní. Tolik jsi po ní toužil, uvítá tě s otevřenou náručí!"

"Judito..." začal Gavin, ale královna Alžběta ho vzala pod paží.

"Radši bys měl odejít."

"Asi ano," přitakal, když se Judita na něho nechtěla ani podívat. Za dveřmi na něho čekal Steven, obočí tázavě zvednuté. "O dítě přišla a nevím ještě, jestli to přežije Judita."

"Pojď dolů," vyzval ho Steven. "Oni ti nedovolí zůstat u ní?"

"Judita to nedovolí," řekl Gavin mdlým hlasem.

Steven už nepromluvil, dokud nebyli venku z paláce. Slunce právě vycházelo, obloha byla šedivá. Rozruch způsobený Juditiným pádem vyburcoval obyvatele hradu, že si přivstali. Bratři se posadili na lavici u zdi. "Proč chodila v noci po chodbách?" zeptal se Steven.

"To nevím. Když jsme se spolu rozloučili, padl jsem do postele – do nejbližší postele pod schody."

"Třeba se probudila, zjistila, že jsi pryč, a šla tě hledat."

Gavin neodpovídal.

"Je v tom asi něco víc, co mi nechceš říct."

"Ano. Když mě Judita viděla, byl jsem v posteli s Alicí."

Ještě nikdy si Steven nedovolil bratra odsuzovat, ale teď mu tvář zbrunátněla.

"Mohl jsi Juditu zabít! A kvůli čemu? Té mrše..." Když si všiml Gavinova skleslého profilu, zarazil se. "Ale vždyť jsi byl tak namazaný, žeš nemohl mít na ženskou ani pomyšlení. Nebo pokud jsi nějakou chtěl, čekala na tebe nahoře Judita."

Gavin hleděl do prázdna. "Já jsem ji do postele nevzal," řekl tiše. "Spal jsem, a pak mě probudil hluk. Vedle mě ležela Alice, nebyl jsem zase tak opilý, že bych si to nepamatoval, kdybych s ní šel do postele."

"Jak se to tedy mohlo stát?"

"To nevím."

"Ale já vím!" procedil Steven zaťatými zuby. "Ty jsi rozumný člověk, ale jak jde o tu čarodějnici, chováš se jako beran!"

Poprvé se stalo, že Gavin Alici nehájil.

Steven pokračoval. "Nikdy jsi nebyl schopen vidět ji takovou, jaká skutečně je. Copak nevíš, že se už vyspala s polovinou mužů u dvora?"

Gavin se obrátil a udiveně se na něj podíval.

"Můžeš na mě kulit oči, jak chceš, ale kdekdo z chlapů si z ní dělá psinu – většina žen určitě taky. Ať je to čeledín nebo hrabě, to je jí jedno, jen když jsou řádně vybaveni tím, čím ji mohou obšťastnit."

332

"Jestli je taková, tak je to má vina. Když jsem ji měl poprvé, byla ještě panna."

"Panna, nenech se vysmát! Hrabě z Lancashiru přísahá, že ji měl, když jí bylo teprve dvanáct."

Gavin se tvářil nevěřícně.

"Jen se podívej, jak zacházela s tebou. Ovládala tě a využívala tě – a tys to strpěl. Ba ne, ty sis o to přímo říkal. Pověz mi, s čím se na tebe vytasila, aby ti zabránila rovnou se do Judity zamilovat?"

Gavin se nehnutě díval před sebe nevidomýma očima. Znovu prožíval ten výstup v zahradě o svatebním dnu. "Přísahala, že se zabije, jestli budu milovat jinou ženu."

Steven se opřel hlavou o kamennou zeď. "Rány boží! A tys jí uvěřil? Ta ženská by bez mrknutí pobila tisíc lidí, než by si sama zkřivila vlásek na hlavě."

"Ale já jsem jí nabídl manželství," vedl si Gavin svou. "Než jsem vůbec slyšel, že je na světě nějaká Judita, požádal jsem o ruku Alici."

"A ona se místo toho rozhodla pro bohatého hraběte."

"Jenomže její otec..."

"Gavine! Copak se na ni nemůžeš podívat bez růžových brýlí? Ty si vážně myslíš, že ten opilec někdy někomu něco nařizoval? Vždyť ho neposlouchají ani sluhové. Kdyby byl tak přísný, copak by měla možnost vyklouznout v noci z domu a toulat se s tebou, jak se jí zachtělo?"

Gavinovi bylo zatěžko tomu všemu o Alici uvěřit. Vždyť je taková růžovoučká, plavá, tak jemná a ostýchavá. Vzhlížela k němu se slzami jako hráchy v očích, až mu srdce jhlo. Vzpomněl si, jak mu bylo, když mu vyhrožovala, že si sáhne na život. Byl by pro ni udělal všechno na světě. A přitom už tehdy ho ohromně přitahovala Judita.

"Ještě jsem tě nepřesvědčil," poznamenal Steven.

"Asi ne. Se starými sny se člověk těžko loučí. Je to krasavice."

"Ano, a ty ses zamiloval do té krásy. Nikdy sis nekladl otázku, jestli se za ní skrývá ještě něco jiného. Tvrdíš, že jsi s ní do postele nešel. Kde se tam tedy vzala?"

Když Gavin neodpovídal, Steven pokračoval. "Ta coura se svlíkla a usadila se ti tam. Potom poslala někoho pro Juditu."

Gavin vstal. Už to dál nechtěl poslouchat. "Musím se jít podívat, jak je Juditě," zamumlal a zamířil zpátky do paláce. Celý život, od šestnácti let, měl Gavin na starosti celé panství, majetek i lidi. Nikdy neměl čas bezstarostně se dvořit ženám jako jeho bratři a poznat blíž jejich povahu. Pravda, v posteli se mu vystřídalo dost žen, ale ty všechny rychle zmizely. Žádná žena s ním nepobyla delší dobu, tak, aby mu byla blízká, aby se spolu smáli a hovořili. Vyrůstal v přesvědčení, že všechny jsou jako jeho matka, jak si ji pamatoval, hezké, mírné, něžné. Alice mu vždy připadala jako ztělesnění těchto vlastností, a proto se do ní téměř okamžitě zamiloval.

Judita byla první žena, kterou skutečně poznal. Zpočátku mu hýbala žlučí. Nebyla poslušná, jak by měla manželka být. Raději se zabývala účetními knihami domácnosti než barevnými hedvábků na vyšívání. Byla úchvatně krásná, ale snad si svou krásu ani neuvědomovala. Nevěnovala se celé hodiny parádě. Šaty pro svou paní vlastně často vybírala Joan. V jistém smyslu se Judita mohla zdát zcela nežádoucí a neženská. A přece se do ní Gavin zamiloval. Byla čestná, statečná, šlechtná – adovedla ho rozesmát. Alice nikdy neprojevila ani špetku humoru. Gavin se zastavil přede dveřmi Juditiny komnaty. Věděl, že Alici už nemiluje, ale mohla by být až tak proradná, jak říkal Steven? A jak tvrdili i Raine a

Miles? Jak jinak se mohla octnout v jeho posteli, když ne z toho důvodu, který uvedl Steven?

Dveře se otevřely a na chodbu vyšla bába. Gavin ji chytil za ruku. "Jak je jí?" "Teď spí. Dítě se narodilo mrtvé."

Gavin se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. "Uzdraví se manželka?"

"To nevím. Ztratila hodně krve. Nevím, jestli to bylo od toho dítěte, nebo jestli si při pádu neporanila něco vevnitř."

334

Gavinovi vymizela z obličeje všechna barva. "Neříkalas, že krvácela kvůli tomu dítěti?" Nechtěl věřit, že by mohla mít ještě nějaké jiné zranění.

"Jak dlouho jste svoji?"

"Skoro čtyři měsíce," odpověděl překvapeně.

"A byla panna, když sis ji vzal?"

"Ano," odpověděl a vzpomněl si na bolest, kterou jí způsobil.

"To těhotenství už bylo hodně pokročilé. Děcko pěkně vyvinuté. Řekla bych, že musela přijít do jiného stavu hned první noc nebo tu další. Později ne. Snad proto tolik krvácela, že to dítě už bylo dost velké. To se dá zatím těžko říct." Obrátila se k odchodu, ale Gavin ji ještě zadržel. "A jak se to dovíš?"

"Jestli bude ještě naživu, až přestane krváčet."

Pustil jí ruku. "Říkáš, že spí. Můžu za ní jít?"

Žena se zachechtala. "Vy mladíci! Oni si nedovedou nikdy nic odepřít. Spí s jednou, zatímco na ně čeká druhá. A teď jsi zase celý pryč nad tou první. Měl by sis vybrat, buď jednu, nebo druhou."

Gavin spolkl odpověď, ale zamračil se tak, že úsměv ženě zvadl na tváři.

"Jo, můžeš za ní jít," odpověděla tiše. Pak se otočila a šla dolů ze schodů.

Z nebe se lily plachty deště. Vichr ohýbal stromy málem až k zemi. Švihaly blesky, v dálce se rozštípl strom a padl na zem. Ale čtyři lidé, stojící kolem malinké rakvičky, kterou hrobníci právě spustili do země, ten studený přívál nevnímali. Jejich těly smýkala vichřice, ale oni si toho nevšíмали.

Helena stála vedle Johna a celá ochablá se těžce opírala o jeho pevnou postavu. Oči měla suché a horké. Steven stál u Gavina, připraven mu pomoci, kdyby ho potřeboval.

John a Steven si vyměnili pohledy. Déšť jim zaléval obličeje a stékal na oděv. John odváděl Helenu od hrobečku a Steven se ujal Gavina. Bouře se strhla náraz, sotva začal farář předčítat nad hrobem slova rozloučení.

Steven a John vypadali, jako by vedli přes hřbitov dva bezmocné slepce. Zavedli je do kaple a tam je nechali čekat, než přivedou koně.

Gavin ztěžka dosedl na železnou lavici. To dítě bylo syn. Jeho první syn, pomyslel si. V uších mu teď zněla všechna slova, jimiž Juditě vyčítal, že děcko není jeho. A teď je mrtvé kvůli němu. Spustil hlavu do dlaní.

"Gavine," řekla Helena, když si sedla vedle něho a vzala ho kolem ramenou. Tak málo se stýkali od toho dne, co Helena křičela, že měla dceru raději zabít než jí dovolit, aby si ho vzala. A za ty měsíce se leccos změnilo. Helena poznala, jaké to je někoho milovat, a teď vGavinových očích viděla lásku. Pozorovala, jak trpí pro ztracené dítě, jaký má strach, aby neztratil i Juditu.

Gavin se k tchyni obrátil. Sám k ní nikdy žádné nepřátelství necítil. Viděl v ní pouze člověka blízkého ženě, kterou miloval. Objal ji, ale nadržel ji v náručí.

Ne, to Helena držela v náručí svého zete a Helena cítila skrze promáčené šaty jeho horké slzy. A konečně se uvolnily i její slzy a přinesly jí úlevu.

Joan seděla u své spící paní. Barva se Juditě vytratila ztváří, vlasy měla zvlhlé potem. "Brzy se uzdraví," odpověděla Gavinovi na nevyslovenou otázku.

"Nejsem si tím tak jist." Sáhl ženě na rozpálenou tvář.

"Byl to ošklivý pád," řekla Joan a upřeně se dívala na Gavina.

Gavin jenom přikývl. Nebylo mu do řeči, všímal si jenom Judity.

"Co s ní uděláte?" pokračovala Joan.

"Cos ní udělám?" podivil se Gavin. "Já jenom chci, aby se zase uzdravila."

Joan mávla rukou. "Ale ne, já myslím lady Alici. Jak ji potrestáte za to, co provedla? Takový podfuk!" prskla Joan. "Podfuk, co moji paní mohl stát život!"

"To ani neříkej," zavrčel Gavin.

"Znova se vás ptám: jak ji potrestáte?"

"Drž jazyk za zuby, ženská! Já nevím o žádném podfuku."

"Že ne? Tak já vám něco povím. Dole v kuchyni je jedna holka, co si div nevypláče oči. Má zlatou minci. Tu jí dala lady Alice za to, že přivede naši paní, až s vámi ta děvka bude v posteli. Ta holka se dušuje, že si zprvu myslela, že by za ten peníz udělala všechno na světě, ale vraždu by si na svědomí nevzala. Teď běduje, že zahubila to děťátko a že kvůli ní umře možná i paní, a ona za to přijde do pekla."

Gavin pochopil, že je načase postavit se pravdě tváří vtvář. "Rád bych s tou ženou mluvil," řekl tiše.

Joan vstala. "Já vám ji přivedu, jestli ji najdu."

Gavin seděl u Judity a pozoroval, že se jí pomalu vrací přirozená barva.

Joan přišla až za nějakou dobu a táhla za sebou vyděšenou dívku. Ta se před ním krčila. "To je ta potvora!" řekla Joan a hrubě do služby strčila. "Jen se podívej na mou paní, jak tu leží. Zabílas děťátko a ještě můžeš zabít i ji. A ta nikdy neublížila ani kuřeti. Věříš, že mě nejednou kárala, že prý ubližuju takovým neřádům, jako jsi ty?"

"Tak dost!" okřikl ji Gavin. Dívka byla zřejmě velmi ustrašená. "Pověz mi, co víš o nehodě mé paní."

"Nehodě, to jo!" ušklíbala se Joan, ale pod Gavinovým pohledem zmlkla.

Dívka, těkajíc očima z jednoho kouta místnosti do druhého, váhavě, nesouvisle vyprávěla, jak to bylo. Nakonec se vrhla Gavinovi k nohám. "Prosím vás, můj pane, zachraňte mě. Lady Alice mě zabije!"

Gavinova tvář nejevila žádné slitování. "Ty mě žádáš

o pomoc? A jak jsi ty pomohla mé paní? Nebo našemu dítěti? Mám tě dotáhnout na místo, kde ho pochovali?" "Ne," bědovala dívka zoufale, až se hlavou dotýkala země. "Vstaň!" houkla na ni Joan. "Umažeš nám podlahu!" "Odved ji," řekl Gavin. "Ať mi jde z očí."

Joan popadla děvče za vlasy, jedním šknutím je postavila na nohy a tvrdým kopancem hnala ke dveřím.

"Joan," řekl Gavin, "Odved ji k Johnu Bassetovi a vyřiď mu, ať dohlédne, aby se jí nic nestalo."

"Nestalo!" vybuchla Joan, a pak jí ztvrdly oči. "Ano, můj pane," řekla s předstíranou pokorou. Zavřela dveře a zkroutila holce ruku za zády. "Ona zabije děťátko mé paní a já se mám postarat, aby se jí nic nestalo!" bručela. "To tak. Postarám se o to, aby dostala, co si zaslouží."

Na točitých schodech pevně vyděšenou dívku uchopila.

"Počkat! Přestaň!" zavrčel John Basset. V posledních dnech se od Juditina pokoje příliš nevzdaloval. "To je ta, co ji lady Alice podplatila?" Na hradě nebylo člověka, který by neznal historku o Alicině proradnosti.

"Prosím vás, pane," úpěla dívka a padla na kolena, "ať mě nezabíjí. Já už nikdy nic takového neudělám."

John chtěl něco říci, ale pak se podíval na Joan a s odporem služku zvedl. Joan tam zůstala stát a pozorovala jejich vzdalující se postavy.

"Velká škoda, že ji odvedl. Mohlas mi ušetřit práci," ozval se za ní tichý hlas. Joan se prudce otočila a octla se tváří v tvář Alici Chatworthové. "Radši bych tam dole pod schody viděla vás," odsekla Joan.

Aliciny modré oči se zablýskly. "To mi zaplatíš životem!"

"Tady? Teď?" dotírala na ni Joan. "Ne, to vám není podobné. Na takovou práci si zjednáváte lidi – a potom fňukáte jako nevinátka."

Něco takového si k Alici nikdy nikdo nedovolil!

"No tak," popichovala ji Joan, "co se rozmyšlíte? Já si stoupnu až na kraj schodů."

Alice byla v pokušení pořádně do služby strčit, ale Joan vypadala silná a Alice si nemohla dovolit takovou potyčku prohrát.

"Jen si dávej dobrý pozor, to tě přijde draho," pohrozila jí Alice vztekle.

"Budu si hlídat záda, odtamtud se můžu od takových, jako jste vy, nejspíš něčeho nadít." Joan se do Alice zabodla očima a pak se rozesmála. Smála se celou cestu nahoru po schodech, až došla k pokoji své paní. Nad Juditou se skláněli Gavin s porodní bábou. "Začala horečka," řekla stará žena tiše. "Teď nám nezbývá než se modlit."

28. kapitola

Judita měla sen. Tělo měla rozpálené a bolavé a jen těžko se soustřeďovala na to, co se děje. Je tam Gavin, usmívá se na ni, ale ten úsměv je falešný. Za ním stojí Alice Chatworthová a oči jí vítězoslavně svítí. "Vyhrála jsem," šeptá, "vyhrála jsem!"

Judita se zvolna probudila a nevrle se probírala ze sna. Připadal jí tak skutečný. Vždyť má rozlámané celé tělo, jako by několik dní spala na prkně. Pohnula hlavou na jednu stranu. Na židli u postele seděl Gavin a spal. I ve spaní vypadal napjatý, jako by připravený okamžitě vyskočit. Obličej měl ztrhaný, lícní kosti pod kůží vystouplé. Na bradě měl několikadenní strniště a pod očima tmavé kruhy.

Judita se na chvíli nemohla vzpamatovat a bylo jí divné, proč Gavin vypadá tak unavený a proč ji všechno tak bolí. Ruka pod pokrývkou jí přejela na břicho. To bylo předtím tvrdé a trochu zakulacené, zato teď propadlé a měkké. A tak strašlivě prázdné!

Rázem se jí všechno vybavilo, vzpomněla si, jak uviděla Gavina v posteli s Alicí. Tvrdil jí, že už o ni nestojí, a Judita mu málem uvěřila. Už si začínala představovat, jak spolu budou pěkně žít, až se dítě narodí, a jak spolu budou šťastni. Že mohla být takový blázen!

"Juditko!" ozval se Gavin podivně ochraptělým hlasem. Rychle k ní přisedl na postel a sáhl jí na čelo. "Horečka už ustupuje," řekl s úlevou. "Jak se cítíš?" "Nesahej na mě," zašeptala. "Jdi pryč!" Gavin s pevně zatatými rty přikývl.

Než mohl opět některý z nich promluvit, otevřely se dveře a vstoupil Steven. Když uviděl, že je Judita vzhůru, ustaraný výraz na jeho tváři ustoupil širokému úsměvu. Rychle přešel na druhou stranu postele proti Gavino vi. "Miloučká sestřičko," zahučel. "Už jsme se báli, že tě ztratíme." Lehce jí sáhl na krk. Při pohledu na známý milovaný obličej se Juditě nahrnuly do očí slzy.

Steven se zamračil a podíval se na bratra, ale Gavin zavrtěl hlavou. "No tak, maličká," řekl Steven a vzal Juditu do náruče, "Nesmíš plakat." Hladil ji po vlasech.

"Byl to chlapeček?" zašeptala.

Steven mohl jenom přikývnout.

"A já jsem ho ztratila!" plakala zoufale, "neměl ani možnost žít a já ho ztratila. Ach Stevene, tolik jsem se na to dítěátko těšila. Byl by to takový hodný, zlatý a překrásný chlapeček!"

"Ano," přitakal Steven. "Vysoký a černý jako jeho táta."

Juditou otřásl vzlyk. "Ano! Aspoň v tom měl můj otec pravdu, že bude mít vnuka. Ale on mi umřel!"

Steven pohlédl přes její hlavu na bratra. Těžko říci, který z nich je víc zlomený žalem, zda Gavin nebo jeho žena, kterou tu konejší.

Gavin ještě nikdy neviděl Juditu plakat. Dávala mu najevo nepřátelství, vášeň, veselost, ale nikdy takový strašný, srdceryvný žal. Cítil hluboký smutek, že svůj žal nesdílí s ním.

"Juditko," pravil Steven, "musíš si odpočinout. Byla jsi moc nemocná."

"Jak dlouho už stůňu?"

"Tři dni. Ta horečka nám tě málem vzala."

Vzlykla, pak se od něho rázem odtáhla. "Stevene! Vždyť ty jsi měl odjet. Zmeškáš svou vlastní svatbu."

Zachmuřeně přikývl. "Měl jsem se vlastně ženit dnes dopoledne."

"Tak jsi ji nechal stát u oltáře."

"Snad se dověděla, že jsem nepřijel, a nedošlo to tak"

daleko."

342

"Poslal jsi jí nějaký vzkaz?"

Zavrtěl hlavou. "Abych řekl pravdu, zapomněl jsem. Všichni jsme měli velké starosti o tebe. Ani nevíš, jak jsi měla namále."

Opravdu se cítila slabá a nesmírně unavená.

"Teď musíš zase spát."

"A ty pojedíš za nevěstou?" zeptala se Judita, když ji zase ukládal.

"Když vím, že horečka už přešla, tak můžu jet."

"Slib mi to," řekla unaveně. "Nechtěla bych, abys začínal manželství stejně nešťastně jako já. Přála bych ti lepší osud."

Steven pohlédl rychle na bratra. "Ano, slibuju. Do hodiny odjedu."

Přikývla a oči se jí zavřely. "Děkuju ti," zašeptala a usnula.

Gavin vstal z postele současně s bratrem. "Já jsem na tvou svatbu taky docela zapomněl."

"Měl jsi v hlavě jiné věci," uklidňoval ho Steven. "Ještě se na tebe pořád zlobí?"

Gavin se na bratra podíval cynicky. "Víc než zlobí, řekl bych."

"Promluv s ní. Pověz jí, jak ti je. Pověz jí pravdu

o Alici. Ona ti uvěří."

Gavin pohlédl přes pokoj na svou spící ženu. "Už se musíš přichystat na cestu, nebo tě ta tvoje sladká Skotka stáhne z kůže."

"Kdyby nechtěla nic víc, tak ji klidně může mít."

Oba muži vyšli z pokoje a zavřeli za sebou dveře. Gavin bratra objal. "Tak o Vánocích," připomněl mu s úsměvem. "Přijed' k nám o Vánocích a přivez s sebou tu svou manželku."

"Tak dobře. A ty si promluvíš s Juditou?"

Gavin přikývl. "Až si víc odpočine a až se vykoupu."

Steven se usmál. Celé tři dni, co Judita ležela v horeč

ce, neodešel Gavin od jejího lůžka. Steven dal bratrovi láskyplný pohlavek a odešel.

Když se Judita opět probudila, byla v pokoji tma. Joan spala na slamníku u dveří. Judita už měla hlavu jasnější, cítila se silnější a dostala pořádný hlad.

"Joan," zašeptala.

Služka byla okamžitě na nohou. "Má paní," řekla se šťastným úsměvem. "Lord Gavin povídal, že už je vám zase dobře, ale já mu nevěřila."

"Chtěla bych se napít vody," řekla Judita rozpukanými rty.

"Hned." Joan se vesele zasmála. "Ne tak rychle," napomínala Juditu, když dychtivě pila z hrnku.

Otevřely se dveře a obě ženy uviděly Gavina, pachtícího se s podnosem jídla.

"Nechci ho vidět," prohlásila Judita pevně.

"Jdi!" nařídil Gavin Joan.

Služka rychle postavila hrnek a odešla.

Gavin položil podnos na stůl u postele. "Už je ti líp?"

Hleděla na něho, ale neodpovídala.

"Přinesl jsem ti silnou polévku a kousek chleba. Musíš mít notný hlad."

"Od tebe nic nechci. Ani jídlo, ani tvou společnost."

"Judito," řekl velmi trpělivě, "chováš se jako dítě. O všem si promluvíme, až budeš zase zdravá."

"Ty si myslíš, že časem budu smýšlet jinak? Cožpak mi čas vrátí dítěátko? Dovolí mi čas, abych ho chovala v náručí, milovala ho nebo aspoň uviděla barvu jeho očí?"

Gavin stáhl ruce od podnosu. "Bylo to i moje dítě a já jsem ho také ztratil."

"Takže už ses to dověděl! To tě mám litovat pro tvůj žal? Vždyť jsi ani nechtěl věřit, že je tvoje. Nebo jsi taky lhal?"

"Já jsem ti, Judito, nelhal. Jen kdybys mě chvíli poslouchala a všechno ti povím."

"Poslouchala?" řekla klidně. "A kdy jsi poslouchal ty mě? Od první chvíle, co jsme se vzali, jsem se ti snažila zavděčit, ale ať jsem dělala, co jsem dělala, vždycky ses

344

jenom rozzlobil. Vždycky jsem cítila, že mě srovnáváš s někým jiným."

"Judito," řekl a vzal ji za ruku, jež jí ležela v klíně.

"Nedotýkej se mě! Tvým dotykem si připadám pošpiněná."

Jeho šedé oči vypadaly najednou černé. "Chci ti něco říci a já ti to povím, i když se mi v tom snažíš zabránit. Mnoho z toho, co říkáš, je pravda. Miloval jsem Alici, nebo jsem si to aspoň namlouval. Zamiloval jsem se do ní, než jsem ji vůbec slyšel promluvit. Udělal jsem si

o ní ideální představu a tu jsem v ní viděl. Nikdy jsem netušil, jaká doopravdy je, myslel jsem si, že je taková, jakou jsem si ji přál mít."

Judita neodpovídala. Gavin neměl ponětí, co si myslí.

"Zpočátku jsem se bránil proti lásce k tobě," pokračoval. "Domníval jsem se, že moje srdce patří Alici. A teď vím, že to tak nebylo. Judito," řekl tiše, "už dlouho tě miluji. Snad jsem tě miloval od prvního okamžiku. Ale teď vím bezpečně, že tě miluji celým srdcem, celou duší."

Odmlčel se a pozoroval ji, ale její výraz se nezměnil.

"To ti mám padnout do náruče a vyznat ti taky nehynoucí lásku? Co ode mě čekáš?"

Gavin byl ohromen. Snad opravdu čekal, že mu řekne, že ho má ráda.

"Tvůj chtíč zabil moje dítě!"

"To nebyl můj chtíč!" namítl Gavin prudce. "Byl jsem podveden. Se Stevenem jsme toho moc vypili. Byl jsem v takovém stavu, že si ke mně mohl vlézt do postele třeba levhart, a já bych o tom nevěděl!"

Judita se ledově usmála. "A jak sis v levhartích drápech užil? Dřív se ti to líbilo!"

Gavin se na ni chladně podíval. "Snažil jsem se ti vysvětlit, jak to doopravdy bylo, ale ty neposloucháš. Řekl jsem ti, jak tě mám rád – co ještě můžu dělat?"

"Tys mě zřejmě nepochopil. Mně je jedno, jestli mě máš rád, nebo ne. Tvá láska nemá cenu, když ji rozdáváš na potkání. Kdysi bych za ta slova dala bůhvíco, ale teď už mi nic neříkají. Musela jsem se dočkat smrti svého dítěte, aby se mi z hlavy vykouřily takové pohádky, jako je láska."

Gavin zůstal strnule sedět a zíral na ni. Nevěděl, co by ještě mohl říci. "Ve všem jsem se zmýlil. Vůbec se nedivím, že se hněváš."

"Ale ne," řekla s úsměvem, "já se nehněvám. Ani k tobě necítím nenávist. Jenom už s tebou nemohu dál žít."

"Jak to myslíš?"

"Poprosím krále, aby požádal papeže o rozvod. Věřím, že ani papež by si nepřál, abych po tom všem s tebou dál žila. Ponecháš si polovinu mých pozemků a..."

Odmlčela se, když Gavin vstal.

"Pošlu ti Joan. Musíš jíst," řekl Gavin a odešel z pokoje.

Judita si znovu lehla na podušky. Cítila se vyčerpaná. Jak by mu mohla věřit, že ji miluje, když má stále před očima Alici pod jeho nahým tělem?

Ještě tři dni neopustila Judita lůžko. Hodně spala a poslušně jedla. Byla tak skleslá, že jídlo pro ni celkem nic neznamenal. Nechtěla s nikým mluvit, hlavně ne s manželem. Joan si nechávala své názory pro sebe a také s paní skoro nepromluvila.

Čtvrtého dne ráno stáhla Joan z Judity přikrývku. "Dnes už nebudete ležet. Čeká nás práce a musíte se hýbat." Joan vzala z nohou postele nový župan – župan, který měl nahradit ten zakrvácený ze zeleného sametu. Byl rovněž sametový, tmavošedý, s širokým norkovým límcem a vepředu i dole na okraji také lemovaný norkovou kožešinou. Na ramenou byla složitá zlatá výšivka.

"Mně se nechce vstávat," řekla Judita a otočila se na bok.

"Musíte!"

Judita byla dosud příliš slabá, aby kladla nějaký odpor. Joan svou paní snadno vytáhla z postele a pomohla jí do sametového županu. Odvedla ji na sedadlo v hlubokém okenním výklenku. "Teď tu počkáte a já zatím obstarám čisté prádlo."

Letní vánek příjemně laskal Juditinu tvář. Měla nádherný výhled do zahrady. Pohodlně se opřela a pozorovala lidi dole...

"Gavine?" ozvalo se vedle něho tiše. Seděl sám na zahradě, kde trávil poslední dobou hodně času. Rychle se otočil, když uslyšel známý hlas. Byla to Alice. V ranním slunci jí plet jen zářila. Zatím se stále ještě setkání s ní vyhýbal, nevěřil si, jak by se zachoval. "Jak se mi opovažuješ přijít na oči?"

"Prosím tě, dovol, abych ti vysvětlila..."

"Ne. Nemáš mi co vysvětlovat."

Alice odvrátila hlavu, ruku si přiložila k oku, a když se na něj opět podívala, leskly se jí v očích velké slzy. Gavin na ni pohlédl a nemohl pochopit, že ho ty její slzy kdysi tak dojímaly. Ty Juditiny byly docela jiné. Jak usedavě vzlykala. Plakala žalem, ne proto, aby zvýšila svůj půvab.

"Udělal jsem to jenom pro tebe," řekla Alice. "Má láska k tobě je tak silná, že..."

"Nemluv mi o lásce! Ty nemáš ponětí, co to je. Jestlipak víš, že jsem mluvil s tou dívkou, kterou jsi podplatila, aby přivedla Juditu? Vykoumala sis to dobře, co?"

"Gavine, já..."

Chytil ji za paže a zatřásl jí. "Tys mi zabila dítě! To pro tebe nic neznamena? A málem jsi mi zabila manželku – ženu, kterou miluji." Odstrčil Alici od sebe.

"Za to bych tě mohl pohnat před soud, ale kladu to za vinu stejně sobě jako tobě. Byl jsem hlupák, že jsem tě neprohlédl."

Alice se rozmáchla a udeřila ho přes tvář. Nechal si to líbit, neboť cítil, že si to zaslouží.

"Zmiz mi z očí, ať mě nedoženeš k tomu, abych ti zakroutil ten tvůj hezký krček."

Alice se otočila na patě a ze zahrady utekla.

Ze stínu se vynořila Ela. "Já vám říkala, abyste za ním nechodila. Říkala jsem vám, že máte počkat. Teď se na vás moc zlobí, však si to zasloužíte." Ele bylo divné, když její paní zamířila do uličky za kuchyní.

Alice se opřela o zeď. Ramena se jí třásla.

Ela k své paní přistoupila a stáhla si její hlavu na svou kyprou hrud.

Tentokrát plakala Alice doopravdy. "On mě miloval," vzlykala křečovitě. "Kdysi mě miloval a teď už ne. Už nemám nikoho."

"Pšt, srdíčko moje," konejšila ji Ela, "máš přece mě. Vždycky jsi mě měla." Ela ji držela v náručí, jako když byla malá roztomilá holčička a plakala, že si jí maminka nevšímá. "Lord Gavin je přece jenom jeden mužský. Je spousta jiných. Vy jste hezká jako obrázek. To bude ještě mužů, co vás budou milovat."

"Ne!" řekla Alice tak prudce, až se jí otřásl celé tělo. "Já chci jeho – já chci Gavina! Žádný jiný mi nestačí!"

Ela se snažila paní uklidnit, ale nešlo to. "Tak ho budete mít," prohlásila nakonec.

Alice zvedla hlavu. Oči a nos měla zrudlé, opuchlé. "Slibuješ?"

Ela přikývla. "Copak už se někdy stalo, že bych vám nedala, co jste chtěla?"

"Pravda," přitakala Alice. "Vždycky jsi mi to dala. A dostanu od tebe i Gavina?"

"Přísahám."

Alice se maličko usmála. Potom, ve vzácném hnutí náklonnosti, dala Ele pusku na tvář.

Služce se zarosily oči. Samozřejmě že udělá všechno na světě pro tu sladkou dívenku, kterou nikdo z jejích blízkých nechápe. "Půjdeme nahoru," navrhla dobrosrdečně. "Budeme vymýšlet nové šaty."

"Dobrá." Alice se usmála a hlasitě popotáhla. "Dnes ráno přijel kupec s vlněnými látkami z Francie."

"Tak se na ně pojďme podívat."

Když Judita uviděla manžela, jak se baví s milenkou, přešla ji chuť dívat se z okna. "Joan, ráda bych mluvila s králem," řekla a odvrátila se od toho výjevu.

"Má paní, nemůžete krále Jindřicha žádat, aby sem přišel."

"To také nemám v úmyslu. Musíš mi pomoci se obléknout a já za ním zajdu dolů."

"Ale vždyť..."

"Nehádej se se mnou!"

"Ano, má paní," řekla Joan tvrdě.

O hodinu později se Judita objevila ve velké síni, těžce se opírajíc o paži komorné.

Přispěchal k ní mladík. "Alan Fairfax, má paní, pokud si vzpomínáte."

"Ovšemže si vzpomínám." Zmohla se na malý úsměv. "Jste laskav, že mi nabízíte pomoc."

"S radostí. Přejete si mluvit s králem?"

Vážně přikývla. Zavěsila se do Alana a ten ji vedl do královny komnaty. Byla to elegantní místnost s trémovým stropem, drapériovým táflováním a dubovou podlahou, pokrytou perskými koberci.

"Hraběnko!" zvolal král, když ji uviděl. Na klíně držel iluminovaný rukopis.

"Neměla jste tak brzo opouštět lůžko." Odložil knihu a podepřel Juditu z druhé strany.

"Jste velmi laskavi, oba," řekla, když ji Alan a Jindřich usazovali do křesla.

"Potřebovala bych s Vaším Veličenstvem hovořit v soukromé záležitosti."

Jindřich Alanovi pokynul a rytíř odešel. "Jaká důležitá záležitost tě nutí takto se unavovat? Co máš na srdci?"

Judita sklopila oči do klína. "Chtěla bych požádat

o rozvod." Král Jindřich zůstal chvíli zticha. "Rozvod je vážná věc. Máš k němu důvody?"

Byly dva druhy rozvodu a pro každý se musely uvést tři důvody. Judita mohla doufat nanejvýš v odloučení, jež by jí umožnilo žít až do konce života odděleně od manžela. "Cizoložství," řekla tiše.

Jindřich nad tím uvažoval. "V tom případě už by žádný z vás nesměl uzavřít nové manželství."

"To já také nehodlám. Vstoupím do kláštera, jak mě k tomu vychovali."

"A co Gavin? To bys mu odepřela právo na novou manželku a syny, kteří by s ním sdíleli život?" "Ne," zašeptala, "to právo mu neupírám." Jindřich ji bedlivě pozoroval. "Pak se tedy musíme pokusit o rozvod, který vaše manželství prohlásí za neplatné. Vy nejste příbuzní, že ne?"

Opět zavrtěla hlavou a vzpomněla si na Waltera Demariho.

"Jak je to tedy s Gavinem? Byl zasnouben s jinou?"

Judita zvedla bradu. "Ano, skutečně požádal o ruku jinou ženu."

"A kdo je ta žena?"

"Lady Alice Chatworthová."

"Ach," povzdychl Jindřich a opřel se v křesle dozadu. "A když teď dáma ovdověla, on se s ní chce oženit?"

"Ano, chce."

Král Jindřich se zamračil. "Já nemám rozvody rád, ale také si nepřeji, aby moji šlechtici a šlechtičny byli nešťastní. Bude tě to ovšem hodně stát. Papež bude určitě žádat, abys složila značnou částku na nějakou kapli nebo klášter."

"Ráda."

"Lady Judito, musím si to všechno napřed promyslet. Než dojdou k rozhodnutí, chci si také pohovořit s ostatními, jichž se to týká. Alane," zavolal, "odveď hraběnku do jejího pokoje a dohlédni, aby si mohla v pohodlí odpočinout."

Alan se širokým úsměvem na tváři pomohl Juditě vstát.

"Lady Judita vypadala nějak smutně," poznamenala královna Alžběta, která vstoupila do komnaty, právě když byla Judita na odchodu. Posadila se vedle manžela. "Vím, jak jí je, když přišla o dítě."

"O to nejde, nebo aspoň dítě není to jediné, co ji tíží. Chce se s Gavinem rozvést."

"Ne!" zvolala Alžběta a upustila pletení do klína. "V životě jsem neviděla zamilovanější párek. Hádají se, to je pravda, ale viděla jsem, jak si ji lord Gavin zvedl do náruče a políbil."

"Zdá se, že lady Judita není jediná žena, kterou Gavin líbá."

Alžběta mlčela. Není mnoho mužů, kteří jsou manžel

kám věrní. Věděla, že i její manžel občas... "A z toho důvodu žádá lady Judita o rozvod?"

"Ano. Gavin podle všeho před sňatkem s Juditou požádal o ruku lady Alici Chatworthovou. Je to ústní dohoda a důvod k rozvodu. Totiž pokud ta žena bude o Gavina stát."

"Aby ne!" zvolala Alžběta zlostně. "Ta po Gavinovi chňapne – dělala všechno možné, aby ho dostala."

"O čem to mluvíš?"

Alžběta rychle vyprávěla manželovi, co se po hradě klevetí o tom, jak lady Judita spadla a potratila.

Jindřich se zachmuřil. "Nelíbí se mi, když se něco takového děje mezi mými poddanými. Gavin si měl dát větší pozor."

"Ozývají se pochybnosti, zda tu ženu pozval do postele, anebo zda se mu tam sama nevnutila."

Jindřich se zachechtal. "Chudák Gavin. Nechtěl bych být v jeho postavení."

"Už jsi s ním mluvil? Já myslím, že on o rozvod nestojí," prohlásila Alžběta.

"Ale jestli se před svatbou zaslíbil lady Alici..."

"Proč si tedy vzala Edmunda Chatworthe?"

"Aha. Myslím, že to prozkoumám blíže," pravil Jindřich vážně. "Je to asi složitější, než jak to na první pohled vypadá. Promluví si i s Gavinem i s lady Alicí."

"Doufám, že ti to potrvá hodně dlouho."

"Jak to myslíš?"

"Jestliže se Juditě dovolí, aby se od manžela odloučila, pak jejich manželství skutečně skončí. Ale kdyby byli nuceni zůstat nablízku, mohli by dojít k poznání, že se mají přece jenom rádi."

Jindřich se na manželku láskyplně usmál. Je to moudrá žena. "Dám si věru načas, než pošlu zprávu papeži. Kam jdeš?" zeptal se, když královna vstala.

"Ráda bych si pohovořila se sirem Alanem Fairfaxem. Zajímalo by mě, jestli by byl ochoten pomoci ženě v nesnázích."

Jindřich na ni nechápavě pohlédl, ale pak si vzal opět knihu. "Ano, má drahá. Jsem přesvědčen, že si s tím vším poradíš beze mě."

Dvě hodiny nato se rozletěly dveře Juditina pokoje. Dovnitř vpadl Gavin, celý rozlícený.

Judita vzhlédla od knihy, kterou držela v klíně.

"Tys požádala krále o rozvod!" hřímal.

"Ano, to je pravda," odpověděla pevně.

"To chceš před celým světem rozmazávat naše různice?"

"Jestli to bude nutné, abych se tě zbavila."

Probídal ji očima. "Ty jsi tak paličatá! Jsi vůbec schopná vidět věci i z jiného hlediska než jen z toho svého? Dovedeš vůbec někdy rozumně uvažovat?"

"Ty máš o rozumném uvažování jinou představu než já. Chceš, abych ti znovu a znovu odpouštěla cizoložství. Udělala jsem to mnohokrát, ale teď už nemůžu. Chci se tě zbavit a jít do kláštera, jak jsem to měla udělat už dávno."

"Do kláštera!" užasl a pak se škádlivě usmál. Jedním rychlým krokem k ní přistoupil a objal ji kolem ramen. Nadzvedl ji a přikryl jí rty svými ústy. Nepočínal si jemně, ale i jeho drsné gesto Juditu rozplamenilo. Chytila ho kolem krku a prudce si ho přitáhla. Rázem ji pustil, až padla zpět na postel. Měkká matrace se jí vzdula kolem těla.

"Uvědom si, že mě se nikdy nezabavíš. Až budeš ochotna si přiznat, že já jsem muž, kterého potřebuješ, přijď za mnou. Možná že tě přijmu zpátky." Otočil se a odkráčel z pokoje, než se Judita zmohla na slovo.

Ve dveřích stála Joan s okouzleným výrazem ve tváři.

"Jak se opovažuje..." začala Judita, ale zarazila se, když si všimla Joanina výrazu. "Proč se na mě tak díváš?" zeptala se dívky.

"Protože se mýlíte. Ten muž vás miluje, řekl vám to přece, ale jako by hrách na stěnu házel. Celé vaše manželství jsem byla na vaší straně, ale teď už nejsem."

"Ale ta žena..." začala Judita jakoby prosebným hlasem.

"Copak mu nemůžete odpustit? Kdysi si myslel, že je do ní zamilovaný. Co by to bylo za muže, kdyby na ni
352

ochotně zapomněl, jen co poprvé uviděl svou krásnou nevěstu. Žádáte toho na něm trochu moc."

"Ale moje dítětko!" bědovala Judita.

"Říkala jsem vám, jak ho Alice podvedla. Jak mu to můžete pořád vyčítat?"

Judita zůstal chvíli zticha. Ztráta dítěte ji strašně bolela. Třeba si svůj žal potřebovala na někoho vylít a Gavin se jí nejlépe hodil. Věděla, že to, co Joan říká o Alici, je pravda. Tu noc se to všechno zběhlo tak rychle. Ale nyní, o řadu dní později, si vzpomínala, že se Gavinovo tělo na Alicině vůbec nehýbalo. "Říká, že vás miluje," pokračovala Judita tišším hlasem.

"Děláš taky něco jiného kromě toho poslouchání za dveřmi?" vytkla jí Judita. Joan se usmála. "Potřebuju vědět, co je s těmi, na kterých mi záleží. On vás má moc rád. A co k němu cítíte vy?"

"Já... já nevím."

Joan zaklela, až Judita vyvalila oči. "Tak vás matka měla naučit kromě těch účtů ještě něco jiného. Myslím, že jsem v životě neviděla ženu, co by milovala muže tak, jako vy milujete lorda Gavina. Nespustila jste z něho oči od chvíle, kdy vás při svatbě zvedl z toho bílého koně. A přece se s ním hádáte o každou maličkost... a on s váma taky," dodala, než jí Judita stačila skočit do řeči.

"Proč se už konečně nepřestanete štkat a neuděláte si radši další miminko? Moc ráda už bych se o nějaké starala."

Judita se usmála, třebaže se jí oči zalily slzami. "Ale on mě nemá rád, doopravdy ne. A i kdyby měl, tak se na mě strašně rozzlobil. Mám jít za ním a říci mu, že o rozvod nestojím, že... že..."

Joan se zasmála. "Vždyť to ani nemůžete dostat z krku. Vy ho milujete, že jo?"

Judita velmi zvažněla, než odpověděla: "Ano, miluji."

"Tak a teď musíme vymyslet, co a jak. Za ním jít nemůžete. To by se tím chvástal celé roky a vy byste to beztak zkazila. Asi byste si počínala chladně a rozumně, místo abyste plakala a vzdychala."

"Plakala a...!" Judita se urazila.

"Chápete, jak to myslím? Jednou jste povídala, že kladu moc velkou váhu na to, jak člověk vypadá, a já vám na to, že vy zase moc malou. Tak teď aspoň jednou musíte co nejlíp využít svojí krásy."

"Ale jak? Gavin mě přece vidí každý den. To, jak vypadám, s ním nepohne."

"Myslíte?" Joan se zasmála. "Jen mě poslechněte a za pár dní se vám bude lord Gavin plazit u nohou."

"To by bylo pro změnu docela hezké," řekla Judita s úsměvem. "Ano, mně by se to líbilo."

"Tak to nechte na mně. Dole je kupec s látkami, Talián, a..."

"Já už žádné šaty nepotřebuju!" namítla Judita a pohlédla na čtyři velké truhlice v pokoji.

Joan se tajnůstkářsky usmála. "Dovolte mi, abych to s muži zařídila sama. Vy jenom odpočívejte. Musíte nabrat sílu."

Zpráva o tom, že se Judita chce rozvést, se po královském dvoře rozšířila jako požár. Rozvod nebyl nijak vzácná záležitost, ale Judita a Gavin byli spolu teprve krátce. Osazenstvo na to reagovalo různě. Ženy – osiřelé dědičky, mladé vdovy – se srocovaly kolem Gavina. Tušily, že jeho dlouhý milostný vztah k Alici Chatworthové skončil. Jeho rozkošná ženuška ho zřejmě nepoutá. Braly Gavina jako nezadaného muže, který si bude muset brzy vybrat jednu z nich za manželku.

Za Juditou se však muži netáhli. Ti nemají sklon jednat bezhlavě. Královna si držela Juditu stále po boku a chovala se k ní mimořádně laskavě, anebo – jak to viděli muži – ji hlídala jako medvědice medvíďe. Zdálo se jim také zvláštní, že si král Jindřich nechává rozvazovaný párek u dvora. Král neměl rozvody rád a takové dvojice posílal obyčejně pryč. Pravda, lady Judita je půvabná avelmi bohatá, ale muž, jenž se po boku zlatooké krásy zdržel trochu déle, až příliš často na sobě pocítil Gavinův upřený pohled. A ne jeden z mužů vyslovil názor,

že Judita by možná potřebovala pořádný výprask, aby z manželských šarvátek nedělala veřejnou záležitost.

"Má paní?"

Judita vzhlédla od knihy a usmála se na Alana Fairfaxe. Nové šaty, které si oblékla, byly neobyčejně jednoduché. Měly prostý čtvercový výstřih a dlouhé úzké rukávy. Sukně byla delší než k zemi, takže když si Judita stoupla, načechl se jí kolem nohou obláček látky. Aby mohla chodit, musela si vlečku přehodit přes ruku. Boky měla těsně sešněrované. Vskutku nezvyklá však byla barva těch šatů: byly černé – jednobarevné, černé jako noc. Přes ně neměla žádný pásek, žádný plášť. Na krk si vzala filigránový náhrdelník posázený velkými rubíny. Nezakryté vlasy jí volně splývaly po zádech. Když jí Joan ty černé šaty ukázala, měla zpočátku námitky, nevěděla, zda se vůbec hodí. Netušila, že v tom tmavém orámování její plet září jako perla. Zlatý náhrdelník tvořil protějšek jejím očím a rubíny zdůrazňovaly rudě se lesknoucí bohaté kaštanové vlasy.

Alan měl co dělat, aby na Juditu nezíral s otevřenou pusou. Neměla zřejmě ponětí, že muže u dvora dohání k šílenství právě tak jako svého manžela. "Je tak krásně a vy sedíte uvnitř?" vypravil konečně ze sebe.

"Už je to tak." Usmála se. "Abych pravdu řekla, vlastně už několik dní jsem neopustila tyto stěny."

Nabídl jí rámě. "Co kdybychom se tedy šli projít spolu?"

Vstala a zavěsila se do něho. "To bych věru ráda, milý pane." Judita se ho pevně držela. Byla ráda, že si může opět promluvit s mužem. Celé dny jako by se jí všichni vyhýbali. Při tom pomyšlení se nahlas zasmála.

"Něco vás pobavilo?" zeptal se Alan.

"Napadlo mě, že jste vlastně statečný muž. Poslední týden jsem se už začala bát, že snad mám mor – nebo ještě něco horšího. Sotva se na některého muže jen podívám, pádí pryč, jako by mu šlo o život."

Teď se zasmál zase Alan. "Za to nemůžete vy, ale váš manžel, že se raději všichni klidí z cesty."

"Ale vždyť... už možná brzy mým manželem nebude."

"Možná?" otázal se Alan a zvedl obočí. "Slyším v tom tón nejistoty?"

Judita se na chvíli odmlčela. "Obávám se, že je do mě vidět."

Zakryl jí ruku dlaní. "Velice jste se rozhněvala, a plným právem. Lady Alice..."

Zarazil se, když ucítil, jak strnula. "Bylo to ode mne necitlivé, že jsem se o ní zmínil. Už jste tedy manželovi odpustila?"

Judita se usmála. "Může člověk milovat a neodpouštět? Jestli je to možné, pak je to můj osud."

"Proč tedy za ním nezajdete a neukončíte to odcizení?"

"To neznáte Gavina! Ten by se nafukoval a vyčítal mi, jak jsem byla pobloudilá."

Alan se zachechtal. "Tak ho musíme přimět, aby přišel on za vámi."

"To tvrdí má komorná, jenomže mi neporadí, jak to mám udělat, aby se mi manžel vrátil."

"Je jediná možnost. Je žárlivý. Musíte se na nějakou dobu věnovat jinému a lord Gavin brzy přijde na to, že udělal chybu."

"Jenomže kterému?" zeptala se Judita a napadlo ji, že u dvora zná vlastně velmi málo lidí.

"Vy mě krutě zraňujete," řekl Alan se smíchem av předstíraném zoufalství si přitiskl dlaň na hrud.

"Vy? Ale jaký zájem byste mohl mít na mých potížích?"

"Budu se muset obětovat a dělat vám společnost. Bude to nesporně strašně těžký úkol. Ale musím se přiznat, že chci napravit, čím jsem se na vás provinil."

"Neprovinil jste se ničím."

"Ale ano. Byl jsem zneužit, abych vás oklamal, a nyní bych vám to rád vynahradil."

"Oklamal? Ale já o ničem takovém nevím."

"To je moje tajemství. Víte co? Už nebudeme mluvit ovázných věcech. Dnes je den jako stvořený pro radost."

"Ano," přitakala. "Vlastně se tak málo známe. Vyprávějte mi o sobě."
Alan se škádlivě usmál. "Mám za sebou dlouhý a zajímavý život. To vyprávění mi zabere určitě celý den."
"Tak to máme nejvyšší čas, abychom začali." Judita se zasmála.

29. kapitola

lan s Juditou opustili hluk a shon královského paláce a kráčeli zvolna k lesnatému parku za hradními hradbami. Byla to dlouhá procházka, ale oběma se líbila.

Judita strávila zajímavé odpoledne. Uvědomila si, jak málo mužů v životě poznala. Alan byl zábavný a den jim rychle uběhl. Užasl, jak je vzdělaná. Smáli se společně, když se mu Judita přiznala, jak jí služby donášely povídačky o milostných pletkách a jak jim zase ona nahlas předčítala. Alan pozoroval, že Judita si plně neuvědomuje, jak zvláštní dětství prožila. Až teprve pozdě odpoledne se rozpovídala o svém manželství. Vyprávěla mu, jaké změny zaváděla Gavinovi na hradě, stručně se zmínila o svých rozhovorech se zbrojířem. Alan začínal chápat příčinu Gavinových výbuchů zlosti. To by vyžadovalo božské sebeovládání, aby muž zůstal stranou a dovolil ženě mít v jeho záležitostech hlavní slovo.

Povídali si a smáli se, až se slunce začalo sklánět k obzoru. "Musíme se vrátit," pravil Alan. "Ale byl to tak hezký den, že se mi ho nechce ukončit."
"Máte pravdu," Judita se usmála. "Opravdu byl příjemný. Jsem ráda, že jsme mohli vyváznout z paláce. Je tam příliš mnoho klevet a pomluv."

"Není to tam zlé – pokud si lidé nebrousí jazyky ovás."

"Jako teď o mně?" Judita se otřásla.

"Ano. Už léta toho neměli tolik na přetřásání."

"Sire Alane," řekla se smíchem, "jste ke mně krutý." Zavěsila se do něho a usmála se na něho vzhůru.

"Aha!" ozvalo se těsně u nich. "Tak tady se schováváte!"

Judita se otočila a spatřila Alici.

"Už brzy bude můj!" pošklebovala se Alice a přistoupila blíž k Juditě. "Až se tě zbaví, přijde ke mně."

Judita udělala krok vzad. Aliciny modré oči nepřírozeně svítily. Pod odhrnutými rty se ukázaly křivé zuby, které obyčejně tak pečlivě zakrývala.

Alan si stoupl před Juditu. "Zmiz odtud!" řekl tichým, výhrůžným hlasem.

"Schováváš se za milence?" syčela Alice a Alana si nevšímalá. "To nemůžeš počkat, až bude po rozvodu, a už si sháníš mužské?"

Alanova ruka sevřela Alicino rameno. "Táhni a už se nevracej. Jestli tě ještě jednou uvidím poblíž lady Judity, tak si to přede mnou zodpovíš."

Alice chtěla něco říci, ale Alanovy prsty, jež se jí zarývaly do ramen, jí v tom bránily. Otočila se a nesla se pryč.

Alan se znovu obrátil k Juditě a uviděl, jak se za odcházející dívá. "Vypadáte skoro polekaně."

"Však také jsem," řekla a třela si paže. "Z té ženy mi naskakuje husí kůže. Dřív jsem ji považovala za svou nepřítelkyni, ale teď je mi jí skoro líto."

"Máte měkké srdce. Za to, co vám provedla, by ji většina žen nenáviděla."

"Kdysi jsem ji také nenáviděla. Snad bych stále měla. Ale za všechny mé těžkosti nemůže. Leccos jsem si zavinila sama a..." Nedopověděla, dívala se na zem.

"A váš manžel?"

"Ano," zašeptala, "Gavin."

Alan stál těsně u ní. Rychle padala tma. Strávil s ní celý den. Snad to bylo tím něžným světlem na jejích vlasech a v očích, ale nemohl se zdržet, aby ji nepolíbil. Vzal ji za bradu a zvedl jí obličej. Jejich rty se střetly. "Milá, rozkošná Judito," šeptal. "Až příliš často si děláte

360

starosti s druhými a na sebe se neohlížíte." Sklonil se a přitiskl jí ústa na rty.

Judita se polekala, ale Alanovo laskání ji neurazilo. Avšak ani ji nevzrušilo. Její oči zůstaly otevřené a všimla si Alanových řas na jeho líci. Rty měl měkké a příjemné, ale nevykřesaly v ní žádný oheň.

V příštím okamžiku se země rozevřela a vypuklo peklo. Juditu kdosi od Alana prudce odstrčil, až narazila zády do stromu a na chvíli ztratila vědomí. Omámeně se rozhlédla. Alan ležel na zemi, z koutku úst mu prýštila krev. Třel si čelist a zkoušel jí hýbat. Nad ním stál Gavin, pak se sehnul a znovu se na něho chtěl vrhnout. "Gavine!" zaječela Judita a sápla se na manžela.

Gavin ji bezohledně odhodil. "Ty se opovažuješ dotknout toho, co je moje?" vrčel na rytíře. "To tě bude stát život!"

Alan byl okamžitě na nohou a sáhl po meči. Měřili se zlostnými pohledy, mlčeli, nozdry se jim vztekem šířily.

Judita si stoupla mezi oba muže, tváří ke Gavinovi. "Ty se chceš pro mě bít poté, cos mě dobrovolně odvrhl?"

Zpočátku Gavin jako by ji neslyšel a snad si ani neuvědomoval její přítomnost. Zvolna odlepil oči od Alana a podíval se na manželku. "Já jsem tě neodvrhl," pravil tiše. "To ty jsi odvrhla mě."

"A tys mi k tomu dal pádný důvod!" pustila se do něho. "Po celou dobu našeho manželství jsi proti mně stále něco měl, a já jsem se ti zatím pokoušela nabízet lásku."

"Tys mi lásku nikdy nenabídla," řekl klidně.

Judita se na něho zadívala a hněv z ní vyprchal. "Gavine, od chvíle, kdy jsme se vzali, jsem nedělala nic jiného. Pokoušela jsem se být, jakou jsi mě chtěl, jenomže tys chtěl, abych byla... ona! A já jsem nemohla být nikdo jiný než jenom já." Judita sklonila hlavu, aby skryla slzy.

Gavin k ní pokročil, ale pak se s nenávisťí ohlédl na Alana.

Judita vycítila napětí a vzhledla. "Jestli mu zkřivíš jediný vlas na hlavě, budeš toho litovat," varovala Gavina.

Gavin se zamračil a chtěl něco říci, ale pak se mu po tváři rozlil úsměv. "Už jsem se začal bát, že jsem o svou Juditu přišel," šeptal, "a ona se zatím schovávala pod pláštěm roztomilosti."

Alan zakašlal, aby zamaskoval smích, který mu málem unikl.

Judita se napřímila, zvedla hlavu a kráčela od obou mužů pryč. Znechutilo ji, že se jí smějí.

Gavin ji chvíli pozoroval a váhal, jestli se má znovu pustit do Alana Fairfaxe, anebo spěchat za manželkou. Snadno zvítězila touha po Juditě. Třemi dlouhými kroky ji Gavin dohonil a strhl ji do náruče, až ji zvedl nad zem. Alan je honem nechal samotné.

"Jestli nebudeš drzet, tak tě vysadím na strom, až se nebudeš moci pohnout." Ta strašná hrozba ji znehybnila. Gavin se s ní posadil na zem a paže jí přitiskl mezi jejich těly. "To už je lepší," řekl, když se uklidnila. "Teď budu mluvit já a ty budeš poslouchat. Veřejně jsi mě pokořila. Ne!" zarazil ji. "Teď nemluv, ještě jsem neskončil. Mohu snést, když si ze mě tropíš posměch na mém vlastním hradě, ale že jsi mě znemožnila před králem, to už je trochu moc. Teď jsem pro smích celé Anglii."

"Aspoň z toho mám potěšení," řekla Judita upjatě.

"Opravdu, Judito? Opravdu ti něco z toho přineslo potěšení?"

Rychle zamrkala. "Ne, nepřineslo. Ale nemohla jsem za to."

"To je pravda. Ty jsi za to většinou nemohla, ale já jsem ti říkal, že tě miluji, a prosil jsem tě za odpuštění."

"A já jsem ti řekla..."

Položil jí na rty dva prsty a její slova zarazil. "Už mě ty hádky unavují. Ty jsi moje žena a patříš mi a já podle toho hodlám jednat. Žádný rozvod nebude." Oči mu ztemněly. "A ani se mi už odpoledne nebudeš toulat s mladými rytíři."

Zítřka tuhle klepárnu opustíme a vrátíme se domů. A tam, když to bude třeba, tě zamknu v komůrce ve věži a jenom já k ní budu mít klíč. Potrvá dlouho, než se mi celá Anglie přestane smát, ale to už nějak

vydržím." Odmlčel se, avšak Judita nic neříkala. "Strašně mě mrzí, co provedla Alice, a našeho synáčka jsem také oplakal. Ale žádný rozvod už minulost nezmění. Mohu jenom doufat, že tě brzy znovu přivedu do jiného stavu, a to snad tvou ránu zahojí. A jestli si myslíš, že ne, je to stejně jedno, protože já si svoje prosadím."

To všechno říkal Gavin věčným hlasem. Judita neodpovídala a tiše mu spočívala v náručí. "Ty mi na to nic neřekneš?" zeptal se.

"A co bych měla říci? Mám snad právo na svůj názor?"

Nepodíval se na ni, jen se rozhlížel po krajině. "Je ti ten návrh hodně proti mysli?"

Judita se už neudržela. Rozesmála se a on na ni udiveně zíral. "Říkáš, že mě máš rád, že si mě necháš jen pro sebe, že mě zamkneš do věže, kde se budeme v noci vášnivě milovat. Připouštíš, že žena, které jsi přísahal lásku, tě oklamala. To všechno mi říkáš a ptáš se mě, jestli mi to je proti mysli. Dal jsi mi to, co jsem si přála od první chvíle, kdy jsem tě spatřila u kostela."

Stále na ni vyjeveně hleděl. "Judito..." začal váhavě.

"Já tě miluji, Gavine." Usmála se. "Je to tak těžké pochopit?"

"Ale ještě před třemi dny – ten rozvod..."

Tentokrát mu přitiskla prsty na rty ona. "Žádáš mě o odpuštění. Nemůžeš také odpustit ty mně?"

"Ano," zašeptal a sklonil se, aby ji políbil. Najednou se od ní prudce odtáhl.

"A co ten muž, co tě líbal? Já ho zabiju!"

"Ne! Vždyť to byl jen projev přátelství."

"Nevypadalo to..."

"Už se zase začínáš zlobit!" vyčetla mu a z očí jí sršely jiskry. "Několik dní jsem stála stranou a viděla jsem, jak tě jedna ženská za druhou ohmatává." Zachechtal se. "Asi mi to mělo dělat dobře, ale nedělalo. Nadobro jsi mě zkazila."

"Jak to?"

"Ty ženské nemluvíly o ničem jiném než o šatech a..." Gavinovi se v očích rozsvítily ohníčky "...pleťových krémech. Hmoždil jsem se s účetními knihami a nenašla se mezi nimi ani jediná, která by mi dokázala pomoci!"

To Juditě okamžitě nasadilo brouka do hlavy. "Už nás zase okrádá nějaký pekař a ty mu to strpíš?" Začala se mu drát z náruče. "Pojď, musíme jít. Hned se na to podívám."

Gavin ji sevřel pevněji. "Teď mě přece neopustíš! Čert vem účty! Copak s tou sladkou pusou nedovedeš dělat nic jiného než mluvit?"

Nevinně se na něho usmála. "Já myslela, že jsem jenom tvůj majetek, když ti patřím, a ty můj pán."

Nevšímal si toho rýpnutí. "Tak pojď, otrokyně, najdeme si v tomto temném lese tajné doupě."

"Zajisté, můj pane a veliteli. Beze všeho." Šli spolu ruku v ruce lesem.

Avšak Judita a Gavin nebyli sami. Jejich milostná vyznání a jejich hru sledovala Alice. Pozorovala je horečnatýma modrýma očima.

"Pojďte, zlatíčko," řekla Ela a násilím táhla svou paní pryč. S nenávistí se dívala za dvojicí, krácející mezi stromy a pevně se objímající. Ti ďáblové si zahrávají s chudinkou Alicí! Škádlí se a smějí se, div se z toho to zlaté, kouzelné dítě nepomine na rozum. Však ona jim ukáže!

"Dobré jitro," zašeptala Judita a přitulila se k manželovi blíž. Políbil ji na temeno, ale neříkal nic. "Opravdu dnes odjedeme?"

"Jestli chceš."

"To víš, že chci. Už mám dost těch klevet a křivých pohledů a mužů, kteří mi kladou trapné otázky."

"Kterí muži?" Gavin se zamračil.

"Nezačínej zas," řekla. Potom se najednou v posteli posadila, až se jí shrnula pokrývka. "Vždyť já musím mluvit s králem! Hned! Nesmím ho nechat při tom, že chci rozvod, když ho nechci. Snad by ještě bylo možné posla dohonit."

Gavin si ji opět stáhl k sobě. Přejel jí zuby po krku. Včera se s ní miloval v lese a potom skoro celou noc, ale ještě se ani zdaleka nenabažil. "Nemusíš spěchat. Papež žádnou zprávu nedostane."

"Žádnou zprávu?" podivila se Judita a odsunula se od Gavina. "Co to povídáš? Vždyť už je to hezkých pár dní, co jsem s králem mluvila o rozvodu."

"Přesto žádnou zprávu neposlal."

Judita se mu násilím vytrhla. "Gavine! Žádám tě o odpověď. Mluvíš v hádankách." Posadil se. "Král Jindřich mi o tvé žádosti řekl a zeptal se mě, jestli se chci rozvést i já. Já jsem mu odpověděl, že je to nesmysl, který sis vymyslela, když ses na mě tak rozhněvala. Řekl jsem mu, že tě to bude zanedlouho mrzet."

Judita otevřela ústa a chtěla promluvit. Oči jí lezly z důlků. "Jak ses mohl opovážit!" vydechla konečně. "Měla jsem všechny důvody..."

"Judito," přerušil ji. "Rozvod se nemůže povolit každé manželce, která se rozhněvá na manžela. To by brzo nezůstalo pohromadě ani jedno manželství."

"Ale neměl jsi právo..."

"Mám plné právo! Jsem tvůj manžel a miluji tě. Kdo jiný by ho měl mít, když ne já? Pojď sem hezky zpátky a už nebudeme mluvit."

"Nesahej na mě! Jak se teď můžu podívat králi do očí po tom, cos mi řekl?"

"Vždyť ses mu dívala do očí každý den a nepřišla jsi k žádné úhoně." Gavin pokukoval po jejích nahých nadrech.

Přitáhla si pokrývku do podpaží. "Ty ses mi vysmál!"

"Judito!" řekl Gavin tichým, výhrůžným hlasem. "Už jsem toho od tebe v téhle věci snesl hodně. Vysmívali se mi, tropili si ze mě šašky, a já to strpěl, protože jsem si tě chtěl udobřit. Ale s tím už je teď konec. Když budeš zase zlobit, tak si tě přehnu přes koleno a naplácám ti ten tvůj hezký zadeček. No tak, pojď ke mně!"

Judita mu chtěla odporovat, ale pak se usmála a přitulila se mu na prsa. "Proč sis byl tak jistý, že se s tebou nerozvedu?"

"Snad proto, že tě mám natolik rád, že bych to nedovolil. Já bych tě vážně zavřel do věže, aby tě nedostal nikdo jiný."

"A přesto jsi snesl ten posměch kvůli rozvodu."

Gavin se pohrdavě ušklíbl. "To jsem neměl v úmyslu. Netušil jsem, že se kdekdo doví o tom, jak vyvádíš. Pozapomněl jsem ovšem, jak jsou klepy u dvora oblíbené. Sotva se tu něco šustne, hned o tom všichni vědí."

"A kdo roznáší tuhle zprávu?"

Gavin pokrčil rameny. "Nejspíš služky. Jak se rozkřikl ten Alicin podfuk?"

Judita zvedla prudce hlavu. "Nevyslovuj přede mnou jméno té ženské!"

Přitáhl si Juditu znovu na hrud. "Proč máš tak zatvrzelé srdce? Ta žena mě miluje, jako jsem se domníval, že ji miluji já. Všechno udělala z lásky ke mně."

Judita si podrážděně vzdychla. "Ty stále ještě nevěříš, že by byla schopna něčeho špatného, vid'?"

"A ty stále ještě žárlíš?" zeptal se s úsměvem.

Podívala se na něho a oči měla docela vážné. "V jistém smyslu ano. Pro tebe ona bude vždycky vzorem dokonalosti. To, co spáchala, udělala podle tebe z lásky. Vidíš v ní čistou, dokonalou ženu a vždycky to tak bude. Kdežto já jsem..."

"Ty jsi co?" dobíral si ji.

"Já jsem pozemská. Já jsem žena, kterou máš a můžeš kdykoli mít, kdežto Alice ti bude zosobňovat lásku éterickou."

Zamračil se. "Tvrdíš, že nemám pravdu, ale proč by to jinak udělala?"

Judita zavrtěla hlavou. "Z chamtivosti. Ona pevně věří, že patříš jí, a já že jsem jí tě vzala. Nemiluje tě o nic víc než mě - až na to, že ty máš možnost poskytnout jí tělesnou rozkoš... byť krátkou."

Zvedl jedno obočí. "Chceš mě urážet?"

366

"Ne, ale poslouchám, co se povídá. Muži si stěžují, že si potrpí na hrubosti."

Gavin se prudce nadechl. "Už o tom nebudeme mluvit," řekl chladně. "Ty jsi má žena a já tě mám rád, ale i tak nehodlám poslouchat, jak osočuješ takovou nešťastnou ženu. Ty jsi vyhrála, ona prohrála. To by ti mělo stačit."

Judita zadržovala slzy. "Já tě mám ráda, Gavine. Moc tě miluji, ale mám strach, že mi celá tvá láska nebude patřit, dokud ti bude užírat srdce nákaza Alicí Chatworthovou."

Gavin se zamračil a přitiskl si ji pevněji. "Nemáš důvod na ni žárlit."

Judita začala mluvit, ale jaký smysl by její slova měla? Věděla, že alespoň o kousíček manželovy lásky se bude muset vždycky dělit s ledovou plavovlasou krasavicí. A ty pocity žádná slova nikdy nezmění.

Nebylo snadné rozloučit se s lidmi, které si Judita u dvora oblíbila. Zejména královna se stala její přítelkyní. Když se Judita klaněla před králem, cítila, jak zrudla ve tváři. Mrzelo ji, že se její žádost o rozvod stala veřejnou záležitostí, ale kdyby si neuvědomila svou chybu, nebyli by teď s Gavinem spolu. Když zvedla ke králi hlavu, usmála se.

Vědomí, že se s Gavinem upřímně milují, stálo za tu ostudu a dobírání.

"Tvá krásná tvářička nám tu bude chybět," pravil král Jindřich s úsměvem.

"Doufám, že nás opět brzy navštívíte."

Gavin vzal manželku vlastnický kolem ramen. "Jenom její tvářička, nebo i to povyražení, o které se umí postarat?"

"Gavine!" zhrozila se Judita.

Král zaklonil hlavu a na celé kolo se rozchechtal. "To je pravda, Gavine," pronesl za chvíli. "Namouduši už celá léta jsem se tak nepobavil. Rozhodně žádné jiné manželství nemůže být ani zdaleka tak strhující."

Gavin králi úsměv opětoval. "Možná že i Stevenovo by stálo za podívanou, veličenstvo. Právě jsem slyšel, že jeho skotská nevěsta na něho vzala o svatební noci nůž."

"A nedošel úhony?" otázal se Jindřich starostlivě:

"Ne," zazubil se Gavin. "Dovedu si ovšem představit, že se pak nechoval dvakrát uhlazeně. Ale měla možná důvod k hněvu – Steven se na svatbu o tři dny opozdil." Král Jindřich zavrtěl užasle hlavou. "To mu, chudákovi, nezávidím." Opět se usmál. "Alespoň s jedním z bratří Montgomeryů je všechno v pořádku."

"Ano," přitakal Gavin a pohladil Juditu po paži. "Vskutku je všechno v pořádku." Už se rozloučili se všemi a odešli z velké síně. Balení na zpáteční cestu domů jim zabralo skoro celý den. Měli vlastně počkat až do druhého dne, ale zdálo se, že všichni jsou už stejně hotovi vyrazit jako Judita a Gavin. Když se sečte čas strávený na Demariho hradě a u dvora, byli pryč z domova hodně dlouho.

Když nasedali na koně a mávali na rozloučenou těm několika známým, kteří je přišli vyprovodit, pouze jediný je sledoval s obavami. Alanovi Fairfaxovi se nenaskytla ani chvilka, aby mohl hovořit s Juditou o samotě, jak doufal. Časně ráno opustila hrad i Alice Chatworthová se služebnictvem a veškerými zavazadly. Veškeré osazenstvo hradu se zřejmě domnívalo, že se smířila s porážkou, když se Judita s Gavinem udobřili, Alan však ne. Měl za to, že natolik Alici zná, aby tomu nevěřil. Byla pokořena a on věděl, že se pokusí pomstít.

Když družina Montgomeryů vyjela z nádvoří a hradby nechala daleko za sebou, vyskočil Alan na svého koně a v bezpečné vzdálenosti ji sledoval. Opatrnosti nikdy nezbyvá – bude se jezdcům držet v patách, dokud lady Judita nebude v bezpečí za hradbami svého vlastního hradu. Alan se usmál a zahýbal bolavou čelistí, do níž ho Gavin včera tak praštil. Se svými obavami z Alice se nikomu otevřeně nesvěřil. Věděl, že lord Gavin ho podezírá z nerytířského zájmu o lady Juditu. Má možná pravdu, pomyslel si Alan. Alespoň zpočátku to tak by

368

lo. Ale potom ji poznal lépe a začal se na ni dívat jako na mladší sestřičku. Vzdychl si, pak se málem rozesmál nahlas. Může si to přinejmenším namlouvat. Když se uvaží, jak se Judita dívá na lorda Gavina, nelze doufat v nic víc.

30. kapitola

yl to božský pocit, cítit vlhou vodu na holé kůži. Ale ještě příjemnější než voda připadal Juditě pocit volnosti. Nemuseli se bát dvorních klevet, nikdo je nepozoroval a neposuzoval nevhodnost jejich chování. A to teď bylo věru nevhodné pro hraběte a jeho hraběnku, pány nad obrovskými statky. Byli na cestě tři dny,

když tu najednou uviděli překrásné modré jezero, jehož cíp zakrývaly a oddělovaly smuteční vrby. A Gavin s Juditou tam teď dováděli jako děti.

"Ach Gavine," zahihňala se tichounce Judita.

Gavinovi zahrčel smích hluboko v hrdle, když ji zvedl zvody, a pak ji tam zase hodil. Už hodinu si hráli ve vodě, honili se, líbali a dotýkali. Jejich šatstvo leželo na hromadě na břehu, takže se tam proháněli, jak je Pán Bůh stvořil.

"Judito," zašeptal Gavin a přitáhl si ji k sobě, "kvůli tobě zapomínám na povinnosti. Moji lidé nejsou na takové zanedbávání zvyklí."

"A já zas nejsem zvyklá na takovou pozornost," řekla a lehce ho kousla do ramene.

"Už dost, nezačínej zase. Musíme se vrátit do tábora."

Vzdychla si, ale věděla, že má pravdu. Vyšli na břeh a Gavin se rychle oblékl. Pak čekal netrpělivě na manželku.

"Gavine," usmála se, "Jak se mám oblékat, když se tak mračíš? Vrať se do tábora a já přijdu za chvíli za tebou."

Zatvářil se vážně. "Nechci tě nechat samotnou."

"Vždyť jsem na doslech od tábora. Nemůže se mi nic stát."

Sklonil se a prudce si ji přitiskl k tělu. "Musíš mi prominout, jestli tě hlídám až přespríliš. Vždyť jsem tě málem ztratil, když jsi přišla o děťátko."

"Tím to nebylo, žeš mě málem ztratil," opáčila.

Zasmál se a plácl ji přes holou mokrou zadničku. "Obleč se, ty holko hubatá, a ať jsi v táboře co by dup."

"Zajisté, můj pane," odpověděla s úsměvem.

Když zůstala Judita sama, oblékala se pomalu. Bylo to hezké, mít chvíli pro sebe a moci v klidu přemýšlet. Těch posledních několik dní bylo nádherných. Konečně byl Gavin její. Už svou lásku jeden před druhým neskrývali. Když se ustrojila, nevrátila se hned do tábora, nýbrž posadila se klidně pod strom a kochala se tím pokojným zátiším.

Avšak Judita nebyla sama. Nedaleko postával muž, který ji téměř nespouštěl z očí po celou tu dobu, co odjeli od královského dvora. Ona ho však neviděla a neměla tušení, že je tak blízko. Alan Fairfax se držel ve slušné vzdálenosti, odkud dohlédl na smaragdovou zeleň Juditiny šatů, ale natolik daleko, aby ji nerušil v jejím zadumání. Po těch několika dnech sledování se už poněkud uklidnil. Několikrát si řekl, co tu vlastně pohledává, když má Judita po boku manžela, který ji skoro ani na chvíli neopouští.

Alan si v duchu nadával za svou pošetilost a přeslechl kroky, které se za ním přikradly. Ze strany mu na hlavu se surovou silou dopadl meč. Zhroutil se dopředu s hlavou skleslou na hrud a potom těžce padl do listí na zem.

Juditě hodil kdosi bez nejmenšího varování na hlavu kápi, a když se začala bránit, spoutal jí ruce za tělem. Látka, pod kterou se div neudusila, tlumila její křik. Nějaký chlap si ji naložil přes rameno, až jí vymáčkł z plic skoro všechny vzduch.

Muž přešel kolem Alanova nehybného těla a tázavě se podíval na ženu sedící na koni.

372

"Nech ho být. Aspoň Gavinovi poví, že zmizela. A potom přijde Gavin za mnou a uvidíme, kterou z nás si vybere."

Mužův obličej neprozrazoval, co si myslí. Jenom vykonával úkoly a za vykonanou práci dostával peníze. Hodil si břemeno přes sedlo a jel lesem za Alicí Chatworthovou.

Za nějaký čas se Alan probral. Myšlenky se mu pletly, hlava se mu div nerozskočila. Opřel se rukou o strom, aby mohl vstát. Když začal opět trochu vidět, vzpomněl si na Juditu a řekl si, že musí honem vyhledat Gavina, aby po ní mohli pátrat. S obtížemi klopýtal k táboru.

V půli cesty ho potkal Gavin. "Co tu děláš?" osopil se na raněného. "Nestačí, že se dotýkáš mé ženy u dvora? Myslíš, že tě nechám opět jen tak vyváznout?"

"Juditu unesli!" řekl Alan a sáhl si na třesící hlavu.

Gavin popadl menšího muže za límec a nadzvedl ho nad zem. "Jestli jí seabemň ublížíš, tak..."

Alan se nadechl, zapomněl na bolavou hlavu a vyškubl se Gavinovi. "To tys jí možná ublížil. Stále jsi nechtěl věřit, že Alice je schopna nějaké podlosti, a tak jsi nechal Juditu bez ochrany."

"Co to říkáš!"

"Ty jsi ale zbedněný! Alice Chatworthová ti unesla ženu - a ty tu stojíš a vybavuješ se."

Gavin na něho zíral. "Alice... má žena... já ti nevěřím!"

Alan se odvrátil. "Věř si, nebo nevěř, ale už tu nebudu ztrácet čas klábosením. Pojedu za ní sám."

Gavin už nepromluvil, ale otočil se a vrátil se do tábora. Za několik okamžiků byl s několika muži v sedle a rychle vyrazili za Alanem. "Na dvorec Chatworth?" zeptal se, když ho dohonili.

"Ano," odpověděl Alan vážně.

Pak už spolu oba šlechtici nehovořili a ujížděli bok po boku za Juditinými únosci.

"Vítej u mě," pravila Alice, když Juditě sundali kápi z obličeje. Alice mladší ženu pozorovala, jak lapá po dechu. "Tobě se ta cesta nelíbila? Ale to mě mrzí. Taková žena jako ty je jistě zvyklá jenom na to nejlepší."

"Co ode mě chceš?" zeptala se Judita. Snažila se ulevit bolavým ramenům, když jí provazy na zápěstích bezmála rvaly paže z kloubů.

"Od tebe nechci nic," prohlásila Alice. "Ty máš to, co patří mně, a já to žádám zpátky."

Judita zvedla hlavu. "To myslíš Gavina?"

"Ano," ušklíbla se Alice. "Myslím Gavina. Svého Gavina. Vždycky byl můj."

"Tak proč sis ho nevzala, když tě o to žádal?" zeptala se Judita klidně.

Alice vyvalila oči, rty se jí vyhrnuly ve šklebu a prsty se zakřivily do drápů, když se vrhla Juditě po obličeji.

Judita uhnula a drápy ji nezasáhly.

Ela chytila paní pevně za paži. "No tak, zlatíčko, nerozčilujte se. Ona za to nestojí."

Zdálo se, že se Alice uklidnila.

"Pročpak si nejdete odpočinout?" vybízela ji Ela konejšivě. "Já u ní zůstanu.

Musíte vypadat co nejlépe, až přijede lord Gavin."

"Ano," řekla Alice klidně. "Musím vypadat co nejlépe." Odešla, aniž se na Juditu podívala.

Ela si složila rozkynuté, měkké tělo do křesla nedaleko židle, k níž byla přivázána Judita, a vytáhla pletení.

"Čí je to dům?" zeptala se Judita.

Ela ani nezvedla oči. "Dvorec Chatworth, jeden z těch, co teď patří lady Alici," odpověděla hrdě.

"Proč jsem tady?"

Ela přestala na chvíli plést, pak se do toho pustila znovu. "Má paní si přeje vidět opět lorda Gavina."

"A ty tomu věříš?" Judita začala ztrácet klid. "Ty tomu věříš, že ta šílená žena chce jenom vidět mého manžela?"

Ela mrskla s pletením do klína. "Neopovažuj se o mé paní říkat šílená! Ty ji neznáš jako já. Ta to neměla v životě lehké. Jsou důvody..." Štrachala se přes místnost k oknu.

374

"Vždyť ty to víš, vid'?" řekla Judita tiše. "Je šílená. Zbláznila se z toho, že ji Gavin odmítl."

"Ne!" zvolala Ela, ale pak se utišila. "Lord Gavin by mou Alici neodmítl. Jak by jí mohl kterýkoli muž něco odepřít? Je krásná, vždycky byla krásná. Už jako maličká byla nejkouzelnější dítě na světě."

"A ty u ní sloužíš od té doby, co byla malá?"

"Ano. Jsem u ní odjakživa. Když se narodila, já už byla stará na to, abych měla vlastní děti. Dali mi ji na starost a pro mě to byl dar z nebe."

"Ty bys pro ni asi udělala všechno, vid'?"

"Jistě," prohlásila Ela pevně. "Udělala bych pro ni všecičko na světě."

"Klidně bys mě i zabila, jen aby mohla dostat mého manžela?"

Ela se podívala na Juditu a ve starých očích se jí zračila starost. "Nikdo tě nezabije. Jde jenom o to, že moje paní si zase potřebuje v klidu popovídat s lordem Gavinem, a ty jí to nechceš dopřát. Jsi sobecká. Vzaslas jí, co bylo její, a přece nemáš ani špetku soucitu s bolestí mé paní."

V Juditě začal kypět hněv. "Lhala mi, přelstila mě, dělala všechno možné, aby mi vzala manžela. Jeden její podlý kousek mě připravil o mé dítě."

"Dítě!" zasyčela Ela. "Moje krásná paní nemůže mít děti. Nedovedeš si představit, jak po dítěti toužila. Po dítěti lorda Gavina. Po tom, cos jí ukradla. Je jenom namístě, žes přišla o to, co mělo patřit mé paní Alici." Judita chtěla něco říci, ale pak se zarazila. Služka byla stejně šílená jako její paní. Ať by řekla cokoli, Ela by Alici vždycky hájila. "Co chcete udělat se mnou?"

Ela pozorovala, že Judita je klidnější, a pustila se znovu do pletení. "Budeš několik dní naším... hostem. Přijde lord Gavin a bude mu dopřáno strávit nějaký čas s lady Alicí. A až budou zase spolu, pozná, jak moc ji má rád. Postačí pár dní, možná pár hodin, a zapomene na tebe. On ji totiž měl rád dávno předtím, než poznal tebe. Mezi nimi je opravdová láska – ne jako mezi vámi, tebe si vzal kvůli majetku. A má paní je teď bohatá vdova, a tak může Montgomeryům přinést do rodiny taky spoustu půdy."

Judita seděla klidně a pozorovala Elu, jak plete. Stařena měla na tváři spokojený výraz. Judita by se jí ráda zeptala na spoustu věcí – třeba jak chce Alice uvolnit Gavinovi ruce, aby se mohli vzít. Raději si však otázky nechala pro sebe. Stejně by to nemělo smysl.

Po celou dobu té usilovné rychlé jízdy na chatworthský dvorec Gavin mlčel. Nemohl uvěřit, že by našel Juditu v zajetí u Alice. Věděl o Aliciných klamech udvora i o tom, co se o ní říkalo, ale jemu opravdu tak zlá nepřipadala. Stále ji ještě považoval za útlocitnou ženu, která hodně trpěla pro hlubokou lásku k němu.

Hlavní brána byla dokořán. Gavin se na Alana vítězoslavně podíval. Takhle nevypadá pevnost, kde by drželi v zajetí dědičku.

"Gavine!" zvolala Alice a vyběhla mu v ústrety na vnitřní nádvoří. "Věděla jsem, že za mnou přijedeš." V modrých hedvábných šatech, které odpovídaly barvou jejím očím, vypadala neobyčejně bledá.

Gavin seskočil a zachovával si od ní odměřený odstup. "Je tu má žena?" zeptal se chladně.

Alici se rozšířily oči. "Tvá žena?" zeptala se nevinně.

Alanova ruka vystřelila vpřed a chytila ji za paži. "Kde je, ty děvko? Nemám čas si s tebou hrát!"

Gavin do Alana surově strčil, že mladík odletěl až ke svému koni. "Už se jí ani nedotkneš!" varoval ho. Obrátil se znovu k Alici. "Ještě jsi mi neodpověděla."

"Pojď dál," zvala ho Alice, ale zarazila se, když si všimla jeho výrazu. "Nemá ve zvyku mě navštěvovat."

"Tak musíme odjet. Někdo ji unesl a my ji musíme najít." Chystal se znovu usednout na koně.

376

"Gavine, prosím tě! Neopouštěj mě!" volala a vrhla se na něho. "Prosím tě, neodcházej!"

Gavin se otočil, aby ji odsunul z cesty.

"Tvoje žena je tady."

Když se obrátil, spatřil ve dveřích Elu.

"Je tady, v bezpečí, ale přestane být v bezpečí, když budeš mou lady Alici tak ošklivě odbývat."

Gavin okamžitě přiskočil k tlusté stařeně. "Ty mi budeš vyhrožovat, ty stará čarodějnice?" Obrátil se znovu k Alici. "Kde je?" naléhal.

Alici se z očí vyřinuly velké půvabné slzy. Nemluvila.

"Zbytečně ztrácíš čas!" houkl Alan. "Obrátíme ti to tady naruby a najdeme ji."

Gavin se pohnul k domu.

"Tu nenajdete!"

Gavin se prudce otočil. Ten hlas vzdáleně připomínal Alicin, ale byl znetvořený, vřeštivý. Drobná ústa se roztáhla do křečovitého šklebu a ukázaly se zle pokřivené zuby. Jak to, že si jich dřív nevšiml?

"Je tam, kde ji nikdy nenajdete," pokračovala Alice a poprvé odhodila před Gavinem masku líbezné roztomilosti. "Myslíš, že bych té děvce dala svůj nejlepší pokoj? Ta si zaslouží jenom, aby hnila na dně příkopu."

Gavin k ní pokročil a nemohl věřit drastické změně, která se s ní odehrála. Ani vzdáleně mu nepřipomínala ženu, již kdysi miloval.

"Tys nevěděl, že se s kdekým vyspala, co? Věděl jsi vůbec, že ani to dítě, co o ně přišla, nebylo tvoje, ale Demariho?" Alice mu položila ruku na paži. "Já bych ti mohla dát syny," lísala se k němu. Její tvář i hlas byly karikaturou ženy, kterou domněle znával.

"A kvůli tomuhle jsi zanedbával Juditu," řekl tiše Alan. "Vidíš teď, co vidí všichni ostatní?"

"Ano, už to vidím," přiznal Gavin s odporem.

Alice před oběma muži couvala a její oči metaly blesky. Vzala sukně do hrstí a rozběhla se pryč. Ela supěla za ní.

Když se chtěl Alan pustit za nimi, Gavin řekl: "Nech ji. Mně záleží víc na tom, abych dostal zpátky Juditu, než na potrestání Alice."

Alice pobíhala od jednoho stavení ke druhému, schovávala se, plížila se, kradmo se rozhlížela. Gavin se na ni prve podíval, jako kdyby k ní cítil odpor. Někde v koutku mysli věděla, že Ela se hrne za ní, ale nedovedla jaksi soustředit myšlenky na víc věcí najednou. Teď jí v hlavě utkvěla představa, že ji jiná připravila o milence. Rychle vyběhla nahoru po schodech na věž, když se napřed přesvědčila, že ji nikdo nesleduje.

Judita zvedla hlavu, když se Alice zjevila ve dveřích. Vlasy měla Alice rozčuchané, závoj nakřivo.

"Tak!" houkla na Juditu a oči se jí divoce leskly. "Ty si myslíš, že ho dostaneš zpátky?"

Zajatkyně se krčila, jak jí provazy dovolily. V hrdle ji pálilo, jak volala, ale stěny byly tak tlusté, že ji nemohl nikdo slyšet.

Alice se kmitla přes pokojík a z ohříváče popadla hrnec s rozpáleným olejem. Na hladině plaval knot, jen ho zapálit. Opatrně s olejem kráčela k zajaté. "Už mu nebudeš připadat krásná, až ti tohle užere půlku obličeje."

"Ne!" zašeptala Judita a odtáhla se, jak jen mohla nejdál.

"Naháním ti strach? Dělán ti ze života peklo, jako tys ho udělala z mého? Bývala jsem šťastná, než jsem se dozvěděla o tobě. Od té doby, co jsem poprvé uslyšela tvoje jméno, už to nikdy nebylo jako dřív. Měla jsem otce, který mě miloval. Gavin mě zbožňoval. Bohatý hrabě mě požádal o ruku. A tys mi je všechny vzala. Otec se teď ke mně skoro nezná. Gavin mě nenávidí. Můj bohatý manžel je mrtvý. A to všechno kvůli tobě!"

Poodešla od Judity a posadila hrnec s olejem hlouběji mezi uhlíky. "Musí být horký, hodně horký. Co myslíš, že se stane, až budeš mít po kráse?"

Judita věděla, že je nemožné té ženě něco vylou

378

vat, ale přesto se o to pokusila. "Když mi něco uděláš, manžela ti to stejně nevrátí a tvého otce já vůbec neznám."

"Manžela!" ušklíbla se Alice. "Ty si myslíš, že bych ho chtěla zpátky? Byl to ničema. Ale kdysi mě miloval. Změnil se, když byl na tvé svatbě. Když tě viděl, došel k názoru, že ho nejsem hodna."

Judita už nemohla mluvit. Nespouštěla oči z vřelého oleje.

"Můj pane," ozvala se zneklidnělá Ela. "Musíte jít se mnou. Já mám strach."

"Co chceš, ty stará ježibabo?" zeptal se Gavin.

"Má paní. Bojím se o ni."

Gavin by ani za nic nechtěl ublížit ženě. Ani když uviděl Alici v její pravé podobě, nemohl na ni naléhat, aby mu prozradila, kde je Judita. Teď chytil Elu za ruku. "Co to říkáš? Už mě nebaví hrát si tady na schovávanou. Kde je má žena?"

"Já jí nechtěla ublížit," fňukala Ela. "Jenom jsem se pokoušela dostat vás zpátky pro mou paní. Když ona vás tolik chtěla. Vždycky se jí snažím opatřit, co chce. Ale teď mám strach. Nepřeju lady Juditě nic zlého."

"Kde je?" udeřil na ni znovu Gavin a sevřel ji pevněji.

"Ona zamkla dveře a..."

"Jdi," řekl Gavin a strčil do ní. S Alanem šli za ní přes dvůr k věži. Pane Bože, prosím! modlil se v duchu Gavin, ať se Juditě nic nestane.

Když se ozvalo zabušení na dveře, Alice vyskočila. Věděla, že závora dlouho nevydrží. Vytáhla si od boku ostrý nůž a držela ho Juditě pod krkem, když jí rozvazovala provazy. "Jdeme," rozkázala a do druhé ruky vzala olej.

Na hrdle cítila Judita ostří nože a horké závaný z hrnce s olejem jí sálaly na tvář. Věděla, že sebemenší pohyb by mohl pomatenou Alici vylekat, až by vyhrstla olej nebo jí zajela nožem do hrdla.

"Sem nahoru!" nařídila Juditě. Stoupaly zvolna po úzkém dřevěném schodišti na střechu. Alice zůstávala pozadu, dál od kraje, a jednou rukou stále držela Juditě nůž pod krkem.

Gavin, Ela a Alan vyrazili dveře o chvíličku později. Když uviděli prázdnou komoru, vystoupili za Elou po schůdcích. Všichni ztuhli při pohledu na Alici, jak se zuřivýma očima drží Juditu.

"Zlatíčko moje, lady Alice..." začala Ela.

"Nemluv na mě!" odsekla Alice a uchopila Juditu pevněji. "Tys tvrdila, že mi ho přivedeš. Ale on mě nenávidí, já to vím!"

"Ba ne!" řekla Ela a udělala krok vpřed. "To není pravda, že tě lord Gavin nenávidí. On jenom chrání manželku, protože je jeho majetek. Nic víc. Teď sem pěkně pojďte a popovídáme si. Lord Gavin určitě pochopí, proč se to stalo."

"Ne," zaječela Alice. "Jen se na něho podívej. On mnou pohrdá! Vrčí na mě a kouká na mě, jako bych byla nějaký červ. A to všechno pro tuhle zrzavou bestii!"

"Chraň tě bůh, abys jí ublížila!" varoval ji Gavin.

Alice zakrákorala: "Ublížila! Já jí víc než ublížím. Vidíš tohle?"

Zvedla hrnec s vřelým olejem. "Je moc, moc horký. Bude mít ksicht samou jizvu. Co tomu řekneš, až už nebude mít tu pěknou larvičku?"

Gavin pokročil kupředu.

"Ne!" zaječela Alice. "Vylez tamhle!" křikla na Juditu a přistrčila ji blíž k okraji komína.

"Ne!" šeptala Judita. Měla hrozný strach, ale její děs z výšek byl ještě větší.

"Udělej, co ti říká," řekl Gavin tiše, neboť si konečně uvědomil, že Alice je šílená.

Judita přikývla a vystoupila na kraj střechy. Před ní se tyčil komín. Chytila se ho a paže jí křečovitě ztuhly.

Alice se rozchechtala. "Ona se bojí! Ta potvora je dítě, a tys jí chtěl dát přednost. To já jsem opravdová žena."

380

Ela Gavina zadržela, když chtěl vyrazit kupředu. Obě ženy se octly v nebezpečném postavení. Juditiny oči byly skelné strachem, kotníky na rukou bílé, jak se držela cihlového hranolu před sebou. Alice se divoce rozháněla nožem i hrncem s vřelým olejem. "To víš, že ano," řekla Ela. "Ty jsi opravdová žena. Jestli slezeš dolů, tak se

o tom lord Gavin brzy přesvědčí." "Ty mě chceš podfouknout?" zeptala se Alice.

"Už jsem tě někdy podfoukla?" "To ne," uznala Alice a krátce se na stařenu usmála.

"Ty jsi jediný člověk, který byl na mě vždycky hodný."

Chvilková nepozornost způsobila, že Alice klopýtla. Ela se divoce po své milované paní vrhla a přitom se její tělo odrazilo od břidlicové střechy domu. Alice se pokoušela služku chytit v téže chvíli, kdy ji Ela odstrčila do bezpečí. Ela přepadla přes římsu a za pár vteřin žuchla na kamennou dlažbu. Alice upadla pozpátku dál od okraje, díky oběti své služky. Avšak nádoba s olejem spadla s ní a obsah se jí rozlil po čele a po tváři. Začala příšerně ječet.

Jedním skokem se Gavin přenesl přes střechu k místu, kde Judita dosud lpěla na zdivu. Její hrůza z výšek, jež ji donutila, aby se komína držela jako klišťe, jí zachránila život.

Vzduch se chvěl Aliciným křikem, když Gavin páčil Juditě prsty z cihel. Pevně ji držel a cítil, jak má tělo napjaté a jak jí buší srdce.

"Podívej, co jste mi udělali!" ječela Alice v bolesti. "A Ela - vy jste mi zabili Elu! Ta jediná mě měla doopravdy ráda."

"Ne," odpověděl Gavin a s velkým soucitem shlížel na Alicin znetvořený obličej.

"My s Juditou jsme ti neublížili, to sis zavinila sama." Vzal Juditu do náruče a obrátil se na Alana: "Postarej se o ni. Ať neumře. Ta jízva jí snad bude přiměřenou odměnou za její lži."

Alan se s odporem podíval na přikrčenou ženu a pak k ní vykročil.

Gavin snesl Juditu ze schodů do komory pod nimi. Trvalo to ještě chvíli, než se uvolnila. "Už je po všem, má lásko," šeptal jí Gavin. "Už jsi v bezpečí. Už ti nikdo neublíží." Pevně ji objímal.

Alicin křik, který přešel v chraptivé sténání, se blížil. Gavin s Juditou se dívali, jak ji Alan vede ze schodů. Zastavila se a ještě jednou šlehla zlobným pohledem, ale když v jejich očích spatřila soucit, odvrátila se, Alan ji odvedl.

"Co s ní teď bude?" zeptala se Judita tiše.

"To nevím. Mohl bych na ni podat žalobu k soudu, ale už je myslím potrestaná dost. Už nebude svou krásou chytat muže do osidel."

Judita se na něho překvapeně podívala a zkoumala mu tvář.

"Ty si mě prohlížíš, jako bys mě viděla poprvé v životě," řekl.

"Možná že tě vidím poprvé. Konečně ses od ní osvobodil."

"Říkal jsem ti přece nejednou, že už ji nemiluji."

"To ano, ale vždycky ještě v tobě zbývala malá částička, která byla její a které jsem se nesměl dotknout. Ale ani ta už jí teď nepatří. Jsi můj - docela a celíčkový můj."

"A to tě těší?"

"Ano," zašeptala, "to mě velice těší."

382

Přeložila:

ALENA JINDROVÁŠPILAROVÁ

Jude Deveraux: Sametový slib

Vydání třetí.

Copyright © 1981 Jude Gilliam White.

Published by arrangement with Simon & Schuster, Inc.

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Křižíkova 16, Praha 8
v roce 2004 jako svou 913. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu The Velvet Promise
vydaného nakladatelstvím Pocket Books,
a Division of Simon & Schuster, Inc, New York.

Český překlad © 1992, 1997, 2004 Alena Jindrovášpilarová.

Přebal a vazba © 2004 Ricardo a Baronet.

Ilustrace na přebalu © 2004 Richard Carrasco.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Vytiskla Těšínská tiskárna, a.s., Štefánikova 2, Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-690-4